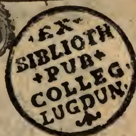
SYNESII CYRENÆI EPISCOPI EPISTOLÆ.

Græcis cum antiquis codd. mss. accuratè collatis.

Cum interpretatione Latina viri Eruditißimi & Notis.

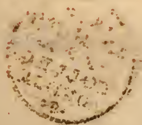

PARISIIS,
Ex officina Typographica Claudij Morelli, via Iacobæa ad insigne Fontis.

M. DCV.

Cum Priuilegio Regis.

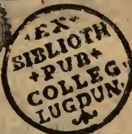
SYNESII CYRENÆI EPISCOPI EPISTOLÆ.

Græcis cum antiquis codd. mss. accuratè collatis.

Cum interpretatione Latina viri Eruditißimi & Notis.

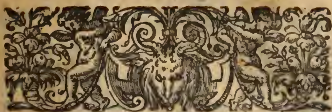

PARISIIS,
Ex officina Typographica Claudij Morelli, via Iacobæa ad insigne Fontis.

M. DCV.

Cùm Priuilegio Regis.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

VI nobis ab amplissimo Senatore Iacobo Gilloto traditus est codex, eiusmodi fuit, Lector, vt præter interpretationem ex ore docentis quondam Hadriani Turnebi ab ipso exceptam, etiam notatiunculas aliquas contineret, raptim, vt fieri solet, adnotatas. Nostræ verò operæ cùm non satis intelligerent quò quæque illarum spectaret, alienum quandoque locum illis attribuerit. interdum etiam manum eius qui scripserat parum assecutæ, aliud pro alio

verbum ſubſtituerit: quod ne clariſsimi virj Manibus fraudi eſſet, præcipuos locos in quibus peccatum erat ab operis, viſum colligere & tibi indicare. Simul etiam nonnulla heic adiecimus, quæ ſuis locis prætermiſſa, negligenda non duximus.

Pag.2. *in margine.* Diſputat hic. *non eſt hoc argumentum epiſtolæ huius: ſed ad prima tantum verba iſta pertinent. quos etiam alibi obſeruabis.*

p.4. ὅ τι ἂν αὐτῷ λάθρᾳ χαρίσωμαι. *alludit perſpicue ad ea quæ dicuntur Iuriſconſultis, tacite relicta, & fideicommiſſa tacita.*

p.7. ἐξηρτη τόπι. *leg.* ἐξηρτημένη τι.

p.8. τῷ πλέον ἢ Κέκροπος. *gloſſema ſapiunt iſta: & ſunt fortaſſe tollenda.*

Τυβίος. *leg.* Τιβίος: ἀπέδοτο eſt nuptum collocauit: *& ita Turnebus.*

Οὐγκαρικόν. *leg.* Ὑκκαρικόν. *& in ora,* Hyccara, *nam Græci* Ὕκκαρα, *vt ait Stephanus. neque aliter Turn. deinde diſtingue,* ἡ τεκοῦσα τὸν πρεσβύτην, καὶ αὐτὴ vel αὕτη.

p.10. Poſtea aper. *mutanda in vtroque textu diſtinctio. male enim ante iſta punctum perfectum ponitur.*

p.11. φυγεῖν παρ' ἡμῖν. *leg.* ὑμῖν.

p.12. δυοκαιδεκάτων πάντων. *leg.* δυοκαίδεκα τῶν πάντων.

p.16. *οὐ γὰρ δὴ πλωσόμεθα. leg. πλωσόμεθα. & ita Turn.*

p.23. *τοῦ ζῆν ἠρτ. leg. τὸ ζῆν.*

p.25. *dele ista in ora libri*: Iocus est apud Aristotelem in hoc vocabulo. *in vetere libro Iacob. Bongarsij pro παραγκάψων legitur παρεγκάψων*, circunscripturus. *quod non reijciendum. at παραγκάφειν, est* obijcere *παραγκαφὴν*, atque exceptione submouere. *Mox cum dicit Synesius, se in naufragij periculo constitutum metuisse ex Homeri versu ne eo genere: mortis etiam animus humanus periret ac penitus exstingueretur: satis declarat hanc epistolam se scripsisse priusquam esset Episcopus, & Græcanicam disciplinam bona fide adhuc exuisset.* Hoc autem eo diligentius obseruandum, quod proximam epistolam à Synesio iam Episcopo constet esse scriptam. Sed hæc accuratius expendere huius loci non est.

p.29. Nescio autem an aliquando iucundius viderimus. *Scribe* : eo quidem cum gaudio, vt nesciam an vnquam maiore.

p.32. *συνόδου τῶν ἀστέρων. Manuscr. ἄστρων. de tychais Aristoteles & Theophrastus.*

p.34. *ἐγχείψαντες. Manuscr. ἐγχείψαντες.*

προφελκότων. Manuscr. προφρονεικότων. minus rectè.

ἀπειείας. leg. ἀπειείας.

ἴδη δὲ ὑποφ. leg. ἤδη δ. mox manuscr. οἷς ἴδη θαρρῆσαι: non ὡς.

p.36. *σωτὴρ καὶ δαίμων ἀγαθὸς ἐπικαλύμμενος. Liber Bongarsij, ἀποκαλύμμενος: idque rectius. quod & Turnebus censuit: qui* vocatus *vertit, non* inuocatus.

ἢ ἡμέραι. dele ἢ.

p.39. *πίμμα ἐκ κριθῶν. Cod.Bong. πίμματα.*

p.41. Id autem non ita eſt vt etiam com. &c. *ſcribe*, id vero ſecus ſe habet, eſtque adeo res commemoratione digna: præſ.

p.43. *Ἄμμφμα. leg. Ἄμμωνα.*

αἱ δὲ συμφοιτῶσιν. tolle punctum & inſequentibus iunge. ſcribe etiam δωροφοροῦσιν. non δοροφ.

p.45. Præterea non ſperans. *ſcrib.* qui non ſperauerim. *tum nempe cum inter fluctus verſans, morti proximus mihi videbar.*

Habuerim commentaria. *ſcrib.* ſim habiturus. pro *ἐφαρμόσας liber Bong.præfert, ἐφαρμόσαις: quod ſine magna mutatione ferri non poteſt.tu cogita lector.*

p.47. *Κωπανὸν ὄνομα. ſcribe Κωπαῒν, ex emendatione viri cuiuſdam eruditi; cuius obſeruationes in hunc auctorem breui nos edituros ſperamus. ijs quæ in ora libri ſunt adnotata ſubijce,* Et propriæ inuentor. *Nam hic Eunomius non tantum ſectatus eſt impietatem Arrianam: ſed & familiam ipſe quoque duxit.*

p.55. *Πῶς δοκεῖτε; δέδηγμαι τὴν καρδίαν. imitatur primum verſum ex Acharnenſibus Ariſtophanis: Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.*

p.56. *χρὴ δὲ μὴ τὸ λεγόμενον. negationem in Latina verſione prætermiſerunt operæ: at doctiſſimus Turnebus pro χρὴ legendum monuerat ἔχρην: & ita verterat:* par autem erat, non quod dici ſolet.

p.59. *Θεοφίλῳ ἀρχιεπισκόπῳ. etiam Bongarſij codex ἐπισκόπῳ. erat hic Theophilus Archiepiſcopus & Patriarcha Alexandrinus.*

p.61. *Dele quæ aſcripta ſunt in ora ad finem epiſtolæ nonæ.*

p.63. ὁμιλίσας. *lege* ὁμιλήσας.

p.65. Non descensum esse philosophiæ, verùm ascensum. *scrib.* non esse abscessionem à philosophia, sed transcensionem illius. *eadem verba legas etiam in epistola* XCVI.

p.72. *Restitue voculas negligentia operarum omissas, ac scribe*, τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη· μέχρις ἐκεῖνος ζῇ ἄξιον Σωσίου, μέχρις ἦν ἀπ. deinde καὶ μετάβαλεν ἡ γλυκύτης.

p.75. καὶ εἰ μὴ μέλει δὲ, οὐδὲ ἐμοὶ πότε μέλει. *etiamsi tu me & mea non cures, ego tamen parum id curo: neque ea propter minus te amo, aut sum de te sollicitus. Hoc enim vult, quod alijs verbis epistola* XXIII. ὑμῖν καὶ τῶν ἄλλως ἔχει.

p.78. Vos qui mihi. *dele*, mihi. *corrumpit namque sententiam.*

p.79. τὸν ὄντα τρόπον. *leg.* τὸν ὄντα.

p.80. πῶς δὲ οὐ μέλει. *scrib.* πῶς δὲ οὐ μέλλει; *nempe* μνήμη τῶν.

p.83. παρ' ὑμῶν ἐπιζητεῖται. *scribe* ὑμῶν. *ita Turnebus.*

p.84. ὡς εἰκὸς ἅπαξ ποτέ. *Vir eruditus perspicue turbata verba ita restituebat*: ὡς εἰκὸς, καὶ ὡς εἰκὸς ἅπαξ ποτὲ κλέψας σαυτόν. *si ita impediris negotiis, vt scribere sicut par erat, & ad quos par erat non queas, semel saltem furare te negotijs, vt si nihil aliud, hoc tamen ipsum significes.*

p.87. Εἰ δὲ φιλοσοφίας τιμᾶς ἀρετὴν, οὐ μ. *Idem sic ista scribenda censet*: εἰ δὲ φιλοσοφίαν τιμᾶς, ἀρετὴν οὐ μόνον &c. *Vt sit sensus: si vere philosophus es, & ex sapientiæ præceptis vitam censes tibi degendam: virtutem*

& in viuis honorabis & in defunctis.

p.90. existimabo. *leg.* existimato.

p.93. quoad potest homo Deum imitari. *nemo hac intelliget. at Turnebus ita verterat:* contingere tibi meritam remunerationem pro imitatione illius, quoad eius ab homine fieri potest. *planissime.*

p.94. in curuam nauim. *Turnebus dixerat, & scripserat Gillotus,* cauam.

p.99. μόνος ταύτην. *scr.* ταύτης.

p.100. φιμῶ. *leg.* φιλῶ. *postea,* ὅστις προσγόνων. *scr.* ὅς τις ἐκ προσγ.

p.108. λέγειν μὲν γάρ. *leg.* λέγε μὲν γ.

p.110. Ego quidem valde mihi videor. *scribe:* Ego vero, cum is sim qui facile consuetudine capiar, videor mihi etiam illo modo facinus quidem odio persecuturus: sed tui tamen misertturus.

p.110. honori tibi vertetur. *erat scriptum;* vtile erit tibi. *recte.*

p.113. Crasso corporeo. *scr.* corpore. *postea,* velicandoque *non* bellic.

p.120. εἶτ' ἀδίκημα γίγνεται. *scrib.* εἴπ ἀδίκημα γ. *vel* εἴη.

p.123. τὸν καταχθέντα κάθετον. *pro* καταταχθέντα *perperam scripserunt* καταχθ. *Sed delebat Turnebus eam vocem, vt glossema dictionis* κάθετον.

p.131. Ἀειθμεῖ καὶ Π. *scr.* ἀείθμει.

p.132. συμφορᾶς αἴτιον. *melius* αἴτιος.

p.137. ὡς ἔστιν ἦθος ἀνοίκειον φιλοσοφίᾳ τινί. *deest negatio quam Turnebus expressit. Vir eruditus scribebat:* καὶ πρὸς

αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα, ὧν ἐστιν ἦθος οὐκ ἀνοίκειον ὑποψίας τινί. institura accuſatio ijs conuenit, quorum mores non ſunt alieni à ſuſpicione quadam: *nempe τῆς συκοφαντίας, & improba calumnia.*

p.165. vincebant. *ſcrib.* vincebam.

p.166. tollens dicauit. *dele vocem* tollens.

p.167. ἐφόβει μη. *ſcrib.* με.

p.183. εἰς θέατρον. *ſcrib.* εἰς θέατρον.

καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσασθαι. *Eruditus vir exiſtimabat ſcripſiſſe Syneſium,* εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ ὀλίγῳ πλεῖν ἢ τρ. *poſtulat enim argumentatio Syneſij, vt dicat Dominum noſtrum verſatum in terris non multo plureis annos quàm triginta. Eſtque magna vis poſita in voce* ὀλίγῳ: *eum contra vulgata lectio ſit ὑπό τι ἄτοπος & à mente auctoris aliena. neque abſimile vero eſt, poſt vocem* ἀγγέλῳ *omiſſum fuiſſe verbum* ὀλίγῳ. *familiari more veterum librariorum.*

p.194. ὡς ὅταν ἐξῇ καλὸν τὰ καλεῖται. *Fortaſſe* καθαρὸν ὄντα καλεῖται. *vel,* οὐ καλὸν τὰ καλεῖται.

p.205. ſolum ſtragulum. *leg.* ſolus.

p.208. νῦν ὅτι χολάζειν κολακείας ἁπάσης ὑπόνοια. corrige. χολάζει. nunc cum ceſſat ſuſpicio omnis adulationis.

p.210. abeſt æqualitate facta, *clare ſcriptum erat,* abeſt ab æqualitate facti, *id eſt, ab eo vt ſit æqualis facto: quoniam, vt ille ait, impar redhoſtimentum eſt, verba pro præſtito beneficio.*

p.220. ἐν αἷς τό τε δῆμον. *ſcrib.* τόν τε δῆμον.

p.232. οὐκ εἶχεν ἀποδ. *ſcrib.* εἶχον.

p.235. κἀκεῖ πρεμνῶσι. *ſcr.* πρεμνῶν.

p.243. τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνα σκέψεως. *leg.* ἕνεκα.

p.247. τὸ γὰρ ὁμολογῆσαι. *lege.* τῷ γὰρ ὁμολ.

p.256. προσεισοῦσί τινες βασκάντιβοι. *ſcribe*, βακάντιβοι. *expreſſit vt potuit Latinam vocem* vacantes, *tranſlatam à re militari: nam ea notione leges apud Ammianum Marcellinum & alios. Sed dictionem Romanam varie corrumpebant Cyrenaïci tractus incolæ, & Afri.*

p.261. Ne enim iuſtam vnquam cædem attingas. *ſcribe.* cædem enim ne iuſtam quidem vnquam attingas.

p.267. ὑπηρβώσαμεν. *ſcr.* ὑπηγορβώσαμεν.

p.268. πόσοι διὰ τούτων ἀλῶνται. *Turnebus*, διὰ τοῦτον. & *iterum mox*, διὰ τοῦτον πτωχεύουσι.

p.269. Si conditionem aſpergeris. *ſcribe.* aſperneris.

p.270. inuidia quæ in alterum ſuſcipi ſolet. *ſcrib.* ſuſcepta erat.

p.272. καὶ τούτου Τρωΐλος. *Turnebus.* τούτων.

p.301. ſoluit. *ſcr.* coluit.

p.304. ἀμφοῖν μὲν ἡμῶν. *ſcrib.* ὑμῶν.

p.320. καὶ ζῆν οὐ ἂν διηνεκῶς μ. *Tollenda negatio, & ita Turnebus.* ἐπὶ τοίνυν. *ſcrib.* ἔτι τοίνυν.

p.340. τοῦ νεμεθέντος. *leg.* νεμηθέντος. *& vide ad p.65.*

p.341. cum ea natura. *leg.* cum mea natura.

p.351. δῦναι γέγραφα. *ſcrib.* δῦναι ἂν γέγραφα.

p.353. Rurſum enim lingua. *leg.* mea lingua.

p.367. ἀρχοῦντες. *leg.* ἀρκοῦντες.

p.378. in fontem. *leg.* in frontem *mox* faciens nomina ordinum. *leg.* quæ ſunt nomina certarum aciei ordinationum. *ποιῶν non eſt à ποιέω, ſed à ποιός.*

p.380. ἐξμάτλων. *leg.* ἐξαμάτλων.

p.385. Arnalis m. *leg.* arualis.

p.387. τοῖς Πτολεμαίοις. pro Πτολεμαΐοισι, vel Πτολεμαΐταις.

p.388. διακόσιοι. *leg.* τετρακόσιοι.

p.393. anoxorem. *leg.* angorem.

p.423. δυνάσθαι σε πολλὰ τῷ νῷ. *leg.* παρὰ τῷ νῷ.

p.424. δι' ἑνὸς οὐκ ἀ. *leg.* οὕτω ἀ.

p.425. & tu caussam habebis. *leg.* & tu auctor habeberis.

p.439. Τῇ φιλοσόφῳ Ὑπατίᾳ. Scribendum ex codice Iacob. Bongarsij Τρωΐλῳ. ad virum enim scriptam esse hanc epistolam, non ad feminam, vel illud arguit, quod patrem illum vocat.

p.441. Philosophiæ. *leg.* Philosophæ.

p.447. μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. *scribendum.* ἀγαθὸν ἢ κακόν. *dogma Stoicum passim apud Epictetum, Arrianum, & alios eius familiæ scriptores.*

p.450. equus Eumeli. *leg.* equis Eumeli.

p.456. χαισάμβρος ἱππικήν. *Aristophanes in Nubibus.* Τούτων γοῦν μοι χαισάμβρος τὴν ἱππικήν.

p.457. & maxime propter te. *leg.* ac tua quidem causa (etsi ex omnibus quos isthic habeo amicos, amicissimus est Pylæmenes:) verumtamen, per honorandam tuam amicitiam, fac.

p.458. Et vt sodalis Troilus da operam. *leg.* & da operam, vt sod. Tr.

p.460. ὤνιος ἄνθρωπος, ἐλαχίστου δόξης ἀμυδρής. *scribendum,* ὤνιος ἄνθρωπος ἐλαχίστου, δόξης ἀμελής.

p.461. & ne prolixior sim Romanorum imperium. *lege:* & ne diutius morer res Romanas. *id vult quod Horatius dixit,* peccare in publica com-

moda. *nam Simplicius hic è præcipuis erat magistratibus.* τὰ Ῥωμαίων πράγματα, *sunt publica negotia eorum qui Rom. remp. administrant.*

p.465. qui præda esset recentis tempestatis. *scrib.* qui periret nupera tempestate.

p.478. ne satis quidem fid. leg. ne ipse quidem satis. *& mox*: non mentientes virum.

p.479. ζητῶ δ' ἄνδρες. *l.* ἄνδρας. *&* ἐνταῦθα. ἀσκρεύλλιον.

p.483. ὅτῳ βούλεται δ. *leg.* ὅτῳ βουλήσεται δώσει.

p.488. ἄλλως ἐποίει. *leg.* ἄλλος ποιεῖ.

p.493. itaque videre mihi palmo & digito factus esse, licet a. *erat scriptum*: itaque videor mihi amplius quàm palmo & digito factus esse doctior. lic.

p.495. Αἴγυπτος τρέφει τῆς Ὑπατίας δεξαμένη γονάς. *si nihil subest vitij, sensus est: ætate nostra philosophiam, quæ iam Athenis exulat, alit fouetque Aegyptus, patria Hypatiæ.* δεξαμένη γονὰς, *periphrasis est patriæ, sententia manifesta: sed potest dubitari de verbo* τρέφει. *nam fortasse melius scribatur* πρέπει *excellit; aut* τρυφᾷ, *vel tale quid.*

p.498. dico. *imò Turn.* tribuo. *deinde sic*: & cum plurimis quidem versatur: sed ob humana commercia cœtus instituit: phil.

p.524. οὐχ ἑτέραν αἰτίαν εὑρίσκω τῆς τροφῆς αὐτοῦ. *legendum*, τρυφῆς.

p.525. τοῖς αὐτοῦ φ. *leg.* ἢ τοῖς α.

p.536. τῷ σφοδρῷ τῆς εἰς τὴν συντυχίαν ἡμῶν συστάσεως. *Vir eruditus emendabat*, τῆς εἰς τ. σ. ἡ. σῆς ἐνστάσεως. *Vox est Synesij* ἔνστασις, *de summo studio quod alicui rei*

adhibetur. ostenderat literis suis Synesio Herculianus se desiderio ipsius videndi sic esse incensum, vt ipsum dies noctesque coqueret ea cura: Atque hoc est quod hisce verbis significatur.

SERIES EPISTOLARVM.

EX SVIDA.

Συνέσιος ἐπίσκοπος ἐκ Πτολεμαΐδος πενταπόλεως, τῆς ἐν Λιβύῃ Θηβαΐδος, φιλόσοφος τῶν ἱερατικῶν γενόμενος, ἔγραψε βιβλία διάφορα, γραμματικά τε καὶ φιλόσοφα, καὶ λόγους βασιλικούς, πανηγυρικοὺς ἢ ἐπιδεικτικούς, ἐγκώμιόν τε φαλάκρας· καὶ περὶ προνοίας λόγον θαυμάσιον, ἑλληνικῷ χαρακτῆρι· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ διάφορα βιβλία συνέταξε, καὶ τὰς θαυμαζομένας ἐπιστολάς. Hoc eſt:

Syneſius epiſcopus Ptolemaidis, quæ eſt vna de quinque vrbibus Thebaidis Africanæ, philoſophus ex eorum numero qui res ſacras profitentur: ſcripſit varios libros, grammaticos & philoſophicos, & orationes de regibus panegyricas, demonſtratiui generis: encomiúmque caluitij, & orationem de Prouidentia admirabilem, Græca dictione. plurima etiam alia varij generis volumina compoſuit: & eas, quæ ſunt in admiratione hominum, Epiſtolas.

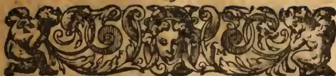
SINESII EPISTOLÆ.

NICANDRO. 1

Diſputat hic de philoſophia, eamque facit veluti vxorem caſtã. De rhetorica loquitur vt de muliere quadam vulgari & cõcubina. Itaque libros oratorios numerat in ſpuriis & illegitimis.

IBEROS ego libros genui, quoſdam ex caſtiſſima Philoſophia; & ex Poëtica, quæ in eodem templo colitur in quo & Philoſophia: Quoſdam ex vulgari Rhetorica. Sed agnouerit quis vno patre omnes eſſe genitos, modo in ſerium quoddam ſtudium, modo in voluptatẽ declinante ac deflectente. Igitur præſens iſte liber cuius ſit partis, ex ipſa profeſſione & inſcriptione ſua oſtendet. Hunc autem librum tãto amore proſequor, vt libentiſſimè ipsũ adoptatúrus ſim philoſophiæ, & legitimis inſeruerim. Sed illud quidẽ ſe permiſſuras negant leges ciuitatis.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΝΙΚΑΝΔΡΩ.

ΠΑΙΔΑΣ ἐγὼ λόγους ἐγεννησάμην, τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας, καὶ τῆς συννάου ταύτῃ ποιητικῆς· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς· ἀλλ' ἐπιγνοίη τις ἂν ὅτι πατρὸς ἑνός εἰσιν ἅπαντες, νῦν μὲν εἰς σπουδὴν, νῦν δὲ εἰς ἡδονὴν ἀποκλίναντος. ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος ἧς τινος μὲν ἐστι μερίδος, ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ κατερεῖ· παρ' ἐμοῦ δὲ οὕτως ἠγαπήθη διαφερόντως, ὡς ἥδιστ' ἂν αὐτὸν εἰσποιῆσαι φιλοσοφίᾳ, καὶ τοῖς γνησίοις ἐγκεῖναι. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὔ φασιν ἐπιτρέψειν, οὐδ' οἱ νόμοι τῆς πολιτείας.

δεινοὶ γάρ εἰσιν εὐνοίας προστάται. ἔχει δὲ κέρδος, ὅ,τι δὴ αὐτῷ λάθρα χαρίσωμαι. καὶ πολλὰ τῆς σπουδαίας μερίδος εἰς αὐτὸν *εἰσήνεγκα. ἂν μὲν οὖν καὶ σοὶ δοκῇ, κοίνωσαι τὸν λόγον τοῖς Ἕλλησιν· ἀποψηφισθεὶς δὲ, ἐπανίτω παρὰ τὸν πέμψαντα. τὰς πιθήκους γάρ φασιν ἐπειδὰν τέκωσιν, ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. οὕτως ἐστὶν ἡ φύσις φιλότεκνον· τὰ δὲ ἀλλήλων ὁρῶσιν, ἅπερ ἐστί, πιθήκων παιδία. ἑτέροις οὖν ἐπιτρεπτέον ἐξετάζειν τὰ *ἔκγονα. αἱ γὰρ εὔνοιαι, δειναὶ δεκάσαι τὰς ψήφους· διὰ τοῦτο Λύσιππος Ἀπελλῆν εἰς τὰς γραφὰς εἰσῆγε, καὶ Λύσιππον Ἀπελλῆς.

* χ. συνεισήνεγκα.

* χ. ἔγγονα.

ΙΩΑΝΝΗι.

ΑΦΟΒΙΑ μεγίστη, τὸ φοβεῖσθαι τοὺς νόμους· σὺ δὲ αὐτοὺς ἠμύθης, ἀεὶ φανῶμαι φοβούμενος. τοιγαροῦν δέδιθι τοὺς ἐχθρούς, καὶ μετὰ τούτων τοὺς δικαστάς, ἂν μὴ κλέπτωσι. κἂν κλέπτωσι μὲν, μὴ σὺ δὲ ἧς ὁ τὰ πλείω διδούς, οὐδὲν ἧττον εὐλαβητέον.

Acres enim sunt ingenuitatis patronæ. Habet autem lucrum quidquid ei clam donauero: & multa seriæ partis in ipsum cõtuli. Si igitur tibi videtur, communicato librum cum Græcis. Verùm damnatus & improbatus ad eum reuertatur qui misit. Simias enim aiunt postquam pepererunt, intentis oculis in catulos tanquam sacras imagines intueri, admirantes ob pulchritudinem. Vsque adeo natura liberos amat. fœtus[1] autẽ seu catulos aliæ aliarum simiarum quales sunt, cernunt. Aliis igitur mandare & permittere oportet de liberis iudiciũ. Nam beneuolentiæ possunt corrumpere calculos. Idcirco[2] Lysippus ad suas picturas Apellem introducebat & Lysippum Apelles.

1 Aliarum simiarum catuli illis deformes sunt: sui duntaxat sunt pulcherrimi.

2 Vt scilicet Lysippus de picturis iudicaret, Apelles de statuis.

IOANNI. 2

SECVRITAS ac metus vacuitas maxima est metuere leges. Tu autem turpe putasti eas semper metuere videri. Proinde timeto aduersarios, & cum his iudices, si nõ sint fures. Quod si furentur, tu autẽ non sis ille qui plura largiatur, nihilominus timendũ est.

Metus legum maxima est animi securitas. nam qui leges metuit nullum scelus patrat.

Irascuntur[1] enim pro legibus, cùm etiam aliquos præbitores nacti sunt.

FRATRI [2] EVOPTIO. 3

Tertius dies erat Aeschini iacenti & sepulto. fratris autem filia tum primum venit ad sepulchrum. Non enim, opinor, consuetudo est nouis nuptis ad funus ire. Sed in amiculo tunc erat puniceo, & pellucidum ac tenue erat reticulum, & monilia & gemmas suspenderat ac sibi circumdederat, ne sponso omen infaustum esset. Itaque sedens in ancipiti sella,[3] vt aiunt, habente pedem argenteum, multum incusabat intempestiuitatem calamitatis: quòd aut ante oportebat aut post nuptias mori: & nobis quòd infelices essemus, irascebatur. Proinde vix expectato septimo die, quo quidem nos epulum dederamus funebre, & seipsam & deliram & nugacem anum nutricem in vehiculum[4] mulare iunctum tollens, referto * foro, cum omnibus insignibus pompæ more proficiscebatur recta ad Theuchiros[5] pergens, & currum agens.

1 Iudices etiam non integri ægre ferunt leges violatas esse, etsi mercedis largitores nacti sint.

2 Enoptio, apud Nicephorum.

3 Hac sella erat prope duplex in qua nouæ nuptæ sedebãt, quæ vtrimque accubitum & puluinum habebat.

4 ὀρεὺς dicitur mulus siue ἡμίονος. ideo autem ὀρεὺς dicitur quod in montibus arare potest.

* Meridie.

5 Teuchiri vrbs Africæ.

ὀργίζονται γὰρ ὑπὲρ τὸν νόμον, ὅταν καὶ μισθοδόταις προσλάβωσιν. γρ. μάχονται.

Τῷ ἀδελφῷ Εὐοπλίῳ. γ

Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. ἡ δὲ ἀδελφιδῆ τότε πρῶτον ἧκεν ἐπὶ τὸν τάφον. οὐ γὰρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίας βαδίζειν ἐπὶ * ἐκφορὰν, ἀλλ' ἐν φοινικίδι καὶ τότε, καὶ διαφανὴς ὁ κεκρύφαλος, καὶ χρυσία καὶ λίθοις ἐξήρτη τότε καὶ περιέκειτο, ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. καθεζομένη οὖν ἐπ' ἀμφικεφάλου γρ. γυῶν. καθέδρας, φασὶν, ἀργυρόποδος, πολλὰ κατεμέμφετο τὴν ἀκαιρίαν τῆς συμφορᾶς· ὡς ἢ πρότερον ἐχρῆν, ἢ μετὰ τὸν γάμον ἀποθανεῖν· καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἐφ' οἷς ἐδυστυχοῦμεν ἐμήνιε. μόλις δ' οὖν περιμείνασα τὴν ἑβδόμην, καθ' ἣν ἡμεῖς εἱστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, αὐτήν τε καὶ τὴν φλύαφον γραῦν τὴν τιτθίδα, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικὸν, πληθούσης ἀγορᾶς, ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν εὐθὺ Τευχείρων ἐλαύνουσα.

μήτηρ γὰρ καὶ εἰς τὴν ἐπίοδον ἑβδόμην, ταινιώσεσθαί τε καὶ πυργοφόρος, καθάπερ ἡ Κυβέλη, προελεύσεσθαι. τούτοις ἡμεῖς μὲν οὐδὲν ἀδικούμεθα, πλὴν τοῦ καταφανεῖς γεγονέναι, λίαν ἀναισθήτους ἔχοντες συγγενεῖς. ὁ δὲ ἀδικούμενος, Ἁρμόνιός ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφώ. τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος· ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διετέλεσε. τούτου τοῦ πλέον ἢ Κέκροπος τὴν θυγατέρα, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς, εἰς Σωσίας τε καὶ Τυβίους ἀπέδοτο. πλὴν εἰ μή τι λέγουσιν, ὅσοι καὶ τὸν νυμφίον ἡμῖν μηδέποτε ἀποσεμνύνουσι, γενεαλογοῦντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος. ἡ γὰρ Λαῒς, ἔφη τις ἤδη
* γρ. Συκ. λογογράφος, ἀνδράποδον ἦν * Οὐκκαρικὸν, ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. ὅθεν ἡ καλλίπαις ἡ τεκοῦσα τὸν περιβόητον, καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. ἔπειτα μέν τοι ῥήτορι, καὶ τούτῳ δεσπότῃ. τρίτῳ μετ' ἐκείνους ὁμοδούλῳ, καὶ λάθρα τῇ πόλει.

futurum enim eſt ſequenti ſeptimo die vt tæniis coronetur, & vt turrigera, quemadmodum Cybele, circumeat. His quidem nos non lædimur, niſi quòd cognitum eſt nos nimium ſtultos habere cognatos. Qui autem læditur Harmonius eſt auſpicis ſeu pronubi[1] pater, ſicut diceret Sappho: qui in cæteris quidem frugi & modeſtus in ſua vita fuit. Verumtamen nobiliorem ſeſe ſemper putauit Cecrope [veteri rege Athenarum.] Huius qui ſe Cecrope nobiliorem putat, neptem ex filia Herodes auunculus & auſpex, Soſiis & Tybiis vendidit, niſi forte verum ſit quod dicunt, qui ſponſum nobis à matre honeſtant, & extollunt genus illius ducentes à nobili Laide. Lais enim, ait quidam auctor hiſtoricus, mancipium erat Hyccaricum[2] ex Sicilia emptum. Ex quo oppido parens formoſę prolis quæ peperit clarum & illuſtrem iſtum ſponſum: & ipſa mater ſponſi hero nauclero concubina erat. Deinde vero oratori & iſti hero. Tertio poſt illos conſeruo: & clam vrbi.

1 Vocabulum eſt Sapphus poetriæ, θυρωρός. propriè ianitorem ſignificat, hîc auſpicem.

2 Hyccaris vrbs eſt Siciliæ, ex qua Lais nata eſt. de qua vide Ariſtoph.

Postea aperte vrbi & arti præfuit: cuius posteaquam quæstum sub laxa ruga soluit & dimisit, adolescentulas quæ sunt in iuuenta erudit[1] & peregrinis pro se substituit. Nam filius orator se liberatum esse dicit necessitate legis, matrem meretricem alendi. Remoue teipsum ab ista lege. Iis enim qui sic nati sunt, certa quidem est mater, reliquus autem parentum, incertissimus. Quantum igitur ab iis qui bene nati sunt vtrisque debetur: istud omne venire oportebat à spuriis in matres.

1 Metaphora est sumpta ab his qui dicti sunt pedotribæ. Erant autem ij qui in gymnasio pueros docebant.

Eidem. 4

Soluentes nauim è Bendidio [templo[2] Dianæ] ante diluculum matutinum: vix vltra meridiem Pharium[3] Myrmeca præteriuimus, cum nauis bis fere & ter solo & vado prorsus inhæsisset. Statim igitur etiam id malum omen visum est, & consultũ fuisset è naui descendere, à primis carceribus non felicibus. Sed crimine timiditatis apud vos reos esse nos puduit. Et ob id[4] nullo modo licebat refugere neque detrectare. Ita vt si

2 Hoctemplũ erat in portu Alexandrino.

3 Iuxta Pharum mare est vadosum, de quo vide Strabonem.

4 Vide Homerum lib. 18. Il.

ἔπειτα λαμπρῶς τῇ πόλει, καὶ περιούσῃ τῆς τέχνης, ἧς ἐπὶ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλκέως ῥυτίδι κατέλυσε, τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ, καὶ τοῖς ξένοις αὐτικαθίστησιν. ὁ γὰρ υἱὸς ὁ ῥήτωρ, ἀφεῖσθαί φησι τῆς ἀνάγκης τοῦ νόμου, μητέρα τρέφειν ἑταίραν. ἄπαγε τοῦ νόμου. τοῖς γὰρ οὕτω γεγονόσιν, ἀποδέδεικται μὲν ἡ μήτηρ, ὁ δὲ λοιπὸς τῶν γονέων, ἀμφισβητήσιμος. ὅσον οὖν ἀμφοτέροις παρὰ τῶν εὖ γεγονότων ὀφείλεται, τοῦτο πᾶν ἥκειν ἔδει παρὰ τῶν ἀπατόρων εἰς τὰς μητέρας.

Τοῦ αὐτοῦ. δ

Λύσαντες ἐκ Βενδιδείου περὶ δείλης ἑῴας, μόλις ὑπὸ μεσοῦσαν ἡμέραν, τὸν Φάλειον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, δίς που καὶ τρὶς ἐνεχθείσης τῆς νεὼς τοῦ τοῦ λιμένος ἐδάφει. εὐθὺς μὲν οὖν, καὶ τοῦτο κακὸς οἰωνὸς ἐδόκει, καὶ σφῶν τὴν ἀποβῆναι νεὼς, ἐκ πρώτης ἀφετηρίας οὐκ εὐτυχοῦς. ἀλλὰ φυγεῖν περὶ ἡμῶν ἔγκλημα δειλίας ἡγησάμενοι. καὶ διὰ τοῦτο οὔπω ἔτι ἔοικεν ὑποστρέψαι, οὐδ' ἀναδῦναι, ὥστε καὶ

εἴ τι συμβαίη, δι' ὑμᾶς ἀπολούμεθα. καί-
τοι τί δεινὸν ἦν ὑμᾶς τε γελᾶν, καὶ ἡμᾶς
ἔξω κινδύνων ἑστάναι. ἀλλὰ τοῦ Ἐπιμηθέως,
» φασι, τὸ μὲν μέλλειν, οὐκ ἦν· τὸ δὲ μετα-
» μέλειν, ἐνῆν, ὥσπερ ἡμῖν. τότε γὰρ ἐξὸν σώ-
ζεσθαι, νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς σκηναυ-
λίαν ὀλοφυρόμεθα, ἐπὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν
ὁρῶντες, ὡς οἷόν τε, καὶ πρὸς τὴν μητέρα
Κυρήνην. ὧν τὴν μὲν ἔχοντες ἀπελίπομεν,
τὴν δὲ εὑρεῖν οὐ δυνάμεθα, ἰδόντες τε καὶ
παθόντες, ἃ μὴ δι' ὄναρ ἠλπίσαμεν. ἄ-
κουε γὰρ, ἵνα μηδὲ σὺ πάνυ χαίρειν σχολά-
ζῃς· καὶ πρῶτον ὅπως ἡμῖν εἶχε τὰ τοῦ
πληρώματος· ὁ μὲν ναύκληρος ἐθανάτα
κατὰ χρέως ὤν. ναυτῶν δὲ ὄντων δυοκαιδε-
κάτων πάντων (τρισκαιδέκατος γὰρ ὁ κυ-
βερνήτης ἦν) ὑπὲρ ἥμισυ μὲν καὶ ὁ κυ-
βερνήτης, ἦσαν Ἰουδαῖοι, γένος ἔκσπονδον,
καὶ εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον, ἢν ὅτι πλεί-
στους ἄνδρας Ἕλληνας ἀποθανεῖν αἴτιοι γέ-
νωνται. τὸ δὲ λοιπὸν, ἀγελαῖοι, γεωργοὶ, πε-

quid humanitus accidat, propter vos peribimus. Attamen quid mali esset, & vos ridere & nos extra pericula consistere. Sed Epimetheo, vt aiunt, [1] *cura & prudentia non inerat, pœnitentia autem inerat*, vt nobis. Tunc enim cum liceret seruari, nunc ad deserta littora concentum [2] quendam lamentationis lamentamur, & ad Alexandriam flectentes oculos, vt possumus, & ad Cyrenas vrbem patriam meam. Quarum illã cùm teneremus reliquimus, hanc autem inuenire non possumus, cùm viderimus & passi simus quæ ne per somnium quidem vnquam sperauimus. Audi igitur, vt ne tu quidem admodum gaudere queas. Et primũ queẽadmodũ nobis sese habebant homines qui implebãt nauigiũ. Nauicularius mortem optabat ære alieno obrutus. Cùm autẽ nautæ omnes essent duodecim, (nam decimustertius erat gubernator) vltra dimidiũ quidem, & gubernator, erãt Iudęi, natio scelerata & fœdifraga, se pietatẽ colere persuasi, si vt quamplurimi homines Græci moriantur autores sint. Reliquũ autẽ gregarij, agricolæ qui ante hunc annũ

1 Versus est Iãbicus ex aliquo veteri poeta sumptus.

2 Trãslatio ducta à concentu duarum tibiarum. Aristophanem hic imitatus est in Equitibus, κλαυσιδὸμ συναυλίαν.

nunquam remum attigerant. Communiter autem & isti & illi mutilati & capti prorsus aliqua parte corporis erant. Proinde quandiu nil incommodi nobis erat, iocabantur, & appellabant alij alios, non ex nominibus, sed ex infortuniis; claudum, ramicosum, scæuolam, strabum. Vnus quisque aliquod habebat insigne, & nobis id non mediocrem afferebat voluptatem. In ipso autem vsu & necessitate non iam risus erat: ob hæc ipsa lamentamur: cum essemus vectores plus quàm quinquaginta, tertia pars admodum mulieres. Plures adolescentulæ & formosæ. Sed ne inuideas. Aulæum enim nos separabat, idque firmissimum, non iamdudum rupti veli frustum, temperantibus hominibus murus Semiramidis. fortasse etiam Priapus modestus fuisset cum Amaranto nauigans. Nam quandiù cum eo nauigauimus nunquã metus vacatio data est. sed semper de extremo periculo cogitandũ fuit. Qui primũ, postquã quod apud vos est Neptuni tẽplum fleximus, cursum

ρεσιν οὔπω κώπης ἡμμένοι. κοινῇ δὲ οὗτοί τε κἀκεῖνοι, πεπηρωμένοι πάντως ἕν γέ τι μέρος τοῦ σώματος. τοιγαροῦν ὡς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκωμῳδοῦντο καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους, οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλός, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστερόχειρ, ὁ παραβλώψ. ἕκαστος ἕν γέ τι εἶχε τοὐπίσημον, καὶ ἡμῖν ἦν τοιοῦτον, οὐ μετρίαν παρεῖχε τὴν διατριβήν. ἐν τῇ χρείᾳ δὲ οὐκ ἔτι γέλως ἦν, ἀλλ' ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀπῳμωζόμεθα, ὄντες ἐπιβάται πλεῖν, ἢ πεντήκοντα, τριτημόριόν που μάλιστα γυναῖκες, αἱ πλείους νέαι, καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις, ἀλλὰ μὴ φθόνει. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, καὶ τοῦτο ἐρρωμενέστατον οὐ πάλαι διερρωγότος ἱστίου τεμμάχιον· σωφρονοῦσιν ἀνθρώποις τὸ τεῖχος τὸ Σεμιράμιδος. ἴσως δὲ καὶ ὁ Πρίαπος ἐσωφρόνησεν, Ἀμαράντῳ συμπλέων· ὡς οὐκ ἔστιν ὁπότε σχολάζειν ἡμᾶς εἴασεν, ἀπὸ τοῦ δεδιέναι τὸν ἔσχατον κίνδυνον. ὅς τις πρῶτον μὲν ἐπειδὴ τὸν πρὸ ὑμῶν τοῦ Πο-

σινδόνος νεὼν κατεκάμψαμεν, ἄρας ὅλοις ἱστίοις ἠξίου πλεῖν εὐθὺ Ταφοσίριδος· καὶ ἀπεπειρᾶτο τῆς σκύλλης, ἣν ἐν τοῖς γραμματίοις ἀποδιοπιαζόμεθα. συννενοηκότων δὲ ἡμῶν καὶ διακεχραγότων * οὐ πρὶν ἢ ἐν χερσὶ γενέσθαι τοῦ κινδύνου, μόλις ἐκβιασθεὶς, ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας. ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφίησι τῷ πελάγει. τέως μὲν ὡς ἐδύνατο καὶ πρὸς κῦμα παραβιαζόμενος. ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύπτομεν· ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν διαφερομένων, αἷς οὐδὲν ἔδει Λιβύης τῆς καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ πλοῦν ἕτερον ἔπλεον. σχετλιαζόντων δὲ ἡμῶν καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων τὸ ἀπηρτῆσθαι τοσοῦτον τῆς γῆς, ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος, ἐπὶ τῶν ἰκρίων ἑστὼς, ἐτραγῴδει τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς. οὐ γὰρ δὴ πτηνωσόμεθα, ἔφη. ὑμῖν δὲ πῶς ἄν τις καὶ χρήσαιτο, οἳ καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν ὑποπτεύετε; οὐκ, ἤν γέ τις αὐταῖς χρῷτο καλῶς, ὦ λῷστε ἀμα-

*abest τὸ οὐ C.M.

tendens paſſis velis nauigare volebat recta ad Taphoſirim, & tentabat Scyllam quam in libellis auerſamur. Cùm autèm nos animaduertiſſemus & clamaremus non ante quam in cute eſſemus periculi, vix vi ſubactꝰ deſtitit decertare cum ſcopulis. Inde auerſa naui tãquam pœnitẽtia quadam ſeſe mittit in altum mare, interea tamen vt poterat cum fluctu pugnans. Deinde & Auſter vna adiuuat vehemens, cuius vi celeriter quidem terram abſcondebamus: celeriter autem cum onerariis eramus bina trahentibus vela, quibus non opus erat Lybia noſtra, ſed alio curſum tenebant. Conquerentibus nobis & indignum ducentibus quòd diſiungeremur vſque adeo à terra, veſanus *Amarantus in tabulatis nauis ſtans, tragicè canebat ſceleratiſſimas execrationes. Non enim volabimus aiebat. Vobis autem quomodo quis vti queat, qui & terram & mare formidatis? Minimè; ſi quis iis vtatur recte, ô optime Amarante, ad

Vide Pollucem lib. 1. vbi de nauigatione loquitur.

**Iapetus vnus ex Titanibus, pater Promethei, aliquando vſurpatur pro amente.*

eum dicebam. Nobis autem Taphosiride opus non erat, vita opus erat. Et nunc quid alto mari opus est? Verum nauigemus, inquam, recta Pentapolim versus, distantes à terra; quantum decet, vt si quid incommodi eueniat, cuiusmodi sunt casus maris: (incertum autem mare & est & apud vos ita dicitur,) portus aliquis è propinquo nos recipiat. Non tamen persuadebam ita dicens, sed surdus erat sceleratus, * donec ventus Septentrionalis ingruit ingens, fluctum pellens altum & asperum. Ille repente ingruens velum in contrarium pepulit, & quæ tumida erant caua reddidit. Parum autem abfuit quin in puppim nauis subuerteretur. Itaque vix ipsam quietam reddidimus. Tum infelix Amarantus, tale est inquit arte nauigare. Expectasse enim se iamdudum à pelago ventũ, & ob id in alto salo se nauigasse. Nunc se descendere obliquum, concedente spatio addere longitudini. Hanc autem esse nauigationem nostram quę non fuisset, si prope

Malebamus nimirum viuere quã naufragium facere.

Pẽtapolis prouincia est Cyrene.

κάθαρμα *Quintus Curtius hoc nomen videtur explicasse cum dicit:* purgamenta suarum vrbiũ.

Ἀμάραντε, πρὸς αὐτὸν ἔφην. ἡμῖν δὲ οὐ-
δὲ Ταφοσίριδος ἔδει· ζῶ γὰρ ἔδει. καὶ νῦν
τοῦ πελάγους τί δεῖ; ἀλλὰ πλέωμεν, ἔφην,
ἐπὶ Πενταπόλεως, ἀπέχοντες τῆς γῆς,
ὅσον μέτριον, ἵν' εἴ τι καὶ χαλεπὸν, οἷα
δὴ τὰ θαλάττης. ἄδηλον δὲ δήπου καὶ ἔστι
καὶ παρ' ὑμῖν λέγεται· λιμὴν τις ἡμᾶς
ἐκ τοῦ σχεδὸν ὑποδέξοιτο. οὔκουν ἔπει-
θον λέγων, ἀλλ' ἐξεκώφει ὁ κάθαρμα·
ἕως ἄνεμος ἀπαρκτίας ἐπεγείρεται πολὺς,
κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. τοῦτο ἄ-
φνω προσπεσὼν, ὃ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθησε,
καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν· ἡ δὲ ναῦς
ἐγγὺς ἦλθεν ἐπὶ πρύμναν ἀνατετράφθαι·
μόλις δ' οὖν αὐτὴν κατεστήσαμεν. καὶ ὁ βα-
ρύστονος Ἀμάραντος, τοιοῦτον ἔφη ὁ τέχνη
ναυτίλλεσθαι. προσδέχεσθαι γὰρ αὐτὸς πάλαι
τὸν ἐκ πελάγους ἄνεμον, καὶ διὰ τοῦτο
μετεώρως πλεῖν. κατιέναι γὰρ νῦν εὐκαίρως,
ἐνδιδόντος τοῦ διαστήματος προσθεῖναι τῷ
μήκει. τοῦτον δὲ εἶναι τὸν πλοῦν τὸν ἡμέ-
τερον. οὐκ ἂν, εἴ γε παρὰ τὰς ἀκτὰς

ἐπλέομεν· προσωρμίσθαι γὰρ αὖ τῇ γῇ. καὶ ἡμεῖς ἀπεδεχόμεθα λέγοντος, ἕως ἡμέρα τε ἦν, καὶ τὰ δεινὰ οὔπω παρῆν. ἤρξατο γὰρ δὴ μετὰ τῆς νυκτός, ἀεὶ προϊόντος ἐπὶ μεῖζον τοῦ κλύδωνος. ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἣν τινα ἄγουσιν οἱ Ἰουδαῖοι παρασκευήν· τὴν δὲ νύκτα, τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται, καθ' ἣν οὐδενὶ θέμις ἐστὶν ἐνεργὸν ἔχειν τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τιμῶντες διαφερόντως αὐτήν, ἄγουσιν ἀπραξίαν. μεθῆκεν οὖν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον, ἐπειδὴ τὸν ἥλιον εἴκαζεν ἀπολελοιπέναι τὴν γῆν. καὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν πατεῖν παρεῖχε, τῷ θέλοντι ναυτίλων. ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν, οὐκ εὐθὺς ἐπὶ νοῦν ἐβαλλόμεθα. ἀπόγνωσιν δὲ τὸ πρᾶγμα οἰόμενοι, προσῄειμεν· ἐλιπαροῦμεν μὴ καταπροέσθαι μηδέπω τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπῆρχον αἱ τρικυμίαι τοῦ πελάγους ἐπ' ἑαυτὸ στασιάσαντος. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτο*, ὅταν μὴ τῷ
γ. δὲ τοῦ. λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συ-

littora nauigaſſemus : Futurum enim fuiſſe vt impingeremur in terram. Et nos probabamus eum iſta dicentem, quandiu dies erat, & incommoda nondum aderant. Inceperunt enim ſimul cum nocte, ſemper progrediente in maius fluctu. Ac ſane dies erat quam agunt Iudæi paraſceuam*. Noctem autem, diei qui poſt illam noctem eſt tribuunt, quo die nemini licet operoſam habere manum, ſed colentes eximie eum diem, ceſſant otioſique ſunt. Dimiſit igitur è manibus gubernator clauum, poſtquam ſolem coniecit reliquiſſe terram : & abiiciens ſeipſum calcare præbebat cuiuis volenti nauigantium. Nos autem veram eius rei cauſam non ſtatim in animum inducebamus. Deſperationem ſalutis eam rem exiſtimantes, accedebamus, precabamurque ne relinqueret adhuc vltimam ſpem. Etenim inuaſerunt ingentes fluctus, mari ſecum ſeditionem exercente. Hoc autem efficit *, cùm fluctus à vento orti, vna non deſinunt & ceſſant,

Iudæi diem ab occaſu ſolis ordiuntur.

Iudæi παρασκευὴν vocant diem Veneris, propterea quod apparatus erat Sabbati.

Id eſt, ſic ſolet mare pugnare.

ſed firmum habentes tamquam incitamentum motionis, occurrunt flatus vi dominanti, & inferuntur contra incurſus. Opus enim erat tumidis verbis, vt ne magna mala humiliùs narrem. His igitur qui in tali nauigant, è tenui filo ſuſpenſam eſſe vitam dicunt. Si autem gubernator legis magiſter & interpres eſſet, quemnam animum habere oportet? Poſtquam autem intelleximus cauſſam dimiſſionis claui, (precantibus enim nobis vt ſeruaret totis viribus nauem, librum Moſis prælegebat) de perſuaſione cùm deſperaremus, vim tum demum afferebamus. Et quidam miles generoſus (nauigabant autem nobiſcum Arabes multi qui ſunt è turmis equitum) gladio ſtricto, minatus eſt homini illi caput ſe amputaturum: niſi clauum prehenderet & nauim regeret. Ille autem plane Maccabæus permanebat in ſententia. Cùm autem iam media nox eſſet, in animum inducit ſuum, clauo aſſidere. Nunc

καταπαύσηται κύματα. ἀλλ' ἰσχύον ἔχοντα τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, παραπαίζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς. *ἔδει γάρ μοι καὶ φλεγμαινόντων ὀνομάτων, ἵνα μὴ τὰ μεγάλα κακὰ, σμικροπρεπέστερον διηγήσωμαι. τοῖς οὕτω ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν, ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὴν ζωὴν ἠρτῆσθαι. εἰ δὲ καὶ ὁ κυβερνήτης νομοδιδάσκαλος εἴη, τίνα δεῖ ψυχὴν ἔχειν; ἐπεὶ δ' οὕτω συνήκαμεν τὸν νοῦν τῆς ἀπολείψεως τῶν πηδαλίων· δεομένων γὰρ ἡμῶν σώζειν ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν ναῦν, τὸ βιβλίον παρανεγίνωσκε. πειθοῦς ἀπογνόντες, ἀνάγκην ἤδη προσήγομεν. καί τις στρατιώτης γυνάδας· συμπλέουσι δὲ ἡμῖν Ἀρράβιοι συχνοὶ τῶν ἀπὸ τοῦ τάγματος τῶν ἱππέων, ὁ ξίφος σπασάμενος, ἠπείλησε τ' ἀνθρώπῳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόψειν, εἰ μὴ ἀντιλήψοιτο τοῦ σκάφους. ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι. μεσούσης δὲ ἤδη τῆς νυκτὸς, ἀναπείθεται πρὸς ἑαυτοῦ πρὸς τῇ καθέδρᾳ

γρ. ἐφόδοις τῶν κυμάτων.

γρ. ἐπανῆκε.

γενέσθαι· νῦν γάρ φησιν ὁ νόμος ἐφίησιν, ἐπειδὴ νῦν σαφῶς τῆς ὑπὲρ τῆς ψυχῆς δεόμεθα. πρὸς τοῦτο αἴρεται θόρυβος ἐξ ἀρχῆς, ἀνδρῶν οἰμωγή, γυναικῶν ὀλολυγή· ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο, τῶν φιλτάτων ὑπεμιμνήσκοντο. μόνος Ἀμάραντος εὔθυμος

γρ. παρα- κρουσόμενος ἦν, ὡς αὐτίκα ἂν* παραγράψων τοὺς δανειστάς. ἐμὲ δὲ ἐν τοῖς δεινοῖς, ὄμνυμί σοι θεὸν ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, τὸ Ὁμηρικὸν

γρ. ἐφόβει. ἔθραττεν* ἐκεῖνο, μὴ ἄρα ἀληθὲς εἴη, τὸν καθ' ὕδατος θάνατον, ὄλεθρον εἶναι καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς. λέγει γάρ ἐστιν ὅπου τῶν ἐπῶν,

Αἴας δ' ἐξαπόλωλεν, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.

τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον ἀκριβεστάτην ἀ-

γρ. πειθό- μενος. πώλειαν εἶναι, *πιθέμενος. οὐδένα γὰρ ἄλλον ἐξαπολωλέναι φησίν, ἀλλ' ἕκαστος ἀποθνήσκων, ἄϊδός δε βεβήκει. ταῦτ' ἄρα καὶ ἐν δυοῖν νεκύαιν ὁ μικρὸς Αἴας οὐδαμοῦ τοῦ δράματος εἰσενήνεκται, ὡς τῆς ψυχῆς οὐκ οὔσης ἐν ᾅδου. καὶ Ἀχιλλεύς, ἀνὴρ εὐψυ-

enim, inquit, lex permittit, quandoquidem planè de vita curſum currimus. Ad hoc tollitur tumultus denuo, virorum ploratus, mulierum vlulatus: omnes Deorum fidem implorabant, conquerebantur. Chariſſimorum pignorum recordatio illis in mentem veniebat. ſolus Amarantus lætus erat, vt extemplò fraudaturus creditores. Me autem in illo periculo (iuro tibi Deum quem philoſophia colit) Homericum perturbabat illud, ne forte verum eſſet, mortem in aqua, interitum & exitium eſſe etiam ipſius animi. Dicit enim alicubi in verſibus ſuis, *Iocus eſt apud Ariſtotelē in hoc vocabulo.*

„ *Aiax interiit, poſtquam ſalſam bibit vndam.*

mortem in mari perpetuum quendam intèritum eſſe ſtatuens. Nullum itaque alium interiiſſe ait. ſed

- *vnuſquiſque obiens deſcendit ad Orcum.* *Hom. Odyſſ. 3 21.24.*

Proinde in duabus mortuorum recenſionibus, Aiax nuſquam in fabula introductus eſt: quaſi animus eius in Orco non eſſet. Et Achilles *Il. φ.*

vir generosissimus & periculorum amantissimus, mortem in aqua reformidat: quam quidem etiam tetram vocat. Has omnes voluens rationes apud me, video milites omnes traxisse gladios: ac interrogans cognoscebam ab iis, honestum esse, cum in nauis tabulato essent adhuc in aerem animam eructare, non autem in vndam hiantes. Hos milites sponte naturæ Homeri* sectatores existimaui, & eorum sententiam approbaui. Deinde prædicat quidã appendi aurum, quibus esset. Et quibus erat suspendebatur, & aurum & quidquid auri pretio censebatur. Et mulieres ipsæ sese parabant, & iis qui non habebant funiculos, distribuebant. cùm iampridem ostensum sit hoc facere. Huius autem rei tale est consilium. Adferre oportet pretium funebre naufragum cadauer. Qui enim in littore cadauer repererit, & pretium illud lucratus fuerit, leges Nemeseos reuerebitur, nisi paruam aliquam partem tribuat ei [naufrago] qui multo plus largitus sit. Et hi quidem in illis

Ὁμηρίδαι dicebãtur qui versus Homeri canebãt, atque etiam qui Homerum secuti sunt, & qui eum didicerunt.

Ἀδράστεια dea scelerũ & malefactorum vltrix. apud Platonem dicitur fatum propterea quod euitari non potest.

χόζατός τε καὶ φιλοκινδυνότατος, ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδατι θάνατον, ὅν γε καὶ λευγαλέον καλεῖ. τούτοις ἐλίττων τοὺς λογισμοὺς, ὁρῶ τοὺς στρατιώτας ἅπαντας ἐσπασμένους μαχαίρας· καὶ πυθόμενος, ἐμάνθανον παρ' αὐτῶν, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὄντας ἔτι, πρὸς τὸν ἀέρα τὴν ψυχὴν ἐρυγεῖν, ἀλλὰ μὴ πρὸς κῦμα χανόντας. τούτους αὐτοφυεῖς Ὁμηρείδας ἐνόμισα, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι. εἶτα κηρύττει τις ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστι· καὶ οἷς ἦν, ἐξήρτητο, καὶ χρυσίον, καὶ ὅ, τι ἄξιον χρυσίου. καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρτεδόνας διένεμον, πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. νοῦν δὲ ἔχει τοιοῦτον. φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. ὁ γὰρ περιτυχὼν καὶ κερδάνας, νόμους ἀδραστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρὸν τι μέρος ἀποδάσασθαι τῷ χαρισαμένῳ τὸ πολλαπλάσιον. καὶ οἱ μὲν ἧσαν πρὸς

τούτοις. ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου ἔκλαιον, ὡς οἶδεν ὁ ξένιος, οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, ἀλλ' εἰ ὁ Θρᾷξ ἀποστερήσοιτο τῶν χρημάτων ἕνεκεν. ὃν καὶ ἀποθανὼν ἂν ἠμυνόμην. ἐνταῦθα μέν γε τὸ ἐξαπολωλέναι κέρδος ἦν, καὶ συναπολωλέναι, καὶ * συναποδρᾶναι τὴν αἴσθησιν. ὁ δὲ ἐποίει περὶ πόδας τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. ὑποτεμέσθαι δὲ οὐκ ἦν. ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχειρήσαντες τοῖς καλωδίοις, ἀπηγορεύκειμεν, τῶν τροχῶν ἐνδακόντων. καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον, εἰ καὶ διαδυοίμεθα ἐκ τοῦ κλύδωνος, οὕτως ἔχοντας ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ. φθάνει δὲ ἡμέρα, καὶ ὁρῶμεν τὸν ἥλιον, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ ποτε ἥδιον· τὸ δὲ πνεῦμα ῥᾷον ἐγίνετο τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης. καὶ ἡ δρόσος ἐξισταμένη, παρεῖχεν ἡμῖν χρήσασθαι τοῖς καλωδίοις, καὶ τὸ ἱστίον μεταχειρίζεσθαι. ὑπαλλάττειν μὲν οὖν ἱστίον ἕτερον

γρ. ἀποδρᾶναι.

rebus erant occupati. Ego autem, adſidens, ſceleratam crumenam depoſitum hoſpitis lamentabar, quemadmodum nouit Iuppiter hoſpitalis, non ſi moriturus eſſem, verùm ſi Thrax [hoſpes meus] ſuo depoſito fraudaretur ob pecuniam. Qui me etiam mortuum pudore & rubore affeciſſet. Hic ſane quidem penitus interire lucrum erat, & cum marſupio perire & effugere ac amittere ſenſus. Quod autem faciebat præſens periculum, non aliud erat, quàm quod totis velis nauis ferebatur. Detrahere non licebat; ſed ſæpenumero aggreſſi rudentes, animum deſponderamus, trocleis mordentibus: & ſuberat metus non minor, ſi ſalui euaderemus è fluctu & tempeſtate, eo in ſtatu, noctu appropinquare terræ. Venit autem dies, & videmus Solem Neſcio autem an aliquando iucundius [viderimus.] Flatus autem lenior erat tepore augeſcente, & ros tabeſcens concedebat vt nos vteremur rudentibus, & velum tractaremus. At ſummittere velum aliud

Mallem (inquit) penitus & animi & corpore interiiſſe quàm fraudator haberi.

hoc fit quando agrius verſantur Trocleæ.

* id est *paruum velum: non iustum.*

ſpurium * non poteramus. Nam obæratum erat. Colligebamus autem illud tanquam tunicarum ſinus: & intra ſpatium quatuor horarum deſcendimus, qui mori ſperaueramus; in extremam quandam regionem prorſus ſolam, nec vrbem nec agrum habentem propinquum, diſtantem fermè ſtadiis centum & triginta, à regione culta. Nauis igitur ſtabat in ſalo. Locus enim portum non habebat: & ſtabat in vna anchora. Altera autem erat vendita. Tertiam porrò anchoram Amarantus non habebat. Nos autem poſtquam ad chariſſimam peruenimus terram, complectebamur, veluti matrem viuentem; & ſacrificantes cantica deo gratulatoria, vt ſolemus: adiecimus ipſis recentem fortunam, à qua præter opinionem ſeruati ſumus, per duos deinceps permanentes dies, donec deſæuiret pelagus. Quoniam autem nō licebat itineri ſe committere cum nullum hominem omnes videremus, rurſus auſi ſumus nos mari committere: & ſoluentes ſtatim oriente die

vento

χόμεθα. ἐνεχυρίαστο γὰρ, αἰε-
δὲ αὐτὸ, καθάπερ τὴν χιτῶ-
ποις· καὶ πρὶν ὥρας εἶναι τέτ-
αινόμεθα οἱ τεθνάναι προσδο-
ν ἐσχατιᾷ τινὶ πολυερήμῳ. καὶ οὔτε
χεδὸν ἐχούσῃ γείτονα, σταδίους ἑκα-
ὸς τοῖς πεντήκοντα κατόπιν ἀ-
ρὰ οὔω ναῦς ἐσάλευσεν ἐπὶ με-
μὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ
ε τὶ ἀγκύρας μιᾶς. ἡ ἑτέρα δὲ
το. τρίτην γὰρ ἄγκυραν Ἀμά-
ἐκτήσατο. ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ τῆς
ν ἡψάμεθα γῆς, περιεβάλλομεν,
ψυχον οὖσαν μητέρα. καὶ ἀποθύ-
μενοι τὰ τῶν χαριστήρια, ὥσπερ
θεν, προσεθήκαμεν αὖθις καὶ τὴν
τύχην ἀφ' ἧς παρὰ δόξαν ἐσώθη-
ύο ἐξῆς ἐπιμείναντες ἡμέρας, ἕως
βείσῃ τὸ πέλαγος. ἐπεὶ δὲ ἀπορεῖν
ῷ χρήσασθαι, μηδενὸς ἀνθρώπων
φου, πάλιν ἐπετολμήσαμεν τῇ θα-
η. καὶ ἄραντες εὐθὺς ἐρχόμενοι ἡμέ-

ρας, ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ πᾶ-
σαν αὐτὴν καὶ τὴν ἐπιγινομένην ἡμέραν.
ἧς ἤδη ληγούσης, τὸ πνεῦμα ἀπέλιπεν ἡ-
μᾶς, καὶ ἡμεῖς ἠνιάθημεν. ἐμέλλομεν δὲ ἄ-
ρα ποθήσειν γαλήνην. ἦν μὲν οὖν τεσσα-
ρεσκαιδεκάτη φθίνοντος. ἐπηωρημένου δὲ το-
σούτου κινδύνου, μελλούσης εἰς ταυτὸ συν-
δραμεῖσθαι τῆς τε συνόδου τῶν ἀστέρων καὶ
τῶν πολυθρυλλήτων τυχῶν, ἃ μηδείς
φασι πλέων ἐθάρσησε, καὶ δέον ἡμᾶς ἐπι-
γρ. οἵδ' ἐξ. μηνίζειν, οἱ δ' ἐξηνέχθημεν αὖθις ἀναδεδρα-
μηκότες ἐπὶ τὸ πέλαγος. ἡ δὲ στάσις, ἤρ-
ξατο μὲν ἀπὸ τῶν ἀρκτῴων πνευμάτων. καὶ
ὗσέ γε πολλὰ κατὰ τὴν συνοδικὴν νύκτα.
ἔπειτα ἠκόσμει τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θά-
λασσα κυκεὼν ἐγεγόνει. τὰ δὲ περὶ ἡμᾶς,
οἷα εἰκὸς* ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις, ἵνα μὴ πάν-
γρ. εἰκὸς ἦν. θη παραπλήσια, δὶς ἀφηγώμεθα· ἐν οἷς
ἦν, ὤνησέ τι τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος· τὸ
κέρας ἐπετείνετο, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα περιτο-
νίζειν τὴν ναῦν. εἶτα κατεαγὲς μέσον, ἐπ' ὀλί-
γου μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς. ἐπεὶ
δ' οὐκ

vento ſecundo & proſpero nauigabamus, toto & illo ſequenti die: quo iam deſinente, flatus reliquit nos, & nos dolore affecti ſumus. Eramus autem deſideraturi tranquillitatem. Hic itaque decimus tertius dies erat deſinentis menſis. Impendente autem tanto periculo, cùm eſſet eodem concurſurus coitus * aſtrorum & peruulgatorum periculorum, quæ nemo vnquam, vt aiunt, nauigans ſubire auſus eſt; & cùm nos oporteret in portu manere. Ipſi nos imprudentes rurſus procucurreramus in mare. Seditio autem incœpit à Septentrionalibus flatibus, & multum pluit nocte illa coniunctionis. Deinde ſæuiebant flatus, & mare valde turbatum eſt. Res autem noſtræ tales erant, quales veriſimile eſt in eo * ſtatu, vt ne caſus ſimiles bis narremus. Interim profuit nonnihil magnitudo tempeſtatis. Antemna ſtridebat, & nos exiſtibamus rudentes nauis tendere. Deinde fracta media antemna, parum abfuit quin interficeret nos omnes. quia

*Solis & Lunæ.

*in illa tempeſtatis conditione,

autem non perdidit, id profecto hoc etiam seruauit. Non enim aliter poterat ferri vis venti ac flatus. Rursum autem contumax erat velum, nec volubile * ad deductionem. Sic igitur cùm præter opinionem exonerassemus immoderationem violentissimi impetus. diem deinceps vnum & noctem vecti sumus. Iam secundum erat gallicinium, cùm imprudẽtes illati sumus extemplo in saxum prominens & proiectum è terra: ita vt esset parua pene insula. Clamore exorto, posteaquam quidam denunnunciauit, nos terræ ipsi appropinquasse, fremitus sublatus est multus, isque dissonus, nautis quidem formidantibus; nobis autem ob imperitiam manibus plaudentibus, & nos mutuò amplectentibus, & nescientibus quomodo tanta vi lætitiæ vteremur. Dicebatur verò maximũ id esse periculorũ quæ nobis euenerant. Iam autem sublucente die manum mouet homo quidã rustico cultu vestitus, & ostendit manu loca suspecta, & alia quę sine periculo tentari poterant. Ac

** Propter orbiculos & trocleas, quæ non versabantur. Maduerant enim, ideóque mordebant, vt dixit sup.*

...λαῦ λέλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ προσέ-
...γὰρ τὴν ἀνεκτῶς ἀνέσχε τὴν βίαν
...ύματος. πάλιν δὲ δυσαρεστηθεὶς ὢν τὸ
..., καὶ οὐκ ἔξεχον εἰς καθαίρεσιν.
...ς οὕτω παρὰ δόξαν ἀποφορτισάμενοι
...ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς, ἡμέ-
...ἑξῆς τὴν νύκτα ἠνέχθημεν· ἧς ἤδη περὶ
...ὑστέραν οὔσης ὀρνίθων ᾠδὴν, ἐλάθομεν
...ἐγκείλαντες ἀκαρῆ πέτρα περιβεβλη-
μένῃ τῆς γῆς, ὅσον ἐστὶ βραχεῖαν χερρόνη-
σον. βοῆς δὲ γινομένης, ἐπειδή τις παρενεσ-
γόνησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θροῦς ἤρθη πά-
λιν, καὶ ἥκιστα ξύμφωνος, τῶν μὲν ναυτῶν
* πεφεικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ — *γ. πεφρικότων.*
χεῖρε ἐπικροτούντων, καὶ περιβαλλόντων
ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἐχόντων ὅπως χρησό-
μεθα τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς. ἐγένετο δὲ
ὁ μέγιστος αὖθις ἐστὶ τῶν περιστάντων ἡμᾶς
κινδύνων. ἤδη δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας,
κατασείει τις ἄνθρωπος ἀγροικικῶς ἐσταλ-
μένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπο-
πλοῦς, καὶ ἐπείγει οὓς ἔδει θαρρῆσαι. καὶ

τέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κελητίου δισκάλμου· ὅπερ ἐξάψας τοῦ πλοίου, μεταχειρίζεται τὸ πηδάλιον. ὁ δὲ Σύρος ἄσμενος ἐξέστη τῆς προεδρίας· ἀνύσας δὲ σταδίους οὐ πλείους, ἢ πεντήκοντα, τήν τε ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ χαριέντι· Ἀζάριον οἶμαι καλοῦσιν αὐτό· καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἠιόνος ἀπεβίβασε, σωτὴρ καὶ δαίμων ἀγαθὸς ἐπικαλούμενος. καὶ μετὰ μικρὸν ἑτέραν ὁλκάδα
γρ. μάλα εἰσήλασε, καὶ* πάλιν ἄλλην, καὶ πρὶν ἑσπέραν εἶναι, πέντε γεγόναμεν ὑπὸ τοῦ θεσπεσίου πρεσβύτου περισωθεῖσαι φορτίδες, πρᾶγμα ἐναντιώτατον τῷ Ναυπλίῳ
γρ. οὐχ ὡς ποιοῦντος. *καὶ γὰρ οὐχ ὁμοίως ἐκδιος τοὺς ἀπὸ τοῦ χειμῶνος ἐδέξατο· ἐς δὲ τὴν ὑστεραίαν ἄλλοι κατῆραν, ὧν ἔνιοι τῶν προλαβόντων ἡμᾶς ἦσαν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἡμέραν· καὶ νῦν ὁλόκληρος ἐσμὲν στόλος, ἐν νεωρίῳ μικρῷ. ἐπεὶ δ' ἡμῖν ἤδη καὶ τὰ ἐφόδια κατεδήδοτο· οὐ γὰρ ὄντες ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπίζοντες ὑπερήμεροι γενέσθαι, μέτριά γε ἐνεθέμεθα, καὶ οὐδὲ

deniq; solus in scapham venit duorũ scalmorum, quam religasset de nostro nauigio, clauum gubernare cœpit. Ac Syrus * libenter cessit prima sede. Remensus autem stadia non plura quàm quinquaginta, nauim nostrã inducit in paruulum portum iucundum atq; amœnum. Eum Asarium, vt arbitror, vocant: & nos in littore exposuit, seruator & bonus dęmõ vocatus. Et paulò pòst alteram nauem onerariam in portum induxit. Et rursum aliam: vt priusquam vesper esset quinq; fuerimus à diuino illo sene seruatæ naues onerariæ: rem maxime contrariam Nauplio faciente. Etenim non similiter ille Græcos qui tempestatem fugerant, excepit. Postero autem die, alij etiam appulerunt, quorum nonnulli erant ex iis qui vno die ante nos ab Alexandria profecti erãt. Ac nunc quidem integra & iusta sumus classis in paruulo portu. Sed quoniam nobis iam viaticum adesum erat: non enim assueti infortuniis, neque rati longius ac diutius quàm oporteret moraturos esse, pauca imponebamus, nec

Amarantus concessit vt ad clauũ sederet.

Nauplius pater Palamedis.

his moderatè vtebamur. Senex etiam huic rei medicinam adtribuit, largiens quidem nihil (nec enim similis erat habenti, verum ostendens saxa in quibus prandium dicebat & cœnam latêre iis qui vellent laborare: isto piscatu iam sustinemus & toleramus septimum diem: qui perfecta sunt ætate murænas & locustas capientes prægrandes; Adolescentes autem ex gobiis pascebantur & iulidibus. Ego verò & religiosus Romanus ex patellis sustentabamur. Patella autem ostreum est cauum, quod postquam saxum apprehenderit, fortiter & tenaciter inhæret. Primùm igitur parce ac duriter viuebamus ex venatione, cùm vnusquisque retineret quidquid nactus erat. Nullus autem munera vlli dabat. Nunc autem in maiore copia omnes viuimus tali de caussa. Mulieres mulieribus, Libyssæ nauigantibus vellent libenter & gallinarum lac dare. Itaque donant quæcunque ipsis aër producit & terra, caseos, farinam, placentas ex ordeo, carnes agninas,

τούτοις μετρίως ἐχρώμεθα. ὁ δὲ πρεσβύτης καὶ τοῦτο ἠκέσατο, διδοὺς μὲν οὐδέν· οὐ γὰρ οὐδ᾽ ὅμοιος ἦν ἔχοντι· δείξας δὲ πέτρας, ἐν αἷς ἄριστον ἔφη καὶ δεῖπνον ἑκάστης ἡμέρας κεκρύφθαι τοῖς βουλομένοις πονεῖν· ἐντεῦθεν ἰχθυώμενοι, ζῶμεν ἡμέραν ἑβδόμην ἤδη, οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυραίνας τε καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες· τὰ δὲ μειράκια ἐπὶ κωβιοῖς εὐωχεῖ καὶ ἰουλοις. ἐγὼ δὲ καὶ ὁ θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος, ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα. ἡ δὲ λεπὰς, ὄστρεόν ἐστι κοῖλον, ὅταν ἐπιτοῦ λάβηται πέτρας, ἀπηωρεῖ(ζε). τὰ μὲν οὖν πρῶτα, γλίσχρως ἐζῶμεν ἀπὸ τῆς θήρας, παρεχόμενος ἕκαστος ὅτου καὶ λάβοιτο· ἐδίδου δὲ δῶρα οὐδεὶς οὐδενί. νυνὶ δὲ ἐν ἀφθονωτέροις ἅπαντες ἀπὸ τοιᾶσδε αἰτίας. αἱ γυναῖκες ταῖς γυναιξὶν, αἱ Λίβυσσαι ταῖς πλεούσαις, βούλοιντο μὲν ἂν καὶ τὸ τῶν ὀρνίθων γάλα παρασχεῖν· παρέχουσι γοῦν ὅσα αὐταῖς ἄρτι φέρει καὶ γῆ, τυροὺς, ἄλευρα,* πέμμα ἐκ κριθῶν, κρέα ἄρνεια, γρ. πέμματα.

ἀλεκτορίδας, ὠὰ ἀλεκτορίδα· ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδα ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδύ· ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταὼν. αὗται δὴ κατακομίζουσιν ἐπὶ τὴν ναῦν τὰ δῶρα· αἱ δὲ δεξάμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις· οἱ δὲ ἡμῖν ἤδη τὰ ἀπὸ τῆς θήρας διαιροῦνται. καὶ ἥκει τίς ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρων ἀεί τί μοι ξένιον· ὁ μὲν ἠλκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι· πάντως ἕν γέ τι ἀγαθὸν, ὧν φέρουσι πέτραι. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστι βουλομένῳ τὰ παρὰ τῶν γυναικῶν δέχεσθαι, σὴν χάριν καὶ τοῦτο, ἵνα μή τις ἐκεχειρία μοι πρὸς αὐτὰς γίνηται, κἆτα ἐπὶ ἐξόμνυσθαι δέῃ, διαφορείαν ἀρνούμενος· ἐπεὶ τί γε ἐκώλυε τὸ ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις τρυφᾶν. οὕτω πολλὰ πολλαχόθεν συῤῥεῖ. σὺ
γρ. ἀρετὴν μὲν οὖν * ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγχωρίων, ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται· τὸ δὲ ἑτεροῖόν ἐστιν, οἷον ἄξιον
γρ. ἡμῖν εἶναι καὶ διηγήσασθαι, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῦ νεὼ * ἐμοὶ παρούσης σχολῆς· μνήματα Ἀφροδίτης, ὡς

gallinas, oua gallinacea. Iam etiã aliquis Otidẽ dedit, auem eximiè suauẽ: quam cernẽs rusticus aliquis & rudis pauonem appellauerit. Ipsæ igitur ad nauem munera deferũt. Mulieres autem munera quæ acceperunt volentibus impertiũt. Illi autem * quæ piscati sunt, nobis donant. & venit alius post aliũ, puer post virũ, & vir post puerũ, certatim ferens semper aliquod mihi donum: vnus quidẽ hamo captũ pisciculũ, alius autem aliud quidpiã, prorsus vnum aliquod bonũ ex his quæ saxa ferunt. Nolo enim mulierum dona recipere: idq; tua causa facio, vt ne aliquæ induciæ mihi cũ his intercedant: deinde cùm oporteat eierare, * negãs & inficians perplexus animiq; dubius sim. Alioqui * quid vetabat, quod quidẽ ad victũ attinet, & ea quæ sunt necessaria in deliciis versari? Sic magna victus copia vndique cõfluit. Tu vero fortasse virtuti adscribes comitatẽ & humanitatẽ incolarũ, quã in externas & peregrinas mulieres ostẽdunt & excercẽt. Id autẽ non ita est vt etiam cõmemoratione dignum sit. Idq; præsertim in præsenti otio quod mihi est;

& pueri & viri.

* *iure iurando negare mihi aliquid rei fuisse cũ mulieribus.*

* *Si accipere voluissem munera quæ à mulieribus offerebantur.*

ira Veneris, vt cõiicere licet, illam regionem inuasit &occupauit. Itaq; illa calamitate premũtur, qua olim Lemniæ mulieres. Illæ enim Libycæ prægrandes habent mammas & immania pectora, vt infantes non ex axilla, verùm ex humeris ſugant papillam reiectam. Niſi quis dicat Iouem Ammonem, vel Ammonis terram non magis eſſe ouium nutricem, quàm puerorũ educatricem bonam: edidiſſe autem naturam hominibus ſimiliter & pecudibus copioſiores & maiores lactis fõtes, & ad eam rem opus eſſe maioribus vberib. & ſaccis. Intelligentes igitur ex viris, quibus commercium fuit cũ hominib. exteris, quod non omnis fœmina talis eſt, † verum eſſe nõ credunt: & vbi nactæ ſunt mulierẽ peregrinã & exterã, omni comitate & benignitate ad ſe alliciunt, vt vlnas & ſinũ ſcrutari poſſint. Quæ autẽ viderit, alteri narrat, & aliæ alias vocant, quẽadmodum Cicones. Quæ autẽ ad ſpectaculum veniunt, hac de cauſa dona adferunt. Erat autem nobis è ponto Euxina ſeruula, quam conuenientes ars & natura, vltra formicam

Libycarum mulierum vbera.

quales ſcilicet ſunt ipſæ.

Homer. Odyſſ. ι. in init.

εἰκάσαι, κατέχει τὴν χώραν. δυστυχοῦσι * γοῦν ὥσπερ αἱ Λήμνιαι· αὗται γὰρ ὑπερ- κ. γὰρ ἰσ
μαζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, ὥστε τὰ βρέφη μὴ διὰ μάλης, ἀλλὰ δι' ὤμων αὐτῶν τῆς θηλῆς ἀναβεβλημένης. Εἰ μή τις εἴποι τὸν Ἄμμωμα, καὶ τὴν Ἄμμωνος γῆν, οὐ μᾶλλον ἐστὶ μηλοτρόφον ἢ κουροτρόφον ἀγαθήν· αὔξειν δὲ τὴν φύσιν ἀνθρώποις ὁμοίως καὶ κτήνεσι δαψιλεστέρας καὶ ἁδροτέρας τὰς τοῦ γάλακτος πίδακας, καὶ εἰς τοῦτο δεῖν ἁδροτέρων οὐθάτων τε καὶ θυλάκων. μανθάνουσαι δὲ παρὰ τῶν ἀνδρῶν, οἷς τισὶ συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον, ὅτι μὴ πάνυ τὸ θῆλυ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀπιστοῦσι· καὶ ἐπειδὰν λάβωνται γυναικὸς ξένης, φιλοφρονοῦνται, καὶ πάντα δρῶσιν, ἐς τ' ἂν τὰς ἀγκάλας διερευνήσωνται. ἡ δὲ ἰδοῦσα, λέγει πρὸς ἄλλην, ἣν καλοῦσιν ἀλλήλας ὥσπερ οἱ Κίκονες· αἱ δὲ συμφοιτῶσιν. ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ ἐπὶ τούτῳ διαφέρουσιν. ἡμῖν δὲ ἦν καὶ τὸ ἐκ πόντου θεραπαινίδιον, ὃ συνῆθοῦσαι τέχνη καὶ φύσις, ὑπὲρ τοὺς μύρμη-

χας ἔνθεσμοι ἔδοξαν. ἀμφὶ τοῦτο ἦν ἅπασα σπουδή, καὶ τοῦτο περὶ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο· καὶ μετεπέμποντο αὐτῷ προέτρεπτα ἄλλη παρ' ἄλλης, γυναῖκες τῶν ἀγειτόνων εὐδαίμονες. ὁ δὲ οὕτω τοι σφόδρα ἰταμὸν ἦν, ὥστε καὶ ἀποδύσασθαι. τοῦτό τοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν ὅ, τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρὸς σὲ γράμμασι· καὶ οἶδα μὲν ἐκτείνας τὴν ἐπιστολὴν εἰς μῆκος τοῦ μετρίου μεῖζον· ἀλλ' ὥσπερ τοῦ συνεῖναί σοι κατὰ πρόσωπον, οὕτω καὶ τοῦ γράφειν ἀπλήστως * ἔχω· ἅμα δὲ οὐδὲ ἠπίσας ἔτι σοι διαλέξεσθαι, νῦν ἐπειδὴ ἐξὸν ἐμφοροῦμαι. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν * ἐφαρμόσας, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. ἔρρωσο, καὶ τὸν υἱὸν Διόσκορον κέλευε μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς τίτθης, ἃς ἐγὼ καὶ φιλῶ, καὶ ἐν ἀδελφαῖς ἄγω. ἄσπασαι τὴν σεβασμιωτάτην καὶ θεοφιλεστάτην φιλόσοφον, καὶ τὸν εὐδαίμονα χορὸν τὸν ἀπολαύοντα τῆς θεσπε-

κ. ἔχων

κ. ἐφαρμόσαις

insectam exhibuerant. Circa illam ancillam omnis erat cura, eáque ab istis mulieribus lucrum magnum consequebatur: & accersebant eam nudius tertius, alia ab alia, mulieres agro vicinæ, felices ac beatæ. Illa autem vsque adeò impudens erat, vt se nudaret. Hanc tibi fabulã è TragicaComicam, fortuna ipsa nobis aptauit & accommodauit, & literis quas ad te misi, inserui. Ac scio quidem me produxisse epistolam vltra modum, vt longior sit quàm mediocritas postulet. Verùm quemadmodum & tecum versandi, sic etiam scribẽdi inexplebilis sum. Præterea non sperans adhuc tecum me collocuturum esse; nunc, quandoquidẽ licet, me satio & expleo. Sed etiam diurnis meis quorũ studiosus sum, epistolã inserens & adiungens tanquam multorum dierum habuerim commentaria. Vale, & filiũ tuum Dioscorum iube saluere cum matre & nutrice, quas ego amo & sororũ loco habeo. Salutato quammaximè venerandã & Deo charissimam Philosopham,* & beatũ cœtum illius *Hypatiam.*

diuina voce fruentem. Ex omnibus autem valde ſacratiſſimum patrem Theotecnum,& ſodalem noſtrum Athanaſium. Caium autem nobis animo & voluntate coniunctiſſimum, ſat ſcio quòd, ſentiens quæ ego, in propinquis habes. Cùm his igitur & ſalutetur eximius grammaticus Theodoſius, qui quamuis vates eſſet, nos fallebat. Præſagiens enim, quibus in periculis futurus eſſem, volũtatem & ſtudium abiecit nobiſcum profectionis. Verumtamen ego & illum amo & ſaluto. Tu autem numquam nauigaueris: quòd ſi aliquando oportuerit, ſaltem non finiente menſe.

Preſbyteris. 5.

Melius eſt confidere in domino, quàm confidere in homine. Verumtamen illos qui ſunt ex valde impia Eunomij ſecta audio Quintiani nominis, & fretos patrocinio potentiæ quæ exercitibus præeſt ab illis celebratæ, turſum corrumpere Eccle-

Eunomius episcopus erat Sisyphanus propugnator Arrianæ sectæ

σίας αὐτῆς. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα τὸν ἱερώτατον πατέρα Θεότεκνον, καὶ τὸν ἑταῖρον ἡμῶν Ἀθανάσιον· τὸν δὲ ὁμοψυχότατον ἡμῖν Γάϊον, οὗ οἶδ' ὅτι φρονεῖν ὅσα ἐγώ, μετὰ τῆς συγγενοῦς πάσης. μετ' ἐκείνων γοῦν προσρήσθω, καὶ ὁ θαυμάσιος γραμματικὸς Θεοδόσιος, ὃς εἰ καὶ μάντις ὢν ἔκρυπτεν ἡμᾶς· προγνοὺς γὰρ ἐν οἷς ἔσομαι, κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς σὺν ἡμῖν ἀποδημίας· ἀλλ' οὕτω ἔγωγε αὐτὸν καὶ φιλῶ, καὶ ἀσπάζομαι· σὺ δὲ μηδέποτε πλουτήσαις. εἰ δέ ποτε πάντως δεήσοι, ἀλλὰ μή τοι φθίνοντός γε μηνός.

Τοῖς πρεσβυτέροις.

Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ πεποιθέναι ἐπ' ἄνθρωπον· ἀλλὰ τοὺς ἐκ τῆς ἀθεωτάτης αἱρέσεως Εὐνομίου πυνθανόμεθα Κυζικηνὸν ὄνομα, καὶ τὴν ἐπὶ στρατοπέδου θρυλλουμένην ὑπ' αὐτῶν δυναστείαν προσεησαμένους, μοιχᾶσθαι πάλιν τὴν

ἐκκλησίαν, καὶ ψευδοδιδασκάλους τινὰς ἐφιστάναι, παγίδα ταῖς τῶν ἀκεραιοτέρων ψυχαῖς, οὓς ἔναγχος οἱ παρὰ Κουζιανοῦ, σταλέντες, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καταπεπλεύκασιν ἄγοντες. ἡ γὰρ δίκη, παράγγημα τῆς ἀσεβείας ἐστί· μᾶλλον δὲ ἀγὼν ὑπὲρ ἀσεβείας. οὗτοι τοίνυν οἱ νόθοι πρεσβύτεροι, νεήλυδες ἀπόστολοι τοῦ διαβόλου τε καὶ Κουντιανοῦ, μὴ λάθωσιν ὑμᾶς ἐμπηδήσαντες ᾧ ποιμαίνετε ποιμνίῳ· μὴ λάθωσιν ὑμᾶς τῷ σίτῳ τὸ ζιζάνιον παρασπείραντες. κατάδηλοι πᾶσίν εἰσιν αἱ τούτων καταφυγαί. ἴστε τίνες ἀγροὶ δέξαιντ' ἂν αὐτούς· ἴστε τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεῴγασι. μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες· ζηλωταὶ γίνεσθε τῆς εὐλογίας τῆς μωσαϊκῆς, ἣν εὐλόγησε τοὺς ἄνδρας, οἳ κατὰ τῶν ἠσεβηκότων ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ γνώμην καὶ χεῖρας ἐκίνησαν. ἐκεῖνο δὲ εἰπεῖν ἄξιον πρὸς ὑμᾶς ἀδελφοὶ, τὰ καλὰ καλῶς γινέσθω· ἡ ὑπὲρ κέρδους ἔρις ἀνῃρήσθω· ἅπαντα διὰ τὸν θεὸν ἐγκεχειρείσθω. οὐ δεῖ τὴν αὐτὴν ἀρετῆς

Ecclesiam, & improbos doctores aliquos præficere, quo laqueum tendant simpliciorum animis, qui nuper à Quintiano missi sunt, atque ad hoc ipsum huc appulerunt. Iudicium enim prætextus est impietatis; immo verò contentio pro impietate. Isti igitur hæretici sacerdotes, recentes apostoli diaboli & Quintiani, ne* vos fallant insilientes in gregem, quem pascitis: ne lateant vos cum tritico lolium inserentes. Noti sunt omnibus horum receptus. Scitis qui agri recepturi sunt illos. Scitis quæ familiæ latronibus apertæ sunt. Persequimini fures naribus sagaciter inuestigantes. Cupidi sitis & æmuli faustæ precationis & gratulationis Mosaïcæ, qua bene precatus est viris illis, qui contra eos qui impiè fecerunt in castris, & animum & manus mouerant. Cæterùm illud operæ pretium est apud vos fratres dicere; honesta honestè gerantur. Pro lucro contentio funditus tollatur. Omnia propter Deum suscipiantur. Eandem virtutis

Laqueus malæ doctrinæ.

**Ne vobis imprudentibus impetum faciant, & in gregem vestrū cui scilicet præestis insiliant, & lolium cum tritico inserāt.*

Curiones hîc intelligit.

& improbitatis caussam esse non oportet. Pro pietate cursus: Pro animorum salute certandum * est, ne aliquos Ecclesiæ surripiant*, quam consuetudinem iam induxerunt. Qui autem Ecclesiam prætexens*, auxerit crumenam, & quia videtur esse vtilis in temporibus flagitantibus seueritatem & acerbitatem, opes & potentiam sibi parari; ille est quem ex conuentu & cœtu Christianorum exterminamus. Inchoatam & debilem virtutem Deus non fecit: non indiget improbitatis subsidio. Deo non deficiunt milites decori Ecclesiis. Inueniet adiutores hic quidem mercedē non quęrentes, sed qui in cœlo veram & solidam mercedem recipient. Vos ij sitis. Honestum enim recte agentibus comprecari: honestum etiam transgredientes detestari & execrari. Quicunque igitur mollem se præstiterit & pietatis causam prodiderit, & qui persecutus quidē fuerit, ex aliorū autē bonis aliquid rapuerit, ne sit Deo vltra culpā. Hoc vnū in mediū proferte, & improbos trapezitas qui decretū

Desperati enim sunt ij qui in heresim sūt prolapsi.

** colore, specie & nomine præ se ferens Ecclesiam.*

Neque nundinātes lucrum, & quæstum petentes.

εἶναι καὶ πονηρίας ὑπόθεσιν· ὑπὲρ εὐσεβείας ὁ δρόμος· ὑπὲρ ψυχῶν ἀγωνιστέον, μή τινας ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας συλήσωσιν, ὅπερ ἔθος ἤδη πεποίηνται. ὃς δ᾽ ἂν τὴν ἐκκλησίαν προεστησάμενος, αὔξῃ βαλάντιον, καὶ διὰ τὸ δοκεῖν εἶναι χρήσιμος ἐν καιροῖς ἀπαιτοῦσι δριμύτητα, δυναστείαν ἑαυτῷ κατεργάζηται, οὗτός ἐστιν ὃν ἡμεῖς συνόδῳ χριστιανῶν ἐκκηρύττομεν. οὐκ ἐποίησεν ὁ θεὸς ἁπλῆ τὴν ἀρετήν· οὐ δεῖται πονηρίας συμμάχου· οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ θεῷ πρέποντες ἐκκλησίαις· εὑρήσει συμμάχους ἐνταῦθα μὲν ἀμίσθους, ἐν οὐρανῷ δὲ ἐντελομίσθους. ἡμεῖς οὕτω γίνεσθε· καλὸν γὰρ καὶ κατορθοῦσι συνεύξασθαι, καλὸν δὲ καὶ παραβαίνουσιν ἐπαράσασθαι. ὅστις δ᾽ οὖν μαλακίσηται καὶ προδῷ, καὶ ὅστις ἂν ἐπεξέλθῃ μὲν, ἁρπάσῃ δέ τι τῶν ἀλλοτρίων, μὴ ἀναίτιος γένοιτο τῷ θεῷ. ἓν τοῦτο μόνον εἰς μέσον ἑλκύσατε, καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ

θεῖον παραχαράττοντες, περιενέγκατε πᾶσι· ποιήσατε καταφανεῖς οἵτινές εἰσι. κἂν οὕτως ἄτιμοι τῶν Πτολεμαΐδος ὅρων ἀπεληλάθωσαν, ὅ, τι σὺν αὐτοῖς ἥκει χρῆμα πολὺ ἀμειαγώγητον ἀποφέροντες. ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν, ἐπάρατος τῷ θεῷ. ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρῆλθεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν, ἢ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο. τούτους ἡμεῖς Ἀμαληκίτας εἶναι διαταττόμεθα, παρ' ὧν οὐκ ἔξεσι κομίσασθαι λάφυρον. περὶ δὲ τοῦ λαβόντος φησὶν ὁ θεὸς, Μεταμεμέλημαι, ὅτι ἐβασίλευσα τὸν Σαούλ· ἀλλ' ὑμῶν ἐπὶ μηδενὶ μεταμέλοιτο· ἀλλὰ μέλοι μὲν ὑμῶν τῷ θεῷ, μέλοι δὲ ὑμῖν τοῦ θεοῦ.

Ἀνυσίῳ.

Ὁ δὲ Καρνᾶς, ἔτι μέλλει, καὶ οὔθ' ἑκὼν, οὔθ' ὑπ' ἀνάγκης γίνεται δίκαιος· χρὴ δὲ ἥκειν αὐτὸν, ἵνα εἰδῶμεν ὅ, τι καὶ λέγει, καὶ οἷς τισὶν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται,

diuinum tanquam pecuniam adulterant, traducite; illos omnibus reddite notos qui ſint. Deinde ſic infames Ptolemaïdis finibus expellãtur, quidquid rei cum ipſis hæreticis venit, omne imminutum ſecum adportantes. Qui autem cõtra iſta fecerit, Deo eſt execrandus: qui impium cœtum cernens neglexit, aut audiens ſe audiiſſe diſſimulabit, aut lucro ab ipſis ſe inquinabit, eos nos Amalecitas eſſe cenſeamus, à quibus non licet ferre ſpolium. De eo autem qui acceperit dicit
» Deus: Me pœnitet quod Saül regem » 1.Reg.
» conſtitui. Verum ne ob vllam rem
veſtri pœniteat. Sed curà quidem veſtri Deo ſit; vobis autem de Deo cura ſit.

Anyſio. 6.

Anyſius hic præerat prouinciæ Cyrenaïcæ.

Enimuero Carnas adhuc cunctatur, neque ſponte, neque neceſſitate coactus efficitur iuſtus. Illum venire oportet, vt ſciamus quid dicat, & quibus oculis nos intuebitur,

à quibus etiam inuitis postulauit equum quem furatus est emere, ne, inquit, miles sine equo esset, offert autem per quam exiguum pretium, nec nobis non vendentibus reddit equum. Sed se iure equum possidere censet. Idque cùm Agathocles aut Dionysius non sit, quibus tyrannides permittebant adeò improbis esse. Verùm cùm sit Cappharodites*, quem non est difficile ad leges reuocare. Si igitur aliquis ad se adduxerit, ne * istud etiam ignoremus, vt à Cyrenis vocemus eos qui in os illum redarguant & conuincant.

Duo fuerunt Syracusanorũ reges.

** ex ignobili loco aliquo Africæ.*

** etiam istud sciamus.*

Theodoro & Sorori. 7.

Soror Synesij vocabatur Stratonice.

Quid putatis? morsus sum vulgato sermone per vrbem*, quòd acerbo & vltra acerbum oculorum dolore conflictaris, visui periculũ minitãte. Postea falsus sermo apparuit, & vt arbitror, valde improbus homo, occasione

** quòd aliquo graui ac molesto oculorum dolore exercearis, qui cæcitatẽ minitatur.*

περὶ ὧν ἠξίωσε καὶ ἀκόντων, ἂν κέκλοφεν ἵππον ὠνήσασθαι, ἵνα μὴ στρατιώτης, φησὶν, ἄνιππος ᾖ. προστείνει δὲ κομιδῆ σμικρὸν ἀργύριον, καὶ μὴ ἀποδιδομένοις οὐκ ἀποδίδωσιν· ἀλλ᾽ οἴεται σοὶ δίκη ὃν ἵππον ἔχειν, καὶ ταῦτα οὐκ ὢν Ἀγαθοκλῆς, ἢ Διονύσιος, οἷς αἱ τυραννίδες ἐπέτρεπον οὕτω πάνυ πονηροῖς εἶναι. ἀλλὰ Καρνᾶς ὁ Καπφαροδίτης, ὃν οὐ χαλεπὸν ἐπαναγαγεῖν εἰς τοὺς νόμους. ἂν οὖν διαφύγῃ τις αὐτὸν ὡς σὲ, μηδὲ ἡμεῖς ἀγνοήσωμεν, ἵνα τοὺς κατὰ πρόσωπον αὐτὸν ἐλέγξοντας ἀπὸ Κυρήνης καλέσωμεν.

Θεοδώρῳ καὶ τῇ ἀδελφῇ.

Πῶς δοκεῖτε, δέδηγμαι τὴν καρδίαν, ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, ὅτι ἤδη τινὶ καὶ πέρα δεινῆς ὀφθαλμία παιδὸς, ἀπειλούσῃ ταῖς ὄψεσι κίνδυνον. ἔπειτα πέφηνεν ὁ λόγος ψευδής· ὁ* οἶμαι παμπόνηρος ἄνθρωπος προφάσεώς εἰ- *κ. ἢ οἶμαί τις παμ.

à quibus etiam inuitis postulauit equum quem furatus est emere, ne, inquit, miles sine equo esset, offert autem per quam exiguum pretium, nec nobis non vendentibus reddit equum. Sed se iure equum possidere censet. Idque cùm Agathocles aut Dionysius non sit, quibus tyrannides permittebant adeò improbis esse. Verùm cùm sit Cappharodites*, quem non est difficile ad leges reuocare. Si igitur aliquis ad se adduxerit, ne * istud etiam ignoremus, vt à Cyrenis vocemus eos qui in os illum redarguant & conuincant.

Duo fuerunt Syracusanorũ reges.

** ex ignobili loco aliquo Africæ.*

** etiam istud sciamus.*

Theodoro & Sorori. 7.

Soror Synesij vocabatur Stratonice.

Quid putatis? morsus sum vulgato sermone per vrbem *, quòd acerbo & vltra acerbum oculorum dolore conflictaris, visui periculũ minitãte. Postea falsus sermo apparuit, & vt arbitror, valde improbus homo, occasione

** quòd aliquo graui ac molesto oculorum dolore exercearis, qui cecitatẽ minitatur.*

περὶ ὧν ἠξίωσε καὶ ἀκόντων, ἃν κέκλοφεν ἵππων ὠνήσασθαι, ἵνα μὴ στρατιώτης, φησίν, ἄνιππος ᾖ. προτείνει δὲ κομιδῇ σμικρὸν ἀργύριον, καὶ μὴ ἀποδιδομένοις οὐκ ἀποδίδωσιν· ἀλλ᾽ οἴεται σὺν δίκῃ τὸν ἵππον ἔχειν, καὶ ταῦτα οὐκ ὢν Ἀγαθοκλῆς, ἢ Διονύσιος, οἷς αἱ τυραννίδες ἐπέτρεπον οὕτω πάνυ πονηροῖς εἶναι. ἀλλὰ Καρνᾶς ὁ Καπφαροδίτης, ὃν οὐ χαλεπὸν ἐπαναγαγεῖν εἰς τοὺς νόμους. ἂν οὖν διαφύγῃ τις αὐτὸν ὡς σέ, μηδὲ ἡμεῖς ἀγνοήσωμεν, ἵνα τοὺς κατὰ πρόσωπον αὐτὸν ἐλέγξοντας ἀπὸ Κυρήνης καλέσωμεν.

Θεοδώρῳ καὶ τῇ ἀδελφῇ.

Πῶς δοκεῖτε, δέδηγμαι τὴν καρδίαν, ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, ὅτι νόσῳ τινὶ καὶ πέρα δεινῆς ὀφθαλμίας παλαίεις, ἀπειλούσῃ ταῖς ὄψεσι κίνδυνον. ἔπειτα πέφηνεν ὁ λόγος ψευδής· καὶ οἶμαι παμπόνηρος ἄνθρωπος προφάσεώς εἰ- κ. ἐγὼ οἶμαι πς παμ.

λημμένος, τοῦ τῆς ὀφθαλμίας ὀνόματος, ἦρεν ἐπὶ μέγα τὴν φήμην, καὶ ἐτραγῴδησε. τρέποιτο μὲν οὖν εἰς ἐκεῖνον αὐτὸν, ἅττα ὑμῶν κατεψεύσατο. τῷ δὲ θεῷ χάρις, ὅτι παρέσχεν ἡμῖν ἀκοῦσαι καλλίονα. χρὴ δὲ μὴ τὸ λεγόμενον, ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι· *μηδ' ὅ, τι λέγει φήμη πυνθάνεσθαι· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἔχειν συνόντας, εἰ δὲ μὴ γράμμασιν ὑμετέροις ἐντυγχάνειν, καὶ παρ' ὑμῶν τὰ περὶ ὑμῶν εἰδέναι· ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῶν λίαν ἀμελεῖτε, ὥσπερ ἴσως ὁ θεὸς βούλεται.

γρ. μηδέ τι λέγ.

Τῷ ἀδελφῷ.

Οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων· ἀλλ' ἰδόντες παρεωράκατε, καὶ οὐκ ἔδοξεν ὑμῖν ἄξιον εἶναι τὸν ἀδελφὸν ἐν μνήμῃ ποιήσασθαι, καὶ ἐπιθεῖναι πρὸς αὐτὸν γράμμα, μηνῦον ὅπως ἔχετε καὶ ἐν τίσιν ἐστέ. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἀμελές ἐστιν εἰδέναι τὰ περὶ ὑμῶν.

ſumpta illius ophthalmiæ * nominis, extulit famam in magnum, & tragœdias excitauit. Conuertantur igitur in illum ipſum ea quæ contra vos mentitus eſt. Deo autem gratia quòd meliora de vobis audire nobis conceſſit. Par autem erat quod dici ſolet ex ſideribus res veſtras augurari & notare, non quod fama loquitur audire. ſed potius habere contubernales: ſin minus literas veſtras legere, & à vobis res veſtras cognoſcere. Sed vos valde nos negligitis, quemadmodum fortaſſe Deus vult.

Alludit ad Chaldæorũ diuinationẽ.

Fratri. 8.

Non dices quòd latuerit tabellarius literarum de celebratione Paſchæ; ſed cernentes neglexiſtis, nec mei meminiſſe dignati eſtis, & ad cũ literas dare nunciantes quemadmodũ valeatis, & quo in ſtatu ſitis. A me enim res veſtras ſcire non negligitur.

Conqueritur non eſſe à fratre, qui Alexandriã incolebat, literas ſcriptas.

Quandoquidem in omnibus meis dolore afficior, vellem in veſtris lætari. Vos autem me ea priuaſtis conſolatione, quòd non oportuit. Etenim ſi non eſſemus nati ab iiſdem, tamen educatio communis & cõmunis inſtitutio. Et verò quid non commune? Omnia nos modis omnibus mutuò coniunxerunt. Sed enim quemadmodum dicitur, acerba res eſt aduerſa fortuna, & cùm venit alicui tempus aduerſum, tunc cùm alia omnia, tum etiam fratrum animi & voluntates amicorum coarguuntur. Mihi autem ſatis erit ab aliis res veſtras audire. Tantummodo propitium Deum precor. Talia enim de vobis audire deſideramus.

Iura neceſſitudinis.

Falſas amicitias atq; voluntates aduerſæ fortunæ coarguunt.

Theophilo Archiepiſcopo. 9.

Profunda te ſenectus & beata expectet, ô integerrime & ſapientiſſime. Nam cùm ceteris in rebus, per quam vtilis fueris ſuperſtes & ſaluus; tum etiã magna acceſſio ſcholę & Eccleſiæ

ἀλλ᾽ ἐπείπερ ἐν ἅπασι λυπούμενοι τοῖς ἐμαυτοῦ, βουλοίμην ἂν ἐν τοῖς ὑμετέροις εὐφραίνεσθαι. ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με τῆς παραμυθίας ἀφῄρησθε. χρῆν δὲ οὐχί· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐγεγόνειμεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν, τροφαὶ κοιναί, καὶ παιδεῖαι κοιναί. καὶ τί γάρ, οὐχὶ κοινόν; πάντα διὰ πάντων ἡμᾶς ἀλλήλοις ᾠκείωσεν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν, ὥσπερ λέγεται, δυσημερία πρᾶγμα δεινόν· καὶ ὅταν ἥκῃ τινὶ χρόνος δυστυχίας, ἐνταῦθα τά, τε ἄλλα πάντα, καὶ ἀδελφῶν γνῶμαι καὶ φίλων ἐλέγχονται· ἐμοὶ ἀποχρήσει τὸ παρ᾽ ἑτέρων πυνθάνεσθαι τὰ περὶ ὑμῶν. μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεύς. τοιούτου γὰρ ἐρῶμεν παρ᾽ ὑμῶν ἀκροάματος.

Θεοφίλῳ* Ἀρχιεπισκόπῳ. *γ. Ἐπισκόπῳ.

Βαθύ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν περιμένει, ἁγιώτατε καὶ σοφώτατε. τά, τε γὰρ ἄλλα τοῦ βίου κέρδος ἂν εἴης σεσωσμένος, καὶ μεγίστη προσθήκη τοῦ διδασκαλείου τοῦ Χει-

σοῦ γίνεται, ὁ τῶν πανηγυρικῶν βιβλίων ἀριθμὸς, τοῖς ἐνιαυτοῖς συναυξανόμενος. ὡς ὅ γε τούτες καταπεμφθεὶς λόγος, καὶ ἦσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε. τὸ μὲν τῷ μεγέθει τῶν νοημάτων, τὸ δὲ τῶν ὀνομάτων τῇ χάριτι.

Τῇ φιλοσόφῳ ὑπατίᾳ.

Αὐτήν σε καὶ διὰ σοῦ τοὺς μακαριωτάτους ἑταίρους ἀσπάζομαι, δέσποινα μακαρία, πάλαι μὲν δὴ ἐγκαλέσας ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἀξιοῦμαι γραμμάτων· νῦν δὲ οἶδα περιεωραμένος ὑφ᾽ ἁπάντων ὑμῶν, ἐφ᾽ οἷς ἀδικῶ μὲν οὐδὲν, ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται· ἀλλ᾽ εἴπερ εἶχον ἐντυγχάνειν ὑμετέραις ἐπιστολαῖς, καὶ μανθάνειν ἐν οἷς διατρίβετε· πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσίν ἐστε, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος· ἐξ ἡμισείας ἂν ἐπεπράττον πονήρως, ἐν ὑμῖν εὐτυχῶν. νυνὶ δὲ ἔν τι καὶ τοῦτο τῶν χαλεπῶν ἐστὶν ἅ με κατείληφεν. ἀπεστέρημαι μετὰ τ

Chriſtianæ eſt, concionalium * librorum numerus, qui cum annis creſcit. Quemadmodum etiam oratio hoc anno miſſa ciuitatibus & vtilitati & voluptati fuit, partim ob ſententiarum magnitudinem, partim tiam ob verborum granditatem.

in quos ſingulorum dierum conciones referre ſoles.

Philoſophæ Hypatiæ. 10.

Teipſam, & per te feliciſſimos ſodales tuos ſaluto, ô domina beata: qui iampridem vos accuſaturus fuiſſem, quia litteras ad me non mittitis nec ſcribitis. Nunc autem intelligo me à vobis omnibus contemptum eſſe, non quod vllum lædi, ſed quia multis magníſque miſeriis exerceor: & quot in hominem cadere poſſunt. Sed ſi poſſem veſtras legere epiſtolas, & ex iis cognoſcere, quiſnam ſit rerum veſtrarum ſtatus. Omnino autem* in melioribus eſtis, & iucundiorem ſentitis fortunam, dimidia ex parte rei miſer eſſem: in vobis felix. Nunc verò vna eſt hæc ex moleſtiis quæ me occupauerunt: Orbatus ſum

Res veſtræ ſat ſcio, ſunt meliori loco quàm meæ.

Non tātum videor amisisse liberōs; verumetiam cum iis amicos, & omnium beneuolētia spoliatus sum.

cum liberis, etiam amicis, & omnium beneuolentia, & quod maximum est diuinissimo tuo animo, quem ego solum mihi perseueraturum speraui, potiorem & iniuriæ fortunæ, & à fato procedentibus fluctibus.

Sacerdotibus seu Presbyteris. 11.

Neque antéa vos ego vincebam omnibus viribus, & modis omnibus episcopatum declinans, neque in præsentia vos me vicistis. Sed profecto diuinitus accidit, & quòd nondum tunc vicissem, & quòd nunc iam vicerim. Ego verò mille mortes huic muneri anteposuissē. Scio enim me dignum non esse tanto munere. Sed cū Deus attulerit non quòd optabā, sed quòd volebat, precor vt ille qui fuit attributor huius vitæ, sit etiā attributæ vitę patronus. Qui enim iuuētutē egi in otio philosophico, & cōtēplatione rerū negotiis vacante, & qui eatenus cum curis cōmerciū habui, quo ad defunctoriè satisfacerē cū corpore actæ

παιδίων, καὶ τῶν φίλων, καὶ τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας· καὶ τὸ μέγιστον, τῆς φιλτάτης σου ψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἐμμεμένην ἤλπισα κρείττω καὶ δαιμονίας ἐπηρείας, καὶ τῆς ἐξ εἱμαρμένης ῥύμης.

* Τοῖς πρεσβυτέροις. γ. τοῖς ἱερεῦσι.

Οὔτε πρότερον ᾤμην ἐγὼ φεύγειν ἁπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς ἐκκλίνας ἱερωσύνην, ὥστε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε· ἀλλὰ θεῖον ἄρα ἦν, καὶ τὸ μήπω τότε, καὶ τὸ νῦν ἤδη. ἐγὼ δὲ πολλοὺς ἂν θανάτους ἀντὶ τῆσδε τῆς λειτουργίας εἱλόμην. οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τοῦ πράγματος· τοῦ θεοῦ δὲ ἐπενεγκόντος, οὐχ ὅπερ ᾔτουν, ἀλλ' ὅπερ ἠβούλετο, εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην. ὁ γὰρ ἐνεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν σχολῇ καὶ θεωρίᾳ τῶν ὄντων ἀπράγμονι, καὶ τοσοῦτον ὁμιλίσας φροντίσιν, ὅσον ἀφοσιώσασθαι τὰς μετὰ σώματος

βίῳ, καὶ τῷ πολίτης γεγονέναι πόλεως, πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν· ἢ πῶς ἐμαυτὸν ἐπιδοὺς ὄχλῳ πραγμάτων, ἔτι προσέξω τοῖς νοῦ κάλλεσιν, ἃ μόνης ἐστὶ καρποῦσθαι τῆς μακαρίας σχολῆς; ἧς χωρὶς ἐμοὶ καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐμοὶ, ἅπας ὁ βίος ἀβίωτος. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν εἰδείην· τῷ θεῷ δὲ, φασὶ, πάντα δυνατὰ, καὶ τὰ ἀδύνατα. αὐτίκα οὖν· ὑπὲρ ἐμοῦ χεῖρας ἱκέτιδας ἄρατε πρὸς θεὸν*, καὶ ὅσῳ τε ἐν ἄστει δήμῳ, καὶ ὅσοι κατ' ἀγροὺς ἢ κωμητικὰς ἐκκλησίας αὐλίζονται, τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς, καὶ κοινῇ τὸ πᾶσι πρεσβεύσατε. Εἰ γὰρ μὴ ἔρημος ἀπολειφθείην θεοῦ, τότε γνώσομαι τὴν ἱερωσύνην, οὐκ ἀπόβασιν οὖσαν φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐπανάβασιν.

*γ. ἢ τινι ἐν ἄστει δήμοι,

Κυρίλλῳ.

Ἴθι περὶ τὴν μητέρα τὴν ἐκκλησίαν ἀδελφὲ Κύριλλε, ἧς οὐκ ἀπεκόπης, ἀλλ' εἰς καιρὸν ἐχωρίσθης· ὃ καὶ ταῖς τῶν ἁμαρ-

actæ vitæ, & ciuitatum ciuis * esſem, quo pacto ſatis eſſe potero ſollicitudinibus habentibus aſſiduitatem: aut quo modo me ipſum impertiens turbæ negotiorum, amplius * animum adiiciam mentis ornamentis: quibus perfrui ſolius eſt beati otij: ſine quo mihi & iis qui mihi ſunt ſimiles, omnis vita iniucunda eſt. Ego verò haud ſcio. Sed in Deo omnia & poſſibilia & impoſſibilia ſita ſunt. Ipſi igitur pro me manus ſupplices tollite ad Deũ, & populo vrbano, & his quicunque in agris & vicanis Eccleſiis verſantur; preces pro me & publicè & priuatim omnibus imperate. Si enim me Deus non derelinquat, tunc intelligam ſacerdotium non deſcenſum eſſe philoſophiæ, verùm aſcenſum.

Epiſcopatus maximæ eſt curæ & anxietatis.

* *vt locum & ordinem ciuis vtcumq. tuerer*

* *Quo modo in contemplatione rerum quæ mẽte percipiuntur verſari potero.*

Cyrillo. 12.

Cyrillum ad Eccleſiam reuocat, qui ob noxam aliquam ab ea ſeparatus fuerat.

Veni ad matrem Eccleſiam, frater Cyrille, à qua non amputatus, ſed ad tempus ſeparatus es. Quod meritis

peccatorum distinctum est. Videor enim certò scire, quod idem iampridem communis noster parens sanctæ memoriæ fecisset, nisi fatum illum præuenisset. Nam modò definiuisse pœnam, animi erat statim promittentis veniam. Illum igitur ipsum sanctum sacerdotem existimato tibi reditum dedisse, & ad Deum accede puro à perturbatione & ira animo, & iniuriarum obliuionem habente. Et felici faustáque omni memoria diuinum illum Deóque charum senem prosequere, qui te populi præsidem creauit. Tibi id omnino non erit ingratum.

Episcopus cui successi, nisi immatura morte præuentus fuisset, te ad Ecclesiam reuocasset.

Primaria dignitas.

Petro Presbytero. 13.

Deus omnis actionis & sermonis & autor & dux esto. Tabellariū literarū scriptarū de celebritate & feriis, quæ denunciant certum & statum Festi diem esse decimum nonum mensis Aprilis: vt ducente ad hunc diem nocte, resurrectionis habente mysteriū,

ἁμαρτημάτων ἀξίαις διώρισται. δοκῶ εἰδέναι σαφῶς, ὅτι τοῦτ' ἂν πάλαι καὶ ὁ κοινὸς ἡμῶν πατὴρ ὁ τῆς ὁσίας μνήμης ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ χρεὼν ἔφθασε. τὸ γὰρ ἐν μέτρῳ τάξαι τὴν τιμωρίαν, γνώμης ἦν εὐθὺς ἐπιγνωσομένης συγγνώμην. αὐτὸν οὖν ἐκεῖνον τὸν ὅσιον ἱερέα, νόμιζέ σοι δεδωκέναι τὴν κάθοδον· καὶ παρεισελθεῖν τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, καὶ ἀμνηστίαν ἐχούσῃ κακῶν. ἀλλὰ καὶ διὰ πάσης εὐφήμου μνήμης ἄγε τὸν ἱερὸν καὶ θεοφιλῆ ἐκεῖνον πρεσβύτην, ὃν ἀποδεῖξαι τά σε πρόεδρον δήμου. πάντως δὲ τοῦτό σοι οὐκ ἀποθύμιον.

Πέτρῳ τῷ πρεσβυτέρῳ.

Θεὸς ἡγείσθω παντὸς ἔργου καὶ λόγου· τὸν δὲ διακομιστὴν τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων, ἃ καταγγέλλει τὴν κυρίαν τῆς ἑορτῆς ἡμέραν ἐννεακαιδεκάτην τοῦ Φαρμουθὶ μηνός· ὡς τῆς ἐπὶ ταύτην ἀγούσης νυκτὸς τὸ ἀναστάσιμον ἐχούσης μυστήριον,

τοῦτον καὶ προσιόντα καὶ ἐπιδημιοῦντα φιλαδελφίας ἁπάσης ἀξιώσατε· καὶ ἀμοιβὴν ζώων ἐφ' ἑκάτερα πέμψατε, ὅστις ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῖς ἐκκλησίαις ἐλλιπὲς ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον, μέσοις ἑαυτὸν τοῖς τῶν πολεμίων ὅπλοις ἐπέδωκεν, ὑποστὰς ὁδοιπορῆσαι δι' ὑπόπτου τῆς χώρας. Ταῦτα καὶ πείθει τὴν πόλιν ὑπὲρ ἡμῶν εὔχεσθαι. δεῖ γὰρ αὐτὴν ἐντεῦθεν ἤδη τὴν τῆς ἐφ' ἡμῖν ἀβουλίας αἴσθησιν δέξασθαι, ἥτις ἐκάλεσεν εἰς ἱερωσύνην, οὐχ ᾧ παρρησία τίς ἐστι πρὸς θεόν, ὅλου δήμου διαβαίτῃ προσδέξασθαι· ἀλλ' ὅστις αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι, δεῖται γενέσθαι Δημαιτήτος· ἐπεὶ καὶ τῆς ἐνθάδε συνόδου· πλῆθος δὲ συχνῶν ἱερέων· συντυχία τις ἦν, ἣν ὁ νῦν καιρὸς ἤθροισεν, *ἐπιθεμένῳ μοι γράψαι πρὸς ὑμᾶς. εἰ δὲ μηδὲν ἔχον εἰπεῖν, οἵων ἀκούειν εἰώθατε, συγγνώμη μὲν ἐμοὶ τοῦτο, ἔγκλημα δὲ ὑμῖν, ὅτι τὸν οὐκ εἰδότα τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, τῶν εἰδότων ἀνθείλεσθε.

*γρ. ἐπιθέμενόν μοι

hunc & aduentantem & reuertentem omni comitate proſequimini, & mutatione iumentorum vltro citróque mittite, qui vt ne in Eccleſiis intermittatur, ne deficeret mos priſcus & patrius, media ſeipſum in hoſtium arma dedit, iter ſuſcipiens, per ſuſpectam periculoſam regionẽ. Hæ etiam litteræ ſuadens ciuitati pro me precari. Oportet enim eam hinc iam propter nos imprudentiæ & temeritatis ſenſum percipere, quæ quidem me Epiſcopum deſignauit, non cui fiducia aliqua ſit apud Deũ, ante totum populum firmo greſſu ſtanti precandi: verùm ipſe vt ſaluus ſit indiget precibus populi. Nam tum cùm cœpi ad vos ſcribere, fortè accedit vt ſynodus eſſet, & frequentia Epiſcoporum quam præſens hoc tempus congregauit. Quod ſi nihil potui dicere * qualia audire ſoletis, venia quidem mihi iſtud, in culpa autem eſtis vos quod eum qui Dei oracula neſciat, iis qui libros ſacros norunt prætuliſtis.

* *Si ſcribere non potui epiſtolam Eccleſiaſticam.*

Dionyso, in C. Reg.

Anysio.* 14.

Sic opem ferunt parentibus liberi.* Gratiam habeo. Carnas supplex meus fuit, cuius supplicationem Deus maiore reuerentia & venia dignam fecit. Quis putet Episcopi esse officium, ob suam rem & caussam contemnere hominem qui in ius * ducatur, in ieiunis diebus. Qui igitur eum ducebat, non dimisit, sed ei ademptus est Carnas. Si igitur, quòd vis ipsi illata est, det tibi pœnas, eò nos deuenimus, vt in eos qui nos læserunt humani simus, eos autem qui nulla nos iniuria afficiunt, læserimus.

*in quo ius est prehensionis.

Philosophæ. 15.

Vsque adeo sum miser & infelix, vt Hydroscopio mihi opus sit. Imperato id & fabricari & coemi. Canalis est Cylindro similis, tibiæ formam & magnitudinem habens. Iste in quadam recta linea recipit

Hydroscopium est instrumentum ad inspiciendum aquę libramentum, vt aquaria libra.

*Ἀνυσίῳ. γρ. Διονυσίῳ.

Οὕτως ἀμμώνιοι γονεῦσι παῖδες ἀπέχω τὴν χάριν. Κάρνας ἱκέτης μου γέγονεν, οὗ τὴν ἱκεσίαν ὁ θεὸς αἰδεσιμωτέραν ἐποίησε· τοῦ γὰρ ἱερέως, εἰς ἰδίαν ὑπόθεσιν, περιϊδεῖν ἀγώγιμον ἄνθρωπον ἐν νησίμοις ἡμέραις. ὅστις οὖν ἦγεν αὐτὸν, οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ' ἀφῃρέθη τὸν ἄνθρωπον. ἂν οὖν ὑπὲρ τοῦ βεβιάσθαι τὴν δῷ δίκην, περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωποι, αὐτοὺς δὲ τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἠδικηκέναι.

Τῇ φιλοσόφῳ.

Οὕτω πάνυ πέπραγα πονήρως, ὥστε ὑδροσκοπίου μοι δεῖ. ἐπίταξον αὐτὸ χαλκευθῆναί τε καὶ * συνωνηθῆναι. Σωλήν ἐστι κυλινδρικὸς, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. οὗτος ἐπὶ τινὸς εὐθείας δέχεται τὰς γρ. συμπαγῆναι

γρ. ῥολὴν ἐ. κατατομάς. αἷς τῶν ὑδάτων τὴν * ῥοπὴν ἐξετάζομεν. ἐπιπωματίζεται γὰρ αὐτὸς ἐκ θατέρου κώνου κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλῆνος. αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ βαρύλλιον. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλὸν ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν· αἱ δὲ τῆς * ῥοπῆς εἰσὶ γνωρίσματα. γρ. ῥητῆς

Τῇ αὐτῇ.

Κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὑγιαίνουσα κομίσαιο μῆτερ καὶ ἀδελφὴ καὶ διδάσκαλε· καὶ διὰ πάντων τούτων εὐεργετικὴ, καὶ ἅπαν ὅ, τι τίμιον καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα· ἐμοὶ δὲ τὰ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας, ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται· κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν * ἀπελθόντων ἡ μνήμη, μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν. εἶτα ὥσπερ ῥεῦμα ἐπισχεθὲν ἀθρόον ἐρρύη, καί με τέθηκεν ἡ γλυκύτης τοῦ βίου. παυσαίμην ἢ

γρ. παρελθόντων

ſectiones quibus aquarum libramentum exploramus. Operculat enim eum ex altera parte meta ſitu æquali impoſita, ita vt ſit communis ſedes amborum & metæ & canalis. Hoc ipſum igitur eſt ponduſculum. Cùm igitur in aquam demiſeris tibiam, recta ſtabit, & præbebit tibi ſectiones numerare. Hæ autem faſtigij aquæ ſunt indicia.

Eidem. 16.

Iacens in lecto dictaui hanc epiſtolam, quam ſana accipias velim, mater & ſoror & magiſtra: & per omnia hæc bene merens, omníque vocanda nomine quod honorificum eſt, & re & appellatione. Morbus autem iſte corporis quo laboro, oritur ex animi angore atque moleſtiâ. Paulatim me conſumit liberorum mortuorum memoria. Eò vſque viuere par fuit Syneſium, quoad expers erat vitæ incommodorum. Deinde tanquam vnda retenta, repente defluxit, atque mutata eſt ſuauitas vitæ. Deſinam aut

viuere aut meminisse filiorum meorum sepulchri. Tu autem & ipsa valeas, & saluta beatos sodales, à patre Theotecno & à fratre Athanasio exorsa, omnes ordine. Et si quis his accessit, ita vt sit tibi gratus. Me autem oportet gratiam debere ei, quia tibi gratus est. Etiam illũ vt amicum charissimum salutato à me. Rerum mearum si qua tibi cura est, recte facis. Et si curæ non est, neque mihi quidem hoc curæ est.

Heliodoro. 17.

Multa bona eueniant illi homini, qui honorifica quadam memoria te celebrat, & tuam dignitatem; atque omnium aures implet istis laudibus, quæ debitæ sunt aureo tuo animo & linguæ. Verumtamen statim reddis gratiam laudationis. Vicissim enim laudatur ab infinitis tuis amatoribus, cum quibus

ζῶν, ἢ μεμνημένος τῶν νέων τοῦ τάφου· σὺ δὲ αὐτή τε ὑγιαίνοις, καὶ ἄσπασαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Θεοτέκνου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀθανασίου ἀρξαμένη πάντας ἑξῆς· καὶ εἴ τις αὖθις προσγέγονεν, ὡς εἶναί σοι καταθύμιος, ἐμὲ δ' δεῖ χάριν ὀφείλειν αὐτῷ, διότι σοι καταθύμιός ἐστι· κἀκεῖνον ὡς φίλον φίλτατον ἄσπασαι παρ' ἐμοῦ. πῶν ἐμῶν εἴ τι σοι μέλει, καλῶς ποιεῖς· καὶ εἰ μὴ* μέλει, οὐδὲ ἐμοὶ τούτου μέλει. γρ. μὴ μέλει δὲ, οὐδὲ

Ἡλιοδώρῳ.

Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο* τῷ δεῖνι, δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν, καὶ τὰς ἁπάντων ἀκοὰς ἐκπεπληκότι τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ, ὀφειλομένων τῇ χρυσῇ σου ψυχῇ καὶ γλώττῃ· πλὴν ἀλλὰ παρὰ πόδας ἀποδίδως τὴν χάριν τῆς* εὐλογίας. ἀντευφημεῖται γὰρ ὑπὸ μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν, οἷς ἅπασιν γρ. τῷ δε, δι' γρ. εὐφημίας

ἐγὼ τῶν πρωτείων ἀμφισβητῶ· μᾶλλον δὲ οὐκ ἀμφισβητῶ· συγχωροῦσι γὰρ ἅπαντες.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὁ δεῖνα βουλευτὴς μέν ἐστι πόλεως, κ. τοὺς λόγους ἐγυμνασάμεθα ἐν ᾗ τοὺς* παῖδας ἐγυμνασάμην. τρόπον οὖν τινὰ πάντας Ἀλεξανδρέας ὡς πολίτας ὑφ' ἡμῶν τιμᾶσθαι καὶ ὁρᾶσθαι προσήκει. τῷ δὲ ὑπάρχει συγγενεῖ τε εἶναι τοῦ μακαρίτου Θεοδώρου σφόδρα διὰ μνήμης ἡμῖν ἀνδρὸς γενομένου, καὶ μηδὲν ἀμελεῖσθαι ἀξιῶ παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν ᾧ πολιτεύεσθαι. οὗτοί μοι προσήγαγόν τε αὐτὸν, χρήσιον ὡς ὑμᾶς νομίζω στρατιώταις κομίζοντα· ὃ ἐδεήθησαν ἐμοῖς κ. προπέμψαι, ἡγουμ. ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς* πέμψαι, ἡγούμενοι πάντα καλῶς ἕξειν αὐτῷ, τυχόντι τοῦ παρ' ἐμοῦ σοί τε καὶ* ᾧ δεῖνι συστῆναι. κ. καὶ τῷ δὲ σύς. ἐγὼ μὲν οὖν ὅπερ ᾔτησαν ἔδωκα· εἰ δὲ μὴ μάτην, ὑμεῖς δείξετε.

* omnibus de principatu contendo. Imò verò, non contendo. Concedunt enim omnes.

* *In te amando fine controuersia primas fero.*

Fratri. 18.

A ciuitate Pentapolitana mittit epiſtolam Alexandriã, in qua frater Euoptius erat.

Ille Senator quidem eſt vrbis, in qua liberos procreaui. Quodam igitur modo omnes Alexandrinos, vt ciues à nobis obſeruari, & cerni conuenit. Huic autem ſuppetit, vt ſit propinquus beati quondam Theodori, hominis qui valde in memoria nobis verſatus eſt, vt dignus ſit qui non negligatur, ab his qui in hac vrbe primas partes tenent, in Repub. adminiſtranda. Illi mihi adduxerunt eum, aurum ad vos quod diuidatur, militibus ferentem: & rogarunt vt cum meo viatico litteras ad vos mitterem, exiſtimantes omnia recte illi euentura ſi conſecutus eſſet à me, vt tibi & illi commendaretur. Ego igitur quod petiuerunt dedi. Si autem non fruſtra, vos oſtendetis.

Herodi & Martyrio. 19.

Non culpandam mihi videor fecisse communionem Epistolæ. Verùm si separassem litteris vos qui mihi & animo & voluntate coniuncti estis, id esset quod reprehendi posset. Salutati igitur estote clari & illustres viri: & eum qui reddidit hanc epistolā qui ad auri vecturā ad vos profectus est, publica via, fouete quantum licet: quandoquidem mihi à tota curia commendatus est. Et vellem mea causa bonum aliquid ei accidisse. Non tamen noui, quòd magis aliis quàm vobis curam agere dignum sit, & nostri & eorum ad quos nos pertinemus.

Diogeni. 20.

Quandiu superstes erat beatus Theodorus, communis quidem erat omnium Pentapolitanorum hospes: præcipuè autem nostros parentes sibi conciliauerat, vt omnibus in rebus studio

Ἡρώδῃ καὶ Μυρτείῳ.

Οὐκ ἐν αἰτίᾳ μοι δοκῶ πεποιῆσθαι τὴν κοινωνίαν τῆς ἐπιστολῆς. ἀλλ' εἰ διῴκισα γράμμασι τοῖς συνημμένοις τῇ γνώμῃ, τοῦτο ἂν εἴη τὸ ὑπαίτιον. προσειρήσθε δὴ θαυμάσιοι· καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, ὃς ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ * πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη, δημοσίαν ὁδὸν, θάλψατε τὸν ἐννότατα τρόπον, ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου· καὶ βουλοίμην μὲν ἀγαθοῦ τινὸς αἴτιος αὐτῷ γενέσθαι. οὐ μὴν οἶδα ὅτι μᾶλλον ὑμῶν ἑτέροις μελήσειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν δὴ ἡμεῖς ἐπιβαλλόμεθα.

* γρ. παρ' ὑμᾶς

Διογένει.

Ἕως ἔτι παρῆν ὁ μακαρίτης Θεόδωρος, κοινὸς μὲν τῶν ἁπάντων Γερζαπολιτῶν πρόξενος· διαφερόντως δὲ τοῖς ἡμετέροις γονέας ἐξήρτητο, τῇ τε εἰς ἅπαντα

σπουδῇ τε τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. τῶν οὖν περὶ ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων, εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσομεν. ἐγὼ μὲν οὖν τοὐμὸν μέρος, ἀπέτισα. τὸ δὲ λοιπὸν ἀπόντος ἔργον, ἢ τοῖς προσοῦσι τὸν ἄνδρα συστῆναι· τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβὴν, ὑμέτερον ἔργον.

Τῷ Ἡγεμόνι.

Εἰ τοῦ Θεοδώρου μνήμη παρὰ τῇ σεμνοπρεπείᾳ τῇ σῇ, πῶς δὲ οὐ* μέλλει, χάρισαι τοῖς εἰς τὸν ἀπελθόντα καθήκουσι, τὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐκείνου τιμήν. καὶ γὰρ ἄνδρα ἀγαθὸν εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ τῷ τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας βουλευτηρίῳ χαρισάμενος· ὡς ἀδελφοὶ γενόμενοι προσαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἐδεήθησαν ὀνασθαί τι τῶν ὑμετέρων γραμμάτων. τὸ μὲν οὖν δοῦναι τὰς ἐπιστολὰς, καὶ ἡμέτερον ἦν· τὸ δὲ εἰς ὄνησιν αὐτῷ γενέσθαι,

γ. μέλλεις

ſtudio & linguæ facundia & venuſtate. Multorum igitur illius officiorum & iucundiſſimorum, in Ammonium eius propinquum gratiam memores conferamus. Ego igitur, quod ad me attinet, ſolui. Ecquod enim officium erat abſentis, quàm præſentibus hominem commendare? Non grauem autem ei eſſe iſtic commorationem, veſtrum eſt officium.

Duci. 21.

[qui ſcilicet copiis præerat in Africa.]

Si Theodori memoria apud amplitudinem tuam, quidni verò ſit apud te? tribue erga mortuum officiis, honorem in cognatum ipſius. De viro enim bono bene meritus eris. Et gratiam magnam inieris à toto Alexandriæ Senatu. Nam frequentes ſenatores adduxerunt ad me virum illum; & rogarunt vt adiuuaretur nonnihil noſtris litteris. Igitur dare litteras, meum erat officium: cæterùm vtilitati ei eſſe

à vobis requiritur.

Anaſtaſio. 22.

Lætatus ſum; ſed quo modo putas! Sane verò ab intimo animo gauiſus ſum poſtquam intellexi aureos liberos, imperatoris voce lege* tibi factos liberos. maximè quidem quia te amo. Ecquem enim iuſtius? deinde quia improbos homines odi; quorum ſpes in tenebris & angulis, bona fortuna liberorum præcidit.

*legitimos ac iuſtos liberos tibi factos eſſe.

Diogeni. 23.

Diogenes tunc erat in Syria.

Talis eſt Syrorum victus: & cognatorum & amicorum immemores reddit. Menſis enim iſte quintus eſt, ex quo litteris nos non ſalutaſti. Idque præſertim largiente tibi natura, non ſolùm ad vſum, ſed etiam ad oſtentationem & ambitionem dictáre epiſtolas. Verùm ſi ipſe ſaluus ſis, & aurei liberi tui, & parens pulchræ ſobolis, eorum mater, nobis & iſtud ſatis eſt.

Simplicio. 24.

Expoſtulat à Simplicio ſe negligi,

Enimuerò nõ oportebat cũ fortunis

σθαι, περὶ ἡμῶν ἐπιζητεῖται.

Ἀναστάσιος.

Ἥσθην, ἀλλὰ πῶς οἴει· πάνυ μὲν οὖν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἥσθην, μαθὼν τὰ χρυσᾶ παιδία τῇ τοῦ βασιλέως φωνῇ νόμῳ τὰ παιδία γενόμενα, μάλιστα μὲν, ἐπὶ σὲ φίλος· τίνα γὰρ ἂν δικαιότερον· εἶτα ὅτι πονηροὺς ἀνθρώπους μισῶ, ὧν τὰς ἐν σκότῳ καὶ γωνίαις ἐλπίδας, ἡ χρηστὴ τύχη τῶν παιδίων ὑπετέμετο.

Διογένης.

Τοιοῦτόν ἐστιν ἡ Σύρων τροφή· καὶ συγγενείαν καὶ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. μὴν γὰρ οὑτοσὶ πέμπτος ἀφ' οὗ γράμμασιν ἡμᾶς οὐκ ἠσπάσω, καὶ ταῦτα δεδώσης τῆς φύσεως οὐ* μόνον πρὸς χρείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ἐπιστολάς. ἀλλ' ἂν αὐτὸς ὑγιαίνῃς, καὶ τὰ χρυσᾶ παιδία, καὶ ἡ καλλίπαις μήτηρ αὐτῶν, ἡμῖν καὶ τοῦτο δὶς ἔχει. γ. μνήμ.

Σιμπλίκιος.

Ἔδει * μόνον ταῖς τύχαις τὰς γνώμας τῆς γ. ἔδει μὲν

μὴ συνεξαίρεσθαι, μηδὲ τὸ μεμνῆσθαι τῶν πάλαι φίλων, ἔλαττον ἡγεῖσθαι, τῆς παρούσης ἀξίας. σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένου χρόνου συχνοῦ· χρῆν δὲ οὐχί, καίτοι σφοδρᾶς διαθέσεως συναψάσης ἡμᾶς ἀλλήλοις.

Ἡλιοδώρῳ.

Ἐμοὶ μὲν συμπεπέρασται τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου προσθήκη· σὺ δὲ εἰ μὲν ὁμοίως ἔχων, οὐκ ἄγεις σχολὴν ὑπὸ τοῦ τῶν πραγμάτων ὄχλου γράμμασι τιμᾶν ὡς εἰκὸς ἅπαξ ποτὲ, καὶ οὐκ εἰκός, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, αὐτὸ τοῦτο μήνυσον· εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, καὶ σαυτὸν ἡμῖν ἐπανάγαγε.

Τρωίλῳ.

Ἀλλ' εἰ μήτε Κυρηναῖοι, μήθ' αἱ πόλεις ἀστυγειτόνων ἀποτίσουσί σοι χάριν ἀξίαν, αἵθ' ὧν ὁ θαυμάσιος Ἀναστάσιος αὐταῖς γράφει,

animos vna efferri, nec memoriam veterem amicorum inferiorem censere præsenti dignitate. Tu autem nostri immemor fuisti, tempore multo. non autem oportebat, siquidem vehemens affectus coniungeret nos mutuo.

quod litteras ad se non mitteret. Ille autem magno in honore magistratus constitutus erat.

Heliodoro. 25.

Mihi quidem vna progreditur cum annis amoris erga te cumulus. Tu autem, siquidem eodem modo me amas, nec * agitas otium, præ negotiorum turba, litteris honorandi, vt & semel tandem par est etiam quos æquum est; suffuratus teipsum à publicis negotiis, quantum ad exarandam epistolam satis sit, hoc ipsum nunciato. Sin autem agnoscis veram contra te suspitionem obliuionis, corrigito pœnitentia, & teipsum nobis reducito.

Amor meus in te vna cũ annis augetur atq; crescit, vnáque progreditur.

Troïlo. 26.

Enimuerò si neque Cyreneses, neque ciuitates populorũ vicinorũ persoluẽt tibi gratiam meritã, de his quæ admirandus Anastasius ad eos scribit.

Troïlum Sophistã fuisse scribit Nicephorus, & gratia plurimum valuisse apud Anastasium, ac principem fere locum obtinuisse.

at certè Dei tibi aderit gratia, cui teipsum coniungis, societate beneficæ voluntatis. Felix sis optime philosophorum. Sic enim mihi placet te vocare, quemadmodum suadent res.

Constanti. 27.

Enimuerò si philosophicè colis virtutem, non solùm in præsentibus, & qui eius compotes fuerunt, verùm etiam in absentibus honorabis. Diuinus autem Amyntianus, qui apud nos obtinuit meliorem conditionem, vt mihi videtur, præsens est. quàmuis abesse videatur. Huius hominem valdè propinquum patruelem, qui apud vos est, Sotetichus iniuria affecit. Ostendito quod tibi curæ sit Dionysius, & desinet Soterichus iniurius esse.

Simplicio. 28.

Dimittere ait oportere Deus debita. Debet autem aliquis creditum aurum: alius luere pœnas. Igitur qui spreuit de aliquo pœnas sumere, paruit Deo.

Pentadio Augustali,* 29.

*Augustalis magistratus erat præfectus apud Ægyptum.

Ob molestias quas tibi exhibemus &

πάντως γε ἡ τοῦ θεοῦ σοι παρέσται χάρις, ὦ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως. εὐδαιμονοίης ἄριστε φιλοσόφων· οὕτω γὰρ ἐμοί σε φίλον καλεῖν, ὥσπερ ἀπαγορεύει τὰ πράγματα.

Κωνστάντῃ.

Εἰ δὲ φιλοσοφίας τιμᾶς ἀρετὴν, οὐ μόνον ἐν τοῖς προοῦσι καὶ μετασχοῦσιν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀποῦσι τιμήσεις· ὁ δὲ θεσπέσιος Ἀμμωνιανὸς ὁ παρ᾽ * ἡμῖν ποτὲ τυχὼν ἀμείνονος λήξεως, ἐμοὶ δοκεῖ, πάρεστι καὶ ἀπεῖναι δοκῶν. τούτου συγγενῆ σφόδρα αὐτάδελφον, ὃ παρ᾽ ὑμῖν Σωτήριχος ἀδικεῖ. δεῖξον ὅτι κήδῃ Διονυσίου, καὶ πεπαύσεται Σωτήριχος ἀδικῶν.

γ. ὑμῖν

Σιμπλικίῳ.

Ἀφιέναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήματα· ὀφείλει δὲ ὁ μέν τις δάνεισμα χρυσοῦ· ὁ δὲ, τὸ δοῦναι δίκην ὑπὸ τοῦ λαβεῖν οὕτω δίκην παρειληφὼς, παρακούσας τοῦ θεοῦ.

Πενταδίῳ αὐγουσταλίῳ.

Τοῦ παρ᾽ ἡμῖν ὄχλου, καὶ τὴν παρα-

γμάτων, ἀλλ' ὡς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ. φιλοτιμηθεὶς γὰρ πᾶσι γενέσθαι καταφανὴς, ὅτι με διὰ πάσης ἄγεις τιμῆς, ἅπασι τοῖς καταπονουμένοις ἐπ' ἐμὲ τὸν δρόμον ἀνέῳξας. οἶσθ' οὖν ὅπως ποιήσεις, εἰ δεῖ ποτὲ πεπαῦσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολλῶν, καὶ σὲ περὶ πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, εἴ τις πάνυ δεῖται μετρίων καὶ φιλανθρώπων ὑπὲρ οὗ γράφω, καὶ τυχεῖν ἐστὶν ἀξιώτατος ὡς ἅπαντες ἴσασιν, ἀποτυγχανέτω σοῦ μηδὲν ἧττον, εἰ παμπόνηρός τε ἦν, καὶ παμπονήρων ἐδεῖτο πραγμάτων. τοῦτό τε οὖν καὶ ὅταν ἀφίκωμαι παρὰ σὲ δῆθεν ἀσπασόμενος, προστάττε τοῖς ὑπηρέταις ἐπιζυγῶσαί μοι κατὰ τοῦ προσώπου τὰς θύρας. ἂν τοῦτο γένηται, οἱ μὲν ἴδωσιν, οἱ δὲ τῶν ἰδόντων ἀκούσωσι, τοὐντεῦθεν ἐγώ τε καὶ σὺ, βαθεῖαν εἰρήνην ἄξομεν. ὡς οὐδείς γε ἔτι τοῦ λοιποῦ προσδραμεῖταί μοι καὶ προσανακλαύσεται. Εἰ δὲ ἀποδειλιάσεις, καὶ οὐκ ἐθελήσεις ταῦτά σοι τοὺς ἀνθρώποις συγγνῶναι, ἀνέχου πολλάκις τῆς

negotia, tu ipse teipsum accusato. Cùm enim studeres omnibus esse notus, quòd me omni honore prosequeris, omnibus qui aliquo incommodo opprimuntur, ad me cursum aperuisti. Scis igitur quomodo facies, si oportet tandem desinere, & me vexari à multis, & te à me de multis, tametsi valde postulat æqua & humana pro quo scribo, & obtinere est dignissimus, quemadmodum omnes sciunt; repulsam ferat à te nihilo minus, quàm si improbissimus esset, & res improbissimas postularet. Istud igitur facito, & cum veniam ad te, scilicet expostulaturus, imperato seruis tuis occludere mihi in os fores. Si id factum esse alij viderint, alij ex his qui viderint, audierint; deinceps * & ego & tu altam pacem ducemus. Nam nullus posthac ad me decurret, & apud me lamentabitur. Quod si timidior eris, nec voles homines ista tibi ignoscere; patere sæpius

* *Posthac in profunda altaque pace & in magno otio sine interpellatorib. erimus.*

in die boni aliquid conferre in homines, qui tui ſupplices fuerint, & per me & per Deum. Sed ſat ſcio quod non defatigaberis bene facere: igitur neque ego dum conuenientem materiam naturæ tuæ ſuppedito.

Eidem. 30.

Mihi & de te cura eſt, & de iſto: Tui quidem, ne iniuriam inferres: iſtius ne iniuriam accipiat. Si autem tibi videtur cum Platonis ſententia iniuriam inferre maius eſſe malum, quàm iniuriam accipere: videor de te potius quàm de iſto bene mereri, rogans pro eo à quo poſcitur ſupplicium pro his quæ non peccauit.

Aureliano. 31.

Si qui ſunt animi ciuitatum, quemadmodum ſunt, præſides, diuini & angeli, omnes exiſtimato tibi gratiam habere, & memores eſſe bonorum quorũ in magno imperio omnibus gentib. autor fuiſti. Eos igitur ipſos in quoq. tempore exiſtimabo tibi præſto eſſe patronos atq; auxiliares, & communẽ Deum precari eſſe tibi

ἡμέρας ἀγαθόν τι ποιεῖν ἀνθρώπους, ἱκέτας σοῦ γενομένους δι' ἐμοῦ τε καὶ τοῦ θεοῦ. ἀλλ' εὖ οἶδ' ὅτι, οὐκ ἀπαγορεύσεις εὖ ποιεῖν· οὔκουν οὐδὲ ἐγὼ, πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει σου πορίζόμενος.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐγὼ καὶ σοῦ κήδομαι καὶ τοῦ δέ· σοῦ μὲν ὡς μὴ ἀδικοίης· τοῦδε δὲ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. Εἰ δὲ καὶ σοὶ δοκεῖ μετὰ τοῦ Πλάτωνος, τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακὸν, ἔοικά σοι μᾶλλον, ἢ τῷδε χαρίζεσθαι, δεόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ πραττομένου δίκας, ὑπὲρ ὧν οὐκ ἐξήμαρτεν.

Αὐρηλιανῷ.

Εἴ τινές εἰσι ψυχαὶ τῶν πόλεων, ὥσπερ οὖν εἰσὶν, ἔφοροι, θεῖαί τε καὶ δαιμόνιοι, πάσας ἡγοῦ σοὶ χάριν εἰδέναι, καὶ ἀπομεμνῆσθαι τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀρχῆς ἅπασιν ἔθνεσιν αἴτιος γέγονας. αὐτάς τε οὖν ταύτας παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους οἴου σοὶ παρεστάναι συνηγόρους τε καὶ συμμάχους, καὶ τοῦ κοινοῦ θεοῦ δεῖσθαι, γενέσθαι σοὶ

προπούσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνου μιμήσεως. ὃ γὰρ εὖ ποιεῖν, ἐν τούτῳ μόνον ἔχουσι κοινὸν ἔργον ἄνθρωπος καὶ θεός· ἡ δὲ μίμησις, οἰκείωσίς ἐστι, καὶ συνάπτει πρὸς ὃ μιμεῖται τὸ μιμούμενον. διάκεισο τοίνυν ὡς ἀπειργασμένος οἰκείως τῷ θεῷ τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως, καὶ σύνεσο γλυκείαις ἐλπίσιν, ὁποῖαι τῇ τοιαύτῃ τῆς ψυχῆς διαθέσει προσήκουσιν, ὦ μεγαλοπρεπέστατε, μόνος ἢ μετ᾽ ὀλίγων σὺ μόνος, δικαίως καλούμενος. ἀσπάζομαι διὰ τῆς σεμνοτάτης φωνῆς τοῦ παιδὸς, τὸν νέον Ταῦρον, τὰς ἀγαθὰς Ῥωμαίων ἐλπίδας.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὁ καὶ τοὔνομα δοῦλος, καὶ τὴν προαίρεσιν, ὃν ἀγνοήσας, ὡς παιδοτρίβην παρὰ τῶν Θεοδώρου κληρονόμων ἐώνημαι, πάλαι μέν ἐστι πονηρός. καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται κακῶς, καὶ * ἀγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. ἀλλὰ νῦν Λυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργασται καὶ τέλος

* γ. καὶ ἀναγωγῆς

meritas remunerationes, quoad potest homo Deum imitari. Nam benefacere vnum istud tantum habent commune homo & Deus. Imitatio autem coniunctio est, & copulat cum eo quem imitatur, imitatorem. Ita proinde animo constitutus esto, vt redditus coniunctus Deo societate beneficæ voluntatis; & versare in dulci spe, qualis tali animi voluntati conuenit. O magnificentissime, qui solus aut cum paucis iustè appellaris. Saluto per amplissimam vocem patris iuuenem Taurum, bonam Romanorum spem.

Fratri Euoptio. 32.

Ille qui & nomine seruus est & animo, quem ignorans, vt exercitorem puerorum, ex Theodori heredibus emi. Iampridem est improbus. Etenim & natus & educatus est malè, & institutione non caruit digna natura: à puero in alea & tesseris & popinis versatus. Sed nunc Lysias dixisset, Perfectus est & »
absolutionem habet, & extremum »

molestiæ est. Mercurio enim & Herculi palæstræ præsidibus nullo modo ne paulum quidem conuenit. Cotyttoni verò & aliis Atticis Conisalis consecratus est. Et si aliqui sunt huius monetæ alij dæmones, omnibus talibus eius cura est, & omnium ei. Ac sanè supplicium aliud non sumam de eo. Improbitas enim pœna sufficiens est improbo. Verùm cognitus non esse aptus ad viuendum cum philosophis heris, quibus domi sedentibus dedecus obambulat, habeat * vrbem quæ eum possidet*. Qui enim videt scortatorem incedentem per forum in corona, & vnguentis delibutum & comessabundum, & omni lasciuia refertum, & cantilenas cantantem dignas ipsius vita: in eos qui ipsum habent culpam confert. Da igitur operam, vt eum tradens nauiculario, nauigare cogas recta in patriam. Illa enim eum tulerit iustius. Nauiget autem vinctus in ipso nauis tabulato. Non enim in curuam nauim descendat. Alio-

qui

*ne hac reuertatur ad me, maneat in vrbe.

* Erat seruus iste Alexandriæ, vbi maxima est hominum celebritas frequētia.

ἔχει, καὶ πέρας ἀνδρίας ἐστίν. Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τοῖς παλαίστρας ἐφόροις, οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει· Κοτυττοῖ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτοῦ μέλει, καὶ * πολύτων αὐτῷ. δίκην μὲν οὖν ἑτέραν οὐκ ἂν λάβοιμι παρ' αὐτοῦ. ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πονηρία δίκη τῶν πονηρῶν. δοκιμασθεὶς δ' ἀνεπιτήδειος εἶναι συμβιοτεύειν φιλοσόφοις δεσπόταις, ὧν οἰκουρούντων αἰσχύνη παρθένος ἦ, ἐχέτω τὴν * ἔχουσαν αὐτὸν πόλιν· ὁ γὰρ ἰδὼν τὸν πορνότριβα βοῶντα διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐν στεφάνῳ καὶ μύροις μεθύοντα καὶ κωμάζοντα, καὶ πάσης ἀκολασίας * ἐμπιπλάμενον, καὶ ᾠδὰς ᾄδοντα πρεπούσας τῷ βίῳ, ἐπὶ τοὺς ἔχοντας αὐτὸν τὴν αἰτίαν ἀνήγαγεν. ὅπως οὖν αὐτὸν παραδοὺς τῷ ναυκλήρῳ πλεῖν ἀναγκάσῃς μετὰ τῆς ἐνεγκούσης αὐτόν. ἐκείνη γὰρ ἂν αὐτοῦ καὶ ἀνάγοιτο δικαιότερον. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη.

γρ. καὶ πούτων αὐτῷ.

γρ. ἔχουσαν ὑμᾶς πόλιν

γρ. καταπιπλάμενον,

ἐπεὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ συχνὰ τῶν κεραμίων ἡμιδεῆ σοι ποιήσειεν. εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τρυγὸς ἂν ἐκφοροῖτο τὴν αἰθοσμίαν, καὶ τοὺς ναύτας δι' αὐτὰ ταῦτα ποιεῖν ἀναπείσειε. πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις καὶ πιθανώτατον τὸ κακὸν, εἰς ἀπολαύσεις ἡγήσασθαι. ἢ τίς οὕτως ἐμβριθής ἐστι τῶν μισθῷ πλεόντων τὴν θάλατταν, ὡς μὴ διαχυθῆναι τοῦ καθάρματος κορδακίζοντος ἐν τῇ τοῦ ποτηρίου περιφορᾷ. καὶ ἄλλα πολλὰ βωμολοχεύεται, πρὸς ἃ δεῖ πεφράχθαι τὸν ναύκληρον. ὁ μὲν οὖν Ὀδυσσεὺς ἵνα μὴ ὑφ' ἡδονῆς διαφθαρείη, τὴν σειρήνων ἀκτὴν δεδεμένος παρήμειψεν· οὗτοι δὲ, ἵνα μὴ τοὺς πλέοντας ἡδονῇ* διαφθείρειν, ἂν ἐκεῖνοι συμφέρωσι, δεθήσεται.

γρ. διαφθείρῃ

Τῇ φιλοσόφῳ.

Ἠχοῦς ἔοικα πρᾶγμα ποιεῖν. ἃς παρείληφα φωνὰς, ἀποδίδωμι, τὸν θαυμαστὸν Ἀλέξανδρον ἐπαινῶν παρὰ σοί.

Αὐρη-

Alioqui ne mireris ſi dolia multa ſemiuacua reddat. Si autem nauigatio longior ſit, & ad fæcem vſque ſorbuerit florem vini, & vero nautis perſuaſerit eadem facere. Nam pręter reliqua vitia aptiſſimum eſt ſcelus, vt ad voluptates vocet alios. Et quis vſque adeo eſt firmus & cōſtans eorum qui mercede nauigant mare, vt non exhilaretur ſcelerato ſaltante, in poculi * circumlatione. Multa etiam alia ſcurriliter & facit & loquitur, contra quæ oportet nauclerum munitum eſſe. Ac ſane Vlyſſes ne ex voluptate corrumperetur, Sirenum littus vinctus prælteribat. Iſte autem, ne nauigantes voluptate corrumpat, ſi illi ſapiant, vincietur.

** quando poculum circumfertur, & in orbem bibitur.*

Philoſophæ. 33.

Hæc philoſopha ſine controuerſia dictiſſima fuit vt Alexandria profitebatur philoſophiam Platonis & Ariſtotelis.

Imaginis Echus videor rem facere: quas accepi voces refero, admirādum Alexandrum laudans apud te.

G

Aureliano. 34.

Rhetorem contubernalem suũ Aureliano præfecto prætorio V.C. cõmendat hac epistola.

Nondum prouidentiæ cura est Romanorum, verùm curæ erit aliquando, & non in perpetuum domi sedebunt qui Rempub. seruare solẽt. Verùm rhetori contubernali meo, etiam præsens quæ tibi adest potentia satis est ad id cuius indiget. fruatur quidem nunc iste solus illa, deinde cum gentibus omnibus etiam illa.

Fratri. 35.

De quodam testamentorum captatore.

Compendiariam maximè viam ad parandas diuitias incessit Athanasius. Animaduertit coram eundum esse ad morientes, & exigendum esse ab eis blandimentis & vi quidquid posset. Nõ igitur eum lateret seruus* publicus ad testamentum scribẽdum vocatus, sed statim intelligẽs emicat.

** Serui publici instrumenta conficiebãt, & fungebãtur officio tabellionum.*

Eidem. 36.

Sextodecimo die mensis Septembris feliciter mortuus Castricius, hoc ipsum factus est, visum dirum cùm vidisset & narrasset.

Αὐρηλιανῷ.

Οὔπω τῇ προνοίᾳ μέλει Ῥωμαίων, ἀλλὰ μνησθήσεταί ποτε, καὶ οὐκ εἰς ἅπαν οἰκουρήσουσιν οἱ τὰ κοινὰ σώζειν δυνάμενοι. ἀλλὰ τῷ γε ῥήτορι τῷ συνεφήβῳ, καὶ ἡ προσοῦσά σοι δύναμις ἀρκεῖ* πρὸς ὃ τυχὼν δεόμενος. ἀπολαυέτω δὴ νῦν μὲν αὐτὸς μόνος ταύτης, ἔπειτα μετὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων κἀκείνης. γρ. πρὸς ὅ, τι τύχῃ.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ πλουτεῖν ἐβάδισεν Ἀθανάσιος. ἔγνωκεν ὁμόσε ἰτέον εἶναι τοῖς ἀποθνήσκουσι, καὶ πρακτέον αὐτοὺς πειθοῖ καὶ βίᾳ πλὴν, ὅ, τι ἂν δύναιτο. οὐκ ἂν οὖν αὐτὸν λάθοι δημόσιος, ἐπὶ διαθήκῃ καλούμενος, ἀλλὰ συνεὶς ἅλλεται.

Τῷ αὐτῷ.

Ἑκκεδεκάτῃ μηνὸς Ἀθύρ, ὁ μακαρίτης Καστρίκιος αὐτὸ τοῦτ' ἐγένετο, φάσμα χαλεπὸν ἰδών τε καὶ διηγησάμενος.

Ἀνύσιῳ.

Ιωάννης, ὃν ὅ τι σὲ φιλεῖ δι' αὐτὸ τοῦτο φιλῶ, νόσῳ χαλεπῇ προσεπάλαισεν. νῦν δὲ αὐτῷ δεῖν, οὐχ ἡ νόσος, ἀλλὰ ὁ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπεῖναι κεφαλῆς· ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν
γρ. τού- τοῖς ὁμοίοις ἐστί. τούτῳ* δέ τι καὶ τεῖτον
τῳ δή. προσὸν χαλεπωτέραν τὴν νόσον ποιεῖ. ἐρᾷ τοῦ τι ποιεῖν στρατιώτῃ πρέπον, καὶ δυσκόλως ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀργίαν.

Αὐρηλιανῷ.

Οἶμαί σου τὴν θαυμασίαν ψυχὴν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο καταπεμφθεῖσαν, ἐφ' ᾧ κοινὸν ἀγαθὸν ἀνθρώπων εἶναι, καὶ χαίρειν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων, ὅ τι σοῦ πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει πορίζονται. οὐ γὰρ ὅτι συγγενής ἐστιν Ηρώδης ἐμὸς, ἀλλ' ὅτι δεῖται δικαίων, διὰ τοῦτό σοι τὸν νεανίσκον συνίστημι, ὅς τις προγόνων λαμπρότατος ὢν καὶ τὴν πατρῴαν βουλὴν ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος, ἐπεί γέγονεν ἡγεμὼν, ἀξιοῦται συντελεῖν, ὥσπερ οἱ νεόβουλοι, καὶ χρυσέας

Anysio. 37.

Ioannes, quem quia te amat, ob hoc ipsum amo, graui morbo conflictatus fuit. erat autem ei acerbum nõ morbus, sed quòd à te diuino capite abesset. & nunc eodem morbo afficitur: huic etiam quid accessit, quod acriorem & molestiorem morbũ reddit. cupit aliquid milite dignum facere, & iniquo fert animo hanc ex necessitate natam desidiam.

Aureliano. 38.

Commendat Herodem propinquum suum.

Diuinum tuum animum ob hoc ipsum demissum arbitror, vt commune quoddam hominibus bonum sit, & gratiam habere his, qui commendãt eos, quibus iuris auxilio est opus, quòd materiam naturæ tuæ conuenientem suppeditant. Nõ enim quia propinquus est meus Herodes, sed quia æqua postulat, ob id tibi iuuenem commẽdo, qui à maioribus cum sit illustrissimus & paterno agro, curiæ vectigali, successerit, posteaquam adeptus est magistratum*, rogatur vt tributum conferat, quemadmodum noui curiales, & duplici

* factus est duumuir.

fungatur munere:partim quidem ob patrimonium:partim autem ob magiſtratum quem geſſit.

Fratri. 39.

Trahit me ad te deſiderium & vtilitas.Interrogo igitur an expectes me venturum.

Vranio. 40.

Mittit Syneſius equum ad Vranium quem hac epiſtola commendat.

Niſi tibi munus equum ſumma indole præditum ad omnem virtutem equo conuenientem, quo quidem vtêris in Circenſibus ludis:vtêris etiam cum ad venationem exibis, & in bellicis certaminibus. Et cùm duces ob Libycum trophæum pompam triũphalem. non enim ſcio quid magis ſit, venatorius an deſultorius circenſis,triumphis aptior,an bellis.Quod ſi Niſſæis* equis aſpectu deformior eſt, cum ſit aſper,& extuberans capite,& ſtrigoſis lumbis : fortaſſe quidem nec equis, quemadmodum nec hominibus,omnia ſimul largitur Deus*. Vide autẽ ne iſtud vitiũ ad illas,quas dixi, ei virtutes conferat, ſi id à natura cõſecutus ſit,vt potius durior quã mol-

* *Niſſæi equi erant omnium præſtantiſſimi & pulcherrimi, de quibus vide Strabonẽ Dionem Pruſ. & Oppianum lib.de Venat.*

* *Alludit ad dictum Homeri.*

διπλοῦς λειτουργός· ὁ μὲν τοι διὰ τὴν οὐσίαν, ὁ δὲ, δι᾿ ἣν ἦρξεν ἀρχήν.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἕλκει με παρὰ σὲ πόθος καὶ χρεία· πυνθάνομαι τοίνυν* εἴπερ μένεις ἥξοντα. γρ. εἴπερ μένεις

Οὐρανίῳ*. γρ. Χρυσῇ.

Ἐπέμψά σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετὴν ἵππῳ προσήκουσαν, ᾧ χρήσῃ μὲν ἐν ἁμίλλαις δρόμου· χρήσῃ δὲ ὅταν ἐπὶ θήραν ἐξάγῃς, καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς· καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον. οὐ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλόν ἐστι κυνηγέτης, ἢ κέλης ἐναγώνιος, ἢ πομπεὺς, ἢ πολεμιστήριος. εἰ δὲ Νισαίων ἵππων ἰδεῖν ἐστὶν ἀειδέστερος, ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρανίον, καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφῦν· τάχα μὲν οὐδὲ τοῖς ἵπποις, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς ἀνθρώποις, ἅμα πάντα δίδωσιν ὁ θεός. μή ποτε δὲ τοῦτο καὶ πρὸς ἐκείνας αὐτῷ τὰς ἀρετὰς συντελεῖ, εἰ τὰ μαλακὰ τῶν σκληρῶν ἐλάττω παρὰ τῆς φύσεως ἐκλη-

γϱ. μὲν ῥώσατο· πρὸς γέ * τοι τοὺς πόνους ὀστέα σαρ-
γϱ. τοι κῶν οἶδα διαρκέστερα. οἱ μὲν οὖν παρ' ἡ-
μῖν ἵπποι ταῖς σαρξὶ πλείους εἰσίν, οἱ δὲ ἡ-
μέτεροι τοῖς ὀστέοις.

Ἑταίρῳ.

Ἐμαθουσάμην σοὶ ναῦν ἀνθρώπων δήλωσιν, καὶ πλεόντων τὴν θάλατταν μετὰ πλείονος τέχνης, ἢ τύχης. ὡς ἄγε Καρπαθίων ὁλκάδες φήμην ἔχουσι διὰ νοίας κεχρῆσθαι, καθάπερ αἱ Φαιάκων τὴν πά-
γϱ. γνέ- λαι, πρὶν ἐπὶ τὴν νῆσον ἥκειν * ὃ δαιμό-
σθαι τὸ νιον μήνιμα.

γϱ. Γεν- Κληδονίῳ *.

ναδίῳ. Συγγενὴς ἐμὸς ἀδικεῖται, σὺ δὲ καὶ φίλος εἶ, καὶ δικάζειν ἔλαχες. ἐκ μιᾶς οὖν προσοχῆς, ὑπάρξει σοὶ κἀμοὶ καὶ τοῖς νόμοις χαρίσασθαι· ἐπιδείτω τοίνυν Ἀσφάλιος εἰς ὃ δεσπότης εἶναι τῶν κεραμίων, τῇ τοῦ παιδὸς διαθήκῃ προσλαβὼν τὴν ἀπόφασιν, τῆς κατηγορίας οὐκ ἐσομένης ἐμποδὼν τῷ παραυτίκα τῆς ἀκροάσεως· πότε γὰρ δεῖ δικαιοδοτεῖν, ἢ τὸν χρόνον,

lior ſit. Sanè quò ad labores, oſſa quã carnes ſcio aptiora. Igitur veſtri equi carnibus vberiores ſunt, noſtri autem oſſibus.

Sodali. 41.

Conduxi tibi nauem ſtrenuorum hominum, & nauigantium mare maiore cum arte, quã fortuna. nam Carpathiorum onerarias fama eſt mente præditas eſſe, quemadmodum Phæacum * priſcorum, priuſquam in inſulam graſſata eſſet ira diuina.

* *Alludit ad locum Homeri Odyſſ. 9.*

Cledonio. 42.

Commendat iudici cuiuſdam propinqui ſui cauſam, cui adẽpta fuerant multa dolia.

Propinquus meus iniuria afficitur, & tu amicus es, & munus iudicandi ſortitus. Ex vna igitur cognitione licebit & mihi & legibus gratum facere. reuertatur igitur Aſphalius ad dominium doliorum, ad teſtamentum patris accipiens ſententiam iudicis accuſatione non futura impedimento repræſentationi auditionis. quando enim oportet ius reddere, niſi illo

tempore quo maximè Dei ope indigemus?

Anaſtaſio: 43.

Soſenæ quis perſuaſit vel Deus, vel ſermo, vel genius, quod etiam de locis aliquid euenit hominibus ad conſequendum, & non conſequendum propitium Deum. Agitans igitur miſerè apud nos, & patrimonio planè excisus, decreuit nauigare in Thraciæ regiones, illic in gratiam rediturus cũ fortuna. Si igitur tibi intercedit aliquid amicitiæ cum Deo illo, commendato & iuuenem, & inueniat aliquam rationem rei quærendæ. facile eſt volenti; nam & bona Nonni qui Soſenam genuit, nullo negotio ad alios tranſtulit. reddat igitur Soſenam heredem alieni patris. exſtiterit enim ſic ex iniuria ius.

Ioanni. 44.

Suadet Ioãni vt ſe legibus ſubiiciat, & factum ſuum purget.

Quemadmodum alias ſæpenumero tibi, cùm occaſio poſtulauit, profui, & conſolatus ſum infortunium fortunæ, quædam dicens,

ἐν ᾧ μάλιστα τυγχάνομεν δεόμενοι τοῦ θεοῦ.

Ἀναστασίῳ.

Σωσιπάτρῳ τις ἐπεισεν ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ δαίμων, ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τὶ γῆς τοῖς ἀνθρώποις, εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν βουλομένοις τοῦ θεοῦ. παρελθὼν οὖν πονηρῶς παρ' ἡμῖν, καὶ τὴν πατρῴαν ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς, ἔγνωκε πλεῖν εἰς τὰ πάντη Θράκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος γρ. περὶ τὴν τύχην. εἰ δή σοι φιλία τις παρ' ἧς δια, ἐ. τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον, καὶ ἐξευρέτω τινὰ πόρον αὐτῷ χρημάτων, ῥᾴδιον δὲ βουλομένῃ· καὶ γὰρ τὰ Νόννου τοῦ Σωσιπάτρου φύσαντος, οὐ χαλεπῶς εἰς ἑτέρους μετέθηκεν. ἀποφαινέτω δὴ καὶ Σωσίπατρον κληρονόμον ἀλλοτρίου παιδός. γίνοιτο γὰρ ἂν οὕτως ἐξ ἀδικίας τὸ δίκαιον.

Ἰωάννῃ.

Ὥσπερ ἤδη ποτε πολλάκις ἐπὶ τὴν χώραν ἐλθόντα σοὶ χρήσιμος, καὶ παραμυθησάμενον δυσχερείας τύχης, τὰ μὲν λέγων,

τὰ δὲ ποιῶν, ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε· καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεξενεχθῆ τινὰ γνώμην, ἐπειδὰν μὴ ἔργον δύναμαι. Συνέστιον γὰρ οὐ θέμις, ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ πρόθυμον εἶναι τοὺς φίλους ἀγαθόν τι ποιεῖν. ἄκουε τοίνυν ἅ μοι καλῶς ἔχει διαλεχθῆναι πρὸς σέ. εἰ μὲν θεός ἐστιν ἡ Φήμη κατά τινα τῶν παρ' ἡμῖν ποιητῶν, σὺ διεχρήσω τὸν μακαρίτην Αἰμίλιον, οὐ πράξας, ἀλλὰ βουλεύσας τὸν φόνον· καὶ βαρβαρικὸν μὲν δρᾶμα συνθεὶς, τὸν σφαγέα δὲ καθεὶς ἐκ τῶν σαυτοῦ λοχιτῶν τὸν ὠμότατον. λέγει μὲν γὰρ ἡ Φήμη ταῦτα, ψεύδεσθαι δὲ οὐ θέμις, οὖσαν θεόν· εἰ δὲ Ἡσίοδος μὲν οὐδὲν λέγει, πολλὰ δὲ λέγεται μάτην, καὶ τοῦτο περὶ σοῦ τῶν πολλῶν ἐστιν ἓν, ὡς ἔγωγε βουλοίμην ἄν. περὶ ἐλάττονος γὰρ ποιοῦμαι τὴν ἐν ἀργυρείῳ ζημίαν, ἢ τὴν ἐν φίλῳ· καὶ νῦν δὴ οὐχ ὑπαίτιος ὢν ἀκούεις κακῶς, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα· ἀλλ' οὐκ ἀδικεῖς·

quædam faciens, vt cottidie vires ſuaſerunt: ita nunc de rebus, quæ tibi acciderunt, placet mihi conferre aliquam ſententiam, quandoquidem rem aliquam non poſſum. Syneſium enim fas non eſt quamdiu ſpirat & poteſt non modis omnibus promtum eſſe ad bene de amicis ſuis merendum. Audi igitur quæ honeſtum eſt mihi apud te diſſerere. Si Dea eſt fama, quemadmodum cenſet aliquis noſtrorum poëtarum*, tu interfeciſti beatum Æmilium non patrata, ſed deliberata & conſulta à te cæde; & barbaricam compoſuiſti tragœdiã percuſſorum, ſummiſſo ex tuis mãpularibus immaniſſimo. Narrat iſta fama, mentiri autem ei nefas, cùm ſit Dea. Sin Heſiodus quidem nugatur, & multa narrantur falſo, & iſtud quod de te narrarurè multis vnum eſt, hoc quidem optarim, minoris enim facio pecuniæ, quàm amici iacturam: & nunc ſi non affinis culpæ audis male, ſanè quidem infelix es, non tamen es improbus:

* *Heſiod. lib. 2. in fin.*

ac vtinam ne miser quidem esses. verùm vt illo quidem pacto tibi odium deberetur iustum: sic & misericordia. Ego quidem valdè mihi videor captus consuetudine, vt etiam illo modo facinus quidem odio prosequar, tui tamen miserear. miserentis verò est, opem ferre pro viribus, & inuenire vnde censeat prodesse se posse. Igitur in vtroque oportet me tibi consulere quod optimũ videtur. videtur autem idem esse vtile, siue culpæ sis obnoxius, siue secus. Legum imperio te subiice, & teipsum iudici trade cum plerisque manipularibus, si quid sollicitus es de eis. Et siquidem patratum est scelus precator, supplicato, obsecrato, te ad iudicũ pedes prouoluere ne desinas, donec impetraueris, vt tradaris ex sententia calculóque iudicis carnifici, & supplicium des. honori tibi vertetur apud infera iudicia, ô sodalis Ioannes, ante purgatum hinc abire. Ne verba esse putes consilium meũ, neq; illudere me existimes tibi; sic me sancta philosophia iuuet, & præterea mei

liberi

ὡς ὤφελες μηδὲ ἀτυχεῖν· ἀλλ' ἐκείνως
μὲν ἄν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον· οὕτω δὲ
καὶ ἔλεος. ἐγὼ δέ μοι δοκῶ λίαν ὑπὸ συ-
νηθείας δηλώσιμος ὤν, κἀκείνως ἂν τὴν μὲν
πρᾶξιν μισεῖν· σὲ δὲ ὅμως ἐλεεῖν. τοῦ δὲ ἐ-
λεοῦντός ἐστι, βοηθεῖν ὅση δύναμις, καὶ ἐξευ-
ρίσκειν, ὅθεν ἂν οἴηται ὀνῆσαί τι. οὐκοῦν καθ'
ἑκάτερον μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ γρ. ἐπι-
φαινόμενον βέλτιστον. ἔοικε δὲ ταὐτὸν εἶναι ἐρεῖν μοι
συμφέρειν αἰτίῳ τε εἶναι καὶ ἀναιτίῳ. ἴθι πα- τρόπον
ρὰ τοὺς νόμους, καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῇ δικα- παρ.
στῇ μετὰ ἀθρόων τῶν λοχιτῶν, εἴ τι κἤδη κα-
κείνων· καὶ εἰ μὲν ἐπράχθη τὸ δεινὸν, δεή-
θητι, καθικέτευσον, ἀντιβόλησον, μὴ ἀνῇς
προσκαλινδούμενος, πρὶν ἂν διαπράξῃ
τὸ * παρὰ τῆς ψήφου συστῆναι δημίῳ, καὶ γρ. τῷ
δοῦναι τὴν δίκην· ἐν καλῷ σοι κείσεται πα- παρὰ
ρὰ τοῖς κάτω δικαστηρίοις, τὸ προκαθηρά-
μενον ἀπελθεῖν, ἑταῖρε Ἰωάννη. μὴ λόγον ἀλ-
λως οἰηθῇς τὴν παραίνεσιν, μηδὲ προσπαί-
ζειν με νομίσῃς σαυτῷ· οὕτω τῆς ἱερᾶς φι-
λοσοφίας ὀναίμην, καὶ προσέτι τῶν παιδίων

τὴν ἐμαυτοῦ, ὡς οὐκ αὖ μὴ φιλτάτῳ σοὶ τυγχάνοντι, συνεβούλευσά τι τοιοῦτον, ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς· καὶ μή ποτε αὐτοῦ ἐπὶ νοῦν ἀναβαίη, ὅ, κάλλιον εἶναι τὸν ἀδικοῦντα δοῦναι τιμωρίαν αὐθαίρετον. ἀλλὰ μηδὲ παύσαιντο εὐτυχοῦντες ἐν οἷς ἀδικοῦσιν, ἵνα πλείω τε χρόνον εἶεν κακοί, καὶ πάσας ἐκεῖ τὰς δίκας ὀφείλοιεν. πρὸς δὲ διὰ φιλίαν κινδυνεύω τι καὶ τῶν ἀπορρήτων εἰπεῖν, ὡς ἀνόργιόν ἐστιν ἐν παχεῖ σώματι, καὶ ἐν εἰδώλῳ δοῦναι τὴν δίκην. ἰσχυρότερον μὲν γὰρ ἀνθρώπου θεός· τοῦ δὲ θείου παντὸς διακόσμου, σκιὰ τὸ ἀνθρώπινον· ἀλλ' ὥσπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται· δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνην ἔχοντες ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς, ἣν οἱ κναφεῖς ἐπὶ τοῖς ἱματίοις τοῖς πιναροῖς· ἀλλ' εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα, καὶ νιζόμενα, καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα. διὰ πόσων δ' ἂν ὀδυνῶν ἐκπεπλῦσαι κηλῖδας

ἀρχαίας

liberi: & nisi charissimus esses tale quid non cõsuluissem tibi: quod quidem deprecor ne eueniat inimicis meis, nec vnquam eis in mentem veniat satius esse scelestum sponte pœnas dare: sed nunquam desinant felices esse in suis sceleribus, vt diutius sint improbi, & omnia illic supplicia debeant. Apud te ob amicitiam, quæ mihi tecum intercedit, cogor aliquid etiam eorum quæ arcana sunt dicere, eo quod dissimile sit in crasso corporeo, & in simulachro dare pœnas. fortior enim homine Deus est: cum res humanæ sint omnino diuinæ descriptionis & ordinis vmbræ. Id quod in rebus publicis sunt carnifices, manus legum. eundem furiæ vsum naturæ mundi vniuersi præbent. Genij sunt purgatorij, artem habentes in animas, quam fullones in vestes sordidas. Verùm si quis vestibus sensus esset, quid censes passuras fuisse, dum pedib. calcantur, & nitro curantur & quouis modo carpendo bellicandoque expoliuntur. Quantis autem cum doloribus in eis eluuntur maculæ ve-

teres & inhærefcentes labes? Prætermitto enim dicere quod in multis macula fic inhærefcit vehementer in alto, vt indiffolubilis fit, & ante pereāt veftimenta, quàm redeant ad naturam, quia " malum ipfis factum eft natura, aut ob longinquitatem temporis, aut propter magnitudinem maculæ. Sic affecto animo vtile foret effe mortali. Nunc autem peccata proportionem habent ad maculas quæ elui non poffunt: Animus verò non item ad veftimentum illud fordidum nec refiftens: fed cùm fit immortalis, luit pœnam immortale, mvbi maleficia perpetrauit pertinacia & ineluibilia. Sed quiqui in qua peccauit vita pœnas dederit, non valde inhærefcens habet & infidens vitium. verùm quemadmodū quis dicere poffet, nuper infecta peccato cùm fit anima, celerrimè expurgatur. Proinde dare oportet quā celerrime fieri poteft pœnas, & vindicib. hominibus, non autē dæmonibus. Narratur fermo quidam qui mihi fidē facit penes eos effe qui læfi funt, longiora reddendi & corripiendi fupplicia. Proinde fimile eft

Vitium in naturam abit.

Metaphora eft ducta à tinctura.

ἀρχαίας καὶ προεστηκότα ὁμόργματα. ἐὰν γὰρ λέγῃ ὅτι πολλοῖς ὁ ῥύπος οὕτως ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους, ὡς ἀναπάλλακτος εἶναι, καὶ φθάνει διαφθαρέντα, πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐκπλυθῆναι, ὅτι τὸ πάθος αὐτοῖς γέγονε φύσις, ἢ διὰ χρόνου πλῆθος, ἢ διὰ μέγεθος. οὕτω δὲ ἐχούσῃ ψυχῇ καλῶς ἂν εἶχεν εἶναι φθαρτῇ· νῦν δὲ τὰ μὲν ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας. ἡ ψυχὴ δὲ οὐκ ἔτι πρὸς θοἰμάτιον ἐκεῖνο τὸ πιναρόν τε καὶ οὐκ ἀντέχον, ἀλλ' ἀθάνατος οὖσα, τίνει δίκην ἀθάνατον, ὅταν ἁμάρτῃ δυσσοποιά τε καὶ ἀναπόνιπτα. ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἥμαρτε βίῳ δίκας διδούς, * οὐ πά- γρ. οὔπω
νυ προεστηκὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαν τὸ πά- προστεῖ.
θος· ἀλλ' ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρτιβαφὴς οὖσα ψυχή, τάχιστα πλύνεται· διὸ δοτέον ἐστὶν ὡς ἐν διὰ τάχους τὴν δίκην, καὶ τιμωρεῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ μὴ δαίμοσι. λέγεται δέ τις λόγος, ὥς με πείθει, τοὺς ἠδικημένους κυρίους εἶναι, μακροτέρας τε ποιεῖν, καὶ ἐπιτείνειν τὰς τιμωρίας· διὸ παραπλήσιόν ἐστιν ἕνα

κακὸν τι μέγα ἐργάσασθαι, καὶ πολλοὺς κατὰ
μικρὸν ἀδικῆσαι. ἐπέξεισι γὰρ ἕκαστος ἐν τῷ
μέρει, καὶ δεῖ πᾶσιν ὑπηρετῆσαι τὴν δίκην·
ὅταν δέ τις ἰάσιμος ᾖ, μέγα παρὰ τῷ
Γρ. τὸ το- δικαστῇ δύναται, * τῷ τοσαῦτα προπε-
σαῦτα πονθέναι τὴν ψυχὴν, ὡς ἤδη παρ' αὐτῶν
γρ. εὑ- τῶν ἠδικημένων ἔλεον * εὑρέσθαι· πότε
ρέσθαι· τοίνυν εἰκός ἐστι τῆς μακαρίτιδος Αἰμυ-
λίου ψυχῆς συγγνωμονεστέρας τυχεῖν. ἐγὼ
μὲν οὖν οἶμαι, μᾶλλον δὲ οἶδα σαφῶς,
ὡς ἅπας ἱκέτης αἰδέσιμος, ὅστις ἑαυτὸν
τιμωρῆται· καί τις ἤδη παρ' ἡμῖν εἰς ἀ-
πολογίαν ἁμαρτήματος καταστὰς, αὐτῷ τῷ
φθάσαι τὴν αἰτίαν ὁμολογῆσαι, καὶ φῆ-
σαι κολάσεως ἄξιος εἶναι, τὴν κόλασιν ἐξωνή-
σατο· ὃ δὲ ἐνδυσωπηθῆναι τοῖς δι' ἅ τις ἠδί-
κησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, βαρυθυ-
μότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι. καὶ τίς ἂν γέ-
νοιο τοῦ σώματος ἐξελθὼν, εἴθ' ὑπὸ βιαίας
δίκης, εἴτε ἕτερον τρόπον, κἄπειτα αὐτὴν
τὴν ψυχὴν αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεασάμενος,
οὐκ οὔσης ἀρνήσασθαί σοι γλώττης, ἀλλ'

in vnum magnum aliquod malũ commisisse, & multos leuiter læsisse. Insectatur enim vnusquisq; vicissim, & oportet omnibus iustitiã operam dare. Cùm autẽ aliquis curabilis sit, multũ apud iudicem potest: propterea quòd tam multa passus sit illius animus, vt ab iis qui læsi sunt misericordiam iam consecutus fuerit. Quando igitur cõsentaneum est beatã Aemylij animã ad veniam propensiorem habere? Ego verò existimo; immo certo scio, quod omnis supplex reuerentia sui veniam meretur, qui seipsum puniit. Atque aliquis iam apud nos ad causam dicendam sceleris alicuius adductus, eo ipso quod occupauerit crimen confiteri, & dixerit supplicio se dignum esse, supplicium redemit. Cæterum perfrui iis, ob quæ quispiam iniuriam intulit, siue pecuniis, siue corporibus, multo acerbius iratum eum qui læsus est reddit. Et qualis fueris è corpore egressus, siue violento supplicio, siue alio modo, deinde ipsum animum tuo animo cernes, cum tibi non sit ad inficiandum lingua, verùm

inſculptum habens ſignum facinoris, non caligabis ? non inops mentis & conſilij eris ? traheris tacitus & exponeris ſupplicio, & tu & ego, & omnis qui non ante expiatur pœnitentia publica. Verum virum ſe præſtare oportet, ô generoſe. vtinam ſis generoſus: & voluptates quidem cōtemnere oportet, quas per ſcelus cōparauimus: Homines autem non oportet reuereri; verùm iudici confitendum eſt facinus. Placandæ autem ſunt præſenti ſupplicio quę ſunt apud inferos furiæ. Nam cùm maximum ſit bonum non peccare, bonum ſecundum eſt affici ſupplicio. Qui autē perdiu ſceleratus impunitus manet, eum oportet exiſtimare infeliciſſimum, de quo neque Deus neque homo ſollicitus eſt. Conſidera etiam hoc modo: Impunitum eſſe, noxium & dicitur & auditur. Igitur punitum eſſe bonū eſt: nam contrario contrarium ratio tribuit. Si igitur pręſēs eſſem, nihil oporteret te negotij & moleſtiarū habere, pudorē & ruborē remouētē, & teipsū deferētem: verū meipſum cōſtituerē

ἐγκεκολαμμένον ἔχων τοὐπίσημον τὸ τῆς πράξεως. οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἕλξῃ σιγῶν καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, καὶ σὺ κἀγώ, καὶ πᾶς ὃν οὐ περικαθαίρει μετάνοια δημοσιευθεῖσα. ἀλλ' ἀνδριστέον, ὦ γύναι· γυναῖος γὰρ εἴης· καὶ τὴν μὲν ἡδονὴν ὑπεροπτέον, ἃς ἀδικοῦντες ἐπορισάμεθα· τοὺς δὲ ἀνθρώπους οὐκ αἰσχυντέον· ἀλλὰ τῷ δικαστῇ μὲν ὁμολογητέον τὴν πρᾶξιν· ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα πίσει τὰς κάτω ποινάς. μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι. ὅστις δὲ χρόνον πολὺν ἀδικῶν ἀκόλαστος μένει, τοῦτον δεῖ νομίζειν τὸν ἀτυχέστατον, οὗ μήτε θεός, μήτ' ἄνθρωπος κήδεται. σκόπει γὰρ καὶ ταύτῃ. τὸ ἀκόλαστον εἶναι, πρὸς κακοῦ καὶ λέγεται καὶ ἀκούεται. οὐκοῦν τὸ κεκολάσθαι πρὸς ἀγαθοῦ. τῷ γὰρ ἐναντίῳ, τὸ ἐναντίον ὁ λόγος νέμει· εἰ μὲν οὖν ἐγὼ παρὼν ἐτύγχανον, οὐδὲν ἂν ἔδει σε πρᾶγμα ἔχειν ἀπερυθριῶντα, καὶ σαυτὸν καταγγέλλοντα· ἀπ' ἐμαυτοῦ ἂν ἔταξα

συνηγορήσοντά σοι· καὶ προσήγαγον ἄν σε καθάπερ ἰατρεῖς τοῖς νόμοις· ἀνόητος μὲν γὰρ ἄν τις εἶπεν, ὡς Συνέσιος Ἰωάννου κατηγορεῖ· σὺ δ' ἂν ἠπίστασο τἀληθὲς, ὅτι φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τὴν κατηγορίαν εἱλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, εἴτ' ἀδίκημα γέγονεν, ὃ μὴ γένοιτο σοῦ τε ἕνεκα καὶ τῆς πόλεως· ἅπασα γὰρ ἂν εἴη μιαρὰ τῷ φόνῳ, τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου· εἰ δὲ σὺ καθαρὸς καὶ χεῖρα καὶ γνώμην· εἴη δὲ οὕτως· ἐπάρατοι μὲν οἱ ταῦτα συνθέντες ἐπὶ σοὶ, κἀκείνους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια. ὡς οὐχ ἕτερος οὕτω τρόπος θεομισὴς, ὡς ὁ λογοποιὸς, ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς· ἀγλυνέστατος γὰρ ὤν, μέγιστα κακὰ διαπράττεται. καὶ λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι, καὶ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦτ' εἶναι τὸ κράτιστον· ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ σφισὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι· ὥστε ἄν τις ἀλῷ φήμας ἐπὶ τοῖς οὐκ οὖσι ποιῶν, τοῦτο ἐκεῖνο,

tibi patrocinari. Et te ad leges adducerem tanquam ad medicos. ſtultus ſanè aliquis diceret, quòd Syneſius Ioannem accuſat. Tu autem intelligeres verũ, quòd miſericordia & ſtudio tui accuſationem ſuſciperẽ, vt in malis fœlicius agitares. Verũ iſta quidem faciẽda ſunt, ſi facinus patratum eſt; quòd vtinã ne euenerit & tua cauſa & ciuitatis: tota enim contaminata eſſet cæde, patrato homicidio gentilitio: ſin tu purus & manu & animo es, quòd vtinam ita ſit, execrabiles ſunt iſti qui iſta contra te compoſuerunt, atque illos expectant pœnæ infernæ. Nam non alia morum conditio, vſq; adeo Deo inuiſa, vt eorum qui ſerunt ſermones, qui vulnerant ex occulto. Nam cùm maximè ſint degeneres maxima mala efficiunt. Et dicitur quoddam fatum ipſis impudicis attributum eſſe & in illa arte cinædorum hoc eſſe præſtãtiſſimum. Nam etiã ad alia multa docti ſunt & ingenioſi. Proinde ſi quis deprehendatur rumores in rebus falſis procreans, hoc

ipſo,nec interroges, nec dubites. verùm, etiamſi rigidiſſimus eſſe videatur, audacter pronunciato virum ſemimulierem eſſe, planè ſodalem deæ obſcænitatis. Tibi autem licet hac oratione oſtendere calumniatricem eſſe opinionem; ſi & teipſum & tuos tradas iudicio. Dicito enim ingreſſus tribunal, Mei accuſatores ſunt clandeſtini, qui præiudicio ſuo ſeipſos damnantes poſtulant latere; verũ tamen obiiciunt ſimul multa & grauia, & ferè perſuadent nonnullis. Sic ſunt inſidioſi & apti ad tradẽdum ſermonem famæ. Deinde cõmemorans cauſas ob quas male audis, nuptias & cædem ſceleratam: quando quidem Spatalum, vt arbitror, quendam, dicunt à te ſummiſſum patraſſe cædem: hunc ſimul adducens rogato iudices, obſecrans & accidens ad eorum genua, ne diſcedas, ſine inquiſitione, neque indicta cauſa*condemnêre. Non enim (præſtantiſſime præſidum, dices) propterea quod crimen palam nemo detulit, idcirco te committete oportet, ne per omnem pro-

μηδὲ ἐπὶ μέρη, μηδὲ διςάσῃς. ἀλλὰ κἂν ςερεώτατος εἶναι δοκῇ, θαῤῥῶν ἀπόφαινε τὸν ἄνδρα, ἢ μέγιστον, ἀδίκημα πασῶν τῆς Κότυος. σοὶ δὲ ἔξεστιν ἀπὸ τῶν λόγων τούτων, ἀποφῆναι συκοφαντοῦσαν τὴν δόξαν, εἰ σαυτόν τε καὶ τοὺς σοὺς ἐπιδοίης τῇ δίκῃ. εἰπὲ γὰρ εἰσελθὼν, ὡς ἐμοῦ κατήγοροί τινές εἰσιν ἀφανεῖς, οἱ προκατεγνωκότες αὐτῶν, ἀξιοῦσι λανθάνειν. κατηγοροῦσι δὲ ὅμως πολλὰ καὶ χαλεπὰ, καὶ κινδυνεύουσι πείθειν ἐνίους. οὕτως εἰσὶν ἐπίβουλοι καὶ δεινοὶ παραδοῦναι λόγον τῇ φήμῃ. κἄπειτα διεξελθὼν τὰς αἰτίας * ἐφ' αἷς ἀκούεις κακῶς, γάμον καὶ φόνον ἀνόσιον, ἐπεὶ τὸν Σπάταλον * εἶναί τινα φασὶ παρὰ σοῦ τὸν καταχθέντα κάθειον ἐξεργάσασθαι τὸν φόνον, τοῦτον ἅμα προσάγων δεήθητι τοῦ δικαστηρίου λιπαρῶν καὶ προσαιτῶν, μὴ ἀνεξέταστος ἀπελθεῖν, μηδὲ ἐρήμην ἁλῶναι. οὐ γὰρ δὴ, κράτιστε τῶν ἡγεμόνων ἐρεῖς, διότι γραφὴν εἰς τοὐμφανὲς οὐδεὶς ἀπηνέγκατο, παρὰ τοῦτό σε δεῖ ποιήσασθαι, ὃ μὴ διὰ πάσης

γρ. ἐν αἷς

γρ. οἷ μοί τινα, φασὶ, ὑπὸ σοῦ καθ.

ἐλθεῖν βασιλέως, μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. ὁ διαβεβοημένος Σπάταλος, ὅστις ἐστιν. ἔχεις τὸν ἄνδρα· χρῶ τῷ σώματι. τοῦτον εἴ τι γέγονε, τήμερον ἀναφανῆναί γε δεῖ κατήγορον αὐτοῦ τε κἀμοῦ· κἂν μὲν οὕτω σοῦ λέγοντος μὴ πείθηταί σοι, καὶ τοῦδ' ὄψις ἔχει πρός γε ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· εἰ δὲ φιλάνθρωπός τε εἴη, καὶ χαρίσαιτό σοι τὴν περὶ τούτων ἀκρόασιν, ἅπαν ἐνταῦθά ἐστι τὸ λαμπρῶς ἀπολογήσασθαι, καὶ τοὺς λογοποιοὺς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι. τὸν γὰρ δὴ Σπάταλον τοῦτον, οὐ φείσεται τρυφᾶν· ἀλλὰ καὶ δεθήσεται καὶ κρεμήσεται, καὶ τὴν πλευρὰν διορυγήσεται. δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσποίησιν οἱ βασιλικοί· καί τινες αὐτοῖς εὐτυχὲς εἰσὶν ἐξευρημένοι, συλλογισμῶν ἐπιστημονικῶν ἔχοντες δύναμιν. ὥσθ' ὅ, τι ἂν ἐκείνων κρατούντων ἀναφανῇ, τοῦτ' ἔστιν αὐτὸ τἀληθές. ἂν οὕτως ἀπολυθῇς μηδὲν ἀδικῶν, ἄπει τοῦ δικαστηρίου νενικηκὼς καὶ γαῦρος, εὐαγής τε ὢν καὶ δοκῶν· εἰ δὲ ἐγὼ μὲν εἰσηγησάμην ἄλλα σοὶ λυσιτελεῖν

grediaris inquiſitionem: quærens atque inueſtigans verum. Fama vulgatus Spatalus iſte eſt. Habes virum. Vtere corpore. Si iſtud de quo accuſamur patratum eſt, iſte hodie & ſui & mei accuſator erit. Et ſi, ſic dicente te, non pareat tibi, etiam hoc ſatis eſt apud nos quidem homines. Sed ſi humanus eſt & concedat tibi his de rebus audientiam, omne hîc poteris ſplendide crimen depellere & rumorum auctores dedecorare, & ſilētium imperare. At ipſum Spatalum non oportebit in delitiis verſari: verùm & vincietur & ſuſpendetur, & latera eius fodientur. Vehementes enim ſunt ad cōuícendam ſimulationē tortores. Et quædā ab ipſis vngulæ ſunt inuentæ, ratiocinationum ſcientiam pariētium vim habentes. Vnde quidquid illis ſuperantibus manifeſtatum fuerit, iſtud eſt ipſum verum. Si ſic libereris omnino extra noxiam, diſcedes è iudicio victor & elatus. Et innoxius re & opinione. Quòd ſi ego quidem conſului quæ arbitror tibi vtilia,

esse, tu autem non facias, neque ad iudicem accedas; verum quidem & vidit & nouit iustitia. Omnino qui omnia peragrat oculus Dei, & Libyam videbat, & vallem illam, & tumultum illum, siue verus sit, siue postea sit fictus, & Aemylij cursum & quidquid ei accidit & à quo, & quid locutus sit, & quid audierit, si quid & dixit & audiuit, & nouit an insons sis & extra culpam, & purus Deo, neque à te patrata, neque consulta aut deliberata re nefaria. verùm apud nos homines nondum purus es, quandiu te non purgaueris, neque tecum copulabimus dextram, nec de eadem mensa vescemur. Timemus enim Aemylij diras & furias, si nos tangens imprimas scelus. Sunt etiam nobis propriæ maculæ, non oportet præterea colligere.

Alludit ad Hesiodum, de oculo Dei,

Olympio. 45.

Vexant ecclesiam exteri viri improbi. transi contra eos. Paxilli enim paxillis excutiuntur.

Ana-

οἶμαι, σὺ δὲ οὐ ποιήσῃς, οὐδὲ παρ᾽ ὃς τὸν δι-καστὴν παρέλθῃς, τὸ μὴ ἀληθὲς εἶδέ τε καὶ οἶδεν ἡ δίκη. πάντως ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, καὶ Λιβύην ἑώρα, καὶ φάραγγα ἐκείνην, καὶ θερινὸν ἐκεῖνον, εἴτε τὸν ὄντως, εἴτε τὸν ἐπιποίητον, καὶ τὸν Αἰμυλίου δρόμον· καὶ ὅ, τι πέπονθε, καὶ ὑφ᾽ οὗ, καὶ ὅ, τι εἶπε, καὶ ὅτι ἤκουσεν· εἰ δή τι καὶ εἶπε καὶ ἤκουσε, καὶ οἶδεν, ὅτι εἰ καὶ τύχοις μὴ αἴτιος σὺ καὶ καθαρὸς τῷ θεῷ, μήτε πράξας, μήτε βουλεύσας ἔργον ἐξάγιστον· ἀλλὰ ἡμῖν γε τοῖς ἀνθρώποις οὔπω καθαρὸς, ἕως ἀναπολόγητος ἦς· οὐδὲ ἐμβαλοῦμεν σοι δεξιάν· οὐδὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτησόμεθα· τοὺς Αἰμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν,* εἰ θιγγάνων ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὴν προσέστη-την. εἰσὶ καὶ ἡμῖν οἰκεῖαι κηλῖδες· οὐ δεῖ καὶ γὰρ, ἐνα-προσστερανίζεσθαι.

γρ. ἐνθυ-γαίων

Ολυμπίῳ.

Λυποῦσι τὴν ἐκκλησίαν ἀλλότριοι πονηροί. διάβηθι κατ᾽ αὐτῶν. οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλοις ἐκκρούονται.

Ἀναστασίῳ.

Οὐδὲ Ἄμασις μὲν καλῶς, φυλαξάμενος ἐπιδακρῦσαι τοῦ Πολυκράτους ταῖς συμφοραῖς, ἃς ἐσομένας προείδετο· ἀλλ' οἷς εὐτυχοῦντι κήρυκα πέμψας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησεν ὅτι κἂν ἐδάκρυσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν. σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας· ἔπειτα συναπῆρας αὐτῇ. λέγει γὰρ ἡ φήμη, διὰ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης ἡκόντων, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν σε περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. τοῦτο μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ὅλως φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν ἀνειπεῖν. ἤρκει δὲ, εἴπερ ἄρα ἐδόκει, τὸ μὴ συνανιᾶσθαι, τὸ δὲ καὶ προσεμβριάσαι, πόῤῥω δικαίου. καὶ οὔτε Ἀμάσιδος, οὔτε ὅλως ἀνθρωπίνου. ἀλλά σοι γὰρ ἴσως ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ἔσκεπται κάλλιον. ποίει τὸ ποιητέον· μόνον εἰ χαίρων ποιεῖς. ἥμισυ γὰρ ἂν εἴη κακὸν, εἰ καὶ οἷς πάσχω κακῶς, ἡδεῖς εἶεν τοῖς φίλοις.

Anaſtaſio. 46.

Hac epiſtola conqueritur de Anaſtaſio, quòd in amore nõ ſit conſtans.

Nec Amaſis quidem probus, qui cauit illachrymari Polycratis infortuniis, quæ futura præuidebat. Attamen quia felici caduceatore miſſo amicitiam renunciauit, perſpicuum fecit quòd lachrymatus eſſet, ſi anteueniſſet calamitas renunciationem. Tu autem quamdiu non offendebamus in fortunam, nobiſcum manſiſti; deinde cum ea diſceſſiſti. Narrat enim fama per eos qui è Thracia veniunt, nihil neq; te ſentire de nobis, neque dicere honeſtum. Iſtud igitur non eſt prorſus amicitiam renunciare, ſed inimicitiam denunciare. Satis autem erat, ſi forte iſtud faciendum fuit, te nõ vnà mecum mœrore affici; addere verò etiã moleſtias, omne incommodum ſuperat, neque eſt Amaſidis, neque omnino humanum. Verùm enimuerò tibi fortaſſe de tuis rebus prouiſum eſt melius. fac quòd faciendum, tantum ſi læſus facis. Dimidiatum enim fuerit malum, ſi etiam eis, quib. male afficior, incommodis, iucundus ſim amicis.

Hiſtoria eſt apud Herodotum lib. 3.

Theotimo. 47.

Numerato etiam Petrum perniciē Pentapolis, hominem non arte molientem euersionem legum. Quamquam & illum qui ita molitur odio prosequor. Et Deus nouit & Dioscurides. Verùm Petrus iste audacior est illo viro. Quàm enim rem cupiet? primum rapiens, & in suam potestatem redigens, deinde pœnam exigit. Et si vincatur calculo iudicum, vincit manu. Ita fecit. primùm rapuit dolium: postulauit quis eum, & conuicit. Iste autem non reddidit, sed etiam præterea minatus est ministris publicis plagas. Aduersus quem ego indignatus, & ratus non esse viuendum, vbi aliqui priuati homines maiores & superiores manus habent legibus: comparaui illustrissimos viros, qui parentes sententiæ iudicis, opem ferrēt statui Reipub. Si enim processisset ei res, multos Petros breui tempore vidissemus. Qua in re gratiam habeo admirando Martyrio, & qui mecum indignatus est maximè, & qui prom-

Vis pro iure.

Θεοτίμῳ.

Ἀριθμεῖ καὶ Πέτρον ὀργὴν Πενταπόλεως, ἄνθρωπον οὐ τέχνῃ μειζόνα τὸ λύειν τοὺς νόμους. καί τοι καὶ τὸν οὕτω μειζόντα, μισῶ· καὶ ὁ θεὸς συνοίδε καὶ ὁ Διοσκουρίδης. ἀλλ' ἔστιν ἔτι νεανικώτερος ἐκείνου τἀνδρός. ὅτε γὰρ ἐπιθυμήσει χρήματος, πρότερον ἁρπάσας, καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος, ἔπειτα πράττει τὴν δίκην· κἂν ἁλῷ τῇ ψήφῳ, κρατεῖ τῇ χειρί. οὕτως ἐποίησε· πρότερον ἥρπασε κεράμιον· ἐγράψατό τις αὐτόν· ὁ μὲν ἤλεγξεν· ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ προσηπείλησε τοῖς δημίοις πληγάς· πρὸς ὃν νεμεσήσας ἐγώ, καὶ νομίσας οὐκ εἶναι βιώσιμον, ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, παρεσκεύασα λαμπροτάτους ἄνδρας ἐξ αὐτῆς ἀποφάσεως, βοηθῆσαι τῇ καταστάσει τῆς πολιτείας. εἰ γὰρ συγχώρησεν αὐτῷ, πολλοὺς ἂν ἐντὸς ὀλίγου Πέτρους ἐθεασάμεθα. ἐν ᾧ χάριν ἔχω τῷ θαυμαστῷ Μαρτυρίῳ, καὶ συνηγανακτηκότι μάλιστα, καὶ προθυ-

μόνατα πάντων ὑπηρετήσαντι· αἴθ' ὤν ἀγαθὸν αὐτῷ τι γένοιτο παρὰ τοῦ θεοῦ. παρὰ δὲ Ἀνθεμίου καλῶς ἂν ἔχοι τὸ μὴ κακόν τι λαβεῖν, εἰ Πέζος αὐτὸν, ὥσπερ ἠπείλησεν, ἀπαιτήσει· ἀλλ' ἵνα μὴ γένηται τοῦτο, δέομαι πάνυ, δέομαι, σοῦ τε αὐτοῦ, καὶ διὰ σοῦ τοῦ θαυμασίου ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου Τρωΐλου, κωλύσατε τὸν ἀλιτήριον ἄνθρωπον τὴν διὰ τῶν νόμων ἐπὶ τοὺς νόμους ἐλθεῖν. ἐμοὶ καὶ Πενταπόλεως μέλει, καὶ τοῦ μὴ γεγονέναι φίλῳ συμφορᾶς αἴτιον. ὃ δὲ πῶς ἂν συκοφάντης ἀνακοπείη, οὐκ ἐμὸν εὑρεῖν, ἀλλὰ σὸν, ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ προειμώτατε.

Πυλαιμένει.

Καλῶς ποιεῖς εἰς τὴν ἔχουσαν τὸν βασιλέα πόλιν ἐπανελθών. εἰ γὰρ καὶ τοῖς Ἰσαύρων ὄρεσιν ἡ ἀγαθή σοι τύχη συνῆν· ἀλλ' ἔστιν εὐτυχία παρὰ τὸν τόπον ἀτυχεστέρα. ἐμοὶ δέ τι καὶ ἰδίᾳ διαφέρει, τὸ παρ' αὐτά σε παρεῖναι τὰ βασίλεια, οὗ διατρίβων, καὶ λήψῃ καὶ πέμψεις ἐπιστο-

ptiſſimè omnium operã nauauit. Pro quibus rebus, vtinam boni aliquid eueniat ei à DEO. Ab Anthemio autem rectum fuerit mali nihil accipere, ſi Petrus ab ipſo quemadmodum minitatus eſt, repetat. Verùm ne hoc fiat, rogo etiam atq; etiam, rogo teipſum, & per te admirabilem virum philoſophum Troilum, prohibete ſceleratum hominem legum via in leges graſſari. Mihi de Pentapoli cura eſt, & ne quid mali à Petro accipiat amicus. Cæterum quo pacto calumniator repellatur, nõ eſt meum inuenire, ſed tuum, ô omnium ingenioſiſſime & ſolertiſſime ad res honeſtas.

Pylæmeni. 48.

Rectè feciſti, quòd reuerſus ſis in vrbem Imperatorem habentem. licet enim in Iſaurorum montibus tibi fuiſſet fortuna contubernalis: Attamen eſt ſecunda fortuna propter locum infelicior: meâ autem priuatim aliquid refert, te felicem & beatum eſſe apud ipſam regiam, vbi commorans, & accipies à me, & mittes epiſtolas,

Epist. pretiũ. preciosissimum mihi mercimoniorum, quæ è Thracia aduehuntur.

Theotimo. 49.

Plura commoda ex Simonidis familiaritate Hieron percepit, quàm Simonides ex Hierone. Et per geniũ amicitiæ meúmque & tuum, neque te magis felicem existimaui, ob amicitiam magni Anthemij; quàm ob tuã illum ipsum Anthemium. Homini enim potenti ecqua res pulchrior & honestior, quàm amicus mores incorruptos præ se ferens. qualẽ ego Theotimum esse scio lenissimum & Deo charum caput. Verùm hoc quidem tu vltra Simonidem facis. Ipse enim Simonides cõfitebatur, se loqui mercede. Illud autem tibi cum illo commune, quòd & Simonides Hieronem commendauit posteritati temporis: & per Theotimi poësim, donec Græci erunt, celebris erit Anthemius in sermonum congressionibus. Verùm Romanorũ res ille augeat: tu autem illius nomen. Arti enim poëticę Deus dedit conseruare gloriam hominum, cuius decus penes te est.

λαῖς, τὸ τιμαλφέστατον ἐμοὶ τῶν ἀπὸ Θρᾴκης ἀγωγίμων.

Θεοτίμῳ.

Πλέω καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπέλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος, καὶ ναὶ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, οὔτε σὲ πλέον ἐμακάρισα τῆς Ἀνθεμίου τοῦ μεγάλου φιλίας, ἢ τῆς σῆς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν μέγαν Ἀνθέμιον. ἀνδρὶ γὰρ ἔχοντι δύναμιν τί κτῆμα κάλλιον, ἢ φίλος ἦθος ἀκαπήλευτον παρεχόμενος· οἷον ἐγὼ Θεότιμον οἶδα τὴν πρᾳοτάτην καὶ θεοφιλῆ κεφαλήν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν σύ, Σιμωνίδου πλέον ποιεῖς. Σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ὡμολόγει πρὸς ἀργύριον διαλέγεσθαι. ἐκεῖνο δὲ κοινόν, ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, καὶ διὰ τῆς * Θεοτίμου ποιήσεως, ἔστ' ἂν Ἕλληνες ὦσι, πολὺς Ἀνθέμιος ἐν ταῖς τῶν λόγων διατριβαῖς. ἀλλὰ τὰ μὲν Ῥωμαίων ἐκεῖνος αὔξοι· σὺ δὲ ἐκείνου τὸ ὄνομα· ποιητικὴν γὰρ ἔδωκεν ὁ θεὸς * ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, ἧς τὸ καλὸν εἰς σὲ περιήκει.

γρ. ταῖς Θεοτίμου ποιήσεσι,

Γρ. ἀποταμιεύειν

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἀπέκτονε, φησί τις, Ἰωάννης Αἰμίλιον· ἕτερος δέ τις, τοῖς πολιτευομένοις ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι. τὸ μὲν οὖν ἀληθὲς οἶδεν ἡ δίκη, καὶ ὁ χρόνος εὑρήσει· ἐγὼ δὲ καὶ τοῦ ἀδήλου τοῦ πράγματος ὄντος, οἶμαι δεῖν ἄμφω ἐξῆς ἀποσπιάζε-
γρ. πε- σθαι, τὸν μὲν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, ὥστ' εἰ καὶ μὴ*
ποίηκεν, πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν· καὶ τοῖς ἑαυτοῦ
ἐποίησε. τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν ἐδέξατο· τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν· καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ ἐγχείρημα, ὡς ἔστιν ἦθος ἀνοίκειον φιλοσοφίᾳ τινί. κἂν εἰ συνωμόται πολλοὶ μαρτυρῶσιν, οὐδὲν αὐτοῖς ἔσται πλέον εἰς πίστιν· οἷον εἴ τις ἑταιρήσεως διώκοι τὸν Αἴαντα, γέλως ἂν εἴη πλατύς· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, εἰ μὴ θῆλυς, ἀλλὰ θηλυδρίας γε ὤν, καὶ τὴν αἰτίαν ἐχάρη. τὸν Σίσυφον δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσέα μισῶ. καὶ γὰρ εἴ τι καὶ λέγοιεν ἀληθὲς, ἀλλὰ τοιοῦτοί γε ἦσαν, οἷοι
γρ. τὰ τὰ* πλείω ψεύδεσθαι. ἐγὼ δὲ οἷς ἀτυχῶ,
πλεῖστα λίαν εὐτυχῶ, πολιτῶν τοιούτων ἐχθρὸν καὶ

Fratri. 50.

Interfecit,dicit quiſpiam,Ioannes Aemylium: Alter autem quiſpiã eos, qui in Reipub. adminiſtratione verſantur,inimicos iſta contra ipſum cõfinxiſſe. at verum ſcit iuſtitia, & tempus reperiet. Ego verò, quamuis obſcura ſit res & incerta,arbitror oportere omnes pariter auerſari illum, quòd ita moratus ſit, vt quamuis non fecerit,facturus fuerit: & receperit crimẽ moribus ſuis conueniens: iſtos autem quòd etiamſi non finxerint,finxiſſent tamen. Et illud incœptum ab illis,vt mores ſunt,à quadam ſuſpicione alienum non eſt. Etſi coniurati multi teſtentur, nihilo magis ipſis proderit ad fidem : quemadmodum ſi quis impudicitiæ accuſaret Aiacem , riſus magnus fuerit : Alexander autem,ſi non fœmina,at certè effœminatus erat, & id crimen capiebat. Siſyphum autem & Vlyſſem odio habeo,nam & ſi quid veri dicerent, at certè tales erant qui plura mentiebantur : Ego verò eo ipſo quod infelix ſum , valde ſum beatus , ciuibus talibus inimicis &

amicis carens. Res eorum omnes à me disiūctæ sint. Nihil mihi cùm vllo eorum. Peregrinus inter peregrinos viuam. Mores nos ante locum separauerunt. Cæterum lamentor insigne solum Cyrenes, quod olim quidem tenebant Carneades & Aristippi: nūc autem Ioannes & Iulij, cùm quibus non commodè versatus, commodè peregrinor. Tu autem ne scribas posthac mihi ex illa vrbe de vlla re quidquam: ne commendes eos qui lites habēt: non enim impertiam me posthac horum vlli. Infelicissimus sanè essem, si bonis quidem charissimæ patriæ carerem, particeps autem essem contentionum & negotiorum me retrahentium à tranquillitate & otio philosophico: & qui paupertatem ex negotij prætermissione tanquam lucrum secutus sum, aliena mala gratis persequar.

Eidem. 51.

Promontorium prouinciæ Cyrenaicæ.

Profecti è Phyconte incipiente diluculo, vesperi ad sinum qui ad Ery-

φίλων στερούμενος. διατετειχίσθω μοι τὰ πρὸς ἀπόντας. οὐδὲν ἐμοὶ πρὸς ἐκείνων οὐδένα. ξένος ἐν ξένοις βιώσω. ὁ ἔρως ἡμᾶς περὶ τοῦ τόπου διώκισεν. ὀδύρομαι δὲ τὸ κλεινὸν ἔδαφος τῆς Κυρήνης, ὃ πάλαι μὲν εἶχον Καρνεάδαι τε καὶ Ἀρίστιπποι· νυνὶ δὲ Ἰωάνναι καὶ Ἰούλιοι, μεθ' ὧν οὐκ εὐχαρίστως γενόμενος, εὐχαρίστως ἀποδημῶ. σὺ δὲ ἀλλὰ μηδὲ γράφε ἔτι μοι περὶ τῶν ἐκεῖθεν πραγμάτων πρός· μηδὲ συνιστάναι τοὺς ἔχοντας δίκας. οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυτὸν ἔτι τούτων τινί. ἀτυχέστατος* μέντ' ἂν εἴην, εἰ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῆς φιλτάτης πατρίδος στεροίμην, μετέχοιμι δὲ αἰτιολογιῶν καὶ πραγμάτων, ἀφελκόντων με τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ ῥᾳστώνης*· καὶ πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος, τἀλλότρια κακὰ προῖκα περιεργάσομαι.

Γρ. ἀτυχέστερος

Γρ. μερίμνης· καὶ πεν.

Τῷ αὐτῷ.

Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, δείλης ὀψίας τῷ κατ' Ἐρυ-

γρ. ἐρυ- θραὶ * κόλπῳ προσέσχομεν. ἐνδιατρί-
θρᾶς ψαντες δὲ, ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσα-
γρ. τῆς σθαι· πηγαὶ δὲ ἐπ' αὐτὴν ἐκδιδόασι * τὴν
ἠιόνος ἠόνα καθαροῦ καὶ ἡδίστου νάματος· ἐπι-
σπευδόντων τῶν Καρπαθίων, αὖθις ἀνήχθη-
μεν. πνεύματι δὲ χρησάμενοι μετρίῳ μὲν,
ἀλλ' ἐκ πρύμνης ἀεὶ, καὶ μέγα οὐδὲν
ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἀνύειν ἐλπίσαντες, ἐ-
λάθομεν ἐξηνυκότες ὅσον ἔδει. καὶ πεμπταῖοι
τότε φρυκτὸν ἰδόντες, ὃν αἴρουσιν ἀπὸ πύρ-
γου τοῖς καταγομένοις σύνθημα, θᾶττον ἢ
λόγος ἀποβιβασθέντες ἦμεν ἐν τῇ νήσῳ τῇ
Φάρῳ. λυπρὰ δὲ ἡ νῆσος, ἐν ᾗ μήτε δά-
γρ. αὐτο- σος ἐστὶν αὐτοφυὲς*, μήτε καρπὸς, ἀλλ' ἅ-
φυής, λες τινές.

Τῷ αὐτῷ.

Ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρηπιδοπώλης ἄνθρωπος, παρ' οὗ μοι δοκεῖς καὶ πέρυσιν ἐωνῆσθαι τὰς ἀναστήτους ἐμβάδας· νῦν δέ φασιν αὐτὸν ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, κομίζοντα στολὰς Ἀττικουργεῖς· σοί τε θερίστρια πρέποντα καὶ ἡμῖν ἀναβολὰς εἰς

thram,eſt applicuimus: Morati autẽ, quoad aquam bibiſſemus & aquati eſſemus:fontes autem in ipſum exeũt littus, puri & iucundiſſimi laticis. Vrgentibus Carpathiis rurſum prouecti ſumus. flatu autem vſi leni & mediocri,verùm è puppi ſemper,& nõ multum vnoquoque die itineris conficere rati, non ſenſimus nos tantum itineris emenſos, quantum oportebat. Et quinto die faculam cernentes,quã tollunt è turri applicantibus ſignum, citiùs dicto expoſiti eramus in inſula Pharo. ſterilis autem inſula, in qua neque ſtirps eſt ſponte nata, neque fructus,verùm ſalis aliquantum.

Eidem. 52.

Veniſſe quidam Athenis dicitur crepidarum venditor vir, à quo mihi videris anno ſuperiore emiſſe pertuſos illos ſoccos. Nunc autem prędicãt eũ negotiatorem maiorẽ eſſe,afferentem veſtes Attici operis; tibiq; æſtiuas veſtes aptas, & nobis pallia ad

tempus anni. Prius quàm igitur omnia vendiderit, aut ea, quæ ſunt elegantioris operis (qui enim priores accedunt, non ſequentibus, ſed ſibi ipſis ſcilicet cupiunt conſulere) ad te vocato peregrinum illum, & emito mihi tria aut quattuor pallia. Omnino quidquid numeraueris pro pretio, apud me tibi magno cum fœnore poſitum erit.

Eidem. 53.

Prolixitas epiſtolæ alienum eſſe eũ ſignificat qui epiſtolam perfert. Sed eximius & admirandus Acatius omnium mearum rerum cõſcius eſt, narrabit & plura quam nouit, & quia te amat, & linguam habeat ſuperiorem rebus: Proinde hanc epiſtolam conſuetudini te ſalutandi magis, quàm vſui & vtilitati tribuo. Cæterum narrare de filio tuo Dioſcurio, tum quidẽ quòd valeat, tũ quòd legit & adhæret libris, hoc ſit ipſius epiſtolæ caput. Nos autem conſuetum ordinem fratrum

præ-

τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. πρὶν ἂν οὕτω ἁπάσας φθάσῃς ἀποδόμενος, ἢ τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας· οἱ γὰρ περιεντυγχάνοντες, οὐχ ὑπὲρ τῶν κατόπιν, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτῶν δήπουθεν ἀξιοῦσι βουλεύεσθαι· εἰσκάλει τοι τὸν ξένον, καὶ πρίω μοι τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν ἀναβολάδων. πάντως ὅ,τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται.

Τῷ αὐτῷ.

Μῆκος ἐπιστολῆς ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διακωμίζοντος· ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Ἀκάκιος, οἶδε μὲν ὅσα κἀγώ, ἐρεῖ δὲ καὶ ὧν οἶδε πλείονα, τῷ τε σὸς ἐραστὴς εἶναι, καὶ τῷ τὴν γλῶτταν ἔχειν νικῶσαν τὰ πράγματα· ὥστε τὴν ἐπιστολὴν τῷ νόμῳ τοῦ προσειπεῖν σε πλέον, ἢ τῇ χρείᾳ χαριζόμεθα· ὃ δ' ἀπαγγεῖλαί σοι περὶ τοῦ υἱοῦ Διοσκουρίου*, τοῦτο μὲν ὡς ὑγιαίνει, τοῦτο δ' ὡς ἀναγινώσκειν, καὶ πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, τοῦτο τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὑπαρχέτω τιμή. ἡμεῖς δὲ αὐτῷ συμμοιρίαν ἀδελφῶν

γρ. Διοσκορίου,

περιεχόμεθα, προσθέντες Ἡσυχίῳ ζεῦγος ἀδελφῶν ἀρρένων, οὓς εὐτυχεῖς ποιήσειεν ὁ θεὸς, αὐτοῖς τε καὶ ἀδελφοῖς, καὶ γονέων οἴκῳ, καὶ λοιπῷ γένει, καὶ ταῖς πατρίαις πόλεσι.

Τῷ αὐτῷ.

Συχνοὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἰδιῶται καὶ ἱερεῖς, πλαττόμενοί τινας ὀνείρους, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀποκαλύψεις, ἐοίκασιν ὑπέρ μοι δώσειν κακὸν, ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι γένηται. ὁσάκις ἂν οὖν ἐντυχεῖν σοι γένοιτο ναυκλήρῳ Πειραϊκῷ, γράφε πρὸς ἡμᾶς. ἐκεῖσε γὰρ ἐντευξόμεθα ταῖς ἐπιστολαῖς. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, ὃ τῶν παρόντων ἀπηλλάχθαι κακῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ μηκέτι τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐπὶ λόγοις προσκυνεῖν, οἳ μηδὲν ἡμῶν τῶν θνητῶν διαφέρουσιν· οὔκουν εἰς σύνεσίν γε τὴν Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος. ἀναστρέφονται δὲ ἐν ἡμῖν, ὥσπερ ἐν ἡμιόνοις ἡμίθεοι, διότι τεθέανται τὴν Ἀκαδημίαν τε καὶ τὸ Λύκειον,

καὶ τὴν

præbuimus., addentes Hesychio par fratrum masculorum; quos felices reddat Deus, & sibi & fratribus reliquis, parentum domui, & reliquo generi, & patriis vrbibus.

Eidem. 54.

Multi apud nos & priuati & sacerdotes, fingentes quædam somnia quæ ipsi appellant reuelationes videntur reuera mihi daturi malum, nisi celerrimè sacras Athenas petere mihi eueniat. Quotiescumque igitur inuenire tibi contigerit nauiculatorem ex Pireæo Atheniensium portu, scribe ad nos. Illic enim inueniemus epistolas tuas. Hoc autem boni consequar non tantum ex illa Athenas profectione, quòd liberatus ero præsentib. malis. Verum etiam ne amplius adorem eos ob eloquentiam, qui illinc veniunt, qui nihil nobis mortalibus antecellunt, non sanè ád intelligentiam librorum Aristotelis & Platonis. Et tamen versantur inter nos, tamquam inter semiasinos*, semidei: propterea quod viderunt Academiã & Lycéũ,

* *Muli semiasini, Pind.*

&Pœcilam in qua Zeno philoſophabatur, quæ nunc non eſt Pœcila. Nam Proconſul tabulas quę pictæ erant ſuſtulit. Deinde prohibuit eos ob doctrinam maiores animos tollere.

Eidem. 55.

Eſt promontoriũ in Cyrenaïca prouincia, de quo vide Pomp. Mel.

Soluiſti rudentem: atq; ego mulas ſtatui ad Zephyrium littus. Cùm autem deſcenderem è rheda, iam tibi velum erat ſublatum, & in puppi erat ventus. Attamen vos oculis, quoad contẽdere poterant, proſecutus ſum, & multa cum ventis * pro chara & amata anima diſſerui: commendans illis nauim, quia mihi pretioſiſſimum onus cõmiſſum habebat. Ipſi autem, non enim ſunt non amantes formoſorum, promiſerunt mihi tuum commeatum & reuerſionem. Iſti igitur cùm ſint boni genij numquam mentientur. Tu autem quemadmodum eos rogaſti, hinc illuc tranſmittens, precare iſtinc huc. Multo enim libentiores tibi præſto fuerint.

** pro te ventos precatus, vt proſperi atque ſecundi flarẽt.*

Vẽti formoſos amant.

καὶ τὴν ἐν ᾗ Ζήνων ἐφιλοσόφει Ποικίλην, νῦν οὐκέτ' οὖσαν Ποικίλην. ὁ γὰρ ἀνθύπατος τὰς σανίδας ὑφείλετο*· ἔπειτα ἐκώλυσεν αὖθις ἐπὶ σοφίᾳ μεῖζον φρονεῖν. γρ. ἀφείλετο καὶ μέγα· ἔ.

Τῷ αὐτῷ.

Ελύσας τὸ πρυμνήσιον· κἀγὼ τὰς ἡμιόνους ἔστησα παρὰ τὴν ζεφυρῖτιν ἠϊόνα. τῆς ἀπήνης δὲ ἀποβαίνοντος, ἤδη σοὶ τὸ ἱστίον ἦρτο, καὶ κατὰ πρύμναν ὁ ἄνεμος. ἀλλὰ τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο παρέπεμψα, καὶ πολλὰ τοῖς ἀνέμοις ὑπὲρ τῆς ἐρωμένης ψυχῆς διείλεγμαι· συνιστὰς αὖθις τὸ σκάφος, ὅτι μοι τὸ τιμαλφέστατον φορτίον πεπίστευτο· οἱ δέ, οὐ γάρ εἰσιν ἀνέραστοι τῶν καλῶν, ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδήν τε καὶ ἀνακομιδήν. οὗτοι μὲν οὖν ἀγαθοὶ δαίμονες ὄντες, οὐκ ἄν ποτε ψεύσαιντο· σὺ δὲ ὥσπερ αὐτῶν ἐδεήθης, ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμευόντων, δεήθητι κἀκεῖθεν ἐνθάδε. πολὺ γὰρ ἂν ἡδίους τότε σοὶ παραγένοιντο.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀδικεῖς με, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλὴ, ψυχὴν ἁπλῆν, καὶ ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμον, ἐνσείσας μὲν εἰς τὸ διαφερόντως ἀγαπᾶν σέ τε καὶ τὴν ἀδελφιδῆν, ἀφελόμενος δὲ σαυτοῦ τε καὶ τῆς ἀδελφιδῆς. ἐκείνην μὲν οὕτω ἔχων, διπλῆν ἐθεώμην εἰκόνα· καὶ τρίτην μοι διὰ τῆς νεάνιδος ὁ θεῖος αὐτῆς· νῦν δὲ ἅπαντα τὰ φίλα φροῦδα· καὶ μέμφομαι τῇ φύσει, διὰ τὴν ἀμετρίαν τῆς εἰς ὃ ἀδικεῖσθαι ῥοπῆς· καὶ εἴ τι φιλοσοφίας ὄφελος, εἰς ἐχυρώτερον ἀνακτήσομαι, καὶ τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε.

Κατὰ Ἀνδρονίκου.

Αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐν κόσμῳ, συμπληροῦσι μὲν τῇ χρείᾳ τῆς προνοίας· κολάζουσι γὰρ τοὺς ἀξίους κολάζεσθαι· εἰσὶ δὲ ὅμως θεομισεῖς τε καὶ ἀποτρόπαιοι. Ἐγερῶ γὰρ, φησὶν, ἔθνος ἐφ' ὑμᾶς, ἀφ' οὗ πείσεσθε τόσα καὶ τόσα. καὶ τελευτῶν, αὖθις ἐκείνοις, οἷς ἐπιστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι,

Eidem. 56.

Iniuriam mihi infers, ô diuinum & ſacrum caput, qui animosũ ſimplici & facilè decipior familiaritate; qui quidem induxeris eximiè ad diligẽdum te & ſororis filiam ademeris autem mihi te & ſororis filiam. Ac ſanè illam habẽs, duplicem intuebar imaginem. Et aderat mihi per adoleſcentulam auunculus illius. Nunc autem omnia quæ mihi chara erant, nuſquam comparent. Et accuſo naturam meam ob immoderationem propẽſionis ad iniuriam accipiendam: & ſi qua philoſophiæ vtilitas, in viriliorem indolem reparabo; & poſthac cum acerno & duro & rigidiore verſabimini.

Contra Andronicum. 57.

Maleficæ poteſtates in mundo conferunt vſui prouidentiæ. Puniunt enim illos qui digni ſunt ſupplicio. Sunt tamen Deo inuiſæ & abominandæ. Suſcitabo enim, ait, gentem cõtra vos, à qua patiemini tãta & tãta. Ac demum, illos ipſos per quos bellũ (Iudæis) infert ait ſe perſecuturum;

Peſtiferæ & exitiales facultates, diuinæ prouidentiæ vſui & vtilitati ſunt.

Amos 6.

propterea quòd cùm vos haberent in poteſtate ſua, non fuerunt miſericordes, nec ſe vobis humanos & clementes præſtiterunt. Ipſas enim non perdidici ſacras litteras: verumtamen affirmo, quòd quodam in loco bibliorum Deus iſta loquens inducitur: nec dixit quidem ſic, nõ tamen fecit. Sed Babylonius rex Ieruſalem vrbẽ euertit, gentem autem captiuitate oppreſſit: rex autem ipſe non multo poſt inſaniebat. Et cœpit iuſtitia Dei adeo euaſtare ac deſolare Babylonem ciuitatem, vt an fuerit illo in loco vrbs nõ crederetur. Vtrum audebimus interrogare Deum? Quamobrem tu ſuſcitas viros qui tui vltores ſunt in eos qui peccauerunt: poſteaquam autem obſecuti ſunt diuinæ voluntati, & fuerunt carnifices horum, contra quos mittuntur, cùm oporteat perſoluere gratiam operæ, tũ ſanè maximè etiam puniuntur? Sed nónne nos impulit ad reſponſionem eorum quæ ex eo interrogamus? Quoniam enim violata hic diuina lege, exorta ſunt in homines mala: Quæ autem malefica ſunt, eximiè ſunt mala: propter abundan-

ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐδὲ αἰδεσίμως ἐχρήσαντο. αὐτὰς μὲν * γὰρ οὐκ ἐξεμελέτησα τὰς ἱερὰς συλλαβάς· διϊσχυρίζομαι δὲ, ὡς ἔστιν οὐ τῶν βιβλίων ὁ θεὸς ταῦτα λέγων πεποίηται. καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δέ· ἀλλὰ Βαβυλώνιος βασιλεὺς, Ιερουσαλὴμ μὲν τὴν πόλιν κατέσκαψε, τὸ δὲ ἔθνος ἐξηνδραπόδισατο. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξέστη οὐκ εἰς μακρὰν ἐμεμήνει· καὶ γέγονε δίκη θεοῦ ἐξερημωθῆναι τὴν πόλιν, ὡς εἰ καὶ γέγονεν ἐν τῷ τόπῳ πόλις, ἀπιστηθῆναι. ἆρα τολμητέον ἐρέσθαι θεόν; διὰ τί σὺ μὲν ἀνίστης ἄνδρας ἐπὶ τοὺς ἡμαρτηκότας τιμωρούς· ὅταν δὲ ὑπηρετήσωσι τῷ θείῳ βουλήματι, καὶ γένωνται δήμιοι τούτοις, ἐφ' οἷς κατεπέμποντο, δέον ἐκτίσαι χάριν τῆς λειτουργίας, τότε δὴ μάλιστα ἐκ κολάζονται. ἀλλ' ἢ κεκίνηκεν ἡμᾶς εἰς ἀπόκρισιν ὧν αὐτοῦ πυνθανόμεθα; ἐπειδὴ γὰρ βεβλαμμένους τῆδε τοῦ θείου νόμου, παρῆλθεν εἰς αἰδεσίμους κακά· τὰ δὲ κακοποιὰ, διαφερόντως κακά. προσιοῦσα γὰρ

γρ. μὲν οὖν

φύσεως, καὶ δραστήρια γίνονται. ἐπεὶ δ' οὕτω
γρ. τοῦ γὰρ ἅπαξ γέγονε τὰ κακὰ, τῆς * θείας σοφίας καὶ
θ. προ- ἀρετῆς καὶ δυνάμεως ἔργον ἐστὶν, οὐ μό-
νοίας κ. νον τὸ ἀγαθοποιεῖν· φύσις γὰρ ὡς εἰπεῖν αὕτη
θείας καὶ θεοῦ, ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φω-
ἀπορρήτου τὸς τὸ φωτίζειν· ἀλλὰ κἀκεῖνο μάλιστα, τὸ
φύσεως διὰ κακῶν ἐπινοηθέντων πρός τινων, ἀ-
ε. γαθόν τι καὶ χρηστὸν τέλος ἀποτελεῖν, καὶ
ὠφελίμως τοῖς δοκοῦσι φαύλοις χρῆσθαι. καὶ
γὰρ σοφίας ἐστὶν εὐμηχάνου, καὶ τοῖς κακοῖς ἐν
δέοντι χρήσασθαι. ὅταν οὖν δεῖται κολαστῶν,
χρῆται νῦν μὲν ἀγελάρχαις ἀκρίδων δαί-
μοσι· νῦν δὲ ὧν ἔργα λοιμοί· καὶ νῦν μὲν
ἔθνει βαρβάρων, νῦν δὲ ἄρχοντι πονη-
ρῷ, καὶ καθάπαξ εἰπεῖν, ταῖς ἐπιτηδείοις
γρ. δημο- εἰς τὸ ποιῆσαι κακὰ, δημοσίαις * φύσεσι.
σίᾳ φύ- μιαραὶ δ' ὅμως αὗται, ὅτι πρὸς τοῦτο γεγό-
σει. νασιν ἐπιτήδειοι. οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς ὄργα-
να συμφορῶν, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτῶν εἰς τοῦτο πα-
ραδεῖσιν ἑτοίμως ἐχρήσατο· καὶ διότι πρὸς
τοῦτο οὐ γέγονας χρήσιμος. αὐτὸ τοῦτό ἐ-
στιν, ὃ καὶ παντάπασιν ἀποκόπτει θεοῦ.

tiam enim naturæ, etiã efficacia sunt. Quandoquidem igitur semel extiterunt mala, diuinæ sapientiæ atq; virtutis & potestatis munus est, non modo benefacere (natura enim, vt paucis complectar, hæc ipsa Dei, quemadmodum ignis calefacere, & luminis illuminare) sed etiã maximè per mala excogitata à quibusdam, bonum aliquem finem & vtilem efficere: & vtiliter his quæ videntur improba vti. Nam & prudentiæ est solertis etiam malis commodè vti. Quando igitur eget punitoribus, vtitur nunc quidem geniis ductoribus gregis locustarum; nunc autem quorũ opera pestes, nunc quidem gente barbarorum, nunc autẽ improbo magistratu; & vt vno verbo dicam, aptis ad inferenda mala publica naturis. Attamẽ odit ipsas, quòd ad id sunt accõmodatæ. Non enim fecit Deus instrumenta calamitatum, verùm his, qui seipsos destinauerant ad hoc, in promptu vsus est. Et quia ad id fuisti accõmodatus, hoc ipsum est, quod te prorsus à Deo separat.

Sic & vas quoddam ignominiosum, aliud pretiosum est & putatur. Existimatur enim vtrumque ex vsu quem præstat. mensa quidem sacra res est, per quam Deus honoratur præses amicitiæ & hospitij. Et Abraham hospitalitas, Dei reddidit conuiuatorem. Scutica autem res quædam auersanda est. ministra enim est iracũdiæ: atque aliquis iam vsus ea, pœnitentia ductus est. De his tamen qui puniuntur, Deus sollicitus est: nec enim istud paruum est, dignum esse habitum animaduersione Dei, & purgata esse per pœnam peccata. Naturæ tamen vltrices, modis omnibus auersæ sunt à Deo. Quòd enim interimit, conditori nimirum inimicum. Nec enim ita affectus est animo vindex, aut genius aut homo, tanquam munus aliquod conferens Deo: verùm prauitati naturæ suæ indulgens, communes calamitates exequitur. Non igitur quandoquidem miseram esse oportebat ciuitatem; tu autem istud perpetrasti: idcirco te oportet effugere suppliciũ. Hac enim defensione

οὕτω καὶ σκεῦος τὸ μὲν ἄτιμον, τὸ δὲ τί-
μιόν ἐστι τε καὶ νομίζεται. κρίνεται γὰρ ἑκά-
τερον πρὸς ἣν τινα χρείαν παρέχεται·
τράπεζα μὲν, ἱερὸν χρῆμα, δι' ἧς ὁ θεὸς
τιμᾶται φίλιός τε καὶ ξένιος· καὶ τὸν Ἀβραὰμ
ἡ φιλοξενία, θεοῦ πεποίηκεν ἑστιάτορα. μά-
στιξ δὲ ἀποτρόπαιον· θυμῷ γὰρ ὑπηρετεῖται·
καί τις ἤδη χρησάμενος αὐτῇ, μετενόησε. τῶν
μέν τοι κολαζομένων ὁ θεὸς κήδεται· οὐδὲ
γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρὸν, ἐπισκοπῆς ἀξιωθῆ-
ναι θεοῦ, καὶ καθήρασθαι διὰ δίκης τὰ ἁμαρ-
τήματα. αἱ δὲ τιμωροὶ φύσεις, αἱ παντά-
πασιν ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ ἀφανιστικὸν,
τῷ δημιουργῷ δήπου πολέμιον. οὐ γὰρ οὐδὲ
διαρκεῖ) τὴν γνώμην ὁ τιμωρὸς, ἢ δαίμων,
ἢ ἄνθρωπος, ὡς λειτουργίαν τινὰ ταύτην
εἰσφέρων* θεῷ· ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τῆς γρ. εἰσ-
φύσεως χαριζόμενος ταῖς κοιναῖς συμ- φέρει θ.]
φοραῖς ἐπεξέρχεται. οὐ τοίνυν ἐπειδὴ δυ-
στυχεῖν ἔδει τὴν πόλιν, σὺ δὲ τοῦτ' εἰρ-
γάσω, παρὰ τοῦτό σε δεῖ διαδρᾶναι τὴν
δίκην· ταύτην γὰρ δὴ τὴν ἀπολογίαν

καὶ Ἰούδας ἀπελογήσατο. ἔδει γὰρ ὑπὲρ
γρ. ἁμαρ- τῆς ἁπάντων σωτηρίας * σταυρωθῆναι Χρι-
τίας στόν· ἀλλ' ἔδει μέν φησιν. οὐαὶ δὲ, δι' οὗ
γέγονε, καὶ καλὸν ἦν τῷ ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ
ἐγένετο. οὐκοῦν τὸ μὲν ὁρώμενον, αἰσχύνη
τὴν προδοσίαν αὐτοῦ διεδέξατο· τὸ δὲ
οὐχ ὁρώμενον, οὐδ' ἂν ἐπινοήσειέ τις. οὐ
γάρ ἐστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι, τί-
να γένοιτ' ἂν τῷ Χριστοῦ προδότῃ τὰ κο-
λαστήρια. τὸ γὰρ ᾗ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆ-
σαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀστείας ἀπολογίας ἐ-
στί. δεῖ τοίνυν ὅσον οὐδέπω καὶ Αὐσουριανοὺς καὶ
Ἀνδρόνικον, ὑπὲρ ὧν εἰς ἡμᾶς εἰργάσαντο,
δίκην ἀξίαν κομίσασθαι. ὡς γὰρ τὴν ἀκρίδα
τὴν λυμηναμένην ἡμῶν τοὺς καρποὺς, καὶ μέχρι
μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ
φυτὰ δαπανήσασαν, καταποντιστὴς ἄνεμος
ἄρας ὦσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. ταύτῃ μὲν
οὖν τῇ πληγῇ τὸν νότον ἀντέταξεν ὁ θεός·
καὶ ἐπ' Αὐσουριανοὺς ἤδη τις ᾕρηται παρ'
αὐτοῦ στρατηγός· ὡς εἴη γε τοῦτον ἡμῶν εἶ-
ναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν.

etiam Iudas se defendere posset. Oportebat enim pro omniũ salute crucifigi Christũ. Verùm oportebat quidẽ, ait: Væ tamẽ per quem fit. Bonum esset illi homini, si nõ esset natus. Igitur id quod cernitur, strãgulatio proditionem eius secuta est. Quòd autẽ sub oculos non cadit, nec mente quidem comprehendere quisquam posset. Non enim licet cogitationem hominis capere, quæ pœnæ sint Christi proditori. Nã licet euenisse oportet, inseruisse tamen decreto fatali, non est honestæ purgationis. Oportet igitur quamprimum & Ausurianos & Andronicum pro his quæ in nos cõmiserũt pœnam meritam ferre. Nam & locustam quæ depopulata est nostros fructus, quæ vsque ad calamum segetes, vsque ad corticem stirpes cõsumpsit, pręcipitator in pontum ventus tollens, trusit in medium mare. Huic igitur plagæ austrum opposuit Deus: & in Ausurianos iam aliquis electus est ab eo ductor: ac vtinam liceat eum nostrum esse eorũ qui ab eo aliquando profecti sunt, Imperatorũ

Matth. 26.

Exod. 13.

maximè pium & iustissimum. Illum ob trophæum contra eos erectũ,beatum prædicare mihi liceat: Beatus enim, inquit, qui retributionem ipsis
Psalm. 613. retribuet. Beatus qui illidet infantes eorum ad saxum. Ecquod porro exitium manet perniciem regionis Andronicum? Ecquod tandem iustum perferet supplicium animi malefici? Nam mihi plagis omnibus,quib. persecutus est peccata nostra Deus, Andronicus est longè grauior. Nam præter communes calamitates, iste meum est malum priuatum. Per istũ molitur tẽtatór, vt fugiam altaris ministerium. Reuocanda est autem mihi paulũ supra oratio, vt his quæ scitis, addens quæ non omnes cognoscitis, consequentem vobis explicationem rerum mearum instituam. Nam etiam ad ea quæ sequũtur, mihi commodum est vos auditores mihi esse. Mihi à puero in mentem venit diuinum bonum esse otium,& vitæ tranquillitatẽ. Hoc quòd naturis diuinis conuenire quidam dixit, hoc ipsum est mentem nutrire & cum Deo coniungere,

εὐσεβέστατόν τε καὶ δικαιότατον. τοῦτον ἐπὶ τῷ κατ' αὐτὸν ἐπαίνῳ μακαρίσαι μοι γένοιτο· μακάριος γάρ, φησίν, ὃς ἀνταποδώσει τὸ αἰτανταπόδομα αὐτοῖς· μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν * πρὸς τὴν πέτραν. τίς δὲ ἄρα, τίς γρ. πα-
ὄλεθρος περιμένει τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας ρὰ τ.
Ἀνδρόνικον· τίς ἀξία γένοιτ' ἂν δίκη ψυχῆς κακεργάτιδος. ὡς ἐμοὶ τῶν πληγῶν ἁπασῶν αἷς μετῆλθεν ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας ὁ θεός, Ἀνδρόνικός ἐστι μακρῷ πάντων βαρύτερος. πρὸς γὰρ ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς, ἔτι ἐμοὶ ἐστὶ κακὸν ἴδιον. διὰ τοῦτο μέτεισιν ὁ πειράζων, ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν· ἐπακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, ἵν' οἷς ἴστε, προσθεὶς ἃ μὴ πάντες γινώσκετε, ἀκόλουθον ἡμῖν τὴν διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων ποιήσωμαι. καὶ γὰρ πρὸς τὰ μετὰ ταῦτά μοι καλῶς ἔχει τούτων ὑμᾶς ἀκροατάς μοι γενέσθαι· ἐμοὶ παιδόθεν περιέστη θεῖον ἀγαθὸν ἐστὶν, σχολὴ καὶ τοῦ ζῆν εὐμάρεια· τοῦτο, ὃ ταῖς θείαις φύσεσι προσήκειν τις ἔφη, αὐτὸ τοῦτ' ἐστὶν, τὸ τὸν νοῦν ἐκστρέφειν καὶ συνεῖναι τῷ θεῷ,

τὸν ἔχοντά τε αὐτὴν καὶ καρπούμενον. ὅσα δὴ παισίν ἐστιν ἢ γὰρ πράγματα, τούτων ἐλάχιστον ἐγὼ μετέσχον, καὶ ὅσα μειρακίοις, καὶ ὅσα νέοις· καὶ εἰς ἄνδρα παραγγείλας, οὐδέν τι παιδείας πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα· ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει σεμνῇ διεξάγων τὸν βίον, διὰ πάσης ἡλικίας ἵλεων καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς ἐτήρησα τὴν διάθεσιν. οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀνθρώποις ἀσυντελῆ με πεποίηκεν ὁ θεός· ἀλλὰ πολλάκις ἡμῖν καὶ ἰδιῶται καὶ πόλεις εἰς δέον ἐχρήσαντο. ἐδίδου γὰρ ὁ θεὸς δύνασθαί τε τὰ μέγιστα, καὶ κάλλιστα βούλεσθαι. τούτων οὐδὲν ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκεν, οὐδὲ τὴν εὐδαίμονά μοι σχολὴν ὑπετέμνετο. ὃ γὰρ ὠθισμῷ, καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὃ δαπανᾷ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μειζόνως πραγμάτων· ὅτῳ δὲ εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος αἰσιμώτατός ἐστι παρὰ τοῖς ἀκούουσι, τίς φειδὼ ῥημάτων, ἵνα δυστυχίας τὶς ἐλευθερωθῇ. τίμιον ζῷον ὁ ἄνθρωπος. τίμιον

γάρ,

iungere,&habentem ipſum otium,& eo fruentem. Quæ igitur pueris ſunt aut oriũtur negotia,eorum quàm minimum ego particeps fui:& quæ adoleſcentibus & quæ iuuenibus. Et vir factus nihil à puerulo, quòd quidem ad negotiorum vacationem attinet, diſcrepaui. Verùm tamquam in celebritate honeſta traducens vitam, in omni ætate placidum & imperturbatum animi ſeruaui ſtatum. Non tamẽ idcirco hominib. nihil conferentem me reddidit Deus.verùm ſæpenumero nobis & priuati & ciuitates commodè vſi ſunt. Dabat enim Deus & poſſe plurima,& optima velle. Horũ nihil me à philoſophia diſtrahebat, nec beatum & felix otium amputabat. Nam cum impulſione & labore, & vix facere, hoc eſt quod conſumit tempus, & animum mergit curis negotiorum. Cuius autem partes ſunt tantum dicere &orare,perſuaſio autẽ ſequitur, & oratio plurimum poteſt apud auditores, quæ parſimonia verborũ,vt calamitatib. quidã liberetur? Precioſum animal homo. Precioſum

enim, si propter eum crucifixus est Christus. Mihi autem persuadere hominibus ad præsens vsque anni tempus, fortasse diuinum beneficiũ fuit: fortasse autem vix causas capessens, successus felices habebam. Nunc enim ea res videtur cõfutata esse cum multis aliis rebus, quæ quidem aperte Dei sunt, & id attribuebam ei. Et viuebam cum bona spe tamquam in sacro septo, in mundo, animal liberum, solutum viuens, precationi & libro, & venationi diuidẽs vitam meam. Nam vt valeat animus & corpus, partim laborare oportet, partim à Deo petere. Cùm tali tranquillitate traduxi annos, vsque ad designationem episcopatus. Quam quidem ad rem ego eorum, qui vnquam fuerunt timidissimus fui. Testor Deum supremum, cuius propter vos arcana sustinui sacrificia, absque humanis ambitionibus & studiis, ad ipsum seorsum multis in temporibus & locis accessi Deum, & pronus & genibus flexis supplex factus, mortem pro episcopatu expe-

γὰρ, εἰ δι' αὐτὸν ἐσταυρώθη Χριστός. ἐμοὶ δὲ
τὸ πείθειν ἀνθρώπους εἰς τὸν μέχρι τοῦ πα- γρ. τοῦ
ρελθόντος ἐνιαυτὸν, τάχα μὲν θεῖος κλῆρος ἐγέ- π.
νετο· τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἁπτόμενος,
ἐπιτυγχάνων. νῦν γὰρ δὴ τὸ πρᾶγμα ἔοικεν
ἐξεληλέγχθαι μετὰ πολλῶν, ἅ τινα σαφῶς
ἦν τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦτ' ἀνεπίθουν αὐτοί· καὶ ἔ-
ζων μετ' ἀγαθῶν τῶν ἐλπίδων, ὥσπερ ἐν ἱερῷ
περιβόλῳ τῷ κόσμῳ, ζῶον ἄφετον, ἀνειμέ-
νον ζῶν, εὐχῇ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μείζων
τὸν βίον. ἵνα γὰρ ὑγιαίνῃ ψυχή τε καὶ σῶμα,
τὸ μὲν τι δεῖ πονεῖν, τὸ δὲ καὶ αἰτεῖν τὸν θεόν.
μετὰ τοιαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἐ-
νιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέ-
σεως· πρὸς ἣν ἐγὼ παρὰ τοὺς πώποτε
δηλότατος γέγονα· μαρτύρομαι τὸν ἐπὶ πᾶσι
θεὸν, οὗ δι' ὑμᾶς ἐγὼ τὰς ἀπορρήτους ἐβά-
στασα τελετὰς, δίχα τῶν ἀνθρωπίνων πε-
ριόδων τε καὶ σπουδῶν, αὐτοὶ καταμόνας ἐν
πολλοῖς χωρίοις τε καὶ τόποις προσῆλ-
θον θεῷ· καὶ πρώνης καὶ γονυπετὴς ἱκέ-
της γινόμενος, θάνατον ἀνθ' ἱερωσύνης

ἠρεσάμην. αἰδὼς γάρ τίς με καὶ φιλία κατεῖχε τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ σχολῆς, ὑπὲρ ἧς ἅπαντα δεῖν ὤμην ποιεῖν τε καὶ λέγειν· ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἐκράτουν, τοῦ θεοῦ δὲ ἡττώμην, ὡς κοινὴ φήμη· τὸ ἀξιούμενον εἶναι γνώριμον θεοῦ, ἔφερον, ἀλλὰ δυσπαθῶς, τὴν χειροτονίαν τοῦ βίου. δρασμῷ γὰρ ἐπιθέμενοι, ἐλπὶς ἀγαθῶν καὶ φόβος χειρόνων ἀνέσχεθε, καὶ λεγόντων ἤκουσα γερόντων ἱερῶν, ὅτι με θεὸς ποιμανεῖ· καί τις ἐπὶ λέξεως εἶπεν, ὡς ἱλαρὸν ἐστὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ ἱλαροὺς τοὺς μετόχους αὐτοῦ· καὶ προσέθηκεν, ὡς ἠμφισβήτησαν ἡμῖν πρὸς θεὸν δαίμονες, οὓς λυπῶ προχωρήσας τῇ μερίδι τῇ κρείττονι. ἀλλὰ κἄν τι προσβάλλωσι χαλεπὸν, οὐκ ἀμελήσει, φησὶ, φιλόσοφος ἱερωμένος. ἐγὼ μὲν οὖν (οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ) τὴν ἀτυχίαν ἠπασάμην· ἀλλ' οὐχ ὑπὸ φθόνου δαίμονος. οὐ γὰρ οἶμαί μοι προσήκειν ἀρετὴν, ἥτις ἂν τοὺς βασκάνους ἐκίνησεν. ἀλλ'

ctabam. Reuerentia enim quædam & amor me tenebat otij philosophici, pro quo omnia oportere arbitrabar & facere & dicere. Verùm posteaquam homines quidem vincebant, à Deo autẽ vincebar, quemadmodum cõmunis fama est de * eo qui dignus habetur, qui Dei sit familiaris, ferebã, verùm ægre & moleste nouitatem vitæ. Fugam enim aggressum, spes bonorum & malorum metus retardauit, & dicentes audiui senes sanctos sacerdotes, quòd me Deus regit. Atque aliquis ad verbum dixit, quòd lætus est spiritus Sanctus, & lætos reddit qui illius participes sunt, & addidit quod litigarunt cum Deo propter nos diaboli, quos dolore afficio accedens ad meliores partes. Sed & si quid inferant molestum, nõ negligitur, ait, philosophus consecratus. Ego igitur, non enim facilis sum, vt gloria efferar, & magnificũ quidquam sentiã de meipso, infelicitatem insimulaui, sed non ex inuidentia dæmonis; non enim arbitror penes me esse virtutẽ, quæ inuidos dæmones commouisset. Sed

terrefaciebat, ne potius pœnam luerem, quòd contra fas attigiſſem myſteria Dei. Et iſtam infelicitatem vaticinabar, in quàm non paulatim prolapſus ſum. Verùm hîc aderam, & omnia mala hîc aderant. Et auctor omnium Andronicus, genius Martius inſatiabilis calamitatibus, qui ciuitatis reliquias premit: heu, vbique in foro hominum gemitus, mulierum vlulatus, puerorum lamẽtationes, formam ciuitatis captæ ipſi circundederunt, cuius pars pulcherrima quam Andronicus ſumpſit, vt ſupplicij locus nominaretur, cauſa fuit, cùm porticũ regiam quòd olim tribunal erat, fecit locum tormentorum. Hanc dæmonibus vltoribus, quibus ſeipſum tollens dicauit, aram & menſam appoſuit. O quàm multis eos ciuium pauit lachrymis. Ecqui Tauroſcythæ, qui Lacedæmonij tam multo verberibus expreſſo ſanguine, quæ apud ipſos eſt coluerunt Dianam. Curſus omnium ſtatim ad me; & vndique ſtatim feriebar auditu & conſpectu malorum; ad-

ἐφόβει μὴ μᾶλλον δίκας ὄφλοντα περὶ ἀ-
ξίαν ἅψασθαι μυστηρίων θεοῦ. καὶ ταύτην
τὴν ἀτυχίαν ἐμαντευόμην, εἰς ἣν οὐ κα-
ταμικρὸν ὤλισθον· ἀλλὰ περὶ ὧν ἐνθάδε,
καὶ τὰ δεινὰ πάντα περὶ ὧν· καὶ χρηστὸς πάν-
των Ἀνδρόνικος, καὶ δαίμων ἀπερήϊος ἄπληστος
συμφορῶν, τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκεί-
μενος ἔα· πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰ-
μωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί, παίδων ὀλο-
φυρμοί, σχῆμα πόλεως ἐξοικίας αὐτῇ πε-
ριτέθεικεν, ἧς τὸ κάλλιστον μέρος ἀποτεμνόμε-
νος, πίστεως χωρεῖον ὀνομασθῆναι γέγονεν αἴ-
τιος, τὴν στοὰν τὴν Βασίλειον, τὸ πάλαι κρι-
τήριον, ἀποδείξας βασανιστήριον. ταύτην
δαίμοσι ποινίμοις, οἷς ἑαυτὸν ἄρας προσένει-
με, βωμὸν καὶ τράπεζαν παρέθηκεν. ὦ πόσοις
αὖθις πολιτῶν εἰσίασι δάκρυσι. ποῖοι ταυ-
ροσκύθαι, τίνες Λακεδαιμόνιοι, τοσοῦτο τῷ
διὰ τῶν μαστίγων αἵματι τὴν περὶ αὐ-
τοῖς ἐτίμησαν Ἄρτεμιν. δρόμος ἁπάν-
των εὐθὺς ἐπ' ἐμέ· καὶ πανταχόθεν εὐ-
θὺς ἐβαλλόμην, ἀκοῇ καὶ θέᾳ κακῶν·

νουθετήσας, οὐκ ἔπεισα· ἐπιτιμήσας, ἠρέθισα. ὁ πρῴην καιρὸς, ἤλεγξεν ἡμῶν τὴν
γρ. ἔκρυπτεν ἀσθένειαν, ἣν μέχρι νῦν *ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων θεός. συγχωρουμένων γὰρ ἀεὶ τιμὴν καρπωσάμενος, παρέσχον ὑποψίαν τῇ πατρίδι δυνάμεως. καὶ τοῦτο, δὴ χαλεπώτατον τῶν συμβεβηκότων ἐστί μοι. πρὸς γὰρ τὴν ἐλπίδα τῶν ἠγνοηκότων με κρίνομαι. οὐδὲ γὰρ πείθω λέγων αὖθις ὡς οὐ δύναμαι· ἀλλ' ἀξιοῦμαι πάντα τὰ δίκαια δύνασθαι. περίεστιν οὖν αἰσχύνεσθαι καὶ λυπεῖσθαι· πάθος εὐθὺς ἐν ψυχῇ, καὶ ποικιλία φροντίδων, καὶ εἰδωλοποιΐα πραγμάτων, καὶ μακρὰν, ὁ θεός· εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι' Ἀνδρονίκου, πάνυ ἐποίησαν ὅσον ἐβούλοντο. οὐκέτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας, ἠσθόμην· ἀλλὰ τὸ μὲν σχῆμα, εὐχῆς. ἐγὼ δὲ καὶ περιωθέσθην ἁπανταχοῦ τῶν πραγμάτων, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος. καί τοι διὰ νοῦ τῷ θεῷ συγγινόμεθα. γλῶττα δὲ ἀνθρώποις τὰ πρὸς ἀνθρώπους

monens,non perſuaſi; obiurgans irritaui. Præſens tempus coarguit noſtrã imbecillitatem: quam ad hunc vſque diem clã hominib. eſſe voluit Deus. Cùm enim eorum quibus parcebatur ſemper honorem eſſem conſecutus, patriæ præbebam opinionem potentiæ. Et iſtud mihi acerbiſſimum eſt, eorum quæ euenerunt. Nam ex ſpe eorum, quibus ignotus ſum, iudicor. Neque enim his fidem facio, dicens quod nõ poſſum. Sed exiſtimor quidquid æquum eſt poſſe. Reliquum eſt igitur vt erubeſcã & angar. Perturbatio ſtatim in animo fuit, & varietas curarum, & ſimulachra rerum animo obuerſantia, & procul Deus. Si dæmonum ſunt tentationes, quæ per Andronicum geruntur, fecêre quidquid volebant. Non amplius conſuetam in precationibus ſuauitatem ſenſi: ſed ſpeciem orationis. Ego autem circunductus ſum quocumque per negotia: ira & dolore & omnibus perturbationibus diuiſus. Atqui per mentem vna cum Deo ſumus. Lingua autem hominibus, in his quæ cum hominibus intercedunt,

ministra est. Quòd si in orationibus, in animi oscitantiam incidi è vestigio, & in tentationem: tamen mutationem vitæ non eo modo tantum incommodam sensi, ex animi aberratione nactus molestias, sed quia sine luctu ad proximum vsque tempus vixeram, mortuum vidi, ante quem mori optabam. Sic acerbis nos ciuitas aduenticiis excepit, vt eodem tempore hominib. res nunc sursum nunc deorsum eunt: & vnda venit adferens collecta multa, modò prospera, modò aduersa. Verùm posteaquam mihi accidit vt charissimum è meis liberis amitterem, etiam in me ipsum graue aliquid commisissem: sic me totum occupauerat perturbatio. Ego verò in reliquis vir sum: loquor autem apud vos qui scitis. Et multa parent rationi: at consuetudini adeo deditus sum, vt vincerem hoc modo inconsiderantiam rationis. Non igitur philosophiæ decretis præsentem perturbationem & calamitatem superaui: verùm Andronicus in diuersum circumegit, & in publicis incommodis mentem ha-

ὑπηρετεῖ. εἰ τοίνυν ἐν εὐχαῖς ἀπροσεξίαν ἠτύχηκα, καὶ παραπόδας ἡ πεῖρα, τῆς γέ τοι τοῦ βίου μεταβολῆς, οὐ ταύτη μόνον εἰς κακὸν ἀπολέλαυκα, ἐξ ἀπροσεξίας εὑράμενος πράγματα, ἀλλ' ἀπενθὴς τομέχρι πρώην διαγενόμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον, οὗ προαποθανεῖν ηὐχόμην. οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, ὡς ἅμα τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα νῦν μὲν ἄνω, νῦν δὲ κάτω* χωρεῖ· καὶ ῥοῦς ἥκει φέρων ἄθρα πολλὰ, νῦν μὲν αἴσια, νῦν δὲ ἀπαίσια. ἀλλ' ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ φίλτατον, κἂν εἰργασάμην αὐτὸς τι δεινὸν ἐμαυτὸν, οὕτως ἐδυσώχειν τοῦ πάθους. ἔγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἀρρώστω εἰμί· λέγω δὲ ἐν εἰδόσι· καὶ πολλὰ δέδεχα τοῦ λόγου· συνηθείας δὲ* οὔπω τοι ἧττων, ὡς ταύτη κρατεῖν τὴν ἀλογίαν τοῦ λόγου. οὐκοῦν οὐδὲ τοῖς ἐκ φιλοσοφίας δόγμασι τοῦ παρόντος πάθους ἐκράτησα· ἀλλ' Ανδρόνικος ἀντιπαρεισήγαγε, καὶ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν

γρ. τρίχωρεῖ,

γρ. οὐδὲ οὔτω τι

ἔχειν ἐποίησε· καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι, καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι. συνεπιτίθεται δή μοι τῇ πικρᾷ τῶν παρόντων αἰσθήσει, μνήμη τῶν παρελθόντων ἀγαθῶν, ἐξ οἵων ἄρα, ἐν οἵοις γεγόναμεν· καὶ ζῶ· πονήρως, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος. ὃ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν, ὅ μοι καὶ δύσελπιν εἶναι τὸν βίον ποιεῖ, οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκεσίαις θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην εὐξάμενος· εἶτα τὴν μὲν οἰκίαν κακῶς πράττουσαν ὁρῶ· τὴν δὲ πατρίδα δυστυχοῦσαν οἰκεῖν ἀναγκάζομαι. πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ τὰ καθ' αὑτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, ἔλεον αὖθις ἀνόνητον ἐλεῶ. καὶ πρόσεστι τὸ αἰσχύνεσθαι, ὅτι πολίτην ἄνδρα χρησάμενον συμφοραῖς, καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, ἀπαιτήσας ὑπὲρ στατῆρας μυρίους, ἔγνωκεν ἀναβολὴν μὴ διδοὺς ἀποκτεῖναι διὰ χιλίους· μᾶλλον δὲ δι' ἐμέ. δι' ἐμὲ γὰρ αὐτὸν ἔχει καθείρξας εἰς ἀνεπιχεί-

Γρ. πονηρῶς,

Γρ. διχιλίους·

bere fecit. Et fuere mihi calamitates ſolatia calamitatum ad ſeipſas rettrahentes, & malo malum exturbantes. Aggreditur igitur me cum acerbo præſentium dolorum ſenſu, memoria præteritorum bonorum, ex quibus in quibus verſemur, & viuo miſere ſimul omnibus ſpoliatus. Ac quòd maximum malorum: quòd mihi etiam male ſperantem vitam reddit, non ſolitus repulſam ferre in ſupplicationibus Dei, nunc primum intelligo fruſtra me rogaſſe. Deinde familiam meam infælicem eſſe video. Patriam autem infælicem colere cogor. Omnibus autem expoſitus vt conquerantur, & vt quiſque res ſuas lamentetur miſericordia eos inutili proſequor. Et præterea accedit dedecus, quia à ciue homine, qui in calamitates incidit, & cui furto aurum publicum ſublatum eſt repetens vltra ſolidorum aureorũ decem millia, decreuit dilationẽ non concedens interficere ob mille nummos aureos. Maximè autẽ propter me. Propter me enim clauſit eum in inex-

pugnabili arce, in quali Titanas vinctos esse poëtæ cõminiscuntur: & ne eripiatur, inquit, à me, oportet hominem illum quintum hunc diem sine cibo esse, introductione panum interdicta vinctorum custodibus. Atqui nuper vociferantem eum omnes audiuerunt, vtiliorem fore mille solidis aureis, cùm mortuus fuerit, illum reipub. administratorem. Quocirca eos, qui ad eum accedunt ob prædiorum emptionem, territat & perturbat & modis omnibus remouet. Non enim, vt arbitror, aurum petit; verùm hominis necem. Ego autem neque firmus sum ad oppugnãda mœnia firma, neque ingeniosus vt irrepam, & hominem illum calamitate eripiam: Admittit autem, vt quidem aiunt, nemo quemquam. Nam ministri natura quidem sunt tales, nunc verò etiam ad exemplum Andronici viuunt, qui ad dedecorandum ecclesiam præsidet. Ipsius autem iniurias quibus me affecit taceo. Nam ego etiam gratiam ei habeo, ob Deum

ρητον Φρούριον, ἐν οἵῳ τοὺς Τιτθύας δεδέ-
σθαι ποιητῶν παῖδες φαντάζονται· καὶ ἵνα
μὴ ἀφαιρεθῇ, φησί, παρ'* ἐμοῦ, δεῖ πέμ- γρ. ὑπ'
πειν ταύτην ἡμέραν ἀπόσιτον εἶναι τὸν ἄν- ἐμοῦ,
θρωπον, εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμέ-
νης τοῖς δεσμοφύλαξιν. ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ
κεκραγότος ἅπαντες ἤκουσαν, ὡς ὠφελι-
μώτερος ἔσται τῶν χιλίων στατήρων ἀποθα-
νὼν ὁ πολιτευόμενος· διὸ καὶ τοὺς προσιόν-
τας αὐτῷ τῇ τῶν χωρίων ὠνῇ, φοβεῖ καὶ πα-
ράγει, καὶ πάντα τρόπον ἀφίστησιν. οὐ γὰρ, οἴ-
μαι, δεῖ τοῦ χρυσίου· τοῦ* δὲ τεθνάναι τὸν ἄν- γρ. οὐδὲ
θρωπον δεῖ. ἐγὼ δὲ οὔτε ἰσχυρότερός εἰμι τ.
παρὰ τὸ τείχεσιν ἐρυμνοῖς προσβαλεῖν, οὔ-
τε εὐμήχανος * εἰσερπύσαι, καὶ τῆς συμ- γρ. προ-
φορᾶς ἐξελέσθαι τὸν ἄνθρωπον· παρεῖναι* σερπύ-
δὲ, φασί τινες, οὐδεὶς οὐδένα. οἱ γὰρ ὑπη- σαι,
ρέται, φύσει μὲν εἰσιν οἵτινές εἰσι, νῦν δὲ καὶ γρ. παρί-
πρὸς παράδειγμα ζῶσιν Ἀνδρονίκου, ὃς ἐπὶ εισι
τοῦ τὴν ἐκκλησίαν ἀτιμοῦν προκαθέζε-
ται. τῶν μὲν οὖν εἰς ἡμᾶς αὐτοῦ, λόγος οὐ-
δείς. ὡς ἐγὼ καὶ χάριν εἰδείην αὐτῷ,

τὴν διὰ θεὸν ἀτιμίαν δεχόμενος, ὡς μαρ-
τύριον. ἀναμνήσθητε γὰρ ὑμεῖς, τίς ἦν
Γρ. προφώ- πρὸς* ἐμέ, τὸν εἰ μηδὲν ἄλλο, τὸν ἐξ ἐκεί-
την· ἐμὲ νων γενόμενον· ἀπ' Εὐρυσθένους τοῦ κατα-
τ. γαγόντος Δωριέας εἰς Σπάρτην, μέχρι τοῦ
μοῦ πατρὸς αἱ διαδοχαὶ ταῖς δημοσίαις
ἐνεκολάφθησαν κύρβεσιν· ἄνθρωπος οὐκ
ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πα-
τρὸς, φασὶ, πλὴν ὅσον εἰκάσαι· ἀπὸ θυν-
νοσκοπείου δὲ ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην
ἀλλόμενος. ἔστ' ὅτῳ τὴν ἐν πόλει λαμ-
πρότητα τεθαυμακὼς, αἰσχυνέσθω τοῖς
ἐλλείμμασιν. ἀλλ' ἔγωγε ὁ μέχρι τῆς ἱε-
ρωσύνης, καὶ τιμῆς ἐνεφορήθην, καὶ ἀτι-
μίας οὐκ ἐγευσάμην· νυνὶ δὲ οὔτ' ἂν ἡ-
σθείην τιμώμενος, οὔτε καταφρονούμενος
ἄχθομαι. οὐδέτερον γὰρ αὐτῶν ἔτι παρὰ
τοῦ ποιοῦντος εἰς ἐμὲ δοκεῖ γίνεσθαι· ἀλλ'
ἑκάτερον εἰς ἀναφορὰν τοῦ θεοῦ. διόπερ ὁ πάν-
τα τολμηρὸς ἐστὶν ἄνθρωπος, ὡς οὐδὲν οὔτε
λέγων οὔτε ποιῶν παρεκίνησεν, ἀρθεὶς ἀφ' ἡ-
μῶν, αὐτῷ διακηρύττεται τῷ θεῷ, καὶ φωνὰς
ἀφῆκεν

Deum illatam ignominiam accipiẽs, vt martyrium. Recordamini enim vos, ecquis ſit, ſi mecum comparetur, etiamſi nihil aliud in me ſit, quàm quod ex illis natus ſim. Ab Euryſthene; qui reduxit Dorienſes in Spartam, vſque ad patrem meum, ſucceſſiones publicis inſculptæ ſunt tabulis. Homo qui nominare non poſſet auum ſuum, ſed ne patrem quidem, vt aiunt, præter quàm coniectura quadã. qui * à Thynnorum ſpeculatione in præſidialem currum inſiluit. Ille igitur ſplendorem qui in vrbe eſt admiratus, erubeſcat ſuis defectibus. Ego verò ad ſacerdotium vſque honore ſatiatus ſum, neq; ignominiam guſtaui. Nunc autem neque lætor honoratus, neque grauiter fero contemptus. Neutrum enim iam eorum ab auctore in me fieri videtur: ſed vtrumque in Deum conferri videtur. Proinde homo iſte qui audet omnia, poſteaquam me nihil neque dictis neque factis commouit, ſublatus à nobis oppugnat* ipſum Deum, & voces

* *qui repente ex cetario & piſcatore preſes factus eſt.*

leg. διακινεῖται.

emisit coram congregato & circumstāte populo, quas mox audietis, cùm legetur epistola ad ecclesias quæ vbique terrarum sunt. Talis est natura imperita, adepta potentiam: capite cœlum ferire aggreditur. Esto, sit potens, vtatur natura, temporis occasione, interficiat & vinciat inimicorum quemcumque vult. Nobis autem satis est manentibus in eo gradu in quo nos collocauit Deus, liberari societate improborum;

(*Conuicus vt sic purgentur tristibus aures.*)

& recusare patrocinium eorum qui iniuria afficiūtur: cum satis nos excusauerimus populo ob incœptum irritum, quod magnanimi hominis erat etiam periculo anteferre: Nunc autem expectauimus dum vos redderemus ex ipsis negotiis idem ac nos sentientes: quia ciuilem virtutem cum sacerdotio coniungere, est nere ea quæ glomerari nerique nequeunt. Priscum tempus tulit eosdem sacerdotes & iudices. Etenim Ægyptij &

ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ παρεστώτων λαῶν*, ἃς αὐτίκα τῆς πρὸς ἁπανταχοῦ γῆς ἐκκλησίας ἐπιστολῆς ἀναγινωσκομένης ἀκούσεσθε. τοιοῦτόν ἐστιν φύσις ἀπαίδευτος ἐπειλημμένη δυνάμεως· τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ἐξαρᾶσσειν ἐπιχειρεῖ. ἔστω, δυνάσθω, κεχρήσθω τῇ φύσει, τῷ καιρῷ, ἀποκτιννύτω καὶ δείτω τῶν πολεμίων ὅν τινα βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μένουσιν ἐπὶ τῆς τάξεως, ἐφ' ἧς ἡμᾶς ἔταξεν ὁ θεός, ἀπηλλάχθαι μὲν τῆς κοινωνίας τῶν πονηρῶν, Αγνεῦσαι δ' ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγκτῆς.

*γρ. δυσανθρώπων;

ἀπογνῶναι δὲ προστασίας ἀδικουμένων ἀπολελογημένοις ἡμῖν τῷ δήμῳ διὰ τῆς μάτην ἐπιχειρήσεως, ὃ νοῦ μέγεθος ἔχοντος ἦν, τὸ περὶ πείρας ποιῆσαι. νυνὶ δὲ περιεμείναμεν ὑμᾶς ἐκ τῶν πραγμάτων συμψήφους ποιήσασθαι, ὅτι πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα. ὁ πάλαι χρόνος ἤνεγκε τοὺς αὐτοὺς ἱερέας τε καὶ κριτάς. καὶ γὰρ Αἰγύπτιοι καὶ

τὸ Ἑβραίων ἔθνος, χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν· εἶτ᾽ ἐπειδὴ μοι δοκεῖ τὸ θεῖον ἔργον ἀνθρωπίνως ἐπράττετο, διῴκισεν ὁ θεὸς τοὺς βίους· καὶ ὁ μὲν ἱερός, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη. τοὺς μὲν γὰρ εἰς ὕλην ἐπέστρεψε, τοὺς δὲ συνέταξεν ἑαυτῷ. τετάχαται δὲ οἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἡμεῖς δὲ ἐν ταῖς εὐχαῖς εἶναι. τὸ δὲ καλὸν ἀπαιτεῖ παρ᾽ ἀμφοῖν ὁ θεός. τί οὖν ἐπαναγάγῃς· τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ, ὃς οὐδὲ διοικεῖν ἡμᾶς, ἀλλὰ παραδιοικεῖν ἀξιοῖς· οὗ τί γένοιτ᾽ ἂν ἀθλιώτερον. προστάτου σοι δεῖ; βάδιζε παρὰ τὸν ἐπιτροπεύοντα τῶν νόμων τῆς πολιτείας. τοῦ θεοῦ σοι τι δεῖ; ἴθι παρὰ τὸν ἱερέα τῆς πόλεως. οὐχ ὡς ἐνταῦθα ἐνὸν τὸ πάντως ἐπιτυχεῖν, ἀλλ᾽ ὡς ἐγὼ προθυμηθήσομαι· ἂν δή ἐπιτρέπῃ τις ἠρεμεῖν, τάχα ποτὲ καὶ δυνήσομαι. ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην, καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσύνης, μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα· θεωρία

Hebræorum gens, diuturno tempore à ſacerdotibus regnati ſunt. Deinde poſteaquã, vt mihi videtur, diuinum munus, humano more gerebatur, diſiunxit Deus vitas, & vna ſacra, altera præſidialis facta eſt. Illos enim ad materiam conuertit, hos autem conſtituit ſecum. Conſtituti autem ſunt illi vt ſint in negotiis, nos autem in precationibus. Quòd autem rectum eſt flagitat ab vtriſque Deus. Quid igitur reuocas? Quid porro coniungere tentas quæ ſeparata ſunt à Deo, qui vt ne quidem adminiſtremus nos, verùm improbe munere fungamur flagitas: quo quid miſerius eſſe poteſt? Patrono tibi opus eſt. Vade ad eum qui pręfectus eſt legibus Reipublicæ. Qua in re tibi Deo opus eſt? i ad ſacerdotem ciuitatis. non quòd illic poſſis impetrare omnino quidquid petis, tamen illud aſſequi enitar. Si permittat aliquis requieſcere, fortaſſe tandem potero. Simul enim auerſatur aliquis materiam, & ad Deum ſe conuertit. Cõtemplatio finis eſt epiſcopatus, nõ ementientis nomen ſuum. Contem-

platio autem & actio, nolunt vna versari. Appetitus enim, impulsio est ad actionem : nullus autem sine perturbatione: sed oportet vacuum esse ab omni perturbatione animum, cùm futurus est receptaculum Dei. Non puro enim, ait, purum attingere nefas est. Vacui estote, & intelligite quod ego Deus sum. Otio opus est cum contemplatione sacerdotiū gerenti. Non cōdemno Episcopos illos qui se multis implicant negotiis. Sed meipsum cognoscens vix alteri parti sufficere, admiror eos, qui vtrumque possunt. Mearum virium non est duobus dominis seruire. Quòd si qui sunt qui ab illo descensu non lædùntur, possent & episcopi esse & ciuitatibus præesse. Radius solis etiamsi incidat in cœnum, manet purus & incontaminatus. Ego verò idem hoc si faciam, fontibus & mari indigebo. Et si poterat Angelus plus quàm triginta annos cum hominibus versatus nihil sentire ex materia mali ad cōtagionem; quid attinuit descēdere filium Dei. Verùm

Plato.

δὲ ἡ πρᾶξις, οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. ὁρμὴ μὲν γὰρ, ὁρμὴ* πράξεων. οὐδεμία δὲ ἀπαθής· ἀλλὰ δεῖ κενὴν εἶναι παθῶν τὴν ψυχὴν τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι δοχεῖον θεοῦ. μὴ καθαρῷ γὰρ, φησὶ, καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. σχολάσατε, καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός· σχολῆς δὴ τῷ μετὰ φιλοσοφίας ἱερατεύοντι. οὐ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν· ἀλλ' ἐμαυτὸν εἰδὼς μόλις εἰς θάτερον ἐξικνούμενον, ἄγαμαι τὴν δυναμένων ἑκάτερα. ἐμὴ δύναμις οὐκ ἔστι δυσὶ κυρίοις δουλεύειν. εἰ δ' εἰσί τινες, οἳ μηδὲ ἀπὸ τῆς συγκαταβάσεως βλάπτονται, δύναιντο ἂν καὶ ἱερᾶσθαι, καὶ πόλεων προστατεῖν. ἀκτὶς ἡλίου κἂν ὁμιλήσῃ βορβόρῳ, μένει καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος· ἐγὼ δὲ τοῦτο παθὼν, πηγῶν καὶ θαλάττης δεήσομαι· καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλὴν ἢ τεσσαράκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσομαι* μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν εἰς προσπάθειαν, τί δεῖ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ. ἀλλ'

γρ. κινήσεως πρ.

γρ. ἐνανθρωπεύσομαι

ἐστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίρεσθαι. τοῦτο θεοῦ μὲν ὕμνος ἐστὶν· ἀνθρώπῳ δὲ παραίτησις γὰρ διαλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. κατὰ τούτοις ὑμῖν ἐγὼ τοῖς ἱεροῖς συνέσομαι. οὐ μὴν τό γε κρίνειν καιροὺς ἐμαυτὸν ἀφαιρήσομαι, ὡς ὅταν ἐξῇ καλοῦντα, καλεῖναι, τουτέστι διὰ τῆς τυχούσης ἐπιστροφῆς ἀγαθόν τι μέγα ποιεῖν. οὕτω καὶ ὁ

γε. δέ τ. θεὸς πολιτεύεται. ὃ προεστηκέναι δὲ * ἐστι ὃ δεινὸν, οὗ μήτε θεοῦ φύσις ἀνέχεται, μήτε ὅστις ἑαυτὸν ἀπολύνει πρὸς τὸν θεόν. εἰ γένοιτα χρημάτων ἢ κτημάτων ἐπιμελὴς, εἰ σύνιστέ μοι λογισμοὺς διχομένῳ τῆς καθ᾽ ἡμέραν ἢ τῆς κατ᾽ ἔτος δαπάνης· εἶτα ἐν τοῖς ὑμετέροις τοῦ χρόνου φείδομαι· ἀλαζών εἰμι, καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι· εἰ δὲ ἀμελήσας τῆς οἰκίας προτέρας, τῇ κατὰ νοῦν

γε. ἐπεὶ ἐνεργείᾳ συνέταξα τὴν ζωὴν, τί δεινὸν εἰ

δέ τ. ὑ- τὴν ἴσων ὑμᾶς ἀξιῶ. ἀλλ᾽ * ἐπεὶ * τούτοις ὑμῖν

μᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, ὡς ὄντων ἑτέρων οἱ δυνα[ται]

eſt præſtantia virium, commercium habentem cum deterioribus, manere in ſua natura, nullámque ex ea re perturbationem ſentire. ſed Dei hęc laus eſt: homini autem excuſatio fit timẽti naturæ ſuæ imbecillitatém. Ad hoc ego præſcriptum vobiſcum ero. Non tamen iudicium temporum mihi adimam, vt cum licebit deſcendentem deſcendere, hoc eſt leui animaduerſione bonum aliquod magnum facere. Sic etiam Deus adminiſtrat. Et adductum & affixum eſſe rebus humanis graue eſt, quòd neque Dei natura patitur: neque qui ſeipſum dirigit ad Deum. Si pecuniarum aut poſſeſſionum fui ſtudioſus, ſi conſcij mihi eſtis rationes accipiẽti quotidiani aut annui ſumptus, deinde in rebus veſtris temporis ſum parcus, ſuperbus ſum, & nolo mihi veniam dari: ſin neglectis rebus domeſticis prius, in mentis actione collocaui vitã, an iniquum eſt ſi iiſdem reb. vos dignor? Verùm quãdoquidẽ hoc ipſo vobis non ſatisfacimus, quod ſint alij qui eodem tẽpore

possint in vtrisque rebus optime versari, licet statuere id quod melius & ciuitati & ecclesiis & mihi.* Non eiurabo sacerdotium: numquam possit tantum Andronicus. Verùm quemadmodum nec philosophus fui publicus, nec theatri celebritatem secutus sum, neque ludum aperui, nihilóque minus eram, & vtinam sim semper, philosophus: sic nec Episcopus publicus esse volo. Non omnis omnia potest. Posteaquam mecum solus fui, & per mentem cum Deo descendens à contemplatione, possum congressus non inutiles habere cum vno aut altero, neque his gregariis; verùm si qui sint aut naturam adepti aut institutionem adsecuti, vt mentem admirentur præ corpore. Sed & longo interuallo negotia attingens, commodo meo, possim esse tempori & occasioni vtilis. Verùm obrutus ab ipsis, mei immemor sum, & negotiorum iacturam facio. Non enim licet, si oderis, rectè facere aliquid. Verùm

* *Non abdicabo me Episcopatu.*

κατὰ ταυτὸν ἐν ἀμφοῖν εὖ διαγίνεσθαι, ἔξε-
στι βουληθεῖσαν τὸ λῷον τῇ τε πόλει καὶ ταῖς
ἐκκλησίαις, κἀμοί. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν
ἱερωσύνην, μήποτε δυνηθείη τοσοῦτον Αν-
δρόνικος· ἀλλ' ὥσπερ οὐδὲ φιλόσοφος ἐγε-
νόμην δημόσιος, οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπε-
θέμην, οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα, καὶ οὐδὲν
ἧττον ἦν τε καὶ εἰμὶ φιλόσοφος· οὕτως οὐδὲ
ἱερεὺς δημόσιος εἶναι βούλομαι. οὐχ ἅπας
ἅπαντα δύναται. ἐγὼ συγγενόμενος ἐμαυ-
τῷ, καὶ διὰ νοῦ τῷ θεῷ, καταβὰς ἀπὸ
θεωρίας, δύναμαι συνουσίας οὐκ ἀχρή-
στους ποιεῖσθαι πρὸς ἕνα καὶ δύο· καὶ οὐδὲ
τούτοις ἀγελαίοις, ἀλλ' εἴ τινες εἶεν, ἢ φύ-
σεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες,
ὥστε νῦν τεθαυμακέναι περὶ σώματος. ἀλλὰ
καὶ διὰ πολλοῦ * πραγμάτων ἁπτόμενος γρ. πολ-
μετὰ τῆς ἐμαυτοῦ ῥᾳστώνης, γενοίμην ἂν τῷ λαῷ
καιρῷ χρήσιμος· καταχωννύμενος δὲ ὑπ'
αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ
τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ. οὐ γὰρ
ἔστι μισοῦντα καλῶς τι ποιεῖν· ἀλλ'

ὁ μὴ πάσῃ τῇ γνώμῃ δεδογμένα ποιῶν,
γρ. ἐστὶ ἄθυμος *ἔρχεται πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἧς
πρὸς ἥ. προσεῖναι δεῖ· ὅστις δὲ πρὸς μὲν χολὴν
ἀνοικείως ἔχει, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως τῷ χο-
λάζοντι χρήσαιτο (αὐτὸ δὲ τὸ πᾶν ὅσον ἐστὶ
δημωφελέστατος ἄνθρωπος) πολυχωρο-
τάτη ψυχὴ ταῖς ἁπάντων ἀρχοῦσα φορ-
γρ. δὴ τίσιν, ὅστις ἐπεὶ *πέφυκεν, οὕτω καὶ βούλε-
πέφ. ται, ὁ τοιοῦτος κἂν χαίρειν εἰδείη ταῖς ἑλκού-
σαις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὰς προστάσεσιν· ὑποθέ-
γρ. πορί- σεις γὰρ αὐτοῦ τῇ φύσει *χαρίζονται. καὶ μέ-
ζονται. γιστον εἰς τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον, ἡ φιλία τοῦ
πράγματος. ἐξαιρετέος οὖν ἅπασιν ὑμῖν
ὁ λυσιτελέστατος ἄνθρωπος, καὶ αἰθαιρε-
τέος ἡμῶν, οἳ μόνοι μόλις σῳζόμεθα· τί κε-
χεχήνατε. οὐ διότι μήπω γέγονεν, ἄξιόν ἐστι
μηδὲ νῦν γενέσθαι. πολλὰ τῶν δεόντων ὁ
χρόνος ἐξεῦρε καὶ διωρθώσατο. οὐχ ἅπαντα
γρ. πα- πρὸς *παραδείγματα γέγονε. καὶ τῶν γινο-
ραδείγ- μένων ἕκαστον, ἀρχὴν ἔσχε, καὶ πρὶν γενέ-
μα γίν. σθαι, μήπω γινόμενον ἦν. ἀξιώτερόν ἐστι προ-
τιμηθῆναι τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. ἡμεῖς

qui non toto animo probata facit, tristis accedit ad actionem cui præesse oportet. Qui autem ad otium non est accõmodatus, nescítq; quid seipso otioso faciat (quidquid autem est, populo vtilissimus est homo) capacissimus animus omnium sufficiens curis; qui quandoquidem natus est eo ingenio, ita & vult: qui talis est, etiam gratiam haberet trahentibus eum ad se casibus. materiam enim ipsius naturæ tribuunt: & maximum ad rem bene gerendam viaticum est studium & amor rei. Deligendus igitur est omnibus vobis vtilissimus homo, & in nostrum locum legendus, qui soli vix salui sumus. Quid vociferamini? non quia nondum factum est & nunc non debet fieri. Multa eorum quæ non oporteret, tempus & inuenit & correxit. Non omnia ad exempla fiunt. Et eorum quæ facta sunt vnumquodque principium habuit; & priusquam factum esset, nondum factum erat. Satius est anteponere consuetudini vtilitatem. Nos

principium demus consuetudini meliori. In nostrum igitur locum legendus est aut nobiscum legendus, omnino autem legẽdus est ille homo. Quicumque fuerit, omnino me in negotiis ciuilib. multo videbitur peritior, & poterit deterrimos istos homunculos pro vobis lenire & exorare & tractare. Igitur si nondum videbitur, illud in aliud tempus differam. Licebit enim de eo sigillatim, & alij cum aliis, vt deliberemus. Nunc autem quomodo consessus puniat Andronici insaniam audite.

Ad Episcopos. 58.

Andronicum Beronicensem, qui malo Pentapolis fato & natus est, & educatus, & creuit, & qui ipse imperium patriæ emit, neque putet aliquis, neque vocet Christianũ, verùm vt sceleratus omni Ecclesia Dei expellatur cum tota familia. Non quia fuit Pentapolis vltima plaga, post terræmotum, post locustam, post pestem, post incendium, post bellum, perse-

ἀρχὴν δῶμεν ἔτη βελτίονι. αὐθαιρετέος οὖν ἡμῶν, ἢ μεθ' ἡμῶν αἱρετέος, πάντως δὲ αἱρετέος ὁ ἄνθρωπος· ὅστις ἂν ᾖ, πάντως ἐμοῦ τὰ πολιτικὰ μακρῷ φανεῖται σοφώτερος, καὶ δυνήσεται τὰ δύστηνα ταῦτ' ἀνθρώπινα ὑπὲρ ὑμῶν ἐξομιλεῖν καὶ μεταχειρίζεσθαι. οὐκοῦν εἰ μήπω δοκεῖ, τοῦτο μὲν εἰσαῦθις ἀναθώμεθα· ἐξέσται γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ κατὰ μόνας καὶ μετ' ἀλλήλων βουλεύσασθαι· νυνὶ δὲ οἷς τὸ συνέδριον μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν, ἀκούσατε.

Πρὸς τοὺς ἐπισκόπους.

Ἀνδρόνικον τὸν Βερονικέα τὸν κακῇ Πενταπόλεως μοίρᾳ καὶ φύντα, καὶ τραφέντα, καὶ αὐξηθέντα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνεγκούσης αὐτὸν ὠνησάμενον, μήτε ἡγείσθω τις, μήτε καλείτω χριστιανόν· ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ θεοῦ, πάσης ἐκκλησίας ἀπεληλάσθω πανέστιος· οὐ διότι γέγονε Πενταπόλεως ἐσχάτη πληγὴ, μετὰ σεισμὸν, μετὰ ἀκρίδα, μετὰ λοιμὸν, μετὰ πῦρ, μετὰ πόλεμον,

ἐπεξελθὼν ἀκριβῶς τοῖς ἐκείνων ἐγκαταλείμμασιν, ἄτοπα κολαστηρίων ὀργάνων γένη καὶ σχήματα, πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκών· εἴη δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὁ μόνος χρησάμενος, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγρας, καὶ χειλοστρόφιον· ὧν οἱ προλαβόντες τὴν πεῖράν τε καὶ τὴν θέαν, καὶ τοὺς πολέμους προαπολόμενοι, παρὰ τῶν κακῶς περισωθέντων ἐμακαρίσθησαν· ἀλλ᾽ ὅτι πρῶτος τῶν ἡμῖν καὶ μόνος, ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Χριστὸν ἐβλασφήμησεν· ἔργῳ μὲν, ἀφ᾽ οὗ τῇ θύρᾳ τῆς ἐκκλησίας προσεπατάλευσεν ἑαυτοῦ διατάγματα, τοῖς μὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ παρανομουμένοις, τῆς ἀσύλου τραπέζης ἀποκλείων τὴν ἱκετείαν, ἀνατεινόμενος δὲ τοῖς ἱερεῦσι τοῦ θεοῦ ταῦτα, ἃ κἂν Φάλαρις ὁ Ἀκραγαντῖνος, κἂν Κεφρὴν ὁ Αἰγύπτιος, κἂν Σενναχηρεὶμ ὁ Βαβυλώνιος ὤκνησεν, ὁ πέμψας εἰς Ἱερουσαλὴμ τοὺς ὀνειδίζοντας Ἐζεκίᾳ καὶ τὸν θεόν. ἐκείνην ἐγὼ τὴν ἡμέραν ἐνωχείαν φημὶ τὸν

δύπειρον

perſecutus diligenter illorum reliquias inuſitata pœnalium inſtrumentorum genera & formas, primus qui in hanc regionem intulit (liceat autem dicere quòd & ſolus vſus ſit) digitale & pedicam & prælum & poſtomin & forcipem auriculariam, & inſtrumenta ad torquenda labia: quorum qui præuenerunt & ſenſum & ſpectaculum, & qui bello ante mortui ſunt, ab his qui in ſuam perniciem ſeruati ſunt, beati prædicati ſunt. Sed quia primus apud nos & ſolus re & verbo in Chriſtum contumelioſus fuit. Re quidem, propterea quod ianuæ eccleſiæ ſua edicta affixit], iis qui ab ipſo iniuria afficerentur, inſpoliatæ * & immunis menſæ adimens ſupplicationem: minitans autem ſacerdotibus iſta quæ non Phalaris Agrigentinorum tyrannus, & Cephren Aegyptius, & Sennacherim Babylonius auſus eſſet, qui miſit Ieruſalem qui maledicerent Ezechiæ & Deo. Illam ego diem tuliſſe dico

* *Quæ aſyli ius habet.*

ſecundam crucem Dei. nam ad contumeliam Chriſti, contumelioſus ille libellus pendebat è ſacris foribus. atque ea vidit ſol, & legerunt homines: non Tiberio Claudio Cæſare Rempub. adminiſtrante, à quo Pilatus, vt præſes eſſet Iudæorum, admiſſus eſt: ſed pia ſobole Theodoſij habente Romanorum ſceptra, à qua comparato ſibi Imperio fefellit Andronicus, ſub voluntate Pilati. Riſui erant edictà illa, iis qui præteribant, & ex alia ſecta erāt, quemadmodum Iudæis quæ adſcripta fuerant cruci Chriſti. quàmquam titulus crucis perfectus ab animo non pio, honeſtis erat verbis, per quem rex Chriſtus prædicabatur: hîc autem lingua cum ſententia conſentiebat. Quæ autem poſtea ſecuta ſunt grauiora fuêre iis quæ nuper promulgata ſunt. Poſteaquam enim erat contra inimicnm occaſionem nactus: inimici autem erant inter ſe, quòd alter nuptias affectabat, alter prohibebat: eum illis abominandis cruciabat pœnis quæ vtinam

δεύτερον σταυρὸν τοῦ θεοῦ. ἐπὶ γὰρ ὀνειδισμῷ τοῦ Χριστοῦ, τὸ λοίδορον ἐκεῖνο βιβλίον ἀπὸ τῆς ἱερᾶς θύρας ἐκρέματο. καὶ ταῦτα ἐπεῖδεν ἥλιος, καὶ ἀνέγνωσαν ἄνθρωποι· οὐ Τιβερίου Κλαυδίου τῆς πολιτείας ἐπιτροπεύοντος, ἀφ' οὗ Πιλάτος ἐπὶ τὴν Ιουδαίων ἡγεμονίαν ἐστάλη· ἀλλὰ τῆς εὐσεβοῦς Θεοδοσίου γενεᾶς τὰ σκῆπτρα Ρωμαίων ἐχούσης, ἀφ' ἧς ἔλαθεν Ανδρόνικος ἑαυτῷ μνηστεύσας ἀρχὴν, ὑπὸ τῷ Πιλάτου φρονήματι· γέλως δὲ τοῖς παριοῦσι τῶν ἑτεροδόξων τὰ γράμματα, καθάπερ Ιουδαίοις τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. καί τοι τὸ ἐπίγραμμα τοῦ σταυροῦ, γεγονὸς ἀπὸ γνώμης οὐκ εὐσεβοῦς, σεμνὸν δὲ ἐπὶ λέξεως, δι' οὗ βασιλεὺς ὁ Χριστὸς ἐκηρύττετο. ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε. τὰ δὲ δὴ μετὰ ταῦτα τῶν πρόσθεν ἐστηλιτευμένων βαρύτερα. ἐπειδὴ γὰρ ἦν τινα καὶ ἐχθροῦ πρόφασιν εὑράμενος· ἔχθρα δὲ ἦν αὐτοῖς, ὅτι γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν· ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποτροπαίοις κολαστηρίοις ᾐκίζετο,

ἃ μὴ παραδοθείη τῇ διαδοχῇ τοῦ χρό-
νου· μετ' αὐτοῦ δὲ ὥσπερ ἤρξατο, παύσαιτο,
γρ. ἀκο- καὶ γένοιτο τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἀκοὴ* ταῦτα τῆς
αῖς ἡγεμονίας Ἀνδρονίκου συνθήματα. ἐπεὶ δ' ἦν
ἀνὴρ εὐγενὴς, οὐκ ἀδικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶν ἐπ'
αὐτοῖς κατετείνετο· καὶ ταῦτα τὸ τῆς με-
σημβρίας ἐδρᾶτο σταθερώτατον, ἵν' ὑπὸ μό-
νοις μάρτυσι τοῖς δημίοις ἀπόλοιτο· καὶ τὴν
ἐκκλησίαν ἔγνω γενομένην αὐτῷ συμπα-
θῆ, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δὲ μαθόντες,
εὐθὺς ὡς εἴχομεν ἐξεδράμομεν, ἐφ' ᾧ πα-
ραμυθήσασθαι καὶ συνδιενέγκαι τὴν συμφο-
ράν· λυπηρᾷ πρὸς τὴν ἀκοήν, εἴ τις ἐπίσκο-
πος ὢν ἐλεῆσαι τετόλμηκεν ἄνθρωπον ἀ-
πηχθημένον αὐτῷ, καὶ πολλὰ ἐς παράνομα
νεανιευσάμενος, τοῦ θρασυτάτου τῶν ὑπη-
ρετῶν Θόαντος αὐτὸν ἐρεθίζοντος, ᾧ χρῆται
πρὸς τὰς δημοσίας συμφορὰς ὀργάνῳ·
πέρας ἐπέθηκε τῇ μανίᾳ τὴν ἀθεωτάτην
φωνὴν εἰπὼν, ὅτι μάτην ἐπὶ τὴν ἐκκλη-
σίαν ἤλπισε· καὶ οὐδεὶς ἂν ἐξαιρεθείη τῶν
Ἀνδρονίκου χειρῶν, οὐδ' ἂν εἴ τις τὸν πόδα

ne tradantur ſucceſſioni tēporis.cùm ipſo quemadmodum cœperunt, deſinant, & audiantur à poſteris, iſta ſigna & indicia Andronici Imperij. Cùm igitur vir nobilis, non facinoroſus, ſed infelix cruciabatur ab ipſis, ídque meridie fiebat maximo ardore, vt moreretur ſub ſolis teſtibus carnificibus: & eccleſiam nouit miſericordia eius duci, in alio quidem nullo, quòd verò eum intellexiſſemus ſtatim vt nos habebamus, excurrimus vt aſſideremus & vna calamitatem perferremus. corripitur rabie ad auditum, ſi quis Epiſcopus miſericordia proſequi auſus eſſet hominem inuiſum Andronico: ac multa nefaria auſus, audaciſſimo miniſtrorum Thoante eum ſtimulante, quo ad publicas calamitates inſtrumento vtitur: finem impoſuit furori ſuo, impriſſiſimam vocem locutus, quod fruſtra ſperaret in Eccleſia, nemóque eriperetur è manibus Andronici, ne ſi quidem ipſius pedem

Christi teneat. Illam impio animo ter profatus est vocem, post quam non iam admonendus homo, sed tamquam membrum incurabile rescindendus à nobis, vt ne societate etiam quod sanum est corrumpatur; nam labes propagatur & serpit & qui
« tangit sceleratum etiam contagio-
« nem sentit. Oportet autem & animo
« & corpore puros esse apud Deum. Quamobrem Ptolemaïdis Ecclesia ista sororibus suis aliis quæ vbique terrarum sunt, edicit; Andronico & suis, Thoanti suísque nullum Dei fanum apertum sit. Omne sacrum ipsis occlusum sit & templum & septum. Non est diabolo pars in Paradiso: qui etiam si fefellerit irrepens, eiicitur. Præcipio autem & priuatis omnibus hominibus, & magistratui, ne sint illi contubernales neque conuictores: Sacerdotibus autem potissimũ, ne, qui viuentes eos alloquentur, nec mortuos comitabuntur. Quòd si quis vt ecclesiam paruæ vrbis contemserit, ac receperit abdicatos & ex-

κρατήσειεν αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. ταύτην ἀπαιδεύτῳ γνώμῃ, τρὶς ἀνεφθέγξατο τὴν φωνήν, μεθ' ἣν οὐκέτι νουθετητέος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὥσπερ μέλος ἀνιάτως ἔχον ἀποκοπτέος ἡμῖν, ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸ ὑγιαῖνον συμφθείρηται. ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστριβῆς. δεῖ δὲ εἶναι καὶ γνώμῃ καὶ σώματι, καθαροὺς τῷ θεῷ. ἐπὶ τούτοις, ἡ Πτολεμαΐδος ἐκκλησία, τάδε πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ γῆς ἑαυτῆς ἀδελφὰς διατάττεται· Ἀνδρονίκῳ καὶ τοῖς αὐτοῦ, Θόαντι καὶ τοῖς αὐτοῦ, μηδὲν ἀνοιγνύσθω τέμενος τοῦ θεοῦ· ἅπας αὐτοῖς ἱερὸς ἀποκεκλείσθω καὶ σηκὸς καὶ περίβολος. οὐκ ἔστι τῷ διαβόλῳ μέρος ἐν παραδείσῳ· ὃς κἂν λάθῃ διαδύς, ἐξελαύνεται. παραινῶ μὲν οὖν καὶ ἰδιώτῃ παντὶ καὶ ἄρχοντι, μήτε ὁμορόφιον αὐτοῖς, μήτε ὁμοτράπεζον γίνεσθαι· ἱερεῦσι δὲ διαφερόντως, οἳ μήτε ζῶντας αὐτοὺς προσεροῦσι, μήτε τελευτήσαντας συμπροπέμψουσιν. εἰ δέ τις ὡς μικροπολίτην ἀποσκυβαλίσει τὴν ἐκκλησίαν, καὶ δέξεται τοὺς ἀποκηρυτ-

τοις αὐτῆς, ὡς οὐκ ἀνάγκη τῇ πένητι πείθεσθαι, ἴστω χώσας τὴν ἐκκλησίαν, ἣν μίαν ὁ Χριστὸς εἶναι βούλεται. ὁ δὲ τοιοῦτος, εἴτε Λευΐτης ἐστὶν, εἴτε πρεσβύτερος, εἴτε ἐπίσκοπος, παρ' ἡμῖν ἐν Ἀνδρονίκου μοίρᾳ τετάξεται· καὶ οὔτε ἐμβαλοῦμεν αὐτῷ δεξιὰν, οὔτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτὲ σιτησόμεθα· πολλοῦ δὴ δεήσομεν κοινωνῆσαι τῆς ἀπορρήτου τελετῆς, τοῖς ἐθελήσασιν ἔχειν μερίδα μετ' Ἀνδρονίκου καὶ Θόαντος.

Ἀνυσίῳ.

Ὦ δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν εἰ καὶ φιλόσοφός ἐστι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ τὴν τέχνην. ἕως μὲν οὖν Ἀνύσιός τε παρῆν, καὶ Πεντάπολις ἦν, ἔτι παρ' ἡμῖν ταύτην εἰργάζετο· ἐπεὶ δὲ ὁ μετὰ σὲ χρόνος τοῖς πολεμίοις ἡμᾶς ἀποδόμενος, διχθὴν εἰρήνην ἐποίησεν, ἔγνωκε πλεῖν εἰς ἑτέραν ἀγορὰν, ὅπου γλῶττα ὤνιος τὸ ῥητόρων ἀγώνιμον, τὸν ῥήτορα γνώριμον ποιεῖ. μνήστευσον αὐτῷ φιλίαν ἀνδρὸς λαχόντος ἀρχὴν ἐθνῶν· καὶ, ναὶ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν,

terminatos eius, quòd non ſit neceſſe pauperi eccleſiæ parere, ſciat ſe diuiſiſſe eccleſiã, quam vnã eſſe vult Chriſtus. Qui autem talis eſt ſiue Leuita ſit ſiue presbyter ſiue Epiſcopus, apud nos Andronici loco ponetur, neque cum eo dextram copulabimus, neque vnquam ex eadem menſa comedemus. at multum ab eo aberimus, vt communionem habeamus ſacramenti auguſti & arcani, cùm his qui voluerint habere partem cum Andronico & Thoante. *Sacrament. arcanum.*

Anyſio. 59.

Cui epiſtolam dedi, tametſi philoſophus eſt animo, arte tamen eſt rhetor. Quãdiu igitur Anyſius aderat, & Pentapolis erat, adhuc apud nos hanc artem exercebat: ſed poſtquam tempus quod te ſecutum eſt hoſtibus nos vendens litium pacem fecit, decreuit nauigare in aliud forũ, vbi lingua venalis oratorum merx, oratorem illuſtrem reddit. Conciliatio illi amiciciam viri qui alicuius prouinciæ imperium ſit adeptus. Et, per Deum amicitiæ pręſidem & meum & tuum,

à quo gratiam illam petes, habebit tibi gratiam, cùm redierit ex prouincia ad experimentum.

Auxentio. 60.

Si accuſem te amicitiæ violatæ, & Deo, & optimis quibuſque viris arbitris, omnibus ſententiis te condemnabo. Ecqua enim acceſſio factus ſum maleuolentiæ, quam cùm fratre meo geris? Quia enim ille ne me quidem probante contra Sabbatium defuncto Phao fauebat, tu autē fratri ſermone non perſuadebas, iram tuam in me conuertiſti, & quidquid mali poteras faciebas mihi. Et ego, tunc enim licebat, recepi prouocationem diſſenſionis: nunc autem neque licet, neq; volo. Nam ætas ingraueſcens, vt decet, extenuat in me cōtentionis ſtudium: & ſacræ, vt aiunt, leges vetant. Simul autem recordor & communis educationis & inſtitutionis, & in vrbe Cyrenos cōmorationis, quę oportet cenſere firmiora Sabbatij litibus. Proinde mecum in gratiam redi, & à me ſalutē

ὃν αἰτήσεις τὴν χάριν, εἴσεταί σοι τὴν χάριν, ὅταν ἐπιδημήσῃ μετὰ τὴν πεῖραν.

Αὐξεντίῳ.

Ἂν γράψωμαί σε φιλίας ἀδικουμένης, καὶ θεοῦ, καὶ θείων ἀνδρῶν δικαζόντων, ἁπάσαις αἱρήσω. τίς γὰρ παρειθήκη σοι γέγονα τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσμενείας. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος, οὐδ' ἐμοὶ δοκῶ, ἐπολιτεύετο κατὰ Σαββατίου τοῦ μακαρίτῃ Φάῳ, σὺ δὲ αὐτὸν λέγων οὐκ ἔπειθες, ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, καὶ ἐποίεις κακὸν ὅσον ἠδύνω. κἀγὼ, τότε γὰρ ἐξῆν, ἐδεξάμην τὴν πρόκλησιν τῆς διαφορᾶς· νυνὶ δὲ οὔτε ἔξεστιν, οὔτε βούλομαι. ἥτε γὰρ ἡλικία καλῶς ποιοῦσα μαραίνει μοι τὸ φιλότιμον· καὶ ἱεροὶ, φασὶ, νόμοι κωλύουσι· ἅμα δὲ ὑπομιμνήσκομαι καὶ κοινῶν τροφῶν, καὶ παιδείας, καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ διατριβῆς, ἃ χρὴ νομίσαι τῶν Σαββατίου δικῶν ἰσχυρότερα. ἀρκοῦ δὲ φιλίας ἀγαθοῦ πράγματος· καὶ χαῖρε παρ' ἐμοῦ, ζη-

μίαν ἡγουμένου τὸν χρόνον ὃν ἐσιώπησα, πῶς οἴει με τότε δακρυόμενος, ἀλλ' ἐνεκαρτέρουν, ὡς οἶδά τε. τοιοῦτόν ἐστι τὸ δυσφιλοτιμεῖσθαι κακόν.

Πυλαιμένει.

Ἀσπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων οὐχ οἵαν ὑποβεβλῆσθαι ῥώμῃ, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι μόνην ῥώμην, Ἀστέριος ὁ ταχυγράφος ἰδὼν, ἤτησε παρ' ἡμῶν, ὁπηνίκα με περὶ τῶν μεγάλων ἀρχείων ἔδει καθεύδειν. ταύτην ὑπεσχόμην ἀξιῶν ἀπολείψειν αὐτῷ δῶρον. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τὴν Θρᾳκῶν χιόνα παρασκευαζόμενον, τοιαῦτα χαρίζεσθαι. νῦν οὖν ἐκπέμπω· τότε γὰρ οὐ κατέλιπον· σὺ δὲ δώσεις αὐτῷ, μετὰ τῆς ἀπολογίας, ἧς αὐτὸς ἔσῃ μάρτυς, ἀλλ' ὑπομνησθῇς τῶν καιρῶν· καὶ πρῶτον, καθ' οὓς ἀνεχώρουν τοῦ ἄστεος, ἔσεισεν ὁ θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείους· τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο· ἐν ᾧ νομίσας ἐγὼ τὴν θάλατταν τῆς γῆς ἀσφαλεστέραν

accipe, existimante illud tempus perditũ quo silui, quomodo putas etiam tum animi morsu fui cruciatus? tamen permanebam & ferebam, vt poteram. Tale est contendere & æmulari malum.

Pylæmeni. 61.

Tapetem magnum ex Aegyptiis, non qui substerneretur stragulo, sed qui ipse esset solum stragulum, Asterius actuarius cùm vidisset, petiuit à nobis, quando me ante magnam regiam oportebat dormire. Eum pollicitus sum, cùm proficiscerer me relictũrũ ei dono. Non enim licebat cum niue Thracum dimicantem talia dono dare. Nunc igitur mitto: tunc enim non reliqui: tu autem ei dabis, cũ excusatione, cuius ipse eris testis, si recorderis illorum temporũ: atq; antea, quo tempore discedebã ab vrbe, terram mouebat Deus in die sæpius, supplicésque Deum precabantur homines, proni complures: nam solum concutiebatur. Quo tempore ratus mare terra tutius esse, &

pelagus,tendo cursu ad portum, cum nullo collocatus, nisi cum defuncto Photio, eúmque longe inclamans, & manu signum dans quòd discederem. Ille autem Aureliano viro amico & consule dimisso insalutato,se excusauit de iisdem rebus apud sodalem Asterium. tunc quidem sic factum est. Quòd si post meam illinc profectionem tertio hoc commeatu, nauis in Thraciæ loca proficiscitur, nesciebam antea, at nunc primum à me mittitur. Nunc igitur cum primum licet persoluo per te debitum. Gratiam mihi facito vt hominem illum inuenias. Nomen igitur illius hominis & artem iam significaui. Verùm oportet plura addere indicia. Esse enim posset quis eiusdem nominis & eiusdem artificij: vix autem omnia eidem conueniunt: Verumtamen euenire posset interdum. Syrus est natione,niger colore, vultu macer, mediocris statura: habitat iuxta Imperatorias ædes, non publicas; verùm prope eas quæ pone sunt, quæ Ablabij quidem ante erant, nunc autem

καὶ τὸ πέλαγος, καταπείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα. μηδενὶ λόγον δοὺς, ὅτι μὴ τῷ μακαρίτῃ Φωτίῳ, καὶ τοῦτον πόῤῥωθεν ἐκκεκραγὼς, καὶ τῇ χειρὶ σημαίνων, ὅτι οἰχήσομαι. ὁ δὲ Αὐρηλιανὸν φίλον ἄνδρα καὶ ὕπατον ἀφεὶς ἀπροσαύδητον, ἀπολελόγηται περὶ τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν ἑταῖρον Ἀστέριον. τότε μὲν οὕτως ἐγένετο· εἰ δὲ μετὰ τὴν ἐμὴν ἐκεῖθεν ἀποδημίαν τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χρεία στέλλεται, ἀλλὰ νῦν πρῶτον ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται. νῦν οὖν ὅτε πρῶτον ἔξεστιν ἀποδίδωμι διὰ σοῦ τὸ χρέος. χάρισαί μοι τὸν ἄνθρωπον ἐξ θυρῶν. τοὔνομα μὲν δὴ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα φθάνω δηλώσας· ἀλλὰ δεῖ πλείω προστεθῆναι γνωρίσματα· γένοιτο γὰρ ἄν τις, ὁμώνυμος καὶ ὁμότεχνος· χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ. ἀλλὰ γένοιτο γὰρ ἂν ἐν τῷ χρόνῳ. Σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνὸς, τὸ μέγεθος μέτριος· οἰκεῖ παρὰ τὴν βασιλικὴν οἰκίαν, οὐ τὴν δημοσίαν, ἀλλὰ τὴν κατόπιν αὐτῆς, ἥτις Ἀβλαβίου μὲν πρότερον ἦν, νῦν

γρ. ὑπερέτην

νεῷ δὲ Πλακιδίας ἐστὶ τῆς τοῖν βασιλέοιν
ἀδελφῆς. εἰ δὲ μετῴκησε· γινόμενον γάρ·
σὺ δὲ ἀλλὰ Μάρκον ζητήσεις φανερώ-
γρ. ὑπάρ- τατον ἄνδρα, τὸν ἐκ τῆς ἐπάρχου * τάξεως.
χου ἐστὶ ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν τα-
χυγράφων, τῆς τὸν Ἀστέριον ἐχούσης. εὑρή-
σεις οὖν διὰ Μάρκου τὴν συμμορίαν,
ἧς οὐκ ἦν * Ἀστέριος ἔσχατος, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς
τρίτος, ἢ τέταρτος· νυνὶ δὲ κἂν πρῶτος
εἴη· τούτῳ δώσεις τὴν παχεῖαν ταύτην
δέλτιδα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς, ἄττα ἡ-
μεῖς περὶ τοῦ χρόνου πρὸς σὲ, εἰ δὲ βού-
λει, καὶ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀναγνώ-
σῃ· σχολὴν γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος οὐ δίδωσι,
τοῦ καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐπιστεῖλαι· εἰ δὲ δι-
καίους, οὐδὲν ἴσως κωλύει· μήποτε τοσοῦτον
δυνηθείη τὰ ὅπλα.

Τῷ ἡγεμόνι.

Μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος, ὃν εἰσφέρομεν
Μαρκελλίνῳ τῷ λαμπροτάτῳ, νῦν ὅτι
πέπαυται τῆς ἀρχῆς, νῦν ὅτε σχολάζει
κολακείας ἁπάσης ἐξουσία· ὅστις παρα-
λαβὼν

autem Placidiæ sunt Imperatorum * sororis. Quòd si migrauit, fieri enim solet, attamen tu Marcum quæres virum illustrissimũ ac notissimum, qui est ex ordine Præfectorum prætorio: iste qui tùm decuriæ princeps erat scribarum, in qua est Asterius. Inuenies igitur per Marcum decuriam, cuius non est vltimus Asterius; sed inter ipsos tertius aut quartus. Nunc autem etiam primus fuerit. Ei dabis crassum & pinguem tapetẽ, & etiam ei dices, quæ nos de tempore apud te diximus. Quòd si vis, etiam epistolam ei leges. Otium enim nobis bellum non concedit, vt ad eum epistolam mittamus. Esse autem iustos nihil fortasse prohibet. Numquam tantum arma valeant.

* Arcadij & Honorij.

Duci. 62. seu Præsidi.

Merces virtutis laus est, quam conferimus Marcellino illustrissimo, nũc quando desiit in magistratu esse, nũc eum vacare adulatione omni & assẽtatione suspitio est. Qui cùm accepis-

ſet ciuitates bello exercitas, foris quidem à multitudine & furore barbarico, intus autem à militari inſolentia & auaritia centurionum, tamquam Deus ſuperueniens, pugna vna hoſtes, diligentia quotidiana ſubditos, modeſtiores reddidit, & parauit, ab vtriſque incommodis, ciuitatibus pacem. Lucrum contempſit, quod videri legitimum eſſe conſuetudo fecit. Non eſt inſidiatus diuitiis, paupertatem iniuria non affecit. Erga Deum pius, erga ciues iuſtus, erga eos, qui ab eo aliquid poſtulabant, humanus. Ob id philoſophus Epiſcopus laudans eum, non erubeſcit: apud quem nemo inuenit teſtimonium gratia corruptum. Ac ſanè adeſſe nobis etiam vellemus iudicium, & publice & ſigillatim quiſque ciuis Ptolemaidis inuicem conferremus ei præmium quod poſſumus, ſi non meritum. Quia ſermo plurimum abeſt æqualitate factà*. Omnino etiam tum ante Rempub. verba facerem. Quandoquidem autem ſum extra prouin-

λαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις ἔξωθεν μὲν, ὑπὸ πλήθους καὶ μανίας βαρβαρικῆς, ἔνδοθεν δὲ ὑπὸ στρατιωτικῆς ἀταξίας καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας, ὥσπερ θεὸς ἐπιφανεὶς, μάχῃ μὲν μιᾷ τοὺς πολεμίους, ἐπιμελείᾳ δὲ καθημερινῇ τοὺς ὑπηκόους σωφρονεστέρους ἐποίησε, καὶ πρεσβεύασιν ἀπ' * ἀμφοῖν τῶν δυνατῶν, εἰρήνην ταῖς πόλεσιν. γρ. ἐπ' ὑπέρθε κερδῶν, ἃ δοκεῖν εἶναι νόμιμα πεποίηκεν ἡ συνήθεια. οὐκ ἐπεβούλευσε πλούτῳ, πενίαν οὐχ ὕβρισε· τὰ πρὸς θεὸν εὐσεβὴς, τὰ πρὸς πολιτευομένους δίκαιος, τὰ πρὸς δεομένους φιλάνθρωπος. διὰ τοῦτο φιλόσοφος ἱερὸς ἐπαινῶν αὐτὸν, οὐκ αἰσχύνεται· περὶ οὗ μηδεὶς εὕρετο μαρτυρίαν χάριτι δεδεκασμένην. πέρσι μὲν οὖν ὑμῖν καὶ τὸ δικαστήριον ἐβουλόμεθα· καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα Πτολεμαίῳ ἕκαστος, ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν δυνατὸν, εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον· ὅτι λόγος ἔργου παραπολὺ τῆς ἴσης ἐστί· πάντως δ' ἂν ἐγὼ καὶ τότε τοῦ κοινοῦ προηγόρευσα· ἐπεὶ δὲ τυγχάνω * ὢν ὑπερόριος, ἐν- γρ. τυγχάνων ὢν

ἀμφ. γρ. ἐπ' ἀ.

γράμμασιν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν καταθέμεθα, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες.

Ἰωάννῃ.

Χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα μὴ δυοῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ἀμφοτέρους Διονυσίους ἀπέσταλκα, ἵνα τῶν βιβλίων, ὃ μὲν ᾖς εἰληφὼς, ὃ δὲ ἀπειληφώς.

Θεοτίμῳ.

Πεδσὶν ἵνα πυθέσθαι σοῦ προελόμενος, παρ' οὗ πεύσομαι, προαφηγήσασθαι βούλομαι. Ἀλέξανδρος ἀπὸ βουλῆς Κυρηναῖος, ἔτι μειράκιον ὤν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε· τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς δια-

etiam, ponimus ei teſtimonium noſtrum in litteris,non appellati verum vltro appellantes.

Ioanni. 62.

Vti oportet potentium amicitiis, non abuti.

Eidem. 64.

Magna ne petas, ne duorum alterum, aut impetrans moleſtus ſis, aut non impetrans dolore afficiaris.

Fratri. 65.

Vtroſque Dionyſios miſi,vt librorum,vnum accipias,alterum recipias.

Theotimo. 66.

Quæſtionem quandam à te petere inſtituens, de quo interrogabo, ante narrare volo. Alexander ex Senatu & curia Cyrenenſis etiam adoleſcētulus vitā ſolitariā profeſſus eſt. Cùm ætate vna progrediente, ſolitario vitæ inſtituto, dignus eſt habitus eccleſiaſtico

diaconatu. Dignus erat vt senior esset & presbyter: verùm cũ propter quædam suborta negotia in exercitu fuisset, & cum* Ioãne defuncto familiaritate cõiunctus est. Honoretur enim à nobis memoria mortui, quia omnis maleuolentia cum hac vita vna deponitur. Cùm eo familiaritate coniunctus, antequam ecclesiæ seditione cõflictarentur, ab illius manibus Episcopus declaratus est Bithynorum Basinopolis. Posteaquam autem orta est dissensio, permansit ei à quo designatus fuerat amicus, & fuit ex illis qui in seditione eius partes secuti sunt. Posteaquam autem concilij sententia vicit, aliquandiu quidem permansit seditio. Quid verò narrem scienti, immo ipsi qui administrauit conciliationem factam: præsertim cum quẽdam libellum legerim doctum: quem ad beatum, ni fallor, Atticum scribebas, hortans illum ad receptionem illorũ virorum. Ista igitur hactenus, Alexãdro cũ illis, qui simul defectionẽ secuti sunt, cõmunia. Propriũ autẽ, aut cũ paucis, quod tertius iã annus excessit,

*D. Ioann. Chrysost.

κησίας. ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. χρεῖ δέ τινα χρείαν ἐπὶ στρατοπέδου γενόμενος, καὶ Ἰωάννη τῷ μακαρίτῃ συστάς· ἡμάρτω γὰρ περὶ ἡμῶν ἡ μνήμη τοῦ τελευτήσαντος, ὅτι πᾶσα δυσμένεια τῷ βίῳ τούτῳ συναποτίθεται· τούτῳ συστάς, πρὶν μὲν στασιάσαι τὰς ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν ἐκείνου χειρῶν ἐπίσκοπος ἀνεδείχθη τῆς Βιθυνῶν Βασινουπόλεως· συμβάσης δὲ τῆς διαφορᾶς, διέμεινε τῷ χειροτονήσαντι φίλος, καὶ γέγονε τὴν ἐκείνου στάσιν· ἐπεὶ δὲ ἡ συνοδικὴ γνώμη κατίσχυσε, χρόνον μέν τινα συνέμεινεν ἡ στάσις. τί δὴ δῶ διηγοίμην εἰδότι, μᾶλλον δὲ αὐτῷ διακηκότι, τὰ περὶ τὰς γενομένας διαλλαγάς· ἐπεί τι καὶ βιβλίον ἀνέγνων σοφὸν, ὃ πρὸς τὸν μακάριον ἐμοὶ δοκεῖν Ἀττικὸν ἔγραφες, ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν. τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, Ἀλεξάνδρῳ πρὸς τοὺς συναποστάτας κοινά· ἴδιον δὲ, ἢ μετ' ὀλίγων, ὅτι τουτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει,

μετὰ τὴν ἀμνηστίαν καὶ τὰς διαλλαγάς. ὁ δὲ οὐκ ἐβάδισε τὴν εὐθὺ Βυθινίας, οὐδὲ τῆς συλλαχούσης αὐτοῦ καθέδρας ἐλάβετο· μένει δὲ παρ' ἡμῖν, ὥσπερ μηδὲν αὐτῷ διαφέρειν, ἀλλ' καί τις ὡς ἰδιώτη προσφέρηται. ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε πόῤῥωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, οὔτε ἤδη μοι καθήκει πολλὰ μεμαθηκέναι πέρισιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου· αἰσθόμενος δὲ γέροντας ἐνίους, οὐδ' αὖθις μέν τι σαφὲς εἰδέναι προσποιουμένους, ἀποδεδειλιακότας δὲ μὴ λάθωσι πρός τινα κανόνα τῆς ἐκκλησίας προσκόψαντες, καὶ διὰ τοῦτο παντάπασιν ἀπηνέστερον αὐτοῦ προσενηνεγμένους, καὶ ὑπ' ἀσαφοῦς ὑπονοίας ἀτιμίαν σαφῆ τοῦ ξένου καταχεδάσαντας, οἱ μηδὲ κοινῆς στέγης ἠνέσχοντο, οὔτε ἐμεμψάμην, οὔτε ἐμιμησάμην αὐτούς. οἶσθα οὖν ὅπως ἐποίησα, πάτερ σεβασμιώτατε· ἐκκλησίᾳ μὲν οὐκ ἐδεξάμην αὐτὸν, οὐδὲ τραπέζης ἱερᾶς ἐκοινώνησα· οἴκοι δὲ ἴσα καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐτίμησα·

poſt obliuionem culpæ ac reconciliationem. Cùm tamen iſte profectus non ſit rectà in Bythyniam, neq; vnà cum ipſo ſortitam ſedem vſurpauit. Manet autem apud nos quaſi nihil ipſius interſit, & vt aliquis erga priuatum ſe gerit. Ego igitur neque multo ante nutritus ſum in ſacris legibus, nec iam me conueuit multa didiciſſe anno ſuperiore, qui nondum eram in hoc numero. Cùm autem ſenſerim ſenes quoſdam fingere, ne ipſos quidem ſcire certum quidquam, vereri autem ne ignari aduerſus aliquam eccleſiæ regulam offendant, & ob id omnibus modis inclementius & aſperius erga eum ſeſe gerere, & pro ſuſpicione. Incerta ignominiam certam hoſpiti inferre, qui ne commune tectum tulerunt, neque culpaui, nec imitatus ſum eos. Scíſne igitur quo pacto fecerim venerandiſſime pater? Eum in Eccleſiam non recepi, nec menſam ſacram communicaui. Cæterùm domi, æque ac qui extra culpam ſunt, colui:

quæ consuetudo etiam in indigenis mea. Quando aliquis eorum domesticus est, re omni & sermone honorem habente cedimus, nugari censentes eos qui indignantur, quod materna ciuitatis iura deiicimus. Quamquam ob id omnium sollicitudines in humeros tollens fero, & solus pro omnium otio occupatus & impeditus. Verùm honestum mihi erit apud Deum plus laboris habere, minus autem honoris. Et verò istum Alexandrum, cùm in Ecclesiam progredior, vellem equidem nulla ex parte fori videre. Quòd si contigerit videre, aliò aliquò oculos verto, & statim efflorescit mihi in gena rubor. Cæterùm vbi superauit domesticum impluuium, & est sub eodem tecto, omni quo fas est honore colo. Quid tandem igitur mihi dissentaneus sum publice & priuatim? neutro in tempore quod mihi placet facio: Sed partim legi cedo, partim naturæ meæ indulgeo, propensæ ad humanitatem.

ὅστις ὁ τρόπος ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐπιχωρίων ὑμός· ὅταν
τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται, πάντῃ πάν-
τος ἔργου καὶ λόγου ὑμῶν ἔχοντος ἐξιστά-
μεθα, φλυαρεῖν ἡγούμενοι τοὺς δυσχεραίνον-
τας, ὅτι τὰ μητρῷα τῆς πόλεως καταβάλ-
λομεν δίκαια. καί τοι διὰ τοῦτο τὰς ἁπάν-
των φροντίδας καταμαθεῖν προελόμενος φέ-
ρω, καὶ μόνος παρὰ τῆς ἁπάντων* ἀχολοῦ- γρ. ἀχο-
μαι χολῆς. ἀλλ' ἐν καλῷ μοι κείσεται πα- λούμεθα
ρὰ τῷ θεῷ, πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειο-
νεκτεῖν δὲ τιμῶν· ἐστὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοῦ-
τον, ὅταν μὲν εἰς ἐκκλησίαν προΐω, βουλό-
μενον μὲν αὖ μηδαμόθεν* τῆς ἀγορᾶς ἰδεῖν· γρ. μη-
συμβαίη δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς δαμόθι
ὀφθαλμούς, καὶ εὐθὺς ἐπῆλθέ μοι κατὰ τῆς πα-
ρειᾶς ἐρύθημα. παραβαίνω δὲ τὴν οἰκείαν
αὐλήν, καὶ γινόμενον ὁμορρόφιον, ἅπασι τοῖς
εἴκοσι τιμῶ· τί δήποτ' οὖν ἀσύμφωνός εἰ-
μι πρὸς ἐμαυτὸν ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἐν οὐ-
δετέρῳ τῶν καιρῶν δεδογμένα ποιῶν*. ἀλλὰ γρ. ποιῶ.
τὸ μὲν εἴκω τῷ νόμῳ, τὸ δὲ τῇ φύσει χα-
ρίζομαι, ῥεπούσῃ πρὸς τὸ φιλάνθρωπον.

καί τοι κἂν ἀπεβιασάμην τὴν φύσιν, εἴ τι σαφὲς ἠπιστάμην παρὰ τοῦ νόμου. αὐτὸ δὴ τοῦτό ἐστι τὸ ἐρώτημα, πρὸς ὃ δεῖ τὴν αὐθεντίαν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἀποκρί-
γρ. ἅπερ νασθαι ἁπλῶς καὶ σαφῶς, καὶ * ὥσπερ πυνθάνομαι, Ἀλέξανδρον ἐπίσκοπον χρὴ νομίζειν, ἢ μή.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐγὼ καὶ βούλομαι καὶ ἀνάγκη μοι θεία, νόμον ἡγεῖσθαι, πᾶν ὅ, τι ἂν ἐκεῖνος ὁ θρόνος θεσπίσῃ. διὰ τοῦ καὶ πένθιμον ἀσχολίαν παραιτησάμενος, καὶ νοσοκομούμενον ἔτι τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκβιασάμενος, καὶ διαδύσας τὴν ὕποπλον, ὡς ἀνύποπλον, ἣν διετείχισεν ὅπλα πολέμια, γέγονα κατὰ Παλαίβισκαν τε καὶ Ὕδρακα· κῶμαι δὲ αὗται Πενταπόλεως, καὶ τῆς διψηρᾶς Λιβύης αὐτὰ τὰ μεθόρια· ἐν αἷς τό τε δῆμον ἐκκλησιάσας, καὶ γράμματα, τὰ μὲν ἀναγνούς, τὰ δὲ ἀποδούς· τὰ μὲν γὰρ ἦν πρὸς αὐτοὺς, τὰ δὲ περὶ αὐτῶν πρὸς ἐμέ· καὶ λόγους διεξελθὼν ἐπιτηδείους εἰς ἀρ-

Quamquam etiam naturæ meæ vim attulissem, si quid certi de lege scissem. Istud igitur ipsum est quod interrogo, ad quod oportet auctoritatem Apostolicæ successionis respondere, simpliciter & aperte, ideóque & peto; an oporteat Alexandrum appellare Episcopum, an non?

Eidem. 67.

Ego & volo, & necessitas mihi est diuina, legem existimare omne quod illa sedes decreuerit. Ob id lugubrem occupationem omittens, & quod ad huc ægrum curabatur corpus ad labores adigens, & peragrans suspectam regionem, vt non suspectam & periculosam, quam intercluserunt arma hostilia, Palæbiscam veni atque Hydracem. Vici autem ij sunt Pentapolis, & siticulosæ Libyæ ipsa confinia: quibus in vicis populo in concionem vocato & litteris quibusdam lectis, quibusdam redditis, quædam enim erant ad ipsos, quædã de ipsis ad me: & rationibus cõmemoratis aptis ad per-

ſuadendum in comitiis, & ſi res ita ferret, ad cogendum, vt proponeretur de Epiſcopo deligendo deliberatio, non vici populi erga religioſiſſimum & piiſſimum Paulum ſtudium. Velim mihi credi à patre. Non volebam fruſtra cucurriſſe. Multum me colentem populum offendi. Notiſſimos eorum, ſi quis vociferatus eſſet altius, ſi quis nactus crepidinem, & aſcendens eam, & princeps poſtulaſſet eſſe, & orationem produxiſſet, vt vænales, vt coniuratos, miniſtrorum manibus tradens, exturbari concione expulſos imperaui. Tumultuantem autem rurſus & ſæpenumero coërcens populum, & componens, omnia tentaui oratione. Archiepiſcopalis illius ſedis ſanciens dignitatem, & ſuadens quod per contemptionem veſtri, & honorem, Deus contemnitur & honoratur. Illi autem honorifica voce beatum nomen pietatis tuæ inuocarunt: & procumbentes ſupplicabant, perinde ac ſi præſens fuiſſes exclamationes, & complorationes facientes.

Facta

χειρεσίαν εἰς ὃ καὶ πεῖσαι, καὶ εἰ παραχωρεῖν βιάσασθαι προθέσθαι τὸ περὶ ἐπισκόπου σκέψιν, οὐκ ἐξενίκησα τοῦ δήμου τὴν περὶ τὸν εὐλαβέστατον Παῦλον σπουδήν. ἀξιῶ πιστεύεσθαι παρ' ὑμῶν πατρός· οὐκ ἦν μοι βουλομένῳ μάτην δεδραμηκέναι. πολλὰ τιμῶν τὶ με τῶν δήμων προσέχοντα· τοὺς φανερωτάτους αὐτῶν, εἴ τις ἀνέκραγε μεῖζον, εἴ τις εὐρόμενος κρηπῖδα, καὶ ἐπιμαθεῖς αὐτῇ, καὶ παρήγορεις ἠξίωσεν εἶναι, καὶ λόγον ἀπέτεινεν, ὡς ἀνίους, ὡς συνωμότας, ὑπηρετῶν χερσὶ παραδιδοὺς, ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας ὠθουμένους, προσέταξα. συγχυθέντα * δὲ αὖθις καὶ πολλάκις ἀναλαβών τε καὶ καταστήσας τὸν δῆμον, διὰ πάσης ἦλθον ἐν λόγοις ὁδοῦ, τὸν ἀρχιερατικὸν ἐκεῖνον θρόνον ἀποσεμνύνων, καὶ πείθων ὅτι διὰ τῆς εἰς ὑμᾶς ἀθετήσεως καὶ τιμῆς, ὁ θεὸς ἀθετεῖται δὴ καὶ τιμᾶται· οἱ δὲ, εὐφήμῳ τε φωνῇ τὸ μακάριον ὄνομα τῆς σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις, καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι.

γρ. συσχεθέντα

τὸ μὲν δὴ τῶν ἀνδρῶν, εἰ καὶ πέρα προεδρίας, ἀλλ' ἔλαττον ἦν· αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα δυσμεταχείριστον, χεῖρας αἴρουσαι, βρέφη προτείνουσαι, καὶ μύουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα μὴ εἰς ἔρημον τοῦ συνήθους προεστῶτος τὸν θρόνον ἐνατενίσειαν, μικρὸν ἐδέησαν τοὺς τἀναντία πολιτευομένους ἡμᾶς, εἰς πάθος παραπλήσιον ἐκκαλέσασθαι· ὅπερ ἵνα μὴ πάθω, φοβηθείς· ᾐσθανόμην γὰρ ἀγόμενος· ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν· καὶ εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα, ἐπαρασάμενος τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, εἴ τις ἐμμίσθως, εἴ τις κατὰ χρείαν, ἢ χάριν, ἢ ὅλως ἰδίᾳ τι διαφέρειν αὐτῷ φθέγξαιτό τι τῶν ἡκόντων εἰς τὴν τῆς ἐκκλησίας παράκλησιν· ἧκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος, ὃς οὐδὲ περιέμεινε πεσεῖν. ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἄπλυτα κυκεών, φωνὴ παμμιγὴς, ὑπὸ τοῦ λίαν ἐνηχεῖν ταῖς ἀκοαῖς ἀδιάκριτος. κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, εἰς θρῆνον αὖθις ἀπετελεύτησεν ἡ βοή· καὶ ἦν ἄκουσμα σκυθρωπὸν, ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν

Facta igitur virorum, & si vltra spem & expectationem, attamen minora erant. Sed mulieres, res quæ non facile tractatur, manus tollentes, infantes tendentes, & claudentes oculos, ne in vacuam consueto patrono sedem inspicerent, parum abfuit quin nos, qui contra studebamus, ad affectum similem euocarent: quòd ne mihi eueniret, veritus (sentiebam enim me ipso affectu duci) solui cõcionem, & in quartum diem vt venirent edixi, execratus dirissimas execrationes, si quis ob mercedem, si quis ob vtilitatem, aut ad gratiam, aut omnino quod interesset ipsius, aliquid loqueretur eorũ quæ pertinerent ad ecclesię inobediẽtiã. Venit dies præstituta, & populus aderat aduersarius, & ad contẽtionem paratus, qui ne interrogationẽ quidem expectauit. Verùm statim erant omnia confusa, vox promiscua, propterea quod nimiũ insonabat auribus indistincta. Cùm autẽ sacri præcones audientiam facerent, desiit in fletum clamor. Et erat res auditu tristis, gemitus virorum, mulierum

vlulatus, puerorum ploratus. Alius dicebat se patrem desiderare, alius filium, alius fratrem. Sic diuidebant ætatibus propinquitatis nomina. Me autem interea aliquid dicere conante, ostenditur libellus ex media multitudine, & precatur aliquis, publice vt is omnib. recitaretur: Ille autem erat adiuratio ad me, vt desinerem per vim multitudinem tentare; & vt differrem dilationem, donec ipsis liceret ad beatissimum tuum caput hac de re decretum mittere ac legatum: immo verò potius me rogabāt, vt eorum caussæ litteris patrocinarer quæ cognouissem tibi explicaui. Dicebatur igitur in concessu à presbyteris & publice à multitudine, libellus ea ipsa sigillatim enarrabat, patrium esse & apostolicū Erithriditas esse etiam has ecclesias. Seditionem exercuisse eas aduersus Orionem, beatum prouectis ætatis senem, & crimen habentē quòd lenissimus esset. Istud enim iam maledicti loco obiectum est, ab his qui postulāt

ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί. ὁ μὲν ἔφη πατέρα ποθεῖν, ὁ δὲ υἱὸν, ὁ δὲ ἀδελφόν. οὕτως ἐμερίζετο ταῖς ἡλικίαις τὰ τῆς συγγενείας ὀνόματα. ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντος, ἀναδείκνυται γραμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους· καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι· τὸ δὲ ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἐμὲ παύσασθαι σὺν βίᾳ τοῦ πλήθους ἀποπειρώμενον, καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέχρις ἂν αὖθις δὴ γένηται πρὸς τὴν μακαριωτάτην σοῦ κεφαλὴν ὑπὲρ τούτου ψήφισμα πέμψαι καὶ πρεσβευτήν· μᾶλλον δὲ ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν ἐν γράμμασιν, ἅπερ ἐδιδάχθην διδάσκοντα. ἐλέγετο τοίνυν καὶ ἐν συνεδρίῳ παρὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ δημοσίᾳ παρὰ τοῦ πλήθους, καὶ τὸ γραμμάτιον αὐτὰ ταῦτα καθ᾽ ἕκαστον διεξῄει, πάτριον εἶναι καὶ ἀποστολικὸν, Ερυθρίτιδας εἶναι καὶ ταύτας τὰς ἐκκλησίας· ἀποστασιάσαι δὲ αὐτὰς πρὸς Ὠρίωνα τὸν μακάριον, πορρωτέρω τε ὄντα πρεσβύτην, καὶ αἰτίαν ἔχοντα, πρᾳότατον εἶναι. τοῦτο γὰρ ἤδη καὶ λοιδόρημα γέγονεν ὑπὸ τῶν ἀξιούντων ἱερω-

συνὴν προστάτην εἶναι τὰ εἰς ἀνθρώπους καὶ πολυπράγμονα· καὶ ἐπὶ πλεῖον παρέτεινε ζῶν, οὐκ ἀνασχέσθαι περιμεῖναι τοῦ δικαίου τὴν τελευτὴν, ἀλλὰ προβαλέσθαι τὸν μακάριον Σιδήριον. ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι, καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς περὶ βασιλέα Βάλεντα στρατείας ἥκων κατὰ χρείαν ἀναγκαίαν αἰτηθέντων ἐπιμελείας, οἷος ἐχθρούς τε κακῶσαι, καὶ φίλους ὀνῆσαι. τότε δὲ καὶ ἐκράτει τὰ τῶν αἱρέσεων. πλήθει γὰρ περιῆσαν. καὶ καιρὸν ἔχει ἡ δεινότης, ὄργανον οὖσα φρονήσεως. τοῦτον οὕτως ἕνα καὶ μόνον ἀποδεδεῖχθαι Παλαιβίσκης ἐπίσκοπον· ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως. ἐκθέσμως μὲν οὕτως, ὅσα γε τῶν γερόντων ἠκούσαμεν, εἰ μήτε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατέστη, μήτε παρὰ τριῶν ἐνθάδε, καὶ εἰ τὸ σύνθημα τῆς χειροτονίας ἐκεῖθεν ἐδέδοτο. μόνον γάρ φασι δὴ τὸν μακάριον Φίλωνα θαρσῆσαι τὴν τοῦ συνιερέως ἀνάρρησιν. Φίλων ἐγένετο Κυρηναῖος, ἔτι παλαιότερος ὁ τοῦ νεωτέρου θεῖός τε καὶ ὁμώνυμος, τὰ μὲν οὕτω δῆλα, ὁποῖον ἂν γένοιτο

episcopatum patronum esse in rebus humanis & negotiosum. Et quia morabatur diutius in viuis, noluisse expectare iusti viri mortem, sed designasse Siderium qui mortuus est. Videbatur enim ipse iuuenis esse, & gnauus vir, qui ab imperatoris Valentis exercitu venerat, ob negotium agrorum petitorum curationis, qui poterat & inimicos lædere & amicos iuuare. Tunc autem dominabantur hæreses. Multitudine enim superabant, & industria occasionem habuit, quæ instrumentum est prudentiæ. ille igitur vnus & solus appellatus est Palæbiscæ Episcopus. Sed nec vt fas est declaratus fuit, immo vero contra fas, quantum quidem à senibus audiuimus, si nec Alexandriæ constitutus est, nec à tribus Episcopis hic, si nec signum designationis istinc datum erat. Solum enim dicunt beatum Philonem ausum esse coepiscopi renunciationem. Philon fuit Cyrenensis, etiam antiquior iunioris auunculus & gentilis, in reliquis qualis esse solet

discipulus Christi, quod autem attinet ad inperandum & parendum magis confidens & audax quam legitimus. Sed enim peto veniam ob id quod dixi de sacra mente senis, illum solum lum venientem declarasse, & in sede constituisse beatum Siderium: etenim necesse est in temporibus, in quibus libertati locus non erat, diligentiam prætermitti. Ob id ingentem Athanasium cessisse tempori. Et non multo post cum oporteret in Ptolomaide rectæ religionis scintillam, quæ adhuc parua erat, fouere & amplius succendere eum virum, vt maioribus rebus aptum, illuc transire imperasse Metropoliticam Ecclesiam administraturum. Senectus autem illum ad vicanas Ecclesias reduxit. Illic mortuus non habuit successorem qui ne ipse quidem subierat alterius successionem. Palægisca autem & Hydrax in pristinam conditionem redacta sunt & ad Erythrum reuocata, decreto, vt aiunt venerandi tui capitis. Et verò huic rei

παίδευμα τοῦ Χριστοῦ, τὰ δὲ εἰς τὸ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, θαῤῥαλεώτερος μᾶλλον, ἢ νομιμώτερος· ἀλλὰ γὰρ αἰτοῦμαι συγγνώμην, ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν ἱερὰν τοῦ πρεσβύτου ψυχήν· τοῦτον ἥκοντα μόνον ἀποδεῖξαί τε καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθίσαι τὸν μακαρίτην Σιδήρειον. ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαῤῥησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι· διὰ τοῦτο τὸν πάμμεγαν Ἀθανάσιον συγχωρῆσαί τε τῷ καιρῷ· καὶ μετ' οὐ πολὺ δεῆσαν, ἐν Πτολεμαΐδι τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψαι, τὸν ἄνδρα τοῦτον ὡς μείζοσι πράγμασιν ἐπιτήδειον, ἐκεῖ διαβιῶναι κελεῦσαι, τὴν Μητρόπολιν ἐκκλησίαν ἐπιτροπεύσοντα. γῆρας δ' αὐτὸν εἰς τὰς κωμήτιδας ἐπανήγαγεν· οὐ καταλύσας, οὐκ ἔχει διάδοχον, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ὑπῆλθεν ἑτέρου διαδοχήν. Παλαίβισκα δὲ καὶ Ὕδραξ, εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἐπανῆλθον, καὶ πρὸς τὸ Ερυθρὸν ἀνελήφθησαν, δόγμασι, φασί, τῆς σεβασμίας σου κεφαλῆς. καὶ τούτῳ δὴ

μάλιστα πάντων ἀνέκειντο, ὧν μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θεσμόν. γράμματα μὲν οὖν, ᾔτησα γὰρ, οὐκ εἶχεν ἀποδεικνύναι· ἐπισκόπους δὲ τῶν συνέδρων αἰτίασθαι μάρτυρας. οὗτοι δὲ ἔφασαν, ἐπιστολῇ πειθαρχοῦντες ἐκεῖθεν ἡκούσῃ, πεῦσιν περὶ Παύλου προτεῖναι τῷ δήμῳ. καὶ δόξαι ἅπασιν ἐπίμαχον ἔχειν, ἀνενέγκαι περὶ αὐτοῦ· τοὺς δὲ θεσμοὺς ἑτέρους γενέσθαι. καὶ εἴ μοι δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε, ἐκεῖνος ἦν ὄντως ὁ καιρὸς ὁ τῆς σκέψεως· ὃ γὰρ ἀφελέσθαι τοῦ μὴ χαρίσασθαι λυπηρότερον. ἀλλὰ
Γρ. δόξαι κρατείτω καὶ νῦν ὅ, τι ἂν δόξῃ * τῇ πατρικῇ σου κεφαλῇ. εἰ γὰρ ὃ δόξαι τότε, δίκαιον αὖθις γέγονε, καὶ τοῦτο περιέχονται, ὃ μηκέτι δοκεῖν, ὃ δίκαιον μετατίθησιν· ὥσθ' ὅ, τι ἂν γνῷς, τοῦτο τῷ πλήθει δίκαιον γίνεται. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. διόπερ οὐκ ἀνταίρουσι χεῖρας· ἀλλ' ἱκετεύουσι μὴ γενέσθαι ζῶντος αὖθις ἔτι τοῦ πατρὸς, ὀρφανοί· οὕτω γὰρ ἐπὶ λέξεως λέγουσι. κἀγὼ τὸν νεανίσκον οὐκ οἶδα πότερον ἐπαινέσαιμ'

maximè omnium incumbebant, non oportere reiici collocationem à te profectam. Litteras igitur, petiui enim, non poterant ostendere: verum Episcopos ex his, qui in consessu erant, excitabant testes. Illi autem dicebant epistolæ se obtemperantes illinc venienti, rogationem de Paulo proposuisse populo. Et cùm visum esset omnibus episcopum habere, se retulisse de eo, collocatores autem alios fuisse. Et si mihi concedis loqui, pater venerādissime, illud erat reuera tempus deliberationis. Nam adimere, quàm non tribuere, acerbius est. Verùm obtineat etiam nunc quidquid placuerit paterno tuo capiti. si enim quod tunc placuit tibi iustum illis fuit, & id proferunt, quod non amplius tibi placet, ius mutatur. Itaque quidquid decreueris,* id multitudini iustum efficitur. Obedientia enim vita est, & mors inobedientia. Proinde non cōtrà manus tendunt. Verùm rogant ne sint viuente adhuc patre orbi, sic enim ad verbum loquuntur. Atque haud scio vtrum iuuenē laudare

* *tuæ sententiæ populus nō refragatur.*

debeam ob beneuolentiam ab omnibus profectam, an beatum prædicare. Aut enim artis est & facultatis, aut gratiæ diuinæ sic homines permulcere, & popularitate quadam delinire multitudinem, ita vt absque eo vita sit acerba omnibus. Quamobrem videbuntur de iis humano tuo ingenio humaniora, mihi autem redeundum est in vrbem. Et illic expectabo eius quod faciendum est signum. Quæ igitur his quatuor diebus administraui, quos his in locis consumpsi, eorum non ignorabis quam formam quodque consecutum fuerit, nec mireris si aliquando eundem hominem & laudare & vituperare mihi accidat. Non enim easdem ob res vtraque facio. res autem & facta laudãtur & vituperantur. Seditio inter fratres in Christo, optimum quidem fuerit si nunquam oriatur, orta autem optimum esset si paulò post desinat. Hac ratione impulsus & litteris à te missis parens, sustinui arbiter esse & præbui aures controuersiæ tali. In Hydrace locus est quidam, qui maximè altus

ἂν τις παρὰ πάντων εὐνοίας, ἢ μακαρίσαιμι. ἢ γὰρ τέχνης ἐστὶ καὶ δυνάμεως, ἢ χάριτος θείας, οὕτω τοὺς ἀνθρώπους* ἐξομαλίσαι γρ. ἐξο- καὶ καταδημαγωγῆσαι τὸ πλῆθος, ὥστε τὸν μιλῆσαι χωρὶς αὐτοῦ βίον ἀβίωτον ἅπασιν εἶναι· δεῖ δόξει μὲν, περὶ αὐτὸν τῷ φιλανθρώπῳ σου φύσει φιλανθρωπότερα, ἐμοὶ δὲ ἐπανιτέον εἰς ἄστυ· κἀκεῖ περιμένω τοῦ ποιητέου τὸ σύνθημα. ἃ δή σοι ἐν ταῖς τέτρασιν ἡμέραις διῳκησάμην, ἃς ἐν τοῖς τῇδε τόποις διέτριψα, τούτων οὐκ ἀγνοήσεις ὅν τινα τύπον ἕκαστον εὕρετο. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἴ ποτὲ τὸν αὐτὸν εὖ τε καὶ κακῶς εἰπεῖν μοι συμβαίη. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἑκάτερα. τὰ πράγματα δὲ ἐπαινεῖται καὶ ψέγεται. στάσις ἐν τοῖς κατὰ Χριστὸν ἀδελφοῖς, καλὸν μὲν εἰ μηδέποτε φύοιτο· φῦσα δὲ καλὸν εἰ μετὰ μικρὸν παύοιτο. δι' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ γράμμασι καταπεμφθεῖσι πειθόμενος, διαιτητὴν ὑφεζόμην, καὶ δέδωκα τὰς ἀκοὰς ἀμφισβητήσει τοιᾶδε. ἐν Ὕδρακι τῇ κώμῃ, χωρίον ἐστὶ τῆς κώμης αὐτὸ τὸ μετεωρότατον,

ὃ πάλαι μὲν ἦν φρούριον ἐρυμνότατον· κατασεισθέντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον ἐρείπιον. τέως μὲν οὖν ὀλίγοις ποσὶ τὴν ἑαυτοῦ
γρ. εἰς ἑτέρας μερῶν, εἰς * ἑκατέρας χρείας διεσχημάτιστο· οἱ δὲ παρόντες οὖν τῶν πολεμίων καιροὶ, διότι δύναιτ' ἂν ἐκτειχισθῆναι, καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν χρείαν ἐπανελθεῖν, τοῦ παντὸς ἄξιον αὐτὸ τοῖς κεκτημένοις παρέχονται. τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις
γρ. Διοσκορείῳ ἐπισκόποις * Διοσκόρῳ καὶ Παύλῳ τὸ περιμάχητον ἦν. ἐν αἰτίᾳ γὰρ ἐπεποίητο τὸν Ἐρυθρίτην ὁ Δαρδανίτης ἐπιβουλότατα σκέψασθαι, ὅπως ἂν τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσαιτο· καθοσιώσαντα μὲν τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον, ἁρπάσαντα δὲ οὕτως τὴν τῆς εὐσεβείας ὑπόθεσιν, ἤδη χειρὶ βιαίᾳ περιεστῆναι τοῦ πανουργήματος. πρὸς ταῦτα ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος ἐπεχείρησε μὲν ἀντιλογίας κομίσαι τινὰς, ὅτι τε προκατειλήφει τὸν λόφον, καὶ ἐκκλησίᾳ παλαίτερον ἀπεδέδεικτο, πρὶν τὸν εὐλαβέστατον Διόσκορον ἀποδειχθῆναι τοῦ χωρίου δεσπότην. ἀλλὰ ἂν μὴ μα-

eſt, vbi olim erat caſtellum munitiſſimū. Cùm autem tremefeciſſet Deus terram, factus eſt deſerta parietina. Interim igitur paucis quidem ſui partibus, ad vtrumque vſum * ædificatus & formatus fuerat. Præſentia autem hæc hoſtium tempora, quia poſſet muniri, & in priſtinum ſtatum redire; reddunt eum locum dominis ſuis omni pretio dignum. Iſte locus fratribus noſtris, & verò etiam aliis religioſiſſimis Epiſcopis Dioſcoro & Paulo, erat id de quo contendebant. Accuſauerat enim Dardanites Erythritem, quod excogitaſſet inſidioſiſſime quomodo vindicaret, quod ſuum non eſſet, conſecrato quidem Deo, loco alieno. Et ſic occupata causâ pietatis, iam manu violenta ſuam tuebatur fraudem. Aduerſus ea religioſiſſimus Paulus conatus fuit adferre contradictiones quaſdam, & quod ante poſſediſſet illud caſtrum, & eccleſia extitiſſet antiquior, priuſquam religioſiſſimus Dioſcorus conſtitutus eſſet loci dominus. Sed ſi non ignauius

* *Id/ ſacrum & profanum.*

& ſegnius quiſpiã attingat cõtrouerſiam cito verum apparet. Quemadmodum ſanè omne iſtud eſt; friuolum. Quod enim neceſſaria precati ſint incurſu hoſtium homines, qui illuc confugerant, iſtud locum non conſecrat. Alioqui montes omnes,& omnes valles eccleſiæ erunt,& nullũ erit caſtellum quod effugiat,quin publicum ſit.In quibus omnibus cum hoſtes prædantur, preces ſacramenta fiunt. Domus autem multæ temporibus impijs Arrianorum preces acceperunt & myſteria. Nihilominus priuatæ ſunt.fuga enim illud tempus. etenim illi hoſtes.Sed ego quærebam tempus dedicationis, ſi à dantibus & concedentibus poſſeſſoribus factum fuiſſet. Demonſtrata ſunt plane omnia contraria.Epiſcoporum alter quidem cupiebat occupare ; alter verò cum eſſet eius loci poſſeſſor antiquus non permittebat.Ad extremum abiir alter claues habens, alter verò aperit &ſacram menſam inferens,conſecrat paruulã domũculam in lato tumulo.

Verùm

λαχώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως, ταχὺ τἀληθὲς εὔδηλον γίνεται· ὥσπερ οὖν ἁπλοῦ τοῦτο πέφυκεν ἑάλων· ὃ γὰρ ἐν ἐπιδρομῇ τότε πολεμίων ἐκεῖ συμφυγόντας ἀνθρώπους, δέξασθαι τὰ μάλιστα, τοῦτο τόπον οὐ καθιερῶσι. ἢ πάντα μὲν ὄρη, πᾶσαι δὲ φάραγγες ἐκκλησίαι, καὶ οὐδὲν ὅ, τι φρούριον ἐκφεύγει τὸ δημόσιον εἶναι. ἐν οἷς ἅπασιν ὁπόταν οἱ πολέμιοι προσνομεύσωσιν, εὐχαὶ καὶ μυστήρια γίνονται. οἰκίαι δὲ ὅσαι κατὰ τοὺς ἀθέους τῶν ἐξ Αρείου καιρούς, εὐχὰς ἐδέξαντο καὶ μυστήρια· ἀλλ' οὐδὲν ἧττόν εἰσιν ἰδιώτιδες· φυγὴ γὰρ κἀκεῖνο. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πολέμιοι. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, εἰ παρὰ διδόντων, εἰ παρὰ συγχωρούντων τῶν κυρίων ἐγένετο. ἀπεδείχθη λαμπρότερος ἅπαντα τἀναντία· τῶν ἐπισκόπων ὁ μὲν ᾔτει χάριν, ὁ δὲ οὐκ ἐδίδου κύριος ὤν· τέλος ὁ μὲν ᾤχετο τὰς κλεῖς ἔχων· ὁ δὲ ἀνοίγνυσι, καὶ τράπεζαν εἰσφορήσας καθιερῶ μικρὸν οἰκίσκον ἐν λόφῳ πλατεῖ. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι παραιτητέον ἐπὶ τὸν οἰκίσκον,

ε μὴ δι' ὁλοκλήρου τοῦ πλάτους· ὥστε τέχνη τις ἦν, ἐφ' ᾧ τὸν λόφον περιποιήσασθαι. ἐδόκει δή μοι τὸ πρᾶγμα δεινὸν εἶναι, καὶ πέρα δεινοῦ καὶ ἀγανακτητέον, ἐμοῦ μὲν ὑπὲρ τῶν νόμων τῶν ἱερῶν, ὁμοῦ δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς πολιτείας· συγχυθῆναι γὰρ ἅμα πάντα, τοῦτο μὲν, εἰ τρόπος καὶ νόμος ἐπινοηθείη δημεύσεως· τοῦτο δὲ, εἰ διὰ τῶν παναγεστάτων τὰ ἐναγέστατα κρίνοιτο, εὐχὴ, καὶ τράπεζα, καὶ καταπέτασμα μυστικὸν, ἐφόδου βιαίας ὄργανα· καὶ περὶ τούτων ἤδη καὶ ἐν ἄστει διέγνωστο· καὶ συνέτυχε γὰρ οὕτως, ὥστε παρ' ὀλίγους ἅπαντας ἐπισκόπους ἐν τῇ Πτολεμαΐδι τότε συνδεδραμηκέναι κατά τινα σκέψιν πολιτικήν· ἀκροώμενοι δὲ, τὴν
γρ. μετά μὲν πρᾶξιν ἐμίσουν· τὴν δὲ * μετάθεσιν
στασιν ὤκνουν· ἐγὼ δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν ἀξιῶ διαστέλλειν ἀπὸ τῆς εὐσεβείας. κακία γάρ ἐστιν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένη, ἣν φιλοσοφία τὸ τρίτον οὖσαν τῆς ἀθείας εἶ-
γρ. γινό- δος ἐφώρασεν. οὐδὲν οὖν ἱερὸν, οὐδὲ ὅσιον
μενον· ἥγημαι, τὸ μὴ δικαίως τε καὶ ὁσίως * γινόμενον·

Verùm non licet peruenire ad domũculam illam nisi per totam latitudinẽ. Itaque ars quædam & dolus erat ad vindicandum tumulum. Videbatur itaque mihi res illa improba & plus quàm improba. Et videbatur mihi do lẽdum simul pro legibus sacris, simul &pro iure ciuitatis: nam pariter omnia iura perturbari, partim si ratio & lex publicationis excogitaretur, partim si maximè nefaria per ea quæ sanctissima sunt iudicentur, si oratio, & sacra mensa & velum arcanum, instrumẽta incursus & oppressionis violentæ sint. Ac de his quidem etiam in vrbe iudicatum fuerat. Etenim tum ita accidit, vt conuenerint omnes Episcopi præter paucos, Ptolemaidem, ob aliquam deliberationem ciuilem. Audientes autem factũ, oderant; mutationem autem timebant. Ego verò superstitionẽ volo distinguere à vera religione. Vitiũ enim est virtutis persona circũdatum, quam Philosophia tertiã esse impietatis speciẽ deprehẽdit. Nihil igitur sacrũ, nihil sanctũ arbitror quod nõ sit factũ iustè & sãcte.

Itaque non in animum inducebam horrere dictam dedicationem. Non enim ſunt res Chriſtianorum eiuſmodi, vt neceſſe ſit Deum ſequi materias rituales & ceremoniales, & voces tanquam illecebras quaſdam naturales, quod accidere poſſet ſpiritui mundano, ſed vt adſit opus eſt animis à perturbatione vacuis, & Deo cognatis. Vbi autem ira & excandeſcentia iniuſta & iniqua & contentionis plena perturbatio, actionis auctor eſt, quomodo illuc ſpiritus ſanctus accedit, quibus ſuperuenietibus etiamſi ante incola alicuius animi Deus fuerit, exturbatur? Ego igitur ſic animatus eram vt pronunciaturus eſſem mutationem: Ille autem conuincebatur & antea pollicitus illam fuerat, confirmante iureiurãdo. Hoc accepto lubenter, fugiebam ſententiæ pronunciationem, ſed illum ipſum oſtendebam ſibi iudicem eſſe, & cogebam educere proprium limitem. Illo autem recuſante & differente, poſteaquam ob deliberationem aliquam eccleſiaſticam illuc veni, opor-

μενον· οὐκοῦν ἔπεισί μοι πεφευγέναι τὴν λεγομένην καθίδρυσιν. οὐ γάρ ἐστι τὰ Χριστιανῶν, ὡς ἐπεδίδασκες εἶναι ταῖσδε ταῖς τελεστικαῖς ὕλαις τε καὶ φωναῖς, ὥσπερ ὀλκοῖς τισὶ φυσικοῖς ἀκολουθῆσαι τὸ θεῖον, ὅπερ ἐν πάθει πνεῦμα ἐγκόσμιον, ἀλλ᾽ ὥστε παραμεῖναι ταῖς ἀπαθέσι καὶ ταῖς οἰκείαις τῷ θεῷ διαθέσεσιν· ὅπου δὲ ὀργὴ καὶ θυμὸς ἀγνώμων, καὶ δύσει πάθος ἡγεῖται τῆς πράξεως, πῶς ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον παραγίνεται· ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὸς, ἐξοικίζεται. ἐγὼ μὲν οὖν εἶχον ὡς ἀποφαινούμενος τὴν μετάθεσιν· ὁ δὲ καὶ ἐξηλέγχετο, καὶ προΐετο ὑποσχόμενος, αὐτὴν, ἔργου τὴν ὑπόσχεσιν βεβαιώσαντος· τούτου λαβόμενος ἀσμένως, ἤδη τὴν ἀπόφασιν ἀπεδίδρασκον· ἀλλ᾽ ἐκεῖνον αὐτὸν ἀπέφαινον ἑαυτῷ δικαστὴν, καὶ τὸν οἰκεῖον * ὅρον ἐκβιβάζειν ἠνάγκαζον. ἀναιδευομένου δὲ καὶ διατρίβοντος, ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἕνα σκέψεως αὐτόθι προελκομένην,

γρ. τῶν οἰκείων ὅρων

ἐδέησεν ἐπιδοῦναι ταῖς ὄψεσι τὸν τόπον, καὶ ἐπιδιαγνῶναι τὰ τῆς ὑποθέσεως. ὃ πάλιν πλήρης ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν, συνειλεγμένων, ἐφ' ὧν ἁπάντων κἀμοῦ οἵ τε ὅροι διεδείκνυντο τὴν τοῦ Δαρδανίτου μερίδα σαφῶς ἀποτεμνόμενοι, καὶ μαρτυρεία γερόντων, καὶ συγκαταθέσεις τῶν τέως ἀντιλεγόντων, τὸν εὐλαβέστατον Διόσκορον τοῦ χωρίου δεσπότην ἀπέφηναν· ἐγκειμένου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ Διοσκόρου, γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον ὃ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, ὃ πρὸς τὴν ἁγιότητα τὴν σὴν ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος ἐπεποίητο ἐν ἐπιστολῆς εἴδει, κωμῳδίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ, ἀφ' ἧς αἰσχύνεσθαι προσῆκεν, οὐ τὸν κακῶς ἀκούσαντα, τὸν δὲ κακῶς ἀγορεύσαντα· ἀλλ' ἔστιν ἄρα καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθὸν, ὃ αἰσχύνεσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἀναμάρτητον, θείας ἀντικρύς ἐστι καὶ μοίρας καὶ φύσεως· ὃ δὲ ἐπὶ τοῖς οὐκ εὖ γινομένοις ἐρύθημα, σωφροσύνης τις ἂν ἀπεφήνατο·

tuit in rem præſentem venire, & iterum de cauſa cognoſcere, & rurſus aderat cœtus epiſcoporum ex vicina regione conuocatorum, cùm alius congregatus eſſet ob aliud negotium: coram quibus omnibus, atque etiam me, limites oſtẽdebantur, dirimentes aperte Dioſcori partem, & ſenũ teſtimoniũ & approbationes, eorũ qui ante contradicebant, oſtenderũt piiſſimum loci dominum Dioſcorum. Inſtante autem fratre meo Dioſcoro neceſſe fuit & libellũ famoſum omnib. recitari quem ad ſanctitatem tuã piiſſimus Paulus fecerat, in forma epiſtolæ, comœdiam impudentem contra fratrem & improbam, à qua erubeſcere ſuppetebat, non ei qui male audierat, ſed ei qui male dixerat. Sed eſt profecto & iſtud ſecundum bonum, erubeſcere. Nam extra peccatum eſſe, diuinæ eſt plane fœlicitatis & naturæ. Ceterũ rubore ſuffundi ob ea quæ rectè facta non ſunt, aliquis pronunciaſſet eſſe modeſtiæ.

Quæ quidem ſubiens in præſenti negotio Paulus piiſſimus, oſtendit potiorem omni eloquentia pœnitentiam ex animi ſui ſententia profectam: nam quod confeſſus eſt peccaſſe,& viſus eſt angi fœdo dolore, vt ob mala ſponte ſuſcepta, omnes nos beneuolos ei & pariter affectos reddidit. Et quod à nobis factum eſt, non eſt admirandum. Sed piiſſimus Epiſcopus Dioſcorus, vbi vidit eum qui magno ſtudio ſecum antea contenderat humiliorem, ſententia vincens, animo ſuo victus eſt:& fuit in poteſtate piiſſimi Pauli, facere vtrũ vellet, retinere aut tradere eximio Dioſcoro tumulum, cedenti multis conditianibus, quarum nullius auditionem pertuliſſet ante illius pœnitentiam. Etenim vendere ſolum tumulum, & compenſationem dare omnem ſimul poſſeſſionem & alia præterea multa excogitauit, large ſuppeditans ei rationes, vnde aliquis gratificaretur alicui opinioni præſumptæ. Ille autem hæc refugiebat, volebat autem ſubingredi emptionem factã fratri Dio-

ἀφ' ὧν ἀποριαῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος πράγματος ὁ εὐλαβέστατος Παῦλος, ἁπάσης ῥητορείας ἰσχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν. τὸ γὰρ ὁμολογῆσαί τε ἁμαρτεῖν, καὶ φανῶσαι τὴν αἰσχρὰν λύπην τὴν ὡς ἐπὶ κακοῖς αὐθαιρέτοις λυπουμένων, πάντας ἡμᾶς εὔνους αὐτῷ καὶ συνδιαθεμένους παρέσχετο. καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον οὐ θαυμαστόν· ἀλλ' ὁ εὐλαβέστατος ἐπίσκοπος Διόσκορος, ἐπειδὴ τὸν τέως διαφιλονεικούμενον ταπεινότερον ἐθεάσατο, τῇ ψήφῳ κρατῶν, ἡττήθη τῇ γνώμῃ· καὶ γέγονεν ἐπὶ τῷ εὐλαβεστάτῳ Παύλῳ, ποιεῖν ὁπότερα βούλοιτο, καταγαγεῖν, ἢ παραδοῦναι τὸν λόφον τοῦ θαυμαστοῦ Διοσκόρου πολλαῖς ἐνδόντος αἱρέσεσιν, ὧν οὐδεμιᾶς ἂν ἀκοῆς περὶ τῆς ἐκείνου μετανοίας ἠνέσχετο. καὶ γὰρ ἀποδόσθαι μόνον τὸν λόφον, καὶ ἀμοιβὴν δοῦναι τὴν ἅμα τὸ κτῆμα, καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν, ἐπιδαψιλευόμενος αὐτῷ πόρους, ἀφ' ὧν ἄν τις περιλήψει χρήσαιτο. ὁ δὲ ταῦτα μὲν ὤκνει, ἠξίου δὲ ὑπεισελθεῖν αὐτὸς τὴν εἰς τὸν ἀδελφὸν

Διόσκορον γενομένην ὠνὴν, καὶ ἐπεὶ τοῖς αὐτοῖς ἀντικαταστῆναι δεσπότης τοῦ κτήματος, ἐγένετο περὶ τὸν λόφον, καὶ τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν ἐλαιώνων ἐγκρατής· τὸν δὲ ἡ μεγαλοφροσύνη κτῆμα αὐτὴ κτήματος, μεῖζον ἀντ' ἐλάττονος παρεγέγονε. κοινὸν ἀμφοῖν ἀγαθὸν, ἡ φιλαδελφία, καὶ ὃ εἴσω γενέσθαι τῶν νόμων τῶν εὐαγγελικῶν, οἱ συνεκτικωτάτην τῶν ἐντολῶν τὴν ἀγαπητικὴν διάθεσιν ἀπεφήναντο. ἐν τοῦτο μόνον ἔδει μνήμης ἀξιῶσαι μηνύσαντα τῶν ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις καὶ τὴν ὁμόνοιαν, τὴν μέσον δὲ παραλιπεῖν, εἴ τις ἐπίσκοπος ὢν, ἤλω τι πταίσας. ἃ γὰρ οὐκ ἔδει πεπρᾶχθαι, ταῦτα καλῶς ἔχει διδόναι τῇ λήθῃ· ἀλλ' ἵνα μὴ πάντα ἐκ πάντων ὁ ἀδελφὸς Διόσκορος ἀποτυγχάνῃ, ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα ὃ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν, ἵνα μηδὲν ἀγνοήσειεν ἡ σὴ θεοσέβεια, ὡς οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' αὐτὴ πάντως ἐποιεῖτο πεισθῆναι διὰ τῶν ἀποβάντων, ὅτι μὴ ἐπ' ἀδίκοις ἐφιλονείκησε.

ſcoro,& eadem conditione ſubſtitui dominus poſſeſſionis; fuit compos, præter tumulum, & vinearum & oliuetorum. At huic animi magnitudo comparata eſt, poſſeſſio pro poſſeſſione, maior loco minoris. Commune ambobus bonum, fraternus amor, & legum eccleſiaſticarum obſeruatio, quæ pronunciarunt affectum charitatis maximè continere præcepta. Vnum iſtud ſolum oportebat eum cenſere dignum memoria, qui nunciauit fratrum conciliationes & concordiam, quæ autem interuenerunt, prætermittere, ſi quis Epiſcopus eſſet in aliquo lapſu deprehenſus. Quæ enim facta non oportuit, rectum eſt obliuioni mandare. Verùm ne frater Dioſcorus fruſtra ſit in omnibus vndequaque, tribui eius petitioni, perſequi omnia diligenter, ne ignoret tua pietas, quàm non pro nihilo, ſed magni ducebat te credere per ea quæ euenerunt, quod non ob iniqua contenderit.

Et ego virum illum cùm ob alia laudo: valde enim meis moribus est aptus: & mirum in modum admiror ob reuerentiam in sedem. Et per charum tuum & venerandum caput, arbitror pauperes Alexandriæ multam ei debere gratiam, quorum agros excolit, celeriter quoquo versum proficiscens, colligens tributa ex rebus desperatis, & opportunis vtens temporibus. Seditio episcoporum sic processit. Præceptum autem mihi erat à te, vt audirem etiam Iasonem qui dicebat se multa & iniusta passum esse à compresbytero. Sic igitur ista se habent. Lamponianum Iason condemnauit iniuriæ, iste autem præueniens confessione probationem, habet pœnam, prohibitus ecclesiastica communione. quamquam emisit lachrymas ex pœnitentia, & populus supplex eum sibi concedi poposcit. Verùm ego mansi in his quæ decreta fuerant. Remisi autem auctoritatem soluendi ad cathedram episcopalem. Tantum igitur mihi sumpsi, si accederet Lamponiano mors, & si certus dies mortis

κἀγὼ τὸν ἄνδρα τά τε ἄλλα ἐπαινῶ· πολὺ γάρ μοι πρὸς τρόπου· καὶ τῆς εἰς τὸν θεῖον ἐκεῖνον αἰδοῦς ὑπεράγαμαι. καὶ ναὶ μὰ τὴν φίλην σου καὶ σεβασμίαν κεφαλήν, πολλὴν οἶμαι χάριν ὀφείλειν αὐτῷ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συμπλόχους, ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκποιεῖ, ταχὺ πανταχοῦ γινόμενος, καὶ ἐξ ἀπόρων φόρους ἐκλέγων, καὶ τοῖς καιροῖς παριστάμενος. τὰ μὲν περὶ τὴν τῶν ἐπισκόπων στάσιν, οὕτως ἐχώρησεν· ἐπίταγμα δὲ ἦν, ὅπως ἀκούσομαι καὶ Ἰάσονος, ὃς ἔφη πολλὰ καὶ ἄδικα παρὰ τοῦ συμπρεσβυτέρου παθεῖν. οὕτως οὖν ἔχει κἀκεῖνα. Λαμπωνιανὸν Ἰάσων εἷλεν ἀδικίας· ὁ δὲ φθάσας ὁμολογίᾳ τὸν ἔλεγχον, ἔχει τὴν δίκην, ἐκκλησιαστικῶν συνόδων εἰργόμενος. καί τοι καὶ δάκρυον ἐκ μετανοίας ἀφῆκε, καὶ δῆμος ἱκέτης αὐτοῦ ἐξητήσατο. ἀλλ᾽ ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκαρτέρησα· τὸ δὲ λύσαι τῇ αὐθεντίᾳ εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέπεμψα. τοσοῦτον οὖν ἐμαυτῷ συνεχώρησα, εἰ προσπελάσειε Λαμπωνιανῷ τὸ χρεών· καὶ ἡ κυρία παρεῖναι

δοκῇ, πᾶσιν ἐφῆκα τοῖς τότε παρεσομένοις πρεσβυτέροις, κοινωνίας αὐτῷ μεταδοῦναι. μηδεὶς γὰρ ἀποθάνοι δεδεμένος ἐμοί· ἀναῤῥωσθεὶς δὲ, πάλιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω, καὶ παρὰ τῆς θεοπεσίας τοῦ καὶ φιλανθρώπου ψυχῆς περιμενέτω τῆς συγγνώμης τὸ σύνθημα. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ιάσων πάντα ἀναίτιος ἑαυτῷ, προπετὴς ἀνθρωπος γλῶτταν, ἐνέτυχεν ἀνδρὶ προπετεστέρῳ τὴν χεῖρα· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον κουφοτάτου πράγματος λόγου, βαρυτάτην τὴν τιμωρίαν ἐξέτισε· καὶ περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἃ διείληφα, ταῦτα Λαμπωνιανὸς ἔχειν ὁμολογεῖ, καὶ οὐδὲν ἀξιοῖ παρὰ τῆς ναυαγίας ὠφελεῖσθαι, τῆς ποιησάσης ἀφανὲς τὸ συμβόλαιον· ἀλλὰ καιρὸν αἰτεῖ, τοὺς καρποὺς ὠνίους γενέσθαι· καὶ ἔφη πάντων ἀμνήσας, ἑνὶ τούτῳ προσέχειν τὸν νοῦν, ὡς ἂν τὰ πτωχικὰ καταθεῖτο χρήματα· νομίσματα δὲ ἦν ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν. ἀνοιστέον ἐστὶ καὶ περὶ τῶνδε τῶν γινομένων παρ' ἡμῖν,

videretur adesse, quòd permiserim omnibus qui tùm aderant presbyteris ei communionem impertire. Nemo enim vinctus anathremate mihi moriatur: vbi autem conualuerit ex graui morbo, eadem conditione obnoxius pœnæ sit, & expectet à diuino tuo & humano animo veniæ signum. Neque enim Iason omnino insons sibi, homo lingua petulans & incontinens, incidit in hominem manu promptiorem. Ac istud sanè quod vulgo dici solet, soluit pœnam grauissimam ob sermonem, rem leuissimam. Et de insimulationibus quæ explicaui, illa fatetur se habere Lamponianus, & nihil postulat se iuuari à naufragio quo amissum est Chirographum. Verùm opus est tempore vt sint fructus vænales: & ait, omnibus neglectis, vni huic se rei animum attendere, vt pecuniæ pauperum soluantur. Nummi autem erant aurei septem & quinquaginta vltra centum. Ad te etiam referendum est de his quæ apud nos fiunt,

vt fieri à te intelligantur. Sacerdotes de criminibus ſacerdotes accuſant, an verò ob falſa non dico: prorſus quidem cum inſidioſo animo. Non enim vt ſupplicium ſumant, verùm vt iniqua lucra concilient iis qui exercitibus imperant: in meos autem humeros neceſſe eſt aſcendere omnium onera. Quocirca rogo ſcribe & edicito nemini quidpiam tale licere: etenim tu mihi gratum feceris & iis qui tranquilliores ſunt, & opem feres iis, qui iniuria afficiuntur, ac multo magis bene meritus eris de illis qui iniuriam inferunt: ſi quidem maius bonum eſt liberari maiori malo. Malum autem maius eſt iniuriã facere quam accipere. Illud enim proprium malum eſt hoc vero alienum. Neque ego indicaui qui ſint illi, neque etiamſi intellexeris qui ſint, coarguas vllum nominatim, vt ne ſim inuiſus fratrib. meis, quos etiãſi in faciẽ priuatim nimiũ obiurgaui; ignoſcet Deus. Verùm fac videaris tantũ odiſſe rẽ, in litteris quas ad me mittes. Intelligam enim

Deo

ἵνα γνώριμα* γνώσηται. ἱεροὺς ἱερέας παρα- γρ. παύ-
νόμων διώκουσι· εἰ μὲν ἐπὶ ψευδέσιν, οὔ- σηται.
πω λέγω· πάντως δὲ μετ' ἐπιβούλου τῆς
προαιρέσεως. οὐ γὰρ ἵνα λάβωσι δίκας, ἀλλ'
ἵνα τοῖς * ἄρχουσι τὴν στρατευμάτων, ἄδικα γρ. ἄρ-
κέρδη μνηστεύσωσιν. ἐπὶ δὲ τοὺς ἐμοὺς ὤμους χουσι τῶν
ἀναβαίνειν ἀνάγκη τὰ πάντων φορτία· διὸ
δέομαι, γράφε καὶ διατάττου μηδενὶ μη-
δὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν. καὶ γὰρ ἐμοὶ χάριν
καὶ τοῖς ἀπραγμονεστέροις, καὶ κακῶς πά-
σχουσιν ἀμυνεῖς· καὶ πολὺ πλέον εὖ πεποιη-
κὼς ἔσῃ τοὺς ἀδικοῦντας αὐτοὺς, εἴπερ μεῖ-
ζον ἀγαθὸν τὸ μείζονος ἀπηλλάχθαι κα-
κοῦ. κακὸν δὲ μεῖζον τοῦ ἀδικεῖσθαι τὸ ἀδι-
κεῖν. τὸ μὲν γὰρ, ἴδιόν ἐστι κακόν· τὸ δὲ, ἀλλό-
τριον. ἀλλ' οὔτ' ἐγὼ κατεμήνυσα τίνες
εἰσὶ, μήτ' αὐτὸς εἰ καὶ μάθοις, ἐπ' ὀνόμα-
τος ἐξελέγξῃς τινὰ, ἵνα μὴ ἀπεχθοίμην
ἀδελφοῖς, οἷς εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ
λίαν ἐπιτετίμηκα, συγχωρήσει θεός· ἀλλὰ
φάνηθι τὸ πρᾶγμα μόνον μισῶν ἐν τοῖς
πρὸς ἐμὲ γράμμασιν. εἴσομαι γὰρ σοῦ

θεῷ μετὰ τοῦ πᾶσιν ἀλύπου τὸ μηκέτι περιηχη-
θῆν περαιτέρω τὴν ἀσχημοσύνην ἡμῶν· μὴ
γὰρ εἴποιμι τῆς ἐκκλησίας. οἰκονομήσασθαι
δὲ ἓν ἔτι λοιπὸν, καὶ λόγου πεπαύσομαι· πε-
γρ. παρ' ἡμῖν Βασκάνιδοι. ρινοστοῦσί τινες βασκάνιδοι* παρ' ἡμῖν. ἀκέ-
ξη γάρ μου μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντος,
ἵνα διὰ τῆς σαφεστέρας τῇ πολιτείᾳ φω-
νῆς τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφατικώτερον πα-
ραστήσαιμι. οὗτοι καθέδραν μὲν ἀποδεδη-
μένην ἔχειν οὐ βούλονται· οἵ γε τὴν οὐσίαν
ἀπολελοίπασιν, οὐ κατὰ συμφοράν, ἀλλ'
γρ. γενόμ. αὐθαίρετοι μετανάσται* γενόμενοι. καρποῦνται
δὲ τὰς τιμάς, ἐκεῖ περινοστοῦντες, ὅπου κερ-
δαλεώτερον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, πάτερ σεβασ-
μιώτατε, χρῆναι τούτοις, ὅσοι τῆς οἰκείας ἐκ-
κλησίας ἀπείπωνται, πάσης* ἐκκλησίας ἀ-
γρ. π. τῆς ἐκκλ. πείπασθαι· καὶ πρὶν ἂν ἀπελθόντες ἐκεῖ
καταστήσωνται, μηδένα δέχεσθαι θυσιαστηρίῳ,
μηδ' εἰς προεδρίαν καλεῖν· ἀλλὰ περιο-
ρᾶν ἀγελαίους ἐν ταῖς δημοτικαῖς καθέ-
δραις, ὅταν εἰς ἐκκλησίαν ἐμβάλωσι. τάχα
γὰρ ἂν ἐπανέλθοιεν, εἰ περὶ τῆς τιμῆς κινδυ-
νεύοιεν,

Deo adiuuante, absque cuiusquam molestia, dedecus nostrum non amplius progredi vlterius, non dicam ecclesiæ. Vnum adhuc reliquum est ad emendandum & corrigendum, & tunc dicendi finem faciam. Oberrant nonnulli apud nos Bacantibi: feres enim me paululum barbara quadam dictione vtentem, vt per vocem visitatiorem Reipub. ostendam nonnullorum improbitatem significantius, ij nolunt habere sedem ratam & constitutam: qui quidem reliquerunt suam ecclesiam, non quadam calamitate, verum voluntarij errones sunt, fruuntur autem honoribus illuc oberrantes, vbi maior quæstus. Mihi autem videtur, pater reuerendissime, oportere his qui renunciarunt suis Ecclesiis, omnem Ecclesiam renunciare. Et prius quàm abeuntes illic constiterint nullum recipere ad altare, neque vocare ad prærogatiuam sedis: sed sinere gregales in plebeiis sedibus, cùm venient in ecclesiam. Celeriter enim reuertentur, si de honore pericli-

tentur, quo honore volunt frui vbique potius quàm vbi decet. Mallent enim illic frui quam nuſquam. Et publice quidem ita ſe gerere oportet cum his, vt cum plane priuatis; ſi fortean ita placeat reuerendiſſimæ tuæ ſedi. Priuatim autem domi intelligemus quomodo cum illis nos debeamus gerere, cùm veniet à tua pietate reſponſio illius quæſtionis, quam nuper de Alexandro moui Cyrena quidem homine genere, qui epiſcopus fuit in quadam vrbe Bithyniæ: Qua expulſus per quãdam ſeditionem, cũ liceat ei redire, non reuertitur, verùm apud nos moratur. De eo Alexandro ſcripſi ad ſanctitatem tuam, omnia diligenter perſecutus quæ ei euenerũt, & ſentẽtiam petens vbi ponere oporteat virum. Quoniam autem nullum mihi de his venit reſcriptum, dubius vtrum interciderint an delatę ſint litteræ, vſque ad beatũ tuum caput collocutus ſum hac de re cum admirãdo Dioſcoro epiſcopo, & actuariis, vt exemplar darent earum litterarum, quæ tum à me ſcriptæ ſunt; imperaui,

ἰδόιεν, ἧς ἀξιοῦσι ἀπολαύειν ἁπανταχοῦ μᾶλλον, ἢ οἱ προσήκει. δέξαιντο γὰρ ἐκεῖ μᾶλλον ἢ μηδαμοῦ· ὃ δημοσίᾳ μὲν, οὕτω προσοιστέον αὐτοῖς, ὡς διέτικρις ἰδιώταις, ἀλλὰ καὶ τῷ σεμνοτάτῳ σου θεοῖν σπουδῇ· ἰδίᾳ δὲ καὶ κατ' οἶκον, εἰσόμεθά πως, ὅπῃ ἥκῃ περὶ τὸ τῆς θεοσεβείας ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως, ἣν πρῴην ἠρώτησα περὶ Ἀλεξάνδρου Κυρίωνος μὲν ἀνδρὸς τὸ γένος, ἱερατεύσαντος δὲ ἐν τινὶ πόλει τῶν Βιθυνῶν· ἧς ἐκ πολλοῦ, κατὰ δή τινα στάσιν ἔξω ἐπεμπήθη, οὐκ ἐπανῆλθεν· ἀλλ' ἡμῖν ἐπιχωριάζει. περὶ τούτου γέγραφα πρὸς τὴν σὴν ἁγιότητα, πᾶσιν ἀκριβῶς ἀπεξηγούμενον τοῖς περὶ αὐτὸν γενομένοις, καὶ γνώμην αἰτῶν οἷ τακτέον τὸν ἄνδρα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἥκει μοι περὶ τούτων ἀντίγραφον, ἀμφίβολος ὢν, πότερον διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα, μέχρι τῆς μακαρίας σου κεφαλῆς, διείλεγμαι περὶ τούτου πρὸς τὸν θαυμαστὸν Διόσκορον τὸν ἐπίσκοπον, καὶ τοῖς ταχυγράφοις τὰ ἀντίτυπα δοῦναι τῶν τότε γραφέντων ἐπέταξα·

ἵνα εἰ μὴ τυγχάνοις δεξάμενος τὴν ἐπιστολήν, ἔχοις παραναγνοὺς * αἰτῆσαί τε, καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέμψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. ἐπὶ πᾶσιν εὔχου περὶ ἐμοῦ. περὶ καταλελειμμένου γὰρ εὔξῃ, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐρήμου, καὶ δεομένου συνεργείας τοιαύτης, ὡς αὐτὸς ὀκνῶ περὶ ἐμαυτοῦ τι φθέγξασθαι πρὸς θεόν. ἅπαντα γὰρ εἰς τοὐναντίον μοι περιέσταται, διὰ τὴν ῥιψοκίνδυνον τόλμαν, ὅτι ἄνθρωπος ἐν ἁμαρτίαις, ἀπότροφος ἐκκλησίας, ἀγωγὴν ἑτέραν ἠγμένος, θυσιαστηρίων ἡψάμην θεοῦ.

γρ. παραγνοὺς

Τῷ αὐτῷ.

Ω δέδωκα τὴν ἐπιστολήν, στέλλεται μὲν ἐπὶ πρᾶξιν, ἣν οὐχ ὅσιον ἐμοὶ διηγήσασθαι· ὅτι δὲ ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, τοῦτο καὶ θέμις εἰπεῖν, καὶ παντάπασιν ἀληθές. ὡς μὲν οὖν ἀγαθὸν ἄνδρα, τιμήσεις· ἣν δὲ ἐγράψατο γραφήν, οἰκείαν εἱμαρμένην πληρούτω. μηδὲ γὰρ δικαίου ποτὲ φόνου προσάψοιο.

vt ſi non acceperis epiſtolam, poſſis vtcumque intelligens petere, & ad me mittere litteras reſpondentes. Ad extremum precare pro me, pro deſerto enim precaberis, & rebus omnibus deſtituto, & indigente tali auxilio, nam ipſe non audeo pro me ad Deum loqui. Omnia enim in contrarium mihi cedunt, ob præcipitem audaciam, quod homo in peccatis procul ab eccleſia nutritus, alia inſtitutione inſtitutus altaria Dei attigerim.

Eidem. 68.

Cui dedi epiſtolam proficiſcitur quidem ad actionem quam nefas eſt mihi narrare. Quòd autem virtutem ab ineunte ætate colit, id fas eſt dicere & omnino verum: vt igitur virum bonum coles. Quam autem accuſationem inſtituit, ſuum fatum impleat: Ne enim iuſtam vnquam cædem attingas.

Ad accuſationem capitis.

Eidem. 69.

Enimuero tibi curæ est etiam Pentapolis. Igitur leges publicas epistolas, quòd autem mala plura & maiora coorta sunt, quam territãt litteræ publicæ, dicentem audies tabellarium. Proficiscitur enim ad auxiliũ vt istinc petiturus. Hostes exitum eius non expectauerunt, sed anteuenerunt effusi confertim magno agmine in regionem. Omnia vastata sunt. Omnia perdita sunt. Vrbes adhuc reliquæ sunt: vsque ad tempus quo scribo. Quid autem in crastinum futurum sit Deus nouit. Proinde opus est precib. tuis, precibus, inquam, consuetis exorare Deum. Ego sæpius iam preces priuatas & communes frustra precatus sum. Quid dico frustra? In contrarium mihi cedunt. Talia sunt peccata grauia & multa.

Proclo. 70.

Anno superiore non venerunt mihi litterę à tua sacra manu. Numeraui & istud cum incõmodis, quæ mihi euę-

Τῷ αὐτῷ.

Μέλει γάρ σοι μέλει καὶ Γενταπόλεως· ἐνοικοῦν ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ἐπιστολαῖς. ὅτι δὲ καὶ πλείω καὶ μείζω γέγονεν, ἢ φοβεῖ τὰ γράμματα, λέγοντος ἀκούσῃ τοῦ διακομιστοῦ. στέλλεται μὲν γὰρ ἐπὶ συμμαχίαν, ὡς ἐκεῖθεν αἰτήσων. τὰ δὲ τῶν πολεμίων, οὐδὲ τὴν ἔξοδον αὐτοῦ περιέμεινεν· ἀλλ᾽ ἔφθασαν ἐκχυθέντες ἀθρόοι κατὰ τῆς χώρας· πάντα οἴχεται· πάντα ἀνήρηται· αἱ πόλεις ἔτι λοιπαί. ὃ μέχρις οὗ γράφω, λοιπαί· ὃ δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν, θεὸς οἶδε. πρὸς ταῦτα, εὐχῶν δεῖ τῶν σῶν, εὐχῶν λέγω, τῶν ἐθάδων δυσωπεῖν τὸν θεόν. ἐγὼ πολλάκις ἤδη, καὶ τὰ ἴδια, καὶ τὰ κοινά, μάτην εὐξάμην· τί λέγω μάτην; εἰς τοὐναντίον μοι περιίσταται. τοιοῦτόν εἰσιν αἱ ἁμαρτίαι, βαρεῖαί τε καὶ πολλαί.

Γρόκλῳ.

Περίσιν οὐχ ἧκει μοι γράμματα παρὰ τῆς ἱερᾶς σου χειρός. ἠρίθμησα καὶ τοῦτο μετὰ τῶν συντυχόντων μοι κατ᾽ ἐκεῖνο

χειρὸς δυσχερῶν· πολλὰ γὰρ ἐπὶ πολλῶν ἐγὼ πέρυσιν ἐπιάθην· ἀλλὰ καὶ ὁ τούτοις χείμων, ὅ,τι μοι λοιπὸν ἦν εἰς τὴν ψυχαγωγίαν ἀφείλετο τὸ παιδίον· εἴμαρτο γὰρ ἄρα, συνόντι μὲν ὑμῖν, εὐτυχεῖν· ἀπόντι δὲ, χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος. γενέσθω δή τις παραμυθία, τὸ δέξασθαι τῆς πατρικῆς σου κεφαλῆς γράμματα, τὸ τιμαλφέστατόν ἀπὸ Θράκης ἀγώγιμον.

Πυλαιμένει.

Δίπλοι λόγοι λέγονται περὶ σοῦ. τοιγαροῦν ὁμοῦ μὲν ἐπὶ Θράκης, ὁμοῦ δὲ εἰς Ισαύρους γράφω, τοῦ περιτυχεῖν σε πάντως μιᾷ γέ τινι τῶν ἐπιστολῶν· ὑπόθεσις δὲ ἀμφοῖν, ἀσπάσασθαι τὴν φιλτάτην κεφαλὴν, Πυλαιμένη τὸν φιλόσοφον. τοῦτο γάρ ἐστι κἂν βούληται, καὶ μὴ βούληται· οὐ γὰρ μήποτε κατακλύσῃ τοῦ πεφυκότος, οὐδ' οὐ μὴ σβέσῃ τὸν ἀνθῆρα τοῦ θείου πυρός· ἀλλ' ἀνάψει ποτὲ, τῆς μεταθηρίας ἀγωγῆς ὑπεράνω γενόμενος.

nerunt illo tempore. Multim enim, & multis in rebus superiore anno molestiis affectus sum. Sed & huius anni hyems, qui mihi reliquus erat ad animi oblectationem, ademit puerulum. Decretum enim erat fato quodam dum vobiscum versarer, vt essem fœlix; cùm autem abessem aduersam] vt sentirem fortunam. Sit igitur aliquod leuamentum accipere paterni tui capitis litteras; preciosissimum eorum quæ è Thracia aduehuntur mercimonium.

Pylæmeni. 71.

Duplex de te fama narratur. Proinde simul in Thraciam, simul autem ad Isauros scribo, vt tu incidas prorsus in vnam aliquam epistolam. Argumentum autem ambarum, salutare amicissimum caput Pylæmenem philosophum. Hoc enim est velit molit. Numquam enim superabit ingenium neque extinxerit scintillam diuini ignis: sed accendat aliquando, improbæ vitæ instituto superato.

Episcopis. 72.

Andronicus qui ecclesiam fefellit, veracem eam esse sentiat. Nuper imò nudiustertius in Deum peccauit, sceleratus fuit in homines, quibus de causis occludentes ei nostram Ecclesiam dictauimus litteras ad vestram fraternitatem, nostrum erga eum animum declarantes. Anteuenit missionem, harum litterarum se supplicem simulans & pœnitentiam pollicitus fuit, quam omnes postulabant, vt acciperem, at ego alterius eram sententiæ: videbar enim plane cognouisse illum hominem, ad quodcumque scelus & facinus promptum. Et metuebam & prædicebam quod quauis de caussa ad ingenium rediturus esset. Quem verisimile erat si timeret supplicem ecclesiis multo magis fore, quam si nihil suspectum ei relinqueretur. Ob hæc quidem eo animo eram, vt persisterem in decreto meo, simul de iis quæ ad Deum pertinent magis piè & religiosè, quæque ad

Τοῖς ἐπισκόποις.

Ανδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, δηλητευούσης αὐτῆς πειραθήτω. πρὸ ὀλίγου οὔπω πάνυ πρὸ ὀλίγου, ἥμαρτεν εἰς θεόν· ἐξύβρισεν εἰς ἀνθρώπους· ἐφ' οἷς ἀποκλείσαντες αὐτῷ τὴν παρ' ἡμῖν ἐκκλησίαν, ὑπηρξάμεθα πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀδελφότητα γράμματα, τὴν ἐπ' αὐτῷ γνώμην μηνύοντα. τούτων ἔφθασε τὴν ἐπιστολήν, ἱκετείαν προσποιησάμενος, καὶ μετάνοιαν ὑποσχόμενος, ἣν ἅπαντες ἠξίουν με δέχεσθαι, πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ ἐδόκουν σαφῶς κατεγνωκέναι τὸν ἄνθρωπον, πάντα ῥᾳδίως εἰπεῖν καὶ ποιῆσαι· καὶ προσδεχόμενον τὲ καὶ προσυλέγον, ὡς ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας, εἰς τὴν φύσιν ἐπανελεύσεται· * ὃν γε εἰκὸς ἀτολμότερον ἔσεσθαι προσκεκυφότα ταῖς ἐκκλησίαις πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ μηδὲν ὕποπτον αὐτῷ κατελείπετο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οἷος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι, ὡς ἅμα τάτε πρὸς θεὸν εὐσεβέστερον βουλευσάμενος, καὶ τὰ

γρ. ὅτι γε ἀλλ' ὅντε

πρὸς τοὺς πολίτας ὠφελιμώτερον. ἀλλ'
Γρ. πολιτευομένοις (ἱταμὸν γὰρ ἀντειπεῖν ἕνα* πολλοῖς, παλαιοτέροις νεώτερον, προσδεδαπανηκόσι τὸν βίον ἱερωσύνῃ, τὸν οὔπω πεῖραν ἡμμένον τοῦ πράγματος) εἶξα δεομένοις, μήπω περιπέμψαι τὰ γράμματα, δέξασθαι δὲ ἐπὶ ῥητοῖς, ἐφ' ᾧ μηκέτι μανεῖται κατὰ τῶν ὁμοτίμων· ἐφ' ᾧ νοῦν ἀντὶ πάθους τοῦ βίου προστήσεται· κἂν μὲν, ἔφην, εἴσω μένῃς τῶν ὅρων οἷς ἔθου, νῦν τε ὑπερευξόμεθά σου τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ λοιποῦ συνευξαίμεθα· ἀναδυσαμένῳ δὲ τὰ τῆς ὁμολογίας, ἡ δίκη μένει, καὶ εἰς ἅπαντα δημοσιευθήσεται, τοσοῦτον ἀνατεθεῖσα χρόνον, ὅσον ἐλέγξαι σου τὸν τρόπον ἀνεπανόρθωτον. ἔδοξε ταῦτα, καὶ πίστιν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν· ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. οὔπω τότε δήμευσις ἐτετόλμητο· οὔπω τότε φόνος ἐνεκεχείρητο. πόσοι διὰ τούτων ἀλῶνται*· πόσοι τῶν πρῴην ἔτι κτηματικῶν, διὰ τούτων πτωχεύουσιν· ἀλλὰ μικρὰ
Γρ. ἀλῆται· π.

ciues vtilius decernens. Verùm inuerecundum eſt vnum reſiſtere multis, iuniorem ſenioribus, qui conſumpſerunt totam vitam in ſacerdotio, eum qui nondum anno ſuperiore attigerat ſacerdotium. Ceſſi precantibus, ne rurſus circum eccleſias mitterem litteras, & recipi ſub conditione, vt ne poſthac inſaniat in homines paris conditionis, vt mentem perturbationi vitæ ſuæ præponat. Etſi, inquam ego, maneas intra terminos quos poſuiſti, nunc precabimur Deum pro peccato tuo. Et in poſterum tecum orabimus. Sin autem conditionem aſpergeris iuſtitia te manet quocunque prædicabitur, dilata tandiu donec arguat tuos mores inemendabiles. Placuerunt iſta, & experimentum ipſe dixit ſe daturum, & nos recepturos. Dedit, & accepimus. Adiecit ad cauſas excommunicationis corollarium. Nondum tum proſcriptio tentata fuerat, nondum cædes perpetrata. Quot propter hunc extorres ſunt? Quot propter hunc, qui locupletes erant, mendici? Verùm parua

ista si cum Magno comparentur, qui optime natus erat, pessime autem interfectus est. Mortuus iacet filius viri clarissimi, omnibus bonis muneribus qui functus est in vrbe, qui consumptus est inuidia quæ in alterum suscipi solet. Petebatur aurum, quod non numerans, verberabatur, & numerãs, quod pecuniæ copiam inuenerat, adhuc verberatur. Cur enim non eius amicis, verùm duci agrum suum vendidit? Deploro quidem ego violatam adolescentiam, & de ipsa vanam spem ciuitatis. Sed quanto ipsius adolescẽtiâ matris senectus miserabilior est, quod è duobus masculis, alter abiit exul ob Andronicum, nec nouit quò terrarum, alterum verò vbi sepelierit, nõ ignorat? O leges vna cum Magno violatas, contra quas præsunt patriæ suæ, contra quas in fœnus sumunt, vt emãt magistratum! Harum igitur rerum Deus alios vult administratores esse. Nobis autem satis est puris esse inter puros, si forte possimus manere inter claustra & septa sacra, & claudere sceleratis sanctissima.

Troïlo.

ταῦτα πρὸς τὸν εὖ μὲν γεγονότα Μάγνον, κακῶς δὲ ἀπολόμενον. κεῖται παῖς ἀνδρὸς λαμπροτάτου, ἅπασι τοῖς οὖσι λελειτουργηκὼς τῇ πόλει, τοῦ πρὸς ἕτερον φθόνου γενναίως παράναλωμα· ᾐτεῖτο χρυσίον, ὃ μὴ διδοὺς ἐτύπτετο· καὶ διδοὺς, ὅτι πόθεν ἐξεῦρεν, ἐτύπτετο. τί γὰρ, οὐ τοῖς αὐτοῦ φίλοις, ἀλλὰ τῷ στρατηγῷ τὸν ἀγρὸν ἀπέδοτο. δακρύω μὲν ἐγὼ καὶ τὴν παραναλωθεῖσαν νεότητα, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῇ ματαίας ἐλπίδας τῆς πόλεως· ἀλλὰ τῆς ἐκείνου νεότητος, τὸ τῆς μηδενὸς γῆρας ἐλεεινότερον, ὅτι δυοῖν ἀρρένων, ὁ μὲν οἴχεται φυγὰς δι' Ἀνδρόνικον, καὶ ὅπου οὐδὲ οἶδεν οἷ γῆς. τὸν δὲ οἶδεν οἷ γῆς κατώρυχε. φεῦ τῶν νόμων τῶν συναδικουμένων, παρ' οἷς ἄρχουσι ἑαυτῶν· παρ' οἷς ἐπ' ἀρχῇ δανείζονται χρήματα. τούτων μὲν δίκην ἑτέρους ἐπιμελητὰς ὁ θεὸς εἶναι βούληται· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη καθαρεύειν ἐν καθαρεῖς, ἐὰν ἄρα δυνώμεθα μένειν εἴσω τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, ἀποκλείειν τε τοῖς ἐναγέσι τὰ πολυαγέστατα.

Τρωΐλῳ.

Σὺ γὰρ δὴ καὶ φιλόσοφος εἶ καὶ φιλάνθρωπος, ὅς γέ με δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεστηκούσης συμφοράς· ἣν τιμήσεις μὲν, διὰ πολίτην φιλόσοφον· ἐλεήσεις δὲ, διὰ τὸ τῆς σαυτοῦ φύσεως ἥμερον, δι' ἀμφότερα δὲ πρόσοδον ἀνορθῶσαι πειράσῃ· δυνάσαι δὲ, ἐπεὶ σώζει τὰς πόλεις Ἀνθέμιος, καὶ φύσιν ἔχει, καὶ τύχην, καὶ τέχνην· ᾧ πολλῶν ὑπαρξάντων εἰς τοῦτο παρὰ θεοῦ, τὸ μέγιστον ἀγαθὸν οἱ φίλοι, καὶ τούτων Τρωΐλος τὸ μέγιστον. ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα προσέξεις τοῖς γράμμασιν, ὧν ἐγὼ πολλὰ κατέσταξα δάκρυα. τί γὰρ δὴ Φοινίκων μὲν οὐκ ἐρῶσι Φοίνικες, οὐδὲ Κοιλοσύρων Κοιλόσυροι, Αἰγύπτιοι δὲ πάσης μᾶλλον, ἢ τῆς ἑαυτῶν· Λίβυες δὲ μόνοι τῆς ἑαυτῶν· ἢ μόνοι Λίβυές εἰσιν ἀνδρειότατοι, καὶ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς νόμοις ἐγνώκασιν; ὧν ὅτε πλείω καὶ φοβερώτερα τοῖς παραβαίνουσι

γένηται

Troïlo. 73.

Enimuero tu & philoſophus es & humanus, oportet me apud te deplorare patriæ meæ calamitates: quàm coles quidem ob ciuem philoſophum: miſericordia proſequeris propter naturæ tuæ clementiam: ob vtrumque autem cadentem erigere conaberis: potes autem quoniam ad ſeruandum vrbes Anthemius & naturam habet & fortunam & artem; cui cum multa ſuppetant à Deo ad id adiumenta, præſtantiſſimum bonum amici, atque in illis Troilus, maximus eſt. Vide igitur vt non ſolum oculos adiicias, verùm etiam mentem valde attendas litteris, quas multis lachrymis perfudi. Cur enim Phœnices non imperant Phœnicibus, neque Cœloſyri Cœloſyris, Ægyptij autem magis cuiuis quàm ſuæ patriæ: Afri autem ſoli ſuæ? Soli Afri ſunt omnium fortiſſimi, & obuiam ire legibus decreuerunt? quarum quanto plures & magis formidādæ violantib.

pœnæ fuerunt, tanto tum magis improbæ naturæ in ipsas irruerunt. Oportebat enim funditus euerti Pentapolim, quæ est ad Cyrenas. Sed fames & bellum nondum omne quod oportebat consumpserunt, verùm morantur & pedetentim perdunt. Igitur quod erat reliquum ad celeriter conficiendum, insuper reperimus. Atqui id est quod vetus oraculum vaticinatum est de obitu Pentapolis. Hoc ex patribus & auis
« audiuimus, quòd perdet Aftos ma-
« gistratuum prauitas. Hoc enim ipsum est oraculi frustum. Verùm si & fato decretum est istud, dilationem aliquam mali cogitate. Etenim medicorum ars mori hominem, quandoquidem ea conditione natus est, in totum non impedit, adfert tamen moram aliquam necessitati. Tale aliquid petimus ab arte imperatrice, opem ferat naturæ contra morbum; nō autem acceleret exitum. Ne, obsecro, ne eueniat temporibus Anthemij magni vt prouincia Romana

γέγονε τἀπιτίμια, τότε μᾶλλον αὖθις αἱ πονηραὶ φύσεις ἀνεκυβίσθησαν. ἔδει μὲν ἄρδην ἀνῃρῆσθαι τὴν πρὸς Κυρήνην Πεντάπολιν· ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος, οὔπω τοσοῦτον ὅσον ἔδει κατήνυσαν, ἀλλὰ διατρίβουσι καὶ κατὰ μικρὸν ἀπολλύουσιν. ἐν κοινῷ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ ταχὺ κατεργάσασθαι προσεξευρήκαμεν. καίτοι τοῦτ' ἐστιν, ὃ τὸ παλαίφατον λόγιον ἐπιχρησμῳδήσει τῇ τελευτῇ Πενταπόλεως· πατέρων αὐτὸ καὶ πάππων ἠκούσαμεν, ὅτι φθερεῖ τὰ Λιβύων ἡγεμόνων κακότης. αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι τοῦ χρησμοῦ τὸ τεμάχιον. ἀλλ' εἰ καὶ πέπρωται τοῦτο, ἀναβολήν τινα τοῦ κακοῦ μηχανήσασθε. καὶ γὰρ ἡ τῶν ἰατρῶν τέχνη, τὸ μὲν ἀποθανεῖν ἀνθρώπιον, ἐπειδὴ φύσις ἐστὶ, οὐ καθάπαξ οὐ κωλύει· ἐμποιεῖ δέ τινα διατριβὴν τῷ χρεών· ὅμοιόν τι αἰτοῦμεν καὶ παρὰ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς. βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τῆς νόσου· μὴ μέν τι κατασπευδέτω τὸν ὄλεθρον· μὴ, δέομαι, μὴ γένοιτο τῶν Ἀνθεμίου τοῦ μεγάλου καιρῶν, ἐπαρχίαν Ῥωμαϊκὴν

ἐκ μέσης ἀνῃρῆσθαι τῆς διοικήσεως. εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, εἰπὲ πρὸς τὴν λόγων. οὐ σὺ καταπεμφθῆναι τὸν νόμον γέγονας αἴτιος, ἐπὶ τοῖς πάλαι τὸν πρόσφατον, ὃς ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς μνηστεύουσι τὴν τῆς ἐνεχούσης ἀρχήν; πῶς οὖν οὐ νεμεσᾷς τοῖς φιλοτιμουμένοις ἐπὶ σοῦ διαρρηγνύναι τὰ σὰ πολιτεύματα. εἰ μὲν οὖν οὐ λανθάνουσιν, ἀδικεῖς· εἰ δὲ λανθάνουσιν, ἀμελεῖς. χρῆν δὲ οὐχὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἡγεμονικώτατον, ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν, τοὺς ὑπάρξοντας ὡς βελτίστους αἱρεῖσθαι. θεία γὰρ αὕτη καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ πρόνοια, πρὸς ἣν δαπανᾶται φροντὶς εἰς ἐκλογὴν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ἀλλ' ἐν τούτῳ γάρ ἐστιν ἔθνους ὁλοκλήρου πεποιῆσθαι φροντίδα. τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐνδημουμένων τοῖς νόμοις, παρ' οἷς ἄρχουσι τῆς ἑαυτῶν· παρ' οἷς ἐφ' ἡμῖν ὥσπερ ἐπὶ κτήμασι δανείζονται χρήματα. στήσατε τὸ κακόν. ἄρχοντας ἡμῖν νομιμωτέρους ἐκπέμψατε, ἀγνοοῦντας, ἀγνοουμένους,

tollatur è medio Imperio. Dicito ei, dicito inquam. obſecro te per litteras, te auctorem non fuiſſe, vt mitteretur lex recens præter veteres leges, quæ multa & grauia minitatur ambientibus patriæ Imperium? Quomodo igitur non ſuccenſes iis qui conantur te ſuperſtite perrumpere tuas leges? Si igitur te non fallunt, iniurius es, ſin fallunt, negligens; minime autem oportet virum ad imperandum accommodatiſſimum: verùm huic vni maximè attendere animum, vt eos, qui futuri ſunt præfecti, optimos eligat. Diuina enim illa & magnifica eſt prouidentia, in qua conſumitur ſollicitudo ad electionem viri boni. Enimuero in hoc licet totius gentis ſuſcipere curam. Hos igitur ſtatim improbare licet, qui calcant leges, contra quas præſunt regioni ſuæ, contra quas propter nos tanquam poſſeſſiones in fœnus ſumunt pecunias: inhibete hoc malum. Magiſtratus nobis magis legitimos mittite, qui nos ignorent & qui à nobis ignorentur,

quiq; non affectum in iudicando, sed verum & naturam sequantur. Nam nunc quidem ista fiunt. Adnauigat dominus qui contrariæ factionis nuper erat in repub. & quam in Repub. habet dissensionem & tribunali exercet. Quàm multa autem alia suppullulant mala. In calumniam vocantur conuiuia, & mulierculæ tribuitur beneficium, ciuis calamitas, & accusator subornatus, qui nisi accuset alicuius sceleris, condemnatur, nisi antequam condemnetur, quæ condemnatis euenire solent, sustinuerit. Vidimus ex hoc fuisse vinctum, quod non eum qui paulo ante optimum magistratū deposuerat, peculatus insimularet. Immo verò eum non vidimus, sed interdictum erat accedere, tamquam ad impios aut Imperatoris hostes, donec perfecerunt quidquid libuit: & solem vidit certa conditione homo, quia Gennadiū accusauit. Verùm mater nostra Pentapolis à Gēnadio Syro, multa & multis in reb. commoda sensit. Omniūq; maximū, quod rationi & suadelę imperiū cōmittēdo,

[redacted] οὐ τοῖς περὶ ἕκαστον πάθεσι τὰ
[redacted] ίνοντας· ὥστε τὰ νῦν ταῦτα κα-
[redacted] της ὁ περὶ ὧν αὐτὴ πολιτεύε-
[redacted] ἐν πολιτείᾳ διαφορὰν ἀπὸ
ἀγωνίζεται. ὅσα δὲ ὀλίγα πα-
κακά. συκοφαντεῖται συμπό-
[redacted] κὶ δίδοται χάρις, ἢ τοῦ πολίτου
[redacted] αὶ κατήγορος ἀνεκέλευσος· ὃς
[redacted] άψηται τῶν ἀρχομένων, ἑάλωκεν,
[redacted] ὶν ἁλῶναι, τὰ τῶν ἑαλωκότων
[redacted] θεασάμεθα δεσμωτῶν ἀπὸ
[redacted] θνον, ὅτι μὴ τὸν ἄξιον παυσά-
[redacted] ης ἀρχῆς, ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων
[redacted] λον δὲ τοῦτον οὐδὲ τεθεάμεθα,
[redacted] ν προσιέναι καθάπερ τοῖς ἐνα-
[redacted] βασιλέως ἐχθροῖς, ἕως διεπρά-
ὅσον ἐβούλοντο· καὶ τὸν ἥλιον εἶ-
τοῖς ἄνθρωπος, ἐφ' ᾧ Γεννά-
[redacted] ων. ἀλλ' ἦγε ἡ μετέρα Πεντά-
[redacted] αδίου μὲν τοῦ Σύρου, πολλὰ
[redacted] ὠνάτο· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι καὶ
[redacted] πιθοῖ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρέψας,

ταῖς φύσεσιν, / πράγματα κ / ταπλῆς δεσ / ἀδμος, καὶ τὴ / τοῦ βήματος / ραβδαστικὴ / σα, ἢ γωνία / συμφορά· / δι' αἰ μὴ γ / εἰ μὴ καὶ π / ὑπέμεινεν. / γέσιν, ἢ τοῖς / ξαιτο πολὺ / δεν ἐπὶ ρ / δρον ἔργα / πολις Γεν / ἐπὶ πολλ / λόγοις καὶ

ἔλαθεν ἡμᾶς τῶν ἀπηνεστάτων τε καὶ ὀνομαστοτάτων ἐπὶ σκληρότητι, πλείονα χρήματα ταῖς δημοσίαις ψήφοις εἰσενεγκών· ἐφ᾽ οἷς οὐδεὶς ἐδάκρυσεν· ἐφ᾽ οἷς οὐδεὶς ἀπέδοτο τὸν ἀγρόν. ἐκείνην ἄν τις εἰσφορὰν εὐσεβῆ δικαίως ἐκάλεσεν, ἣν οὐχ ὕβρεις ἢ μάστιξ ἠνάγκασε. τὰ δὲ περὶ τῶν πολιτῶν, φεῦ τῆς μνήμης τῶν παυσαμένων. φεῦ τῆς πείρας τῶν ὁρωμένων. οὐδὲν οὖν ἀξιοῦμεν καινὸν, ἀλλ᾽ ὑπὲρ τῶν νόμων Ἀνθέμιον ἱκετεύομεν· ὑπὲρ τῶν νόμων τὸν τούτων φύλακα, ὧν ἄξιον μὲν αἰδεῖσθαι τὴν ἀρχαιότητα. νόμου γὰρ δὴ καὶ τοῦτο σεμνότης. εἰ δέ τῳ δοκεῖ, τῶν διαταγμάτων τὰ νεώτερα, τὴν ὥς ἂν εἴποι τις ἔμψυχον ἐπὶ βασιλείαν ἐπιγραφόμεθα.

Πυλαιμένει.

Ἐπέμψά σοι τὸν λόγον ἀτελικουργῆ, τῆς ἀκριβοῦς ἐργασίας, ὃν ἂν μὲν ἐπαινέσῃ Πυλαιμένης ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν, αὐτὸ τοῦτο τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησεν·

latuerit nos maiorem, quàm homines illi ſæuiſſimi & nobiliſſimi per ſeueritatem, pecuniæ vim eum publicis rationibus intuliſſe. ob quas pecunias nemo fleuit, ob quas nullus vendidit agrum. Illam collationem piam merito quis vocaſſet, quàm non contumelia aut flagellum imperauit Quãtum ad ea quę ad ciues pertinẽt? eheu recordationem eorum qui magiſtratu abierunt! Eheu ſenſum acerbum eorum quæ in magiſtratu cernuntur. Nihil igitur noui poſtulamus, ſed pro legibus Anthemium rogamus. Pro legibus, inquam, earum cuſtodem, quarum par eſt antiquitatem venerari. Legi ſanè ea eſt dignitati. Si autem ei videtur, conſtitutiones recentiores ſanciat, quæ, vt quiſpiam diceret, adhuc viuum imperium in titulo præ ſe ferunt.

Pylæmeni. 47.

Miſi tibi orationem Atticè ſcriptã, & eximij artificij, quam ſi laudauerit Pylęmenes, ſolertiſſima ad iudicandũ auris, hoc ipſo poſteritati commẽda-

uerit. Quòd si nihil serium videatur, fas est scilicet ludere ludicra.

Nicandro. 75.

Epigramma tuum inclytum. Quidni non illustre sit, quod magnus laudauit Nicander? Aureæ hæc imago est Veneris vel Stratonices; scito plane, quod & in meam sororem factum est tunc à me, cum ex versu intellexeris. Ipsi charissimæ sororum mearum, quam & imagine dignatus sum, & versu Theodosius Imperatoris scutarius, maritus est; quòd quidem ad tẽpus attinet & aulicam assiduitatem, etiam præfectus fuisset iam pridem. Verùm ambitiones plus possunt quã anni. Sic igitur vtilitati ei sis, & in litibus si quæ sint ei apud Anthemium. vtilitatem capiat à magno Nicandro.

Theophilo. 76.

Olbiatis (hi autem populi sunt vicani) opus fuit electione Episcopi, cùm beatissimus pater Athamas cùm

εἰ δὲ μηδὲν φαίνεται σπουδαῖον, ἔξεστι δήπου παίζειν τὰ παίγνια.

Νικάνδρῳ.

Τοὐπίγραμμά σου ὃ κλεινόν· πῶς γὰρ οὐ κλεινόν, ὅπερ ὁ μέγας ἐπῄνεσε Νίκανδρος· τῆς χρυσῆς εἰκὼν ἡ Κύπριδος ἡ Στρατονίκης· ἐπίστασαι πάντως, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφιδῷ ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ τότε, παρὰ τοῦ στίχου μαθών· ταύτῃ τῇ φιλτάτῃ μου τὴν ἀδελφιδῆν, ἧς καὶ τῆς εἰκόνος ἠξίωσα καὶ τοῦ στίχου, Θεοδόσιος ὁ βασιλέως ὑπασπιστὴς, σύνοικος, ἕνεκα μὲν τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐν στρατείᾳ προεδρίας, κἂν ἐπροεστάτησε πάλαι· αἱ δὲ σπουδαὶ πλέον δύνανται τῶν δι' αὐτῶν. ταύτῃ τε οὖν ὄφελος αὐτῷ γένοιτο, κἂν ταῖς δίκαις, εἴ τινες εἶεν αὐτῷ πρὸς Ἀνθέμιον· ὀνάσθω δέ τι τοῦ μεγάλου Νικάνδρου.

Θεοφίλῳ.

Ὀλβιάταις (οὗτοι δὲ δῆμός εἰσι κωμήτης) ἐδέησεν αἱρέσεως ἐπισκόπου τοῦ μακαριωτάτου πατρὸς Ἀθάμαντος τῷ

μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντος. ἐπεκαλέσαντο δὴ κἀμὲ, κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος· καὶ συνήσθην μὲν ἀνδράσιν ἐκ πολλῶν καὶ πάντων ἀγαθῶν ποιουμένοις τὴν αἵρεσιν· πολὺ δὲ πλέον Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, ὅτι καὶ καλῶν ἔδοξεν εἶναι καλλίων. ἐπὶ γὰρ τοῦτον ἡ πάνδημος ψῆφος ἠνέχθη. προστεθέντων δὲ καὶ δυοῖν εὐλαβεστάτων ἐπισκόπων τῇ γνώμῃ τοῦ πλήθους, οἷς συνετέθραπτο, καὶ ὧν τῇ θατέρου χειρὶ πρεσβύτερος ἀπεδέδεικτο, ἐτύγχανον μὲν οὐδ' αὐτὸς ἀγνοῶν πάνυ τὸν Ἀντώνιον· ἀλλὰ δι' ὅσων αὐτὸν ἔγνων λόγων καὶ πράξεων, διὰ τοσούτων ἐπῄνεσα· προσθεὶς δὲ οἷς ἠπιστάμην καλοῖς, ἅπερ ἤκουσα, φέρω κἀγὼ τὴν ἐμαυτοῦ ψῆφον ἐπὶ τὸν ἄνδρα. καὶ γένοιτ' ἄν μοι βουλομένῳ κοινωνὸν αὐτὸν εἰς τὴν ὁμότιμον ἱερωσύνην προσδέξασθαι. ἑνὸς οὖν ἔτι δεῖ, τοῦ κυριωτάτου μέν τοι, τῆς ἱερᾶς σου χειρός, τούτου μὲν ὀλβιάταις δεῖ· ἐμοὶ δὲ εὐχῶν.

longa vita ſacerdotium vnà finiſſet. Vocarunt & me vt illis ſocius eſſem deliberationis,& gauiſus ſum quidem illis viris ex multis & omnibus bonis electionem inſtituentibus. Multo autem magis Antonio congratulatus ſum ob probitatem, quod & viſus eſt probior eſſe probis: in eum enim vniuerſa populi ſuffragia delata ſunt. Adiunctis autem etiam duobus piiſſimis Epiſcopis ſententiæ populi, quibus cum vixerat, & quorum alterius manu presbyter deſignatus fuerat. Nec ipſe quidem admodum Antonium ignorabam,& quibus eum potui ſermonib. & factis laudaui. Collatis igitur bonis quæ in eo eſſe nouerã, cum iis quæ tum audiui, defero etiam meum illi viro ſuffragium: atque lubens conſortem in paris dignitatis ſacerdotium recipeto. Vno igitur adhuc opus eſt, qui tamen præcipuus eſt, ſcilicet ſacra tua manu. Ea quidem Olbiatæ opus habent, ego autem precibus.

Anysio. 79.

Nolunt simul esse lumen & tenebræ: verùm lege naturæ se mutuo fugiunt. Reuersi à tuo comitatu Nicandrum offendimus.

Eidem. 78.

Nihil fuerit Pentapoli vtilius, quàm vt anteponantur strenui & viri & milites Vnnigardæ omnibus aliis militibus, non tantum illis qui vernaculi dicuntur, verùm quicumque venerunt aliquando in hæc loca, auxilij causa. Hi enim alij milites, quamuis multo plures, numquam congressi sunt cum paucioribus hostibus audacter. Illi verò bis aut ter cum viris numero supra mille, cùm essent duntaxat quadraginta Deo & te duce in acie steterunt, & victorias maximas, & pulcherrimas reportarunt. Qui ipsis in conspectum venerunt ex barbaris, partim cæsi, partim fugati: edita loca & sublimia regionis adhuc oberrant,

vt

Ἀνυσίῳ.

Οὐκ ἐθέλει παραμένειν ἀλλήλοις τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος· ἀλλὰ νόμῳ φύσεως παρίσταται· ἐπιληφθέντες ἀπὸ τῆς σῆς πομπῆς, Ἀνδρόνικον κατελάβομεν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐδὲν ἂν γένοιτο Πενταπόλει λυσιτελέστερον, τοῦ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἄνδρας καὶ στρατιώτας Οὐννιγάρδας περιτιμηθῆναι πάντων στρατιωτῶν, οὐ τῶν ἐγχωρίων λεγομένων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πώποτε κατὰ συμμαχίαν εἰς τούσδε τοὺς τόπους ἀφίκοντο. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οὐδὲ πώποτε παραπλήσιοι, ἐλάττοσι τῶν πολεμίων μετὰ τοῦ θαρρεῖν συνηνέχθησαν. οὗτοι δὲ δὶς ἤδη καὶ τρὶς πρὸς ἄνδρας ὑπὲρ χιλίους τὸν ἀριθμὸν, μόνοι τετταράκοντα μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ παρετάξαντο, καὶ νίκας τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας ἀνείλοντο· τῶν δὲ εἰς ὄψιν αὐτοῖς ἐλθόντων βαρβάρων, τοὺς μὲν ἀπολωλεκότες, τοὺς δὲ ἀπεληλακότες, πάντα μετέωρα τῆς χώρας ἔτι περινοστοῦσι,

καὶ τὰς εἰσβολὰς τῶν πολεμίων φυλάττουσιν, ὥσπερ σκύλακες αὐλῆς προπηδήσαντες, ἐφ' ᾧ θηρίον οὐκ αἰσθάνεται τῇ ποίμνῃ· ἀλλ' ἡμεῖς αἰσχυνόμεθα τοὺς ἀριστέας, ἐν αὐτοῖς τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν ἱδρῶσι δακρύοντας. οἷα γὰρ καὶ γεγράφασι πρὸς ἡμᾶς, ἐγὼ μὲν οὐκ ἀπαθῶς ἀναγινωσκομένων ἀκήκοα· ἀξιῶ δὲ μηδὲ σὲ τὴν ἱκεσίαν αὐτῶν παριδεῖν· δέονται γὰρ δὴ σοῦ μὲν δι' ἡμῶν, βασιλέως δὲ διὰ σοῦ δέησιν, ἣν εἰκὸς ἡμᾶς ἦν, ἐκείνων σιωπώντων ποιήσασθαι, μὴ καταλεγῆναι τοὺς ἄνδρας ἀριθμοῖς ἐγχωρίοις. ἄχρηστοι γὰρ ἂν ἑαυτοῖς τε καὶ ἡμῖν γένοιντο, τῆς βασιλικῆς δωρεᾶς ἀφῃρημένοι, εἰ μήτε ἵππων ἕξουσι διαδοχὴν, μήτε ὅπλων παρασκευὴν, μήτε δαπάνην ἀγωνισταῖς ἀνδράσιν ἀρκοῦσαν· μὴ σύγε ὦ μετ' αὐτὸν ἄριστε, μὴ περιίδῃς τοὺς στρατιώτας εἰς ἀτιμοτέραν τάξιν χωροῦντας· ἀλλ' οὗτοί τε μενόντων ἄσυλοι τῶν γερῶν ἐν βεβαίῳ τῆς προτέρας ἀξίας· ὃ γένοιτ' ἄν, εἰ διὰ τῆς σῆς ἀναφορᾶς ὁ φιλανθρωπότατος ἡμῶν βασι-

& ingressus hostium obseruant; quẽadmodum canes ante stabula prosilientes, vt fera non irruat in gregem. Sed nos pudet, quòd fortissimi viri in ipsis sudoribus nostri causa lachrymentur. Quæ enim & scripserunt ad nos, ego quidem non sine magno doloris sensu cum legerentur audiui. Postulo autem ne tu negligas eorum preces. Petunt enim à te per nos, ab Imperatore autem per te, petitionem quam par erat nos, etiam tacentibus illis, facere, adscribantur illi viri cohortibus vernaculis. Inutiles enim sibi & nobis essent, Imperatoriis donis spoliati, si neque equorum habituri sint successionem, neque armorum apparationem nec stipendium, bellatoribus viris sufficiens. Ne, obsecro, tu, qui cum illis fortiter fecisti, ne sinas commilitones in ordinem minorem & inferioris conditionis ire, verùm maneant non spoliati commodis, in statu primæ dignitatis. Quòd fiet si, te referente, humanissimus noster

rex intelligat, quantæ vtilitati fuerint Pentapolitanæ ciuitati. Et pétito ab Imperatore nostra causa in tuis litteris pétitionem aliam, vt viri centũ sexaginta iis quadraginta addantur. Iuuante Deo quis non dixerit ducentos Vnnigardas, & animo & manu his quadraginta similes (quorũ vel maximè laudamus lenitatem animi, te duce) satis fore ad gerendum aduersus Parthicum Imperatorem bellum. Et quid opus est cohortibus multis, & qui fit quotãnis sumptu circa eos qui hîc sunt ad exercitus? Manibus opus est in bello, & non multis nominibus.

Anastasio. 79.

Nihil fui vtilis Euagrio presbytero. Neque cuiquam alteri eorum qui iniuria afficiuntur: magistratum enim gerit apud nos Berronicensis Andronicus, sceleratus homo, diram & consceleratam mentem, & linguam habens, qui si me cõtemnit,

βασιλεὺς μάθοι, πόσον ὄφελος ἐγένοντο Πενταπόλει· καὶ δεήθητι βασιλέως ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν τοῖς σαυτοῦ γράμμασι δέησιν ἑτέραν, ἄνδρας ἑκατὸν ἑξήκοντα τοῖς τετταράκοντα τούτοις προστεθῆναι. μετὰ τοῦ θεοῦ, τίς οὐκ ἂν ἀποφήναιτο διακοσίους Οὐννιγάρδας καὶ γνώμην καὶ χεῖρα τούτοις παραπλησίους (ὧν οὐχ ἥκιστα ἐπαινούμενον τὸ μέρος τῆς γνώμης, τοῦ στρατηγοῦντος) ἀρκέσειν εἰς τὸ διαπολεμηθῆναι βασιλεῖ τὸν Αὐσυριανὸν πόλεμον. καὶ τί δεῖ καταλόγων πολλῶν, καὶ τῆς φοιτώσης κατ' ἐνιαυτὸν δαπάνης, τοῖς ἐνθάδε στρατεύμασι. χειρῶν δεῖ τῷ πολέμῳ, καὶ οὐκ ὀνομάτων πολλῶν.

Ἀναστασίῳ.

Οὐδὲν ἐγὼ γέγονα χρήσιμος Εὐαγρίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ· οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἀδικουμένων. ἦρχε γὰρ παρ' ἡμῖν ὁ Βερρονικεὺς Ἀνδρόνικος, ἀποφρὰς ἄνθρωπος, παλαμναῖον ἔχων καὶ γνώμην, καὶ γλῶτταν, ὃς ἐπὶ μὲν ἐμοῦ κατεφρόνησε·

πρᾶγμα οὐδέν· ἀλλ' αἰσχύνεσθαί μοι δοκεῖ καὶ τὰ θεῖα τιμῆσαι· οὐκ ἀφίησι τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. νὴ τὴν ἱερὰν σου καὶ τριπόθητον κεφαλήν, σχῆμα Πενταπόλει πένθιμον περιτέθηκε, δακτυλήθρας, καὶ ποδοστράβας ἐξευρών, καὶ ξένα ἄλλα κολαστήρια κατ' οὐδενὸς τῶν ἀδικούντων. πολὺ γὰρ τοῦ ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ ἀδικεῖν· κατὰ δὲ τῶν συντελούντων· παρὰ τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁπουοῦν ὀφλόντων. δεινὸς γὰρ ἀνὴρ ὑποθήκας ἐξευρίσκειν, τῇ τε ἑαυτοῦ καὶ τῇ Θόαντος φύσει πρεπούσας· ὃν ἐπὶ τῶν δεσμωτῶν ὄντα, ταῖς ἀπαιτήσεσιν ἔταξε τοῦ στρατιωτικοῦ χρυσίου τοῦ καλουμένου τιρωνικοῦ, καὶ συνῆψε τὰ ἀνάλογα· καὶ ἀεί τι καινὸν ἐπὶ παλαιῷ κακόν, ἐφ' ᾧ κατὰ φῦλα καὶ δήμους αἰ-
γρ. οὐδὲ γὰρ ἐ. κίζεσθαι. οὐ* γὰρ ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἀμαστιγώτοις ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλᾶται, καὶ περὶ ἐνίοις τῶν δακτύλων ἐγένετο. ὅταν δὲ περιφράσεως ἀπορῇ δυναμένης αὐτὸν ἑστιάσαι,

nihil incommodi: verùm pudore affici mihi videtur, quod Deum colat. Ille ferit capite cœlum: per ſacrum tuum & perquam optabile caput, habitum Pentapoli lugubrem circundedit, digitalibus, & pedicis excogitatis, & inuſitatis quibuſdam tormentis, non in improbum aliquem; valde enim nunc licet ei, qui vult, iniuſte agere: verùm contra eos qui tributa pendunt, & debent aliquid pro bonis & fortunis. Eſt enim vir ſollers ad excogitandas cauſas aptas & ſuæ & Thoantis naturæ, quem præpoſitum vinculis, in exactionibus collocauit auri militaris, quod vocatur * tironicum, & coniunxit aulanæa. Et ſemper aliquid mali noui ad vetus adiungit, vt tributim & populatim contumelias faciat. non enim licet habentibus & diuitibus ſine verberibus diſcedere. Sed interea dùm ſeruus domum vadit vt adferat aurũ, herus pulſatus eſt, & amiſit aliquem digitorum. Cùm autem occaſione caret, quæ poſſit eum oblectare, Ma-

* *quia ſoluebatur tironibus.*

ximinus & Clinias ſubſtituuntur, in illis duobus indulgėt affectui. Sed mihi videtur cùm talis ſit malis geniis curæ eſſe, qui volunt laudari & felices eſſe ſceleratiſſimos animos, quibus inſtrumentis vti poſſunt ad communes calamitates: ex his comparant ei gloriam, vt generoſo viro. Quamquam quomodo conſentaneū eſt qui nimis exaltauit elatum: & humilem depreſſit? Quo magiſtratum gerente omnes modeſti & manſuetis morib. ignominioſi, & in Caricorum mancipiorum numero fuerunt. Poſſunt autem apud eum ſoli Zenas & Iulius. Zenas, qui exegit anno ſuperiore duplex tributum, qui minitatur ſe fratrem meum Anaſtaſium ementitæ legationis accuſaturum & condemnaturum. Iſte tamen Zenas eo volente poteſt, Iulius autem inuito & plorante: & in nullum ita vehemens, vt contra Andronicum fuit. Inclamans enim eum bis & ter, & cõuitiis illis, quæ è plauſtro iactari ſolēt, ei maledicens, & omnia minitatus ipſi quæ dici à me quantiuis æſtimaſſem,

Μαξιμῖνος καὶ Κλαυδίας ἔφεδροι· ἐν ἐκείνοις χαρίζεται τὰ πάθη. ἀλλά μοι δοκεῖ τοιοῦτος ὢν, πονηρῶν δαιμόνων προνοίας τυγχάνειν, εἰ βούλονται μὴ ἐπαίρεσθαι καὶ εὐτυχεῖν * τὰς πα- Γρ. παλα λαμναιοτάτας ψυχάς, αἷς ὀργίλοις δύνανται μιαίαις χρῆσθαι πρὸς τὰς κοινὰς συμφοράς. ἀπὸ ταύτας : τούτων οὕτω παρασκευάζουσιν αὐτῷ δόξαν ὡς ✝. ἀνδρὶ γυναίῳ. καί τοι πῶς εὔλογον, ὅστις ὑπερύψωσε τὸν ὑψηλὸν, καὶ τὸν ταπεινὸν ἐταπείνωσεν· ἐφ' οὗ πᾶς μὲν μέτριος καὶ πρᾶος τὸν τρόπον, ἐν καιρὸς μοίρᾳ καὶ ἄτιμος· δύνανται δὲ μόνοι Ζωσᾶς καὶ Ἰούλιος· Ζωσᾶς ὁ πράξας πέρυσι τοὺς διπλοῦς φόρους, ὃς ἀπειλεῖ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν Ἀναστάσιον, παραπρεσβείας καὶ διώξεσθαι, καὶ αἱρήσειν. ἔστι μέν τοι, ἑκόντος αὐτοῦ δύναται· Ἰούλιος δὲ ἄκοντός τε καὶ κλάοντος. καὶ κατ' οὐδενὸς οὕτως, ὡς κατ' Ἀνδρονίκου γέγονεν ἰσχυρότερος. ἐγκεκραγὼς γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρίς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος, ἄτερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ παντὸς δὴ ἐπιμνησάμην,

ἀπέδειξε τὸ κάθαρμα μὲν αὐτὴ λέοντος· καὶ
ἐξ ἐκείνου χρῆται καθάπερ ἀνδραπόδῳ, πα-
ρέσσι ἀδεῶς ἤδη ἐν ταῖς γωνίαις ὑποψιθυ-
ρίζειν κατὰ τοῦ δεσπότου τολμᾷ (τοῦτο δὲ δήπου-
θεν ἔξεστι τοῖς οἰκέταις ποιεῖν) Ἀνδρόνικος δὲ
γρ. οὐ τ. οὐδὲ* τοῦτο. τὸ γὰρ ἀλόγιστον θηρίον μὲν οὐ-
δαμοῦ· παρὰ δὲ τοὺς χεῖρας, δηλόντε καὶ θρα-
σὺ γένος, τουτέστιν ἀπάντων γὰρ πονηρόν. ὁ θαυ-
μάσιος Ἥρων, ἀξίως αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς ἐρεῖ
τὰ περὶ αὐτοῦ, ἅ γε δὴ διαγγέλλονται. διετέ-
θη γὰρ οὕτως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συνεῖναι τῇ μι-
αρίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ καθ' ἡμέραν ἀ-
πορρήγνυσθαι, καὶ οἷς ἤκουσε δεινοῖς, καὶ οἷς ἔπα-
θεν, ὡς καὶ μόλις ἐλευθερωθεὶς τῆς θανατηφό-
ρου συνουσίας, δύσελπις εἶναι τῆς ἑαυτοῦ ζωὴν
καταλήψεσθαι· καὶ οὔπω τότε Θόας, ἀπὸ τῆς
ἐνδοξοτάτης ἀποδημίας παρῆν. νυνὶ γὰρ οὗτος
ἐστιν ὁ πᾶσιν αὐτὸν τοῖς ἀλγοῦσιν ἐπιτειχίσας
Δεκέλειαν, τὸ ἀπόρρητον τῶν ὑπάρχων ἀγα-
κομίσας ἐνύπνιον, ὃ βούλεται μὲν τῶν ἐν-
θάδε τεθνάναι τινάς· βούλεται δὲ δεδέσθαι
τινάς· καὶ δέδενται παρ' ἡμῖν ἄνθρωποι,

reddidit purgamentum illud, murem pro leone. Et ex illo tempore vtitur vt seruo, prætérquam quòd libere ne in angulis quidem susurrare tãquam herus audet. (Istud autem seruis vtique licet facere.) Andronico ne istud quidem. Quòd enim temerarium, nusquam est forte: in temporibus verò & timidum & audax efficitur, hoc autem semper est improbum. Eximius Eron, vt meretur, vobis narrabit illius facta si superstes sit. Sic enim est affectus ex eo quod versatus sit cum hominis improbitate, quódque quotidie distractus sit & malis quæ audiuit, & quæ perpessus est, vt liberatus lethifera consuetudine vix speret suam se vitam recuperaturum. Necdum Thoas à nobili profectione aderat. Nunc enim is est qui muniuit contra omnes nobiles Deceliam, arcano præfectorum allato somnio, quod vult nostrorum hominum mori nonnullos, vult vinctos esse nonnullos. Et vincti sunt apud nos homines,

ob ſomnium illud arcanum. Alij nulla de cauſa, quæ appareat, moriuntur. Etenim ſi nondum mortui ſunt, attamen paulo poſt morientur. Quòd enim ad verbera attinet, mortui ſunt, verùm ob corporum robur viuunt ad hunc vſque diem in quo has litteras mitto. Atqui ſaluus non erat, ait, magnus Anthemius, neque deſinet febricitare Romanorum præfectus, niſi Maximinus & Clinias moriātur. iſta Thoas tacite iactat. Proinde neque tributum conferre ſinit Maximinum. Sed arcet omnes Andronicus qui emunt Leucippi bona. Propoſitum enim eſt non implere publicum ærarium, ſed populi Romani præfectos ſanos eſſe. Qui vocato domum Thoante ſolo, ſophiſta, ait, ſolo præſente, declararunt ei ſomnium. Et portus clauſi ſunt, quemadmodum iurat Thoas, donec ipſe nauigans anteuerteret & Andronico narraret arcanum, ne aliquis eorum qui digni erant pro Anthemij vita mori effugiens falleret.

μετὰ τὸ ἐνύπνιον τὸ ἀπόρρητον· οἱ δὲ ἀπ' οὐδεμιᾶς φαινομένης αἰτίας ἀποθνήσκουσι· καὶ γὰρ εἰ μηδέπω τεθνήκασιν, ἀλλ' αὐτίκα τεθνήξονται. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν, ἀπολώλασι· τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ, ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ πέμπω τὰ γράμματα· ἀλλ' οὐχ ὑγιανεῖς, φησὶν, ὁ μέγας Ἀνθέμιος, οὐδὲ παύσεται πυρέττων ὁ Ῥωμαίων ὕπαρχος, ἂν μὴ Μαξιμῖνος καὶ Κλεινίας ἀπόλωνται. ταῦτα Θόας ἡσυχῇ θρυλλεῖ. διὰ τοῦτο οὐδὲ εἰσφέροντος ἀνέχεται Μαξιμίνου. ἀλλ' ἀνασοβεῖ πάντας ὁ Ανδρόνικος, τοὺς ὠνουμένους τὰ Λευκίππου· πρόκειται γὰρ οὐ τὸ πληρωθῆναι τὰ δημόσια, ἀλλὰ τοὺς ὑπάρχους ὑγιαίνειν· οἵ τινες εἰσκληθέντος οἴκοι Θόαντος μόνου, τοῦ σοφιστοῦ, φησὶ, μόνου παρόντος ἐξενηνόχασι πρὸς αὐτὸν τὸ ἐνύπνιον· καὶ οἱ λιμένες ἐκλείσθησαν, ὅσα γε δὴ Θόας ὤμνυσιν, ἕως αὐτὸς ἐκπλεύσας φθάσῃ, καὶ πρὸς Ἀνδρόνικον ἐξενέγκῃ τὸ ἀπόρρητον, ἵνα μὴ λάθῃ τις διαδρὰς τῶν ἀξίων αἰτίᾳ τῆς Ἀνθεμίου τεθνάναι ψυχῆς·

εἶτα ἀφ' ὧν ἕτερος ὄναρ ὁρᾷ, μᾶλλον δὲ ἰδεῖν λέγεται, Πεντάπολις ὕπαρ πέπραχε πονήρως. Ἀνδρόνικος γὰρ ὁ τὰ τοιαῦτα πιστευθεὶς, καὶ εὐεργέτης τῆς εὐτυχοῦς τῶν ὑπάρχων οἰκίας ἐσόμενος, μαίνεται ἐκπάγλως
» πίσυνος Θόαντι, οὐδέ τι οἶδε τίειν ἀνέρας
» οὐδὲ θεούς. κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν. ἐν τούτοις τῇ πατρίδι τῶν πραγμάτων ὄντων, οὐκ ἐδέησεν Εὐαγρίῳ μάρτυρος εἰς προαγόρευσιν τῶν πονηρῶν ἀπαλλάξειν εἰς τὸ δικαστήριον ἀπελθόντι· ἀλλ' αὐτὸς Ἀνδρόνικος ἄντικρυς, οὐ πρὸς τοῦτον, οὐδὲ πρὸς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν Εὐάγριον ἐξήγγειλε τὴν γνώμην τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἔχεσθαι τῆς λειτουργίας, ἐθελοντὴν ἐκέλευσεν, ἐὰν σωφρονῇ. πάντως γὰρ ἀποφανεῖσθαι τὴν καταδικάζουσαν. ἀπολελόγημαι δὴ καὶ θεῷ, καὶ τῷ θείῳ Διοσκουρίδῃ, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὡς ἔγωγε ἀτιμότερος ἐξ ἐντιμοτέρου γέγονα, τά γε ἀνθρώπινα· ἀσθενέστερος δὲ ἐξ ἰσχυροτέρου· καὶ Ἀνδρόνικος ἀπάντων μὲν ἡμῶν, τὴν δύναμιν ἐθεράπευσε, δι' ἣν οὐ γέγονε δὶς ἐπ'

Deinde ob ea], quæ alius in ſomniis videt, immo potius vidiſſe dicitur, Pentapolis reuera calamitoſa eſt & miſera. Andronicus enim cui iſta ſunt commiſſa,& beneficus fortunatæ præfectorum domus futurus, inſanit immaniter fidem habens Thoanti; neque nouit colere Deos, neque homines: vehemens enim rabies „ eum ſubiit. Cùm patriæ noſtræ res „ in hoc ſint ſtatu, non opus fuit Euagrio vate: ad prædictionem, quod male diſceſſurus eſſet, in iudicium abiens. Verùm ipſo Andronicus plane, non huic vel illi, ſed ipſi Euagrio declarauit animum ſuum, & fungi munere ſponte iuſſit, ſi ſaperet. Se enim pronunciaturum dixit condemnatoriam ſententiam. Purgaui me & Deo, & diuino Dioſcuridi, & omnibus hominibus: quod quidem ignominioſior ex honorato, imbecillior è robuſtiore factus ſim: ita ſunt res humanæ, & Andronicus, mei abſentis, potentiam ſoluit, ob quam non venit bis ad Ale-

xandriam, cùm in eum ius prehensionis esset. Talem verò erga me præsentem se gerit per sacrum caput, vt postquam mihi accedit amittere è pueris meis charissimum me vita eduxissem illo dolore & casu superatus. Scis enim quod mollis sum hac in re plus quàm decet. Nunc verò non ratione affectum vici, verùm Andronicus me in diuersum circumegit, & in communibus calamitatibus vt mentem haberem; fecit. Et fuerunt mihi calamitates, consolationes calamitatum ad se me trahentes, & dolore dolorem expellentes, ira cum dolore mixta ob filium exortum dolorem. Nouisti quod mihi prędicta erat mors in præscriptũ anni diẽ. Et fuit dies ille quo Episcopus factus sum. Sensi mutationẽ vitę, qui ad hãc vsq; diẽ in ea versatus, & honore humano & omni iucũditate vltra eorum quẽcũq; qui vnquã philosophati sunt, perfrui solitus non minus ob extrema bona, quam ob apparatum animi, nunc his omnib. bonis spoliatum me sentio. At quod maximũ est malorum,

Ἀλεξανδρείας ἀγώγιμος· παρόντι δὲ οὕτω χρῆται τῇ τὴν ἱερὰν ὑμῶν κεφαλὴν, ὡς ἐπειδή μοι συνέπεσεν ἀποβαλεῖν τῶν παιδίων τὸ * φίλτατον, κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους· οἶσθα γὰρ ὅτι θῆλυς εἰμι περὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ δέοντος. νῦν δὲ οὐ λογισμῷ τοῦ πάθους ἐκράτησα, ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπαρήγαγε, καὶ πρὸς τὰς κοινὰς συμφορὰς τὸν νοῦν ἔχειν ἐποίησε· καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ, παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι, καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, ὀργὴ συμμιγὴς λύπῃ τὴν ἐπὶ τῷ παιδίῳ λύπην. οἶσθα ὅτι μοι μαντευτὸς ἦν θάνατος εἰς κυρίαν τοῦ ἔτους ἡμέραν· ὃ γέγονεν ἐκείνη καθ' ἣν ἱερασάμην. ᾐσθόμην μεταβολῆς βίου, ὃς ἄγει νῦν ἐμπανηγυρείσας αὐτῷ, καὶ τιμῆς ἀνθρωπίνης καὶ πάσης γλυκυθυμίας παρ' ὁντινοῦν τῶν πώποτε πεφιλοσοφηκότων ἀπολελαυκὼς, οὐχ ἧττον διὰ τὰ θύραθεν, ἢ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ψυχῆς, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος αἰσθάνομαι. ὃ μὲν οὖν μέγιστον τῶν κακῶν,

γρ. τοῦ φ.

ὅ μοι καὶ δύσελπιν τὸν βίον ποιεῖ, οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκετείαις θεοῦ, νῦν πρῶτον οἶδα μάτην εὐξάμενος, ὃς τὴν μὲν οἰκίαν κακῶς ὁρῶ πράττουσαν, τὴν δὲ πατρίδα δυστυχοῦσαν οἰκεῖν ἀναγκάζομαι. καὶ πᾶσιν ἐγκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ (τὰ κατ' αὐτὸν) ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, προσθήκην ἔσχον Ἀνδρόνικον τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν, δι' ὃν οὐδὲ ἀκαρῆ καρποῦμαι τὴν σύντροφόν μοι σχολήν· ἀλλ' ἐμὲ δεῖ μηδὲν ὄφελος ὄντα μηδενί, πάντων προσιόντων, καὶ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, διελεγχόντων, ἀνέχεσθαι. πρὸς ταῦτα δέομαι, πάνυ σφόδρα δέομαι ἀμφοῖν μὲν ἡμῶν, διαφερόντως δὲ σοῦ τῆς φίλης μοι κεφαλῆς, ἀδελφὲ Ἀναστάσιε· σὺ γὰρ δὴ φήμην ἔχεις προστάτου ἀνδρὸς λυσιτελοῦντος· εἴ τις σοὶ δύναμις πάρεστιν· παρὰ Συνεσίου γὰρ μᾶλλον ἢ παρὰ Ἀνδρονίκου δικαιότερος ἂν εἴης αὐτῇ χρώμενος· ἀπάλλαξον κατηφείας Πτολεμαΐδα τὴν λαχοῦσάν με πόλιν, οὐκ ἐμοῦ γ' ἐθέλοντος· οἶδεν ὁ πάντα ὁρῶν ὀφθαλμὸς

rum quod mihi male ſperantem vitã reddit, non ſolitus repulſam ferre in dei precationibus, nunc primum noui me fruſtra in precibus eſſe qui domum infelicem video, patriam autem calamitoſam habitare cogor: Et omnibus expoſitus vt apud me lamententur, & quiſque ſuam vicem deploret. Acceſſionem habui Andronicum ſummam & faſtigium malorum, propter quem nulla ex parte fruor mihi contubernali otio. Verùm oportet me, qui neminem iuuare poſſum omnes ad me accedentes, imbecillitatem noſtram coarguentes, ferre. Quare precor impenſiſſime, precor vos vtroſque, præcipuè autem te charum meum caput, frater Anaſtaſi; tu enim diceris patronus eſſe viri rabioſi, ſi quę facultates tibi adſunt, pro Syneſio enim potius quam pro Andronico his vti debes, liberato iſto dedecore Ptolemaïdem vrbem cuius ſum Epiſcopus: me tamen refragãte. Nouit enim qui omnia videt oculus

Dei. Nescio quamobrem luo tantum pœnarum, & si cui, ait, Deorum inuidiosi antea eramus, satis puniti sumus. verùm istam vocem decet eloqui, & propter Maximinum & propter Cliniam, quorum, vt mihi videtur, etiam qui sæuissimus esset dæmonum misertus fuisset. Excipiantur ex hoc sermone Thoas & Andronicus qui duo soli diaboli immites.

Theophilo. 80.

Equidem paratus eram paterno tuo imperio, & manum & animum ministrum præbere, verùm, vt arbitror, Ampelius nũquam deliberasset melius de commodis suis, quàm Nicæus quomodo remoueretur à bonis suis. Neque enim plane scio cur prius discesserit, quamobrem redierit, qua de causa rursus peregre absit. Quo enim pacto, cùm eum neque viderim, neque renunciatum certi quidquam de eo fuerit, sed epistolam sacræ tuæ manus quispiam attulerit, & hanc quam scribo petierit, cùm iam

τοῦ θεοῦ· οὐκ οἶδα ὑπὸ τίνων* ἐκτίνω τοσαύτας δίκας, καὶ εἴπω, φησὶ, θεοὶ ἐπίφθονοι περὶ ἡμῶν, ἀποχρόντως τετιμωρήμεθα. ἀλλὰ ταύτην γε τὴν φωνὴν ἄξιον εἰπεῖν καὶ ὑπὸ Μαξιμίνου καὶ ὑπὸ Κλεινίου; οἷς, ἐμοὶ δοκεῖν, αὖ καὶ ὅστις ὠμότατος δαιμόνων ἠλέησεν· ἐξηρήσθων τοῦ λόγου Θόας τε καὶ Ανδρόνικος, οἱ μόνοι δαιμόνων ἀμείλικτοι.

* Θεοφίλα.

Εγὼ μὲν οἷος ἦν τοῖς πατρικοῖς προστάγμασι καὶ χεῖρα καὶ γνώμην ὑπηρέτιν εἰσενεγκεῖν· ἀλλ' οὐκ ἂν οἶμαι κάλλιον Αμπέλιος ἐσκέψατο περὶ τῆς ἑαυτοῦ λειτελευτῶν, ἢ Νίκαιος ὑπὸ τοῦ πῶς ἀλλοτριωθείη τῆς ἑαυτοῦ. οὔτε γὰρ ἐφ' οἷς πρότερον ἀπῆρεν οἶδα καλῶς· οὔτ' ἐπὶ τίσιν ἐπανῆλθεν, οὔτ' ἐπὶ τίσιν αὖθις ἀποδημεῖ. πῶς γάρ; ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε περὶ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγγέλλετο, ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἱερᾶς σου χειρὸς, ἕτερός τις ἐκόμισε, καὶ ταύτην αἰτήτησεν, ὡς ἤδη

Νικαίου λίσσομπος τὸ περυμνήσιον. καὶ ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτὸν· ὁ δ' ἡγεμὼν οἶδεν, ἢ ἤκουσεν. ἀλλὰ κἀκεῖνος οὔτ' εἶδεν, οὔτ' ἤκουσε. πῶς οὖν ἐστὶ Νίκαιον νικᾷν τὸ πρόειον ἐν ἀγρῷ διαιτώμενον· ἀλλ' αὐτὶ τούτου πολλὰ κἀγαθὰ καὶ ὅσα φέρουσιν ὧραι τοῖς γεωργοῖς ἔχοντα· πλείω δή αὖ ἰῶ, εἰ καὶ τῶν μητρῴων ἐκράτησε.

Τῇ φιλοσόφῳ.

Εἰ καὶ μὴ πάντα ὁ δαίμων ἀφελέσθαι μου δύναται, ἀλλὰ βούλεται ὅσα γε δύναται, ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκεν· ἀλλὰ τόγε προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα καὶ τίθεσθαι τοῖς ἀδικουμένοις, οὐκ ἀφαιρήσεται. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν καθυστέρσειε. μισῶ μὲν οὖν ἀδικίαν· ἔξεστι γάρ· κωλύειν δὲ βουλοίμην μέν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τῶν ἀφαιρεθέντων ἐστί· καὶ οἴχεται καὶ τοῦτο πρὸ τῶν παιδίων. πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. ἦν ὅτε κἀγὼ φίλοις ὄφελος ἦν· καὶ σύ με ἐκάλεις ἀλλότριον ἀγαθὸν εἰς ἑτέρους δαπανῶντα

rudentem ſoluiſſet Nicæus? atque ego quidem non vidi eum: præſes autem nouit aut audiuit. Verùm ille neque vidit neque audiuit. Quo igitur pacto Nicæum licet vincere ruri extra fines degentem: verùm loco huius victoriæ habentem multa & bona, & quæ ferunt anni tempora agricolis. Sed multo plura haberet ſi etiam materna bona poſſideret.

Philoſophæ. 81.

Quamuis non omnia mihi fortuna adimere poſſit, tamen vult quæcumque poteſt, quæ multis iiſque bonis liberis orbatum me reddidit. Verùm quin ſequar ea quæ optima ſunt, & faueam iis qui læduntur, nõ auferet. nunquam iuris quidquam habebit in animum noſtrum. Itaque odi iniquitatem. Id quidem in me ſitum eſt. Prohibere quidem iniuriam velim, verùm hoc ex iis eſt etiam quæ mihi ſunt adempta. Et iſtud etiam periit ante liberos meos. Olim & aliquando ſtrenui & fortes erant Mileſij, fuit cũ etiã amicis vtilis eſſem: & tu me appellare ſolebas alienũ bonum, conſu-

mentem in aliis reuerentiam & honorem, quem mihi habebāt qui multum poterant, & erant illi meæ manus. Nunc autem ab omnibus desertus relinquor, præterquam si quid potes. Nam & te numero bonum inspoliatum, vna cum virtute. Tu itaq; semper potes, atque vtinam possis, rectè potentia vti : Nicæus autem & Philolaus honesti adolescentes & propinqui vt redeant bonis suis restituti, iis omnibus, qui tua colunt, & priuatis & magistratibus, curæ sit.

Fratri. 82.

Ecquem verò, ecquem iis qui sunt qualis es tu, conuenit admirationi esse? Modestum, moribus compositum, disciplinæ studiosum, prorsus Deo fretum; denique qui talis est, qualis Gerontius. Habes igitur virum mea cum epistola, quo familiariter vsus, dices non improbum me laudatorem fuisse.

Chrysæ. 83.

Nō quod liberorū meorū cognat⁹ est

τὴν παρὰ τῶν μέγα δυναμένων αἰδῶ, καὶ ἧσσον ἐκεῖνοι χεῖρες ἐμαί· νυνὶ δὲ ἀπάντων ἔρημος ὑπολείπομαι, πλὴν εἴ τι σὺ δύνῃ· καὶ γὰρ δὴ καὶ σὲ μετὰ τῆς ἀρετῆς, ἀγαθὸν ἄσυλον ἀριθμῶ. σὺ μὲν οὖν ἀεὶ καὶ δύνῃ καὶ δύναιο κάλλιστα χρωμένη τῷ δύνασθαι. Νίκαγιος δὲ καὶ Φιλόλαος κἀγαθοὶ νεανίαι καὶ συγγενεῖς, ὅπως ἐπανέλθοιεν τῶν ἰδίων γενόμενοι κύριοι, πᾶσι μελέτω τοῖς τὰ σὰ τιμῶσι καὶ ἰδιώταις καὶ ἄρχουσι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τίνα μέν τοι τίνα, παρὰ τῶν οἷος αὐτὸς εἶ, προσήκει θαυμάζεσθαι· τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, τὸν προσανέχοντα τῷ θεῷ, καθάπαξ, τὸν οἷός ἐστι Γερόντιος. ἔχεις οὖν τὸν ἄνδρα μετὰ τῆς ἐπιστολῆς, ᾧ χρησάμενος, ἐρεῖς οὐ φαῦλον ἐπαινέτην ἐμέ.

Χρυσῇ.

Οὐχ ὅτι μοι παιδίων συγγενής ἐστιν ὁ θαυ-

μασὸς Γερόντιος, συνίσημι τῷ νεανίσκῳ τῇ φιλίᾳ τῇ σῇ· καὶ τοῦτο μὲν γάρ· ἀλλ' ὅτι πρέπων ἐστὶ τοῦ χρυσοῦ Χρύσου τοῖς τρόποις, εἰ δὲ μέ τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ γοργιαῖον. πλουτὸς μὲν τοι μᾶλλόν ἐστι ἀληθὲς εἰπεῖν, σε εἶναι ἁπάσης ἀρετῆς εἴσω, καὶ τὸν διδόντα σοὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἀξιώτατον ἀπολαύειν σου τῆς συνουσίας.

Τῷ ἀδελφῷ.

Μικρὸς ἐπιστολῆς, ἀνοικειότητα κατηγορεῖ τοῦ διαχειμίζοντος· ἀλλ' ὁ θαυμασὸς Γερόντιος, οἶδε μὲν ὅσα κἀγώ· εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνοικείως εἶχε, διηγήσατο ἂν καὶ ὧν ἠπίσατο πλείονα, τῷ φιλεῖν ἐμέ, καὶ τῷ γλῶτταν ἔχειν ἀρκοῦσαν τῇ γνώμῃ, ὅν ἂν ἴδῃς ἡδέως, εἶδες ὡς ἐγὼ βούλομαι.

Τῷ αὐτῷ.

Δεδέξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τὴν ἄψυχον ἐπιστολήν· μετὰ τοῦ θαυμασοῦ Γεροντίου, ταῦτα τὰ γράμματα, νόμῳ

Gerontius eximius, commendo adolescẽtem amicitiæ tuæ. Nã & istud est. Sed quia conuenit aurei Chrysæ moribus, si quidem oportet me quidpiam & ineptum & Gorgiæ sophistæ more dicere. Omnibus tamen verius est dicere te omni virtute præditum, & eum, qui reddit epistolam hanc tibi, dignissimum esse qui tua consuetudine vtatur.

Fratri. 84.

Prolixitas epistolæ alienum esse ostendit eum, qui illam fert. Verùm eximius Gerontius, nouit quæcumque ego. Quòd si à mendacio non abhorreret, narraret etiam plura quàm nouit, quia amat me & quia habet linguam voluntati parem, quem si lubenter videris, videris vt cupio.

Eidem. 85.

Accipe cum viua etiam inanimatam epistolam, cùm admirando Gerontio has litteras potius scriptas

à me cõsuetudine te salutandi, quàm necessitate aliqua. Quòd enim perpetuo tui memores simus, adolescens iste narrauerit tibi clarius, quàm infinitæ epistolæ.

Eidem. 86.

Dedi ad tuum sacrum & desideratissimum caput admirando Gerontio epistolam primi congressus præbituram occasionem. Tum enim fortasse magnificacies eum mea caussa. Postquam verò periculum eius feceris, alium quendam propter eum.

Eidem. 87.

Cui dedi Epistolam quæstor est & frumentator cohortis Dalmatarum. Omnes autem Dalmatas æque ac liberos meos honoro. Sunt enim populus ciuitatis, cuius sum episcopus. licebat hæc sola tibi indicare. Tuæ autẽ sunt partes te humanum meis præbere iuxta ac tuis.

ὃ πλέον ἢ τῇ χρείᾳ τοῦ προσειπεῖν σε γνώ-ρισμα. ὅτι γὰρ ἡμεῖς συζῶμεν τῇ περὶ σοῦ μνήμῃ, μυρίων ἐπιστολῶν μακρῶν μεγαλο-φωνότερον ὁ νεανίσκος ἂν διηγήσαιτο.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιστολὴν ἐπέθηκα τῷ θαυμαστῷ Γε-ροντίῳ πρὸς τὴν ἱερὰν σου καὶ πεποίθη-τον κεφαλὴν τῆς πρώτης ἐντεύξεως πα-ρέξουσαν πρόφασιν. τότε μὲν γὰρ αὐτὸν ἴσως δι' ἐμὲ τιμήσεις· μετὰ δὲ τὴν πεῖραν, ἕτερόν τινα δι' αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ.

Ὦ δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, ταμίας ἐστὶ καὶ σιτοδότης τοῦ Δαλματῶν τάγματος· πάν-τας δ' ἐγὼ τοὺς Δαλμάτας, ἴσα καὶ τοὺς υἱέας τιμῶ*. δῆμος γάρ εἰσι λαχούσης με πό-λεως· μόνα ἦν ταῦτα μηνύσαι πρὸς σέ. σὸν δὲ τοῖς ἐμοῖς ὡς σαυτοῦ χρήσασθαι. γρ. φιλῶ.

Πυλαιμένει.

Ηε ναῦς ἀπὸ Θρᾴκης ἐπιστολὰς κομισάμενος, ἠνώχλησα τῷ φακέλῳ τῶν γραμμάτων, εἴπου τις εἴη τὸ κλεινὸν ἐπιγεγραμμένη Πυλαιμένους ὄνομα· ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προσεντυχεῖν· ἀλλ' ἦν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Εἰ μὲν οὖν τυγχάνεις ἀποδημῶν, ἀλλ' ἐπανέλθοις ταχέως τε καὶ καλῶς· εἰ δ' ἐπεδήμεις ἡνίκα πάντες οἱ γνώριμοι Ζωσίμῳ τὰς ἐπιστολὰς ἐπεδίδοσαν, τοῦτ' ἂν εἴη τὸ παράδοξον, εἴ τις ἐγένετο περὶ ἐμὲ Πυλαιμένους μνημονικώτερος.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τέως μὲν ἐταραττόμην σοῦ· εἶθ' ὥσπερ ῥεύματος ἀνθυπενεχθέντος, καὶ τὰ κοινὰ λυπεῖ, καὶ τὰ ἴδια. ζῶ τε γὰρ οὐκ ἰδιώτης ἐν χώρᾳ πολεμουμένῃ· κἀμὲ δεῖ κλάειν ἀεὶ τὴν ἑκάστου συμφοράν· καὶ τοῦ μηνὸς πολλάκις ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις πηδῶ,

Pylæmeni. 88.

Acceptis vernis Epiſtolis è Thracia, diu peruolutaui faſciculum litterarũ, ſi forte aliqua eſſet, quæ inclytum Pylæmenis nomen inſcriptum haberet: quod iniquum ducebam aliam epiſtolam ante tuam legere. Verùm nulla erat vſquam. Si igitur peregre abes: vtinam ſanè reuertaris & celeriter bonis auibus præſens eras, quando omnes familiares Soſimo epiſtolas tradebant, iſtud admirandum fuerit, quod quis mei magis memor fuerit, quam Pylæmenes.

Fratri. 89.

Antea quidem fœlices eramus. Deinde tanquam fluctu aduerſario coorto & publica, mihi moleſtię ſunt, & priuata. Viuo etenim non priuatã agens vitam in regione, bello infeſta, & oportet me ſemper lamentari vniuſcuiuſque calamitatem, & in mẽſe ſæpenumero inſilire in propugna-

culum, tanquam conductum ad militandum, non ad precandum. Ex tribus masculis vnus mihi relictus est: tu verò si secundo cursu nauigas, & viuis iucundè, non vsquequaque fortuna nobis molesta est,*

Theophilo. 90.

Abiit ius ab hominibus. Andronicus & prius iniuriosus erat, & nunc iniuria afficitur. At mores ecclesiæ sunt vt humilem euehat, excelsum autem deprimat. Hunc igitur Andronicum oderat quidem ob scelera quæ patrabat; proinde hanc ei irrogauit pœnam: miseretur autem nunc eius, propterea quod versatus est in iis pœnis quæ execrationem superant: quia propter ipsum offendimus eos qui nunc in potestate constituti sunt. Sed iniquum est, si nunquam simus cum beatis, cum plorantibus vt collachrymemur semper. Nos itaque liberauimus eum hoc suggesto tristi: & reddidimus ei calamitates multo minores. At si pietas tua dignata fuerit eũ cura & sollicitudine, istud euidẽti

ὡς ἐφ' ᾧ γε συςρατεύσομαι μεμαθωμένον, οὐκ ἐφ' ᾧ γε προσεύξομαι. τελῶν ἀῤῥένων ἔνεπι μοι λείπεται· σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐσίας πλέης καὶ ζῇς ἡδέως, οὐ πάνυ τι ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ.

Θεοφίλῳ.

Οἴχεται ὁ δίκαιον ἐξ ἀνθρώπων. Ανδρόνικος καὶ πρότερον ἠδίκει, καὶ νῦν ἀδικεῖται. ὃ δὲ τῆς ἐκκλησίας ἦθος, οἶδ' ὑψῶσαι μὲν ταπεινόν, ταπεινῶσαι δὲ ὑψηλόν. τοῦτον δὴ τὸν Ανδρόνικον, ἐμίσει μὲν ἐφ' οἷς ἐποίει· διὸ καὶ προήκατο μέχρι τούτων ἐλθεῖν· ἐλεεῖ δὲ νῦν, ἐφ' οἷς ἤδη τοῖς ὑπὲρ κατάραν ὡμίλησεν· ὅτι καὶ τοὺς νῦν ἐν δυνάμει δι' αὐτὸν ἐλυπήσαμεν. ἀλλὰ δῆλον εἰ μηδέποτε μετὰ τῶν εὐημερούντων εὑρισκόμεθα· τοῖς δὲ κλάουσιν ἀεὶ συνδακρύσομεν. ἡμεῖς τε οὖν ἐνταῦθα φυγοῦ βήματος αὐτὸν ἐξειλόμεθα, καὶ τἄλλα ἐλάττους αὐτῷ παρὰ πολὺ τὰς συμφορὰς ἐποιήσαμεν· κἂν ἡ σὴ θεοσέβεια φροντίδος αὐτὸν ἀξιώσῃ, τοῦτο μέγιστον

ἐγὼ τεκμήριον δέξομαι, τοῦ μὴ παντάπασι τὸν ἄνθρωπον ἀπογνωσθῆναι παρὰ θεοῦ.

Τρωΐλῳ.

Πάλαι μὲν ἀσχημονεστέρας ἐποιούμην τὰς πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐντεύξεις καὶ παρὼν καὶ γράφων. ἔζων γὰρ ἐπὶ τῶν βιβλίων, τρόπον τινὰ ἀσύντακτος πάσῃ πόλει καὶ πολιτείᾳ. νυνὶ δὲ (ἐπέταξε γὰρ ὁ θεὸς εἰς ἀποδεδειγμένον χωρίον οἰκεῖν, καὶ αὐτὸν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τινὰ τάξιν) καὶ ζῶ οὐκ ἐν διηριθμημένοις ἀνθρώποις· βουλοίμην ἂν οὕτω ὄφελος εἶναι τοῖς συλλαχοῦσι, καὶ ποιεῖν ἀγαθόν, ὅ,τι δυναίμην, καὶ ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ τὴν πόλιν κοινῇ, ἵν' ὁρῴην τε καὶ ὁρῴμην ἡδέως παρὰ τῶν ὡς ἂν εἴποι τις συμπλόων τοῦ βίου. ἔτι τοίνυν Μαρτύριος ὄναιτο τῆς δι' αὐτὸν γινομένης ἐπιστολῆς, ἴσθι μοι χαρισάμενος ἐν ἀνδρὶ συνδημερεύοντι, καὶ ναὶ μὰ τοὺς λόγους, τἀμὰ καὶ σὰ παιδικά, πολλάκις εἰς τὸ

συνεῖναί

erit argumento mihi, non omnimodis eum hominem reprobatum esse à Deo.

Troilo. 91.

Olim quidem instituebam colloquia à negotiis aliena cum amicis, & præsens & scribens (viuebam enim in libris, quodammodo nullius ciuitatis & Reipub. pars.) nunc autem, imperauit Deus vt habitem certum locum & habeam aliquem in ciuitate ordinem, & viuam inter homines, quorum sunt censa capita: Optarem igitur vtilis esse, consortibus meis & bene mereri pro viribus, & de vnoquoque priuatim & de ciuitate publice. Vt & videam & videar libenter ab illis qui vna in vita nauigant vt aliquis diceret. Si igitur Martyrius aliquam vtilitatem accipiat ex epistola ob ipsum facta, scito te mihi gratũ fecisse in homine totos dies mecum traducente, & per eloquentiam, meas & tuas delitias, sæpenumero vt

mecum ſit, etiam magnam partem noctis impendente.

Fratri. 92.

Malum non exiguum conſequar ex ruſticatione, exhibens plane habitum morum ruſticorum, mihi crede, etiam in extremis Libyæ finibus.

Heſychio. 93.

Athenienſes Themiſtoclem Neoclis filium laudarunt, quod etſi ciuilis potentiæ amator eſſet vltra quemcũque eorum qui eius ætate vixerunt, aueſatus ſit tamen omnem magiſtratum, in quo non poſſet melius mereri de amicis quam de peregrinis. Tuam autem quia ignorauerũt virtutem iſta tempora, & per te aduenit in Rempub. magiſtratus nomen, & res noua, lætati ſumus, quemadmodum æquum eſt ſodales iamdiu factos cum ſacra geometria inuicem nos conciliauit. quod autem in decurionibus & meum fratrem poſtulas numerare, non autem deles familiam ex improbis libris, etiamſi quid ex

συνῆσαί μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος, ἐπιλαμβάνοντι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Κἀγὼ οὐ μικρὸν ἀπολαύσω τῆς ἀγροικίας, τὴν τόπων λίαν ἀληθινῶν διάθεσιν, ὃ ἴσθι ὅτι, καὶ ἐπὶ τῆς Λιβύω ἐσχατιᾶς.

Ἡσυχίῳ.

Ἀθηναῖοι Θεμιστοκλέα τὸν Νεοκλέους ἐπῄνεσαν, ὅτι καί τοι πολιτικῆς δυνάμεως ἐραστὴς παρ' ὁντινοῦν τὴν ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχήν, ἐν ᾗ τῶν ξένων οὐδὲν ἔμελλον πλέον ἕξειν οἱ γνώριμοι· σοῦ δὲ ὅτι μὲν ἐπέγνωσαν τὴν ἀρετὴν οἱ καιροί, καὶ διὰ σὲ παρῆλθεν εἰς τὴν πολιτείαν ἀρχῆς ὄνομα καὶ πρᾶγμα καινόν, ἥσθημεν ὥσπερ εἰκὸς ἑταίρους ἐκ παλαιοῦ γεγονότας, τῆς ἱερᾶς γεωμετρίας ἀλλήλοις ἡμᾶς μνηστευσάσης· ὅτι δὲ ἐν τοῖς βουλευταῖς καὶ τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν ἀξιοῖς ἀριθμεῖν, ἀλλ' οὐκ ἀπαλείφεις τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ βιβλίου, κἂν εἴ τι κατ'

συμφορὰν ἀρχαίαν περιειλῆφθαι γινόμενον, τοῦτο δὲ, οὐ κατὰ Θεμιστοκλέα σὲ φημὶ ποιεῖν, οὔτε δοκοῦντα τῇ θείᾳ γεωμετρίᾳ. Εὐόπτιον γὰρ ἐν ἀδελφοῖς ἔδει τετάχθαι τοῖς ἴσοις, εἰ τὰ τῷ αὐτῷ τὰ αὐτὰ, καὶ ἀλλήλοις ἐστὶ δεῖ τὰ αὐτά. εἰ δὲ διὰ τὸν τῶν περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον, ὃ χρεὼν ἠμέληται μέχρι τοῦ νῦν, δεῖξον ὦ θαυμάσιε. καὶ λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἄνες τὴν πενθερὰν αὐτοῦ, τῆς ἀτόπου ζημίας, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ τὰ πρὸ τοῦ· καὶ ἀπόδος μοι τὸν ἀδελφὸν, ὃν εἰ μὲν δι' αὐτὸ τοῦτο ἀποδημεῖ, θεὸς οἶδε· πρὸς ἐμὲ δὲ πολλῆς παραμυθίας δεόμενον, ἐπὶ πολλαῖς, ὧν οὐκ ἀνήκοος εἶ συμφοραῖς, οὐδὲν ἕτερον προφασίζεται.

Ἀνυσίῳ.

Πρώην οὐκ ἔφθασα τὴν βαρεῖαν ἀκοὴν ἀπὸ τῆς Κυρήνης πυθόμενος· κἀγὼ μὲν διενοούμην ἢ τάχος ἐπὶ τὰ Τεύχειρα παραπέμψαι τὴν φήμην· ἧκε δέ τις ἀγγέλλων, ὡς ὁ στρατηγὸς ἤδη τὰ μετέωρα τῆς χώρας κατείληφεν· ἐφθάκεις γὰρ ἄρα

veteri calamitate ante factum fuerit, istud certe non Themistoclis exemplo prædico te facere, neque quæ placent diuinæ Geometriæ. Euoptium enim oportebat inter fratres tuos numerari, si quæ vni tertio eadem sunt, ea & inter se eadem oporteat. Quòd si propter circumfusorum negotiorũ turbam officium hactenus neglectũ est, ostende ô admirande, & accepta epistola libera socrum iniquo isto damno, & in posterum & in præteritum, & reddito mihi fratrem, qui an ob id peregrè absit, Deus nouit. Apud me autem valde indigẽtem consolatione, ob multas quas audiisti calamitates, nihil aliud causatur.

Anysio. 94.

Nuper simul atque audiui acerbũ rumorem à Cyrenis, equidem cogitabam quàm celerrime ad Teuchira transmittere famã. Venit autem quidam nuntians, quod dux edita regionis loca occupasset. Tu enim ante me

audieras. Vtinam conſequaris promptam animi mercedem à deo & nunc & in poſterum. Ego verò hæc ipſa laudaturus miſi, & interrogaturus quis ſit rerum tuarum ſtatus. Vtinam bene ſit tibi. Eſt enim mihi curæ & Pentapolis. Quidni? mater eſt quēadmodum Cretes loquerētur. Maximè autem & tu & gloria tua curæ mihi ſunt. Ob vnamquamque enim rerum tuarum ſecundarum omnes à me poſtulant, vt collæter. Cùm igitur de me iudicetur in tuis rebus, ô preſtantiſſime & virorum & ducum, debeo ſcire quo res tuæ ſunt loco. Ioannem adhortatus ſum, quantum potui vt ſtrenuū ſe præberet & vbique intrepidū militē cum Deus ei faueat. Da ei manum fratrem, qui vice multorū eum adiuuabit: illud mihi optimū videtur conſilium indolem cognoſcenti adoleſcentium, & quantum pudoris alter erga alterū habeat. Quòd ſi tibi ita videbitur ratū ſit. Ex ſociis eos, qui militatum profecti ſunt, ſalutato. Cōtubernalis meus celeriter ad me reuertatur, prçclarā aliquā adferēs de bello

πυθόμενος· δέχοιο τῆς προθυμίας ἀμοι-
βὴν παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα.
ἐγὼ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἐπαινεσάμενος
ἔπεμψα, καὶ πευσόμενος ἐν οἷς εἴης· εἴης δὲ
ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς. μέλει μὲν γάρ μοι,
μέλει καὶ Πενταπόλεως· πῶς γὰρ οὔ· τῆς γε
μητρίδος, ὡς ἂν χρηστὸς εἴποι τις, οὐχ ἥκι-
στα δὲ σοῦ καὶ τῆς δόξης τῆς σῆς. ἐφ' ἑκάστῳ
γὰρ δὴ τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐμὲ πάντες ἀξιοῦ-
σι συνήδεσθαι. ὡς οὕτω ἐν σοὶ κρινόμενος ἄ-
ριστε ἀνδρῶν τε καὶ στρατηγῶν, δίκαιός εἰμι
καὶ εἰδέναι τὰ σά. Ἰωάννην παρεπεμψά-
μην ὡς ἐκεῖνον, ἀγαθὸν εἴη, καὶ ἄλλως οὐκ
ἄθυμον στρατιώτην ἐὰν ὁ θεὸς αὐτῷ πιθῆ-
ται. δὸς αὐτῷ χεῖρα διὰ τὸν ἀδελφόν, ὃς
αὐτῷ πολλὰ ὑπουργήσει. τοῦτο ἐμοὶ μὲν
ἄριστον δοκεῖ βούλευμα, τῷ τὰς φύσεις εἰ-
δότι τῶν νεανίσκων, καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλ-
λήλους αἰδοῦς· εἰ δὲ καὶ σοὶ φαίνεται, κύριον
ἔστω. τῶν ἑταίρων τοὺς στρατευσαμένους ἄ-
σπασαι. ὁ σύντροφός μου ταχέως ἐπανη-
κέτω, καλὸν τι φέρων περὶ πολέμου διη-

γημα· ὃς καί τοι δηλότατος ὤν, ἐθάρρησε τὴν ὁδὸν, τῶν σῶν ὅπλων ἐμπαρεθέντων ὄντων. δὸς τῇ Κυρήνῃ τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν· μαχοῦνται γὰρ ὑπὲρ τῆς ἐνεγκούσης τε καὶ τρεφούσης αὐτούς.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ὀλίγου μὲν ἡμᾶς εἴχειν ἡγῇ τοῖς σαυτοῦ προστάγμασιν· οὕτω γὰρ γέγραφας· καλῶς γε ποιεῖς, καὶ δίκαια περὶ ἡμῶν φρονεῖς, καὶ πολλὰ κἀγαθά σοι γένοιτο διὰ τοῦτο· ὡς ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου, τοῦ πείθεσθαι χάρις, ὡς οὐκ ἔγωγε οἶμαι· ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀντίδοσιν ἀρκεῖ, ὃ μὴ ἀγνοεῖσθαι περὶ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοὶ τῶν ζώντων ἐκκείμεθα. ἃ, δὲ φὴς εἰδέναι σαφῶς, ὡς δι' εὐχῆς ἄγει τὰ τῆς φιλίας ἡμῶν Ἰούλιος, τοῦτο δὲ οὐκ ἔτ' ἄξιον ἀποδέχεσθαι. λίαν γάρ ἐστιν ἀνδρὸς ἀπατωμένου, μὴ ἀπατῶντός γε εἴποιμι.
γρ. παρ' ὁμοῦ γὰρ ἐγώ τε περὶ σοῦ γράμματα
ἑτέρου. ἀνεγίνωσκον, καὶ ἕτερός τις τὰ παρ' * αὐτοῦ·

narrationem. Qui quanquam timidissimus sit, ausus est iter suscipere, cum armis tuis protegeretur. Dato Cyrenæ bigam fratrum; pugnabunt enim pro patria quæ illos tulit, & educat.

Fratri. 95.

Quod quidem nos parere putas tuis iussis, sic enim scripsisti; optime quidem facis, & præclarè de nobis sentis, & multa & bona tibi ob id eueniant: nam accepimus gratiam, si qua fortè debetur minori à fratre seniore, parendi gratia; quod equidem non puto. Sed nobis ad remunerationem satis est, non ignorari abs te nostrum erga te studium, quod soli tibi eorum qui viuunt expositi sumus. Quòd autem ais te certo scire, Iulium nostram amicitiam optare. Istud sanè iam dignum non est fide. Valde enim est viri decepti, nō enim dixerim decipiē-tis, nam simul ego tuas litteras legebam, & alius quidem litteras ab illo,

& tu quidem hæc ais, ille autem contra. Et legiſſe & audiſſe dicitur quod narraret de nobis incommodos ſermones. Non poteram non credere viro honeſto & bono, & credens, imo per præſidem conſanguinitatis & tuum & meum, & non me pigebat eorum quæ in illum hominem contuleram, qui pridie per vim accuſatorem ſummoueram qui poſtulabat eum perduellionis vt ſceleratum in domum Imperatoris. Per ſacrum enim tuum caput, niſi multis periculis reſtitiſſem, partim timiditati iudicis pœnitentiam in tali cauſa non admittentis: partim accuſatoris vecordiæ, ſimulantis neceſſitatem; verùm cupientis facere mali aliquid & accipere, & vxorem eius & filios attigiſſet periculum & cognatos multos, & valde amicos, diuites & pauperes. Atque omnino malorum ilias accidiſſet in noſtra ciuitate profecta ab homine deſperante de ſalute & mori cupiente. Viciſſet autem Iu-

καὶ σὺ μὲν ταῦτα φής, ἐκεῖνος δὲ τἀναντία· καὶ ἀνεγνωκέναι καὶ ἀκηκοέναι λέγεται, ὅτι διαλέγοιτο περὶ ἡμῶν ἀνεπιτηδείους λόγους. οὔτ' οἶμαι ἀπιστεῖν εἶχον ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ, καὶ πιστεύων, οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς πεποιήκειν τὸν ἄνθρωπον, αὐτῇ τῇ προστρατείᾳ σὺν βίᾳ τὸν κατήγορον ἀποσκευάσας, ὃς ἐδίωκεν αὐτὸν ἀσεβείας, ὡς ἀδικοῦντα τὴν βασιλέως ἑστίαν. νὴ γὰρ τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν, εἰ μὴ ταῖς συχναῖς πείραις ἀντεῖχον, τοῦτο μὲν τῇ τοῦ δικαστοῦ δειλίᾳ μετελθούσῃ ἐπὶ τοιαύτης ὑποθέσεως οὐ προσιεμένου· τοῦτο δὲ τοῦ κατηγόρου ἀπονοίᾳ, προσποιουμένου μὲν τὴν ἀνάγκην, προθυμουμένου δὲ δρᾶσαί τε κακόν τι καὶ παθεῖν, καὶ γαμετῆς αὖ αὐτοῦ καὶ παίδων ἥψατο ὃ δυνατώτατοι, καὶ συγγενῶν συχνῶν καὶ πολλῶν φίλων, πλουσίων τε καὶ πενήτων· καὶ ὅλως κακῶν αὖ Ἰλιὰς περιέστη τὴν πόλιν ἡμῶν, ὑπ' ἀνδρὸς ἀπογνόντος τὴν σωτηρίαν καὶ θανατῶντος· ἐνίκησε δ' αὖ

Ἰούλιος νίκην ἐφ' ᾗ ζῶν οὐκ ἂν ηὔξατο. ὑπὲρ ὧν ἁπάντων ᾠήθην ποιητέα μοι ταῦτα εἶναι τὰ γεγενημένα. τῆς δὲ ἐμῆς φύσεώς τε καὶ προαιρέσεως παραπολαυέτω καὶ ὅστις ἔχθιστος. πολλῷ γὰρ ἐμοὶ κάλλιον ἔχει τὸ ἀναξίως τινὰ πεποιηκέναι καλῶς, ἢ περιϊδεῖν πολλοὺς, ἐξὸν κωλῦσαι, παρὰ τὴν ἀξίαν πεισομένους κακῶς. οὐ γὰρ δὴ καὶ τὴν εὐγενῆ γυναῖκα καὶ τὰ παιδία τοῦ ἀνθρώπου μισῶ. καί τοι γε οὐδ' αὐτὸς ἄξιός ἐστιν ἐπὶ τῇ κατ' ἐμοῦ λοιδορίαις παθεῖν τι κακῶς. ὑπὲρ ἐμοῦ· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. μισεῖσθαι μὲν γὰρ ἐστι πάνυ. λυπεῖν γὰρ οἰόμενος λέγει, καὶ ὡς δηξόμενος φθέγγεται. ἡ προαίρεσις οὖν οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ἴστω μέν τοι, μᾶλλον δὲ μὴ ἴστω· παύσαιτο γὰρ ἂν εὖ ποιῶν ἡμᾶς. σὺ μέν τοι σαφῶς ἴσθι τὸ πάλαι λεγόμενον, ὑπὲρ ἐχθρῶν ὡς ἔστιν ὠφελεῖσθαι, νῦν ἔργῳ φαινόμενον. τί γὰρ εἰς εὔκλειαν ἡμῖν
γρ. ἡμῖν ἀνὴρ * οὐ συντελεῖ. πᾶς ὅστις ἡμᾶς ἐπαινεῖν
οὐ σ. βούλεται μηδὲν ἕτερον ἐξευρίσκων εἰπεῖν, λέγει τοῦτο πρῶτον καὶ μόνον καὶ μέγιστον,

lius victoriam cui ſuperuenire numquam optaſſet. Pro his omnib. putaui faciẽda mihi eſſe quæ facta ſunt. Mea autem natura & ſtudio obiter fruatur etiam qui inimiciſſimus eſt. Multò enim mihi honeſtius eſt indigne bene meritum eſſe de aliquo, quàm neglexiſſe multos, cùm mihi prohibere liceret, præter æquum, male paſſuros. Non enim & nobilem vxorem & liberos hominis odi: quamquam ne ipſe quidem dignus eſt qui à me aliquid mali ferat, ob maledicta quæ in me iactat, multum ſanè abeſt. ſed dignus eſt qui vel maximè inuiſus ſit. Inurere enim mihi dolorem putans, hęc dicit, & vt me mordeat, iſta loquitur. Hominis igitur voluntas non crimine vacat, verùm culpanda eſt. Sciat tamen, immo verò neſciat. Deſineret enim de nobis mereri. Tu certo ſcias quod olim dictũ eſt, quod ab inimicis liceat vtilitatem capere, nũc id reipſa cerni. Quid enim nobis non cõfert ad gloriã? Omnis quicunq; vult me laudare nihil aliud inueniẽs, quod dicat, dicit hoc primũ & ſolum & maximũ,

quod Iulius maledictis ipſum inceſſit. In hac autem vna oratione quod non examen bonorum? Nam aduerſari cuiuſque generis prauitati, eſt familiarem & affinem eſſe omni virtuti. Atque ego nullius talis rei conſcius ſum mihi. Verùm ille aït. His enim quæ contraria dicit hoc confirmat. Itaque & gratiam ei habuerim. Per ſacrum tuum caput & liberorum meorum ſalutem, nihil eſt quo mihi magis gratificari poſſit, quàm ſi maledicat. Etenim quod & ad deum & ad homines attinet, iſtud mihi pulcherrimum fuerit. Verùm iſtius voluntatis dabit pœnas. Mihi quidem minimè. fortaſſe enim ne ſi poſſem, quidem vellem. Omnino verò ne ſi vellem, poſſem. Quid enim homo ſic miſer vt ego, ſi conferatur hoc tempore cum principe, vt vager exul à patria, nec ſpem reditus habeam, hoſtibus caſtra metatis in meis prædiis, & illis tamquam aliqua munitione aduerſus Cyrenam vtentibus. Eccui igitur, eccui dabit pœnas? Ipſi iuſti-

ὡς Ἰούλιος αὐτὸν ἀγορεύει κακῶς. ἔνι δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ, ποῖος οὐκ ἐσμὸς ἀγαθῶν. τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετήν. ἐγὼ μὲν οὖν, οὐδὲν ἂν ἐμαυτῷ συνειδείην τοιοῦτον· ἐκεῖνος δὲ φησίν. οἷς γὰρ τἀναντία φησί, τοῦτο πιστοῦται· ὥστε καὶ χάριν ἂν εἰδείην αὐτῷ. νὴ τὴν ἱερὰν σου κεφαλὴν καὶ τὴν τῶν παιδίων μου σωτηρίαν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἄν μοι μεῖζον τῆς λοιδορίας ἐχαρίσατο. καὶ γὰρ καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων, ἐν τῷ καλλίστῳ μοι κείσεται τοῦτο. ἀλλά γε τῆς προαιρέσεως δώσει δίκας· ἐμοὶ μὲν, οὔ· τυχὸν μὲν γὰρ οὐδ' ἂν εἰ δυναίμην, βουλοίμην· πάντως δέ, οὐδ' ἂν εἰ βουλοίμην, δυναίμην· τί γὰρ παρὰ τὸν ἐπὶ καιροῦ δυνάστην, ἄνθρωπος οὕτως ἀτυχής, ὡς ἀλᾶσθαι φεύγων τὴν ἑαυτοῦ, καὶ μηδ' ἐλπίδας ἔχειν καθόδου, τῶν πολεμίων ἐστρατοπεδευκότων ἐν τοῖς ἐμοῖς, κἀκείνοις ὁρμητηρίοις κατὰ Κυρήνης χρωμένων· τίνι μέντοι, τίνι δώσει δίκας· αὐτῇ

τῇ δίκῃ. ἐγνώσμην γὰρ ἐγὼ τοῦτο σαφῶς, οὐ εἰδέναι δοκῶν. μετελεύσεται γὰρ αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς τἀναντία πεπολιτεύμεθα, καὶ δι' ἣν ἀλλήλοις ἀπηχθήμεθα. οὐ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἐμαυτοῦ τινός· οὐδ' ἂν αὐτὸς εἰπεῖν ἔχοι· ἀλλὰ τὰ πρῶτα μὲν ὅτι τὸ στρατιωτικόν τε καὶ τὸ βουλευτικὸν ἑώρων, εἰς θηλυκὸν, καὶ ἐπειρώμην ἀντέχειν· ἔπειτα μέν τοι τὰ περὶ τὴν πρεσβείαν καὶ πάνυ λαμπρῶς διεστασίασεν ἡμᾶς. ἐῶ τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον Διοσκουρίδην, ὅτι μετρίως ἐπεράνθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν κινῆσαι θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. αὕτη μέν τοι σαφῶς ἐστὶ περὶ ἧς πρὸς λύραν ᾄδομεν. λήθουσα δὲ παρὰ πόδα βαίνεις· γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις· ὑπὸ πῆχυν αἰεὶ βιοτὰν κρατεῖς. ἀλλὰ (ψηφίζεσθαι δέον) ἐγὼ μὲν ἔγραφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀστρατείαν εἶναι τοῖς ξένοις· ὁ δὲ ἀντέλεγεν ὑπὲρ Ελλαδίου καὶ Θεοδώρου. καί τι τίς οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτικῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων, οἱ ξένοι μεταδιδά-

διδά-

iustitię. Promitto enim hoc plane qui rectè scire videor. Puniet enim eum pro me & communi patria pro qua diuersa sensimus in Repub. & ob quam alter, alteri infensi sumus: non enim pro re aliqua mea. Ne ipse quidem id dicere possit. Verùm initio quidem, quod milites & decuriones videbam in seruili conditione esse, conabar resistere, deinde verò & legatio valde apertè nos ad dissentionem impulit. Omitto quæ ab eo Dioscuridi sodali euenêre, quia moderate gesta sunt, nec talia vt moueant Deique hominúmque indignationem. Ista tamen perspicuè est de qua ad lyram canimus. fallens è vestigio incedis. Superbam ceruicem inflectis. Sub * cubito semper vitam tenes. Sed decernere cum oporteret, ego referebam ad Senatum pro salute patriæ ne exteri militarent. Ille autem contradicebat pro Elladio & Theodoro. Quamquam quis non nouit, quod eos qui natura sunt bellicosi principes, externi milites

* *cubito hominum vitā metiris, & ad illam regulam reuocas.*

deducant, & habitu mutato traducant, in mercatores. Rursum referebam ad Senatum vt solueretur præfectura nostra, quod omnes vno consensu qui hic sunt homines solum esse aiunt malorum remedium, si in pristinum imperium reuerterentur ciuitates, hoc est si Ægyptiorum præfecto vrbes Libyæ pareant. Iste autem contradicebat pro lucro, & plane audebat dicere quod vtile esset humiles si sint milites. Verùm sodes. Dignum enim est per te ei dici. Ob ista nunc quidem execrandus es, qui communem fortunam in contrarium experiaris. Beatus enim es inter miseros. Ego autem cum ciuitate vna sum miser. Attamen certo scias, naturæ legem esse vt partes toto contineantur. Et cum magnus ex corporis calamitate splen creuerit, quamdiu resistit totum corpus, bene habitus vt sit & pinguescat: morienti tamen corpori vt commoriatur: & tu in præsens bene tibi consulẽs, latebis ob facta tua, fatum patriæ existens,

διδάσκουσι, καὶ μεταπνεύσαντες (?) εἰς ἐμπόρους, πάλιν ἔγραφον παρὰ τοῦ λελύσθαι τὴν παρ' ἡμῖν στρατηγίαν, ὅπερ ἅπαντες ὁμοφώνως οἱ τῇδε ἄνθρωποι μόνον εἶναί φασι λυτήριον τῶν δεινῶν, ἐπιμεληθῆναι εἰς ἀρχαίαν ἡγεμονίαν τὰς πόλεις, τουτέστιν ὑπὸ τὸν Αἰγυπτίων ἄρχοντα καὶ τὰς Λιβύων τετάχθαι· ὁ δὲ ἀντέλεγεν παρὰ τῶν κερδῶν, καὶ ἄντικρυς ἀπετόλμα λέγειν, ὅτι λυσιτελεῖ ταπεινοὺς εἶναι στρατιώτας. ἀλλ' ὦ τᾶν· ἄξιον γὰρ διὰ σὲ πρὸς αὐτὸν εἰρῆσθαι· διὰ ταῦτα, νῦν μὲν ἐπάρατος εἶ, τῆς κοινῆς τύχης ἐπὶ τἀναντία πειρώμενος· εὐτυχεῖς γὰρ ἐν ἀτυχοῦσιν· ἐγὼ δὲ τῇ πόλει συνατυχῶ. ἴσθι μέν τοι σαφῶς, ὅτι φύσεώς ἐστι νόμος, ἐμπεριέχεσθαι τῷ καθόλου τὰ μέρη· καὶ ὅταν πάνυ πολὺ ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος συμφορᾶς ὁ πολὺ αὐξηθῇ, ἕως μὲν ἀντέχει τὸ ὅλον, εὐθενεῖταί τε καὶ πιαίνεται. ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται· καὶ σὺ τὸ παρὸν εὖ τιθέμενος, λήσεις τοῖς σαυτοῦ πολιτεύμασιν εἰμαρμένην τῆς πατρίδος τε ὤν,

καὶ σαυτοῦ. μέχρι τούτου Λασθένης ὠνομάζετο φίλος Φιλίππου, μέχρι προὐδεδώκει Ὄλυνθον· τὸν δὲ ἄπολιν, πῶς εἰκὸς ἐστὶν εὐτυχεῖν.

Ὀλυμπίῳ.

Ἐγὼ μάρτυρα ποιοῦμαι θεὸν, ὃν καὶ φιλοσοφία καὶ φιλία πρεσβεύει· πολλοὺς μὲν ἂν θανάτους ἀνθ' ἱερωσύνης εἱλόμην· τοῦ θεοῦ δὲ ἐπενεγκόντος οὐχ ὅσπερ ᾔτουν, ἀλλ' ὅσπερ ἐβούλετο, εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, ὡς μὴ φανῆναί μοι τὸ πρᾶγμα φιλοσοφίας ἀπόβασιν, ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἐπανάβασιν. τέως δὲ ὥσπερ εἴ τι μοι τῶν ἡδέων συνεπεπλώκει, ἐκοινωσάμην ἂν σοι τῇ πάντων φιλτάτῃ μοι κεφαλῇ, οὕτω καὶ τῶν δυσχερῶν εἰς σὲ διαπέμπω τὴν ἀκοὴν, ἵνα συνάχθοιό τε, καὶ εἴ τι δύναιο πρὸς τὴν ἐμὴν φύσιν τὸ πρᾶγμα ἐξετάσας, εἰσηγήσαιο γνώμην, ὅ,τι με δεήσει ποιεῖν. νῦν γὰρ ἐγὼ πόῤῥωθεν οὕτω διαπειρῶμαι τοῦ πράγματος, ὡς ἑβδόμην ἤδη

& tui ipſius. Eo vſque Laſthenes appellabatur amicus Philippi, donec prodidit Olynthum. Eum autem qui vrbe caret quo pacto veriſimile eſt beatum eſſe.

Olympio. 90.

Ego teſtem deum facio, quem & philoſophia & amicitia colit, multas mortes pro epiſcopatu optaſſē. Verũ cum deus intulerit non quod petebam, ſed quod volebat, precor eum qui fuit tributor vitæ vt ſit attributæ præſes, ne videatur ea mihi res philoſophiæ deſcenſus, ſed ad ipſam aſcenſus. Interim quemadmodum ſi mihi quid iucundum accidiſſet, tibi impertiſſem, omnium mihi chariſſimo capiti: ſic etiam triſtium incommodorum ad te trãſmitto auditionẽ, vt & meam vicem doleas, & ſi quid poſſis, cum ea natura & ingenio re expenſa, ſuppedites conſilij, quid oporteat me facere. Nũc enim ego procul experior rem illam, nam verſatus in

illo malo iam ſeptem menſibus procul ab hominibus illis peregrinor apud quos Epiſcopus ero, donec plane intellexero quale tandem natura ſit, etſi liceat cum philoſophia munus illud geram. Sin autem diuerſum eſt à mea vita & inſtituto, quid aliud, quam vt proficiſcar hinc nauigans recta in illuſtrem græciam, reliquum. Recuſanti enim epiſcopatum deſperanda etiam eſt patria, niſi me oportet omnium ignominioſiſſimum eſſe, & maximè execrandum, in turba odio me proſequentium verſantem.

Eidem. 97.

Tuam cum legerem epiſtolam, in qua narraſti de valetudine aduerſa, & timui incipiens, & deſinens bono animo eſſe cœpi. Minitatus enim periculum nunciaſti meliora. De his autem quæ petiiſti. vt mitterentur à nobis aut ferrentur, quæ poterunt omnia omnimodo aut mittentur aut ferentur. Quæ autem ex his fieri poſſunt, aut non fieri, ſuperuacaneum

μίῶα γινόμενος ἐν τῇ ξένῃ, μακρὰν ἀποδημῶν τῶν ἀνθρώπων παρ' οἷς ἱεράσομαι, ἕως ἂν ἀκριβῶς ὁποῖόν ποτέ ἐστι τῇ φύσει κατανοήσω. κἂν μὲν ἐγχωρῇ μετὰ φιλοσοφίας τὸ πρᾶγμα, ἐργάσομαι· εἰ δὲ ἀλλοῖόν ἐστιν, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀγωγήν τε καὶ προαίρεσιν, τί ἄλλο, ἢ τὴν εὐθὺ τῆς κλεινῆς Ἑλλάδος ἀποπλέων οἰχήσομαι. ἀπειπαμένῳ γὰρ τὴν ἱερωσύνην, ἀπογνωστέον ἐστὶ καὶ τῆς πατρίδος, εἰ μή με δεῖ πάντων ἀτιμότατον εἶναι, καὶ ἐπαρατότατον ἐν ὄχλῳ μισούντων ἀναστρεφόμενον.

Τῷ αὐτῷ.

Τὴν ἐπιστολὴν ἀναγινώσκων, ἐν ᾗ διηγήσω περὶ τῆς ἀῤῥωστίας, καὶ ἐφοβήθην ἀρχόμενος, καὶ παυόμενος ἀνεθάῤῥησα. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῷονα. περὶ ὧν δὲ ᾔτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται, ἢ κομισθήσεται. τίνα δὲ αὐτῶν τὰ δυνατά, καὶ τὰ μὴ δυνατά, περὶ τὸν

γράφειν. αὐτὴ γὰρ ἡ δόσις ἐπιδείξει. ἐῤῥωμένως καὶ εὐδαίμων διαβιώης θεῷ κεχαρισμένος, ἑταῖρε ποθεινότατε· γένοιτο ἡμᾶς καὶ συμμίξαντας ἀλλήλων αὖθις ἀπολαῦσαι, καὶ μὴ προεξέλθοις πρὶν αὖ ἀλλήλοις ἐντύχωμεν. εἰ δὲ θεὸς ἄλλῃ πῃ βεβούληται, σὺ δὲ καὶ ἀπόντων ἡμῶν μέμνησο. βελτίοσι μὲν γὰρ Συνεσίου ἐντεύξῃ πολλοῖς· φιλοῦσι δὲ μᾶλλον, οὐκ ἂν ἄλλοις ἐντύχοις.

Τῷ αὐτῷ.

Πῶς οἴει με διψῶντα ταῖς ἡδίσταις ἐπιστολαῖς ἐντετυχηκέναι· περὶ ποῖα δὲ μέρη τῶν ἐπιστολῶν, οὐχὶ πάσῃ διακεχύσθαι τῇ ψυχῇ, ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν διάθεσιν, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν προσδοκῶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἔχουσαν ἔτι τὴν φίλην κεφαλὴν ὄψεσθαι. καὶ ἐφ' οἷς γὰρ Σεκοῦνδον εὖ ἐποίησας, ἡμᾶς ἐτίμησας· καὶ ἐφ' οἷς οὕτω γράφων τιμᾷς, ἐξηρτήσω σαυτοῦ, καὶ ἐποίησας εἶναι σούς, παρ' ὅσον τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ὄντες, οὐκ ἐπιγινώσκομεν

est scribere. Ipsa enim datio ostendet. Sanus valensque & fœlix viuas Deo gratus, sodalis optatissime: faxit Deus vt postquam nos etiam congressi fuerimus, alter altero rursum fruatur: nec abeas prius quàm nos mutuo conuenerimus, sin Deo aliter visum est, attamen tu & mei absentis memor sis. Inuenies enim multos Synesio meliores; magis autem amantes alios non reperies.

Eidem. 98.

Quanto me putas cum desiderio legisse iucundissimas tuas epistolas? In quibus autem partibus litterarum, me non exhilaratum esse toto animo, ex quibus in multiplicem affectum veni, & propediem spero me visurum Alexandriam habentem adhuc charum caput? Et quia de Secundo bene meritus es, nobis honorem detulisti. Et quia scribens honoras nos, tibi deuinxisti, & fecisti vt tui essemus, nisi quód cum simus ex his qui humi incedunt, non agnoscamus

meritum,dupliciter honorati,& magnitudine eorum quæ à te ſcripta ſunt,& ſtudio eorum quæ facta ſunt. Domino meo Comiti ſcripſi iam ſæpenumero. Ex quo autem in epiſtolis per ſeruum miſſis, accuſat me quod ad eum non ſcripſerim, dedi litteras domino meo fratri tuo ad eum. Sanus & fœlix perſeuerato habens curam philoſophiæ, quantam conuenit ei, qui philoſophari incæpit cum diuinis amoribus. E lectulo ſibi ſcripſi, vix me ſuſtinens ad confectionem litterarum. Optato nobis optima, quæ Deus optima exiſtimauerit. Si conualuero ſtatim proficiſcar in Alexandriam.

Eidem. 99.

Vſus epiſtolarum iſta noua à me inſtituitur ratio : non enim, vt commendem tuæ amicitiæ eum, qui reddidit epiſtolam, ſcripſi : ſed vt tibi virum gratificer, qui futurus eſt tibi, & magno Diogeni in tuis delitiis non exiguo lucro. Nec ægrè feras ſi

τὴν ἀξίαν, διπλῇ τιμώμενοι, καὶ τῷ με-
γέθει τῶν γραφομένων, καὶ τῇ σπουδῇ τῶν
γινομένων. τῷ δεσπότῃ μου τῷ κόμητι
γέγραφα μὲν ἤδη πολλάκις· ἐπεὶ δὲ ἐν
ταῖς διὰ τοῦ παιδὸς ἐπιστολαῖς, αἰτίᾳ μὴ
γεγραφότα πρὸς αὐτὸν, ἐπέθηκα καὶ τῷ
δεσπότῃ μου τῷ ἀδελφῷ πρὸς αὐτὸν
γράμματα· ἐρρωμένος καὶ εὐδαιμονῶν δια-
τελοίης φιλοσοφίας ἔχων φροντίδα, ὅση προ-
σήκει τῷ μετὰ θείων ἐρώτων ἠγμένῳ ταύ-
της. ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀ-
νεχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων.
εὔξαι τὰ ἄριστα ἡμῖν, ἅπερ δὴ ὁ θεὸς ἄ-
ριστα δοκιμάσοι. ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν
Ἀλεξάνδρειαν εὐθὺς ἵεμαι.

Τῷ αὐτῷ.

Καιρὸς οὗτος ἕτερος ἐπιτηδεύεται παρ'
ἐμοῦ χρείας ἐπιστολῶν. οὐ γὰρ ἵνα συστήσω τῇ
φιλίᾳ τῇ σῇ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν γέ-
γραφα. ἵνα δὲ σοι τὸν ἄνδρα χαρίσωμαι, κέρ-
δος οὐ μικρὸν ἐσόμενον σοί τε καὶ τῷ μεγάλῳ
Διογένει τοῖς σοῖς παιδικοῖς. καὶ μὴ χαλεπήνῃς

εἰ κέρδος οὐχ ὑμᾶς Θεότιμον, Θεότιμον δὲ ὑμῖν εἶναι δοκιμάζω καὶ λέγω. ἀλλὰ τοῦτο εἴγε ποιητὴς ἀνὴρ τῶν νῦν ἐνθεώτατος δυνάμεως δέοιτο· δυνάμεως δὲ δεῖταί τις ἀπὸ ποιητικῆς, ἵνα καὶ τοῖς μετέπειτα δόξῃ, καὶ μηδὲ τοὺς ἀπόντας λάθῃ. τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, αἲ μὴ τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀπορρεῖ τῆς μνήμης, καὶ λήθῃ ἀμπίσχεται, παρ' αὐτὸν μόνον τὸν τοῦ πεπράχθαι χρόνον, ἐν τοῖς ὁρῶσιν ἀνθήσαντα. ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον, καὶ αὐτὴ πάντως σπουδαστέον, καὶ δίχα τῆς χρείας. αἰδοῖ γὰρ μουσῶν, τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, καὶ μὴ δευτέρους ἡττᾶσθαι τῶν κολακευόντων τὰς θύρας εἰδότων. προσκείσθω καὶ τρίτη τις αἰτία τῆς παρ' ἡμῶν εἰς τὸν ἄνδρα τιμῆς, Συνέσιος ἀγασθεὶς αὐτοῦ πάντα, ἐφ' οἷς ἂν ἄνθρωποι ἄνθρωποι, καὶ ἐπαινοῦσι καὶ μακαρίζουσιν. ἐρρωμένος διαβιώῃς πάντων ἕνεκα ἐμοὶ τίμιε. προσαγορεύουσι τὴν ἱερὰν σου διάθεσιν πάντες οἱ τὴν αὐτὴν ἡμῖν οἰκίαν οἰκοῦντες· ἐξ ἁπάντων δὲ μάλιστα ὁ σὸς Ἰσίων.

vos lucro non esse Theotimo, sed Theotimum vobis existimem & dicam: verùm istud esset, siquidem poëta, vir eorum, qui hoc tempore viuũt, diuinissimus opibus indigeret. facultate autem poëtica indiget aliquis, vt & posteris videatur, nec absentes lateat. Magna enim facta nisi consequantur sermones præcones, effluunt è memoria, & obliuionem induunt, ipso solo tempore, quo geruntur, apud eos, qui viderit, florentia. Ob id igitur magni facere debetis hoc lucrum, & omnium loco obseruare etiam absque vsu. Ob reuerentiam enim Musarum, ipsarum sacerdotes colendi vobis sunt, & non censendi posteriores iis qui norunt assentari foribus. Accedat & tertia quædã causa honoris, qui à vobis proficiscatur in virum, Synesius, qui omnia in eo admiror, propter quæ homines & laudant, & beatos prædicant homines. Sanus vitam traducas omnium causa mihi honorande. Salutem denuntiant sacro tuo animo, qui eandem nobiscum domum incolunt, omnium autem maximè tuus Ision:

& nos qui tecum sunt: maximè autem meum Abramium. Tui iudicij erit, an dare oporteat Comiti quas scripsi epistolas, an non.

Pylæmeni. 100.

Hic ille est, qui multus in sermonibus nostris Anastasius. Etsi de te apud eum loquerer, eandem laudem de te prædicarem. Vt igitur in me congressi iampridem casum huius congressionis pro agnitione habentes, humanitate & beneuolentia prosequamini vos mutuo, communiter videte & quo pacto de me bene mereri possitis. Otium autem maximum bonum, quod dicere quis possit, tanquam agrum feracem, omnia bona producere philosophi animo. fruar autem otio, si me contingat liberari, ne censear in Repub. Romanorum. Istud autem erit, cum immunis ero execrandi muneris, cuius factus sum exors, quantum quidem ad principem attinet. Ne autem ipsum merito accusarem, qui me diligentiæ fru-

καὶ ἡμεῖς τοὺς ἅμα σοί. μάλιστα δὲ τὸν ἐμὸν Ἀβράμιον. τοῦ κάμπτειν γε δοῦναι γέγραφα αὐτὸς δοκιμάσεις, εἴτε μή.

Πυλαιμένει.

Οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν Ἀναστάσιος· καὶ σὲ δὴ αὖ αὐτῷ δείξας, τὸν αὐτὸν ἔπαινον εἶπον αὖ περὶ σοῦ. ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθέ τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ σκοπεῖτε, πῶς ἂν ἀγαθόν τι με ποιήσητε. σχολὴ δὲ μέγιστον ἀγαθὸν, ἣν εἴποι τις ἂν ὥσπερ χώραν πάμφορον ἅπαντα καλὰ φέρειν τῇ τοῦ φιλοσόφου ψυχῇ· καρπώσομαι δὲ σχολὴν, ἂν τοῦ συντετάχθαι τῇ πολιτείᾳ Ῥωμαίων ἀπαλλαγῆναί μοι γένηται. τοῦτο δὲ πρᾶξαι, τῆς λειτουργίας ἀνειμένῳ τῆς καταράτου, ἧς τὸ μὲν ἐπὶ βασιλεῖ, γέγονα ἐκτός· ἐμαυτὸν δὴ ἂν αἰτιασαίμην δικαίως, αἱρεθεὶς ὄνασθαι

σπουδῆς οἰκείας. ἀπολογήσομαι τοίνυν αὐτὸς ἐμαυτοῦ. δόξω γὰρ αὐθυργεῖν πάλιν τὴν πρεσβείαν. πάλιν γὰρ ἐμὴ γλῶττα πρεσβεύει· καὶ οὐδεὶς αἰτιάσεται τῶν Πυθαγόραν ἐπαινεσάντων, ὃς τὸν φίλον ἄλλον ἑαυτὸν ὡρίσατο.

Τῷ αὐτῷ.

Φυκουῦντιος ἄνθρωπος· Κυρηναίων δ' ἐπίνοιον ὁ Φυκοῦς· ἐπέδωκέ μοι φέρων ἐπιστολὴν τὸ σὸν ἐπιγεγραμμένην ὄνομα. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως. ὠφείλετο γὰρ τὸ μὲν, τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, τῷ κάλλει τῆς γλώττης· καὶ δῆτα παρεσκεύασά σοι θέατρον ἐπὶ Λιβύης Ἑλληνικὸν, ἐπαγγείλας ἥκειν ἀκροασομένοις ἐλλογίμου γράμματος. καὶ νῦν ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν πόλεσιν, ὁ Πυλαιμένης πολὺς, ὁ δημιουργὸς τῆς θεσπεσίας ἐπιστολῆς· ἓν τοῦτο ἄτοπον ἐφάνη τε παρὰ δόξαν ἀπήντησε τῷ θεάτρῳ. τὰς κυνηγετικὰς ἤτεις τὰς ἐμὰς, ὡς δή τι σπουδαῖον αὐτὰς ὄν. ἔδοξας τὸ σεσηρὸς ἦθος παρέχεσθαι καὶ εἰρωνείας

ctum capere erubui: me igitur mihi ipſe purgabo. Videbor enim denuo obire legationem. Rurſum enim lingua legationem obit:& nemoq; contradicet eorum, qui Pythagoram laudarunt, qui amicum alium ſeipſum definiuit.

Eidem. 101.

Phycuntius homo, Cyrenenſium autem nauale eſt Phycus, reddidit mihi epiſtolam, cui inſcriptum erat nomen tuum. Hanc legi iucunde ſimul, & cum admiratione. Debebatur enim illud beneuolentiæ animi tui: hoc autem ob elegantiam linguę. Et ſanè paraui tibi theatrum græcum in Libya: denuntians noſtris hominibus vt venirent auditum diſertas litteras tuas. Et nunc in noſtris ciuitatibus Pylæmenes multus eſt & magnus, opifex diuinæ epiſtolæ. Vnum hoc ineptum viſum eſt, & præter opinionem accidit theatro, quòd libros de venatione peteres meos, proinde quaſi ineſſet in illis aliquid dignum ſtudio & cura. Viſus es igitur præ te ferre mores cauillatorios, &

plenos diſſimulationis. Non enim cenſebant homines noſtri, ineptiſſimum ad dicendum eorum qui apud ipſos ſunt, extuliſſe vllum ludicrũ, dignum ſtudio tuo. Ego autem hanc à te remouebam diſſimulationem. Docebam autem quod præter alia, quæ tibi inſunt bona, humaniſſimus eſſes, & in aliorum laude liberaliſſimus. Proinde non te id per riſum petiiſſe: verùm vt lætarer honoratus teſtimonio à tali homine profectò. ſcribe igitur quotieſcumque licebit, & paſce Cyrenenſes ſermone tuo: nam nulla lectio ipſis Cyrenenſibus iucundior fuerit Pylæmenis litteris, qui iam tenentur quodam morſu. Omnino autem multos inuenies qui huc veniunt, & ſi nullos alios, attamen eos qui apud nos geſſerunt & maiorem, & minorem, & Aegyptiorum magiſtratum; quos non eſt veriſimile ignorari propter comitatum creditorum. Quoniam autem intereſt res meas noſſe, philoſophamur, ô bone vir, habentes ſolitudinem adiutricem, hominem autem nullum;

τείας ἀνάπλεων. οὐ γὰρ ἠξίουν τὴν παρὰ σφίσι τὸν φαυλότατον εἰπεῖν, ἐξενέγκαι τι παίγνιον τῆς παρά σοι σπουδῆς ἄξιον. ἐγὼ δὲ τούτου μέν σε παραιτοῦμαι τῆς εἰρωνείας· ἐδίδαξεν δὲ, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἅ σοι πάρεστιν ἀγαθὰ, φιλανθρωπότατός τε εἴης καὶ τῶν ἐγκωμίων φιλοδωρότατος. οὔκουν ἐπὶ καταγέλωτι πεποίημαι τὴν αἴτησιν· ἀλλ' ἵνα ἡδίων, τῇ παρὰ τοῦ τοιοῦδε μαρτυρίᾳ τιμώμενος. γράφε οὖν ὁσάκις ἂν ἐγχωρῇ, καὶ ἔστω Κυρηναίοις τῷ λόγῳ, ὡς οὐδὲν ἂν αὖθις ἥδιον ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων, ἤδη κατεσχημένοις ὑπὸ τοῦ δήγματος· πάντως δὲ συχνοῖς ἐντεύξῃ τοῖς δεῦρο ἀφικνουμένοις, καὶ εἰ μηδέσιν ἄλλοις, ἀλλὰ τοῖς ἄρξασιν * ἡμῶν τὴν ἐλάττω καὶ τὴν μείζω καὶ τὴν Αἰγυπτίων ἀρχήν· οὓς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δημοσίων. ἐπεὶ δὲ διαφέρει σοι τἀμὰ εἰδέναι, φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες συνεργὸν, ἀνθρώπων δὲ οὐδένα,

γρ. ἄρξουσιν, ἡ.

οὐδ' ἔστιν ὅπου ποτὲ ἐπὶ Λιβύης ἀκήκοα
φωνὴν ἀφιέντος φιλοσόφου, ὅτι μὴ τῆς ἠ-
γς. ἐμοί. χοῦς ἀντιφθεγγομένης ἡμῖν*. ἀλλὰ κόσμει,
φησὶν, ἣν ἔλαχες Σπάρτην. κἀγώ μοι
δοκῶ τὴν εἱμαρμένην ἀγαπήσειν τε καὶ
κοσμήσειν τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ, ἡγούμενος
ἀγώνισμα τοῦτο προκεῖσθαι τῷ βίῳ καὶ
βάσανον, εἰ μηδὲ ἀτυχοῦσαν ἀπολιμ-
πάνω φιλοσοφίαν· ἐμοὶ γὰρ εἰ μηδεὶς ἄλλος
γς. μάρ- μάρτυς*, ἀλλ' αὐτός γε πάντως ὁ θεὸς, οὗ
τυρεῖ, σπέρμα ὁ νοῦς ἐς ἀνθρώποις ἥκει. δοκῶ
πάντως δέ μοι καὶ τοὺς ἀστέρας εὐμενῶς, ἐνατενί-
γε ὁ. ζειν ἑκάστοτε ὃν ἐν ἠπείρῳ πολλῇ μόνον ὁρῶ-
σι θεωρὸν αὐτῶν σὺν ἐπιστήμῃ γινόμενον.
συνεύξαι τοίνυν ἡμῖν ἐν οἷς ἐσμὲν εἶναι·
σαυτῷ δὲ ἀπολιπεῖν τὴν κακοδαίμονα
ἀγορὰν, ᾧ κακῶς σὺ τῇ φύσει χρώμενε.
μάλιστα μὲν οὖν ἀξιῶ σε καὶ εὐεργοῦντων
τῶν ἔξωθεν, ἰδεῖν εἰς τὰ εἴσω. ὃ γὰρ ἀτυ-
χίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα
χαλκείων ἐστί. κἀγὼ χαίρω καταγελώμε-
νος, ὅτι τῶν συγγενῶν σπουδαρχιώντων,

neque eſt, quem vnquam audiui in Libya emittentem vocem philoſophicam, præter echo reſpondentem nobis. Verùm orna, aiunt, quam nactus es Spartam: & ego mihi videor amaturus eſſe, boníque & æqui conſulturus fatum meum; exiſtimans hoc certamen proponi vitæ meæ, & periculum fieri vtrum deſerturus ſim non infelicem philoſophiam: mihi enim ſi nullus alius teſtimonium reddit, at certe Deus ipſe, cuius ſemen mens ad homines venit. Exiſtimo autem libenter etiam ſidera in me aſpicere quotidie, quem in magno regionum actu ſolùm vident ſui ſpectatorem cum ſcientia. Optato igitur nobis vt ſimus, in quibus ſumus. Tibi etiam vt relinquas infelix forum, ô tua natura male vtens. Maximè igitur velim, rebus externis ad voluntatem fluentibus, ſpectare ad* interiora. Nam mutare felicitatẽ cum calamitate, eſt aurea cum æneis. Et ego lætor cùm derideor, quod, cum propinqui mei ſint ambi-

* *ad ſtudium virtutis & philoſophiam.*

tiosi, solus in multis priuatus sim. Malo enim animum meum stipatum esse virtutibus, quàm militibus corpus, cùm Respub. non ferat, & capiat administratorem philosophum. Quòd si non es fortunatior ob res forenses, quemadmodum non existimo, nunquam de te malam spem habui, quòd degeneres à te, & sis similis scribis qui celebrantur; non enim dixerim oratoribus. Aliter autem non licet ditescere in vestris foris, nisi quis misceat omnia & diuina & humana iura, & nisi fiat veterator pro ingenuo. Si igitur non es diues, multo magis ad philosophiam specta, & si inuenias virum magno studio exercentem philosophiam. Non autem indignum est lustrare, & Græciam & Barbariam ob venationem talem, & nobiscum inuentum tuum communicare. Quòd si vt in prouentu sterili, & nos satis esse videmur; venito particeps nostri & rerum nostrarum futurus pari iure & conditione, ait scriptum

μόνος ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμί. τὴν γὰρ ψυχὴν
ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι τιμῶ μᾶλλον, ἢ
στρατιώταις τὸ σῶμα, οὐκέτι τῶν πραγμά-
των χωρούντων ἐπιμελητὴν πολιτείας φι-
λόσοφον· εἰ δὲ μηδὲν τοῖς κατ' ἀγορὰν βελ-
τίον πέπραχας, ὥσπερ οὐδὲ οἶμαι, οὐδ' ἔ-
στιν ὅτε περὶ σοῦ πονηρὰς ἔχοιν ἐλπίδας, ὡς
ἄρα ἐκστήσῃ σαυτοῦ, καὶ ὁμότροπος ἔσῃ τοῖς
εὐδοκιμοῦσι τῶν γραμματέων· οὐ γὰρ δὴ
εἴποιμι τῶν ῥητόρων· ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι
πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ
πάντα κυκῶντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα
δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινό-
μενον. εἰ τοίνυν οὐδὲ πλουτεῖς, ἔτι μᾶλ-
λον εἰς φιλοσοφίαν ἴδε· κἂν μὲν ἐντύχῃς
ἀνδρὶ συντόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν· οὐκ
ἀνεμέσητον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ
τὴν βάρβαρον ἐπὶ θήρᾳ τοιᾷδε: καὶ ἡμῖν
τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. εἰ δὲ ὡς ἐν αὐχμώσῃ
τῇ φορᾷ, καὶ ἡμεῖς ἀρκοῦσι δοκοῦμεν, ἧ-
κε μεθέξων καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἡμετέρων, ἐπὶ
τὰ ἴσα καὶ τὰ ὅμοια; φησὶ τὸ γράμμα

τὸ Λακωνικόν. προσέσπε παρ' ἐμοῦ, πάνυ πολλὰ τὸν σεβασμιώτατον Μαρκιανὸν, ὃν εἰ παραλαβὼν Ἀριστείδην, Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώποις ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς ἀξίας, ὅτι πλέον ἐστὶν ἢ τύπος. ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καί τοι προθυμηθεὶς ἐνάρκησα, ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω, τοῖς πολυδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα. οὐ γὰρ μικρὸς ὁ κίνδυνος ἐν τῷ πανελληνίῳ τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνωσθῆναι. καλῶ γὰρ οὕτω τὸν τόπον ἐν ᾧ πολλάκις ἐφοίτησα τὰς βαρείας φροντίδας, τῶν ἁπανταχόθεν ἐλλογίμων συνιόντων, ἐφ' ᾧ τῆς ἱερᾶς ἀκοῦσαι τῆς πρεσβύτου φωνῆς, παλαιά, καὶ νέα καταμαρτυρούσης διηγήματα· ἀλλὰ καὶ τὸν ἑταῖρον Εὐχάριστον χαίρειν κέλευσον παρ' ἐμοῦ, καὶ πάντας ὅσοις ἄξιον.

Τῷ αὐτῷ.

Συνίστημι τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ, τὸν Σωσταίαν· ᾧ τὴν διὰ λόγων

Laconicum. Salutato meo nomine impendiò venerandum Marcianum, quem si anteueniens Aristidem, Mercurij eloquentis simulachrum inter homines dixissem, vix essem assecutus quod meretur, quia plus est quàm simulachrum. Epistolam rectà ad illum dare etsi cupiebam, non aùsus fui, vt ne pœnas luerem pandectis cadentibus nomina. non enim paruum periculum in totius Græciæ conuentu epistolam recitari: voco autem sic locum, in quo sæpenumero versaui graues curas, vndique disertis viris conuenientibus, vt sacram audirent senis vocem, veteres, & nouas quærentem narrationes. Verùm etiam sodalem Eucharistum saluere iubeto meo nomine, & omnes quos decet.

Eidem. 102.

Cõmendo amicitiæ & patrocinio tuo admirandũ Sosenam. Cui nutrito

& adulto in litterarum disciplina, cōmoda & adiumenta fortunæ non respondent vt decet. Itaque accusat patriæ infelicitatem: & quædam ratio persuadet ei quod licet commutare cum loco fortunam. Proficiscetur ergo ad vrbem habentem regem: quia vbi Imperator est, illic etiam sit fortuna, & fortasse agnitura eum. Si igitur aliquid potes, ei conferas ad id quod vult. Nam te dignum est etiam posse, egentes commendare bonæ fortunæ. Si indigeat amicis, his qui tui sunt amici, ipse eum commendabis & offeres.

Eidem. 103.

Per Iouem tuæ & meæ amicitiæ præsidem, non equidem Pylæmenes irrisi tuam in patriam beneuolētiam: non adeo sum sine vrbe & lare. Verùm tu male accepisti mentem meæ epistolæ: & insimulasti in nobis, quæ non conueniebat. Ego enim laudo quod Heracleam amas, & quod in eam ciuitatem aliquid conferre

τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. αἰτιᾶται δὴ τὴν τῆς πατρίδος ἀκληρίαν· καὶ πείθει τις αὐτὸν λόγος, ὡς ἔστι συμμεταβαλεῖν τῷ χωρίῳ τὴν τύχην· ἀφίξεται δὲ παρὰ τὴν ἔχουσαν τὸν βασιλέα πόλιν· ὡς ὅπου βασιλεὺς, ἐκεῖ καὶ πολὺ τῆς τύχης οὔσης, καὶ τυχὸν ἐπιγνωσομένης αὐτόν. εἰ δή τις σοὶ δύναμις, συντέλεσον αὐτῷ πρὸς ὅ, τι βούλεται· σοὶ γὰρ ἄξιον τὸ καὶ δύνασθαι, καὶ τοὺς δεομένους συνιστάναι τῇ ἀγαθῇ τύχῃ. ἐὰν δέηται φίλων, τῶν σοι φίλων αὐτὸς προσοίσεις αὐτόν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, οὐκ ἔγωγε ὦ Πυλαίμενες ἀπέσκωψά σου τὴν εἰς τὴν ἐνεγκοῦσαν εὔνοιαν· οὐχ οὕτως ἄπολίς εἰμί τις, οὐδὲ ἀνέστιος· ἀλλὰ σὺ κακῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς· καὶ κατηγόρηκας ἡμῶν ἄττα οὐκ ἄξιον. ἐγὼ γὰρ ὅτι μὲν Ἡρακλείας ἐρᾷς, καὶ πρόθυμος εἶ ποιεῖν τι τὴν πόλιν ἀγαθόν,

γρ. ἐποιη ἐπαινῶ· τοὺς λόγους δὴ ἐποιούμην* ὑπὲρ
σάμην τοῦ δεῖν ἀθλέεσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγο-
ὑπὲρ. ραίου ταύτης διατριβῆς. εἶτα σύ μοι δο-
γρ. εἰ δί. κεῖς δίκας* ἀγορεύων, οἴεσθαι μᾶλλον ἢ φι-
ἀγορεύ- λοσοφῶν, ὠφελιμώτερος ἔσεσθαι τῇ πατρί-
οις, οἴ. δι· πῶς τοῦτο· ὅτι τοῦ μὴ* μετατεθεῖσθαι
γρ. μετα σου τὴν προαίρεσιν, ᾐτιάσω δὲ τῆς *γνώμης
θέσθαι φιλόπατρι. τοῦτ' οὖν ἀπέσκωψα καὶ οὐχὶ
τὴν εὔνοιαν, ὅτι κακῶς οἶδε προὔργου τί τι
ποιῆσαι εἰς τὸν καλὸν τοῦτον ἔρωτα, δὲ προ-
γρ. εἰ μὴ σεδρεύειν ταῖς δίκαις. καὶ γὰρ* εἰ λέγοιμι φι-
λέγοιμι λοσοφίαν ἰσχυρὰν εἶναι τὰς πόλεις ὀρθοῦν, ἐ-
λέγξει με Κυρήνη, χειμῶνι πολὺ δήπου τῶν
ἐν τῷ Πόντῳ πόλεων ἀκριβέστερον· ἀλλ'
εἴποιμι μὲν ἄν, ὅτι φιλοσοφία καὶ ῥητορικῆς
καὶ ἧς τινος βουλῆς καὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης,
ἅτ' ἐπὶ πάσαις οὖσα, παρέχεται τὸν ἔχοντα
καὶ ἰδιώτῃ καὶ οἴκῳ καὶ πόλεσιν ὠφελιμώτε-
ρον· οὐ μὴν ἀρκεῖ δὲ καθ' ἑαυτὴν ἀγα-
θόν τι ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἔχει γὰρ οὕτως,
ὦ λῷστε Πυλαιμένες, τὰ καλὰ τῶν ἐπιτη-
δευμάτων, δυνάμεις τινές εἰσι καὶ παρασκευαὶ

cupis: dicebam autem quòd oporteret te anteponere philoſophiam huic forenſi ſtudio. Deinde tu mihi videris exiſtimare te vtiliorem fore patriæ ſi cauſſas agas, quàm ſi philoſopheris. Quo pacto iſtud? Nempe quòd cauſam attuliſti cur non mutetur inſtitutum tuum, animi tui in patriam ſtudium. Iſtud igitur irriſi, non autem tuam beneuolentiam in patriam, quódque falſo exiſtimes, aſſiduitatem in cauſis forenſibus commodi tibi aliquid allaturam ad pulchrum hunc in patriam amorem. Etenim ſi dicerem philoſophiam poſſe ciuitates erigere, me coargueret Cyrene, ſita profectò multo commodiùs quàm Ponti ciuitates. Sed dixerim philoſophiam, & rhetorica & quacumq; velis arte & ſcientia, præſertim cùm ſit ſupra omnes, reddere eum, qui illa præditus eſt, vtiliorem & priuato & familiæ & vrbibus. Non tamen poteſt per ſe boni aliquid conferre in homines. Ita enim ſe res habet, ô optime Pylęmenes, honeſta ſtudia poteſtates quædam ſunt, & præ-

parationes, & tamquam id ſolum, quod vtitur: tempora autem & caſus ferunt ſurſum & deorſum res ciuitatum: & nunc quidem ita ſe habent; nunc verò aliter neceſſitate naturæ, cuius participes ſunt. Amans igitur ciuitatis tuæ es tu, ſum autem & ipſe. Et quidem eloquentiam exerces &tibi concedo non colendam hanc, ſed rectam & generoſam, quam ne Plato quidem, arbitror, expungere conatur. Ego autem philoſophiam colo, & antepono bonis omnibus humanis. Quid igitur? Ex eo à nobis plus eſt commodi noſtris ciuitatibus? Niſi etiam vitæ aliquæ ſubiiciantur, quæ ſatis ſint noſtris ſtudiis & voluntatibus: opus eſt enim materia apta & idonea: opus eſt autem inſtrumentis ei qui vti poteſt: quòd autem ea parat, fortuna eſt. Si igitur illi ſolũ modo, id eſt per rhetoricã putas tibi ad futurã fortunã, vt imperiũ aliquando prętet aut magni magiſtratus adminiſtrationem, cur condẽnas infelicitatis philoſophiã. Quòd ſi æqualiter licet & abeſſe ab vtraq; & adeſſe vtrique, cur nõ

interea

ψυχῆς, καὶ οἷον αὐτὸ μόνον τὸ χρώμενον· καιροὶ δὲ καὶ τύχαι, φέρουσιν ἄνω καὶ κάτω τὰ τῶν πόλεων πράγματα. καὶ νῦν μὲν οὕτως ἔχει· νῦν δὴ ἑτέρως, ἀνάγκῃ φύσεως ἧς μετείληφε. φιλόπολις * μὲν οὖν εἶ σύ· τυγ- γρ. καὶ ἐ-
χάνω δὲ ὢν * καὶ αὐτός· καὶ σὺ μὲν ἐργάζῃ γώ·
ῥητορικήν· καὶ συγχωρῶ σοι μὴ ταύτην ἐπιτηδεύειν, ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν καὶ γενναίαν, ἣν οὐδὲ Πλάτων οἶμαι διαγράφειν πειρᾶται. ἐγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τε, καὶ τῶν ὅσα δὴ θεόπινα ἀγαθὰ προτιμῶ. τί οὖν ταύτῃ παρ' ἡμῶν πλέον ταῖς πόλεσιν, εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρχοῦντες ταῖς προαιρέσεσι. δεῖ μὲν γὰρ ὕλης ἐπιτηδείας· δεῖ δὲ ὀργάνων τῷ χρῆσθαι δυναμένῳ· τὸ δὲ ταῦτα παρασκευάζον, ἡ τύχη. εἰ μὲν οὖν ἐκείνως μόνον, τουτέστι διὰ τῆς ῥητορικῆς οἷόν τε περιέσεσθαι τὴν τύχην, ὥστε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν ἢ ὑπάρξαι τῆς μεγίστης ἀρχήν, τί κατέγνωκας ἀτυχίαν φιλοσοφίας; εἰ δ' ἐπίσης ἀμφοῖν ἐνδέχεται καὶ ἀπεῖναι καὶ παραγενέσθαι, τί μὴ

τέως αἱρῇ τῶν φαινομένων τὸ ἄριστον. αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' αὑτό, φιλοσοφίαν καὶ σὺ φῂς εἶναι καλλίω ῥητορικῆς· ὃ δὲ δεῖν οἴεσθαί σου τὴν πόλιν ἀναγκαιότερόν σοι τὸ χεῖρον ποιεῖ. ὡς δὴ νῦν μὲν ἔξεστιν ἐλπίζειν τὰ ἀμείνω, φιλοσοφήσασι δὲ οἱ θεοὶ πάντες ἐχθροὶ καὶ τὴν τύχην ἐξοχετεύουσιν, ὡς μηδ' ἐν ταῖς ἐλπίσιν ἀπολελεῖφθαι. ἐγὼ δὲ οὔπω καὶ τήμερον τοῦτον ἀκηκοὼς οἶδα τὸν λόγον, ὅτι τῇ σεμνῇ φιλοσοφίᾳ θεῖός ἐστι κλῆρος ἀτυχεῖν. ἀλλὰ μόλις μὲν αἱ ἐν τῇ κοινῇ τῇ θνητῇ φύσει, συνέλθοιεν ἰσχὺς τε καὶ φρόνησις· ἔστι μὴν ὅτε συνήγαγεν αὐτὰς ὁ θεός. ἔξεστιν οὖν ἐκ τοῦ λόγου, μᾶλλον δὲ πᾶσα ἀνάγκη, τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ φιλόσοφον καὶ φιλόπολιν, καὶ μηδ' ἀπογνώσεσθαι τῆς τύχης, ἀλλὰ καὶ προσδοκᾶν τὰ ἀμείνω, διὰ τὴν οἰκείαν ἀξίαν. οὐχ ἥκιστα γὰρ μόνοι πλεονεκτοῦσιν, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν, ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. πῶς οὖν ἔλαττον αὐτοὺς ἔχειν συγχωρήσομεν; ἀνάγκη δ', εἰ πρὸς τὸν παρὰ σοῦ λόγον ἐνδοίημεν, ὃς εἰς τοῦτό σε

παρή-

interea diligis, quòd præstantissimum videtur? Ipsam enim per se philosophiam & tu fateris præclariorem rhetorica. Quòd autem oporteat à te aliquam vtilitatem capere ciuitatem tuam, an magis necessarium tibi, quod deterius est, efficit? Nã nunc quidem licet sperare meliora. Philosophanti autem Dei omnes infesti sunt, & fortunam adimunt, vt ne reliqua quidem sit fortuna in spe. Ego autem nondum hodie hanc me audiuisse noui orationem, quòd venerandæ philosophiæ diuina sit sors, vt infelix sit: sed ægre in communi mortali natura cõuenerint potẽtia & prudentia. Aliquando tamẽ coniunxit ea Deus. Licet igitur ex hac disputatione, imo verò prorsus necesse est, eundẽ esse philosophũ & ciuitatis amantem, nec desperare fortunam, sed sperare meliora, ob suum meritum, vel maximè enim superãt, vt in veteri prouerbio est, probi improbos bona spe. Quomodo igitur deteriori illos esse cõditione cõcedemus? Atqui necesse est, si quid orationi tuæ concedamus,

quæ te in hunc errorem adduxit, vt dicere te ob ciuitatem oportere perſeuerare in arte tua. Feras enim me mutantem in tui accuſationem, cauillationis defenſiònem, quæ cùm nulla eſſet, viſa tibi eſt eſſe antea. Non enim vt arbitror, amplius tibi videtur. Quandoquidem videor & vocatus in inuidiam eſſe apud ſacram Cyrenem à te, ídque à charo mihi capite. Si enim perſuaſum ſit ciuitatibus, quòd Rhetorica ſola poſſit mutare præſentes ipſarum calamitates, atque id ſolùm ſit munus patrocinantium, habentibus de pactis conuentis lites, ſuccenſebunt nobis qui aliquid aliud colimus loco tribunalis. Vna igitur mihi aduerſum te, & omnes ciuitates pro philoſophia oratio eſt, quòd ſi adſit fortuna, & vocent eam ad rerum adminiſtrationẽ tempora, nullius eſt artis, ſed ne omnium quidem, ſimul contendere cum philoſophia de vehementiore concentu intendendo & demutando, & meliore hominibus reddendo rerum ſtatu. Cùm autem fatum nondum

προηγάγην ἀμβλίας, ὃ * φαίης τῆς πό- γρ. ὥστε
λεως ἕνεκα δεῖν μέμψιν ἐπὶ τῆς τέχνης. ἀ- φ.
νάρχου γάρ μου μεταβληθέντος εἰς κατηγο-
ρίαν τὴν περὶ τοῦ σκώμματος ἀπολογίαν,
ὃ δὴ μὴ ὄν, ἔδοξεν εἶναι τῷ προτέρῳ. οὐ
γὰρ οἶμαι νῦν ἔτι δοκεῖ. ἐπεί τοι κινδυνεύω
καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς τὸν ἱερὸν Κυρίωνα
ὑπὸ τοῦδ', καὶ ταῦτα τῆς φίλης μοι κεφαλῆς.
εἰ γὰρ δὴ πεισθεῖεν αἱ πόλεις, ὅτι ῥητορικὴ
μόνη δύναται μεταθεῖναι τὰς παρούσας αὐ-
ταῖς συμφοράς, καὶ μόνον ἐστὶ τοῦτο γέρας τῶν
βοηθούντων τοῖς ἔχουσι περὶ συμβολαίων
τὰς δίκας, χαλεπανοῦσιν ἡμῖν τοῖς ἄλλο τι
θεραπεύουσιν ἀντὶ τοῦ βήματος. εἰς δ' οὖν
ἐμοὶ πρός τε σὲ καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας ὑ-
πὲρ φιλοσοφίας ὁ λόγος, ὅτι πρεσβύτης μὲν τύ-
χης καὶ καλεσάντων αὐτὴν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα τῶν καιρῶν, οὐδεμιᾶς ἐστι τέχνης, ἀλλ'
οὐδ' ἅμα πασῶν ἐοίσαι φιλοσοφία περὶ τὴν
τὴν συντονωτέραν ἁρμόσαι, καὶ μεταλλά-
ξαι, καὶ βελτίω τοῖς ἀνθρώποις ποιῆσαι τὰ
πράγματα· τῆς ἐμπειρίας δὲ οὔπω

ταύτῃ ῥυείσης νῦν ἔχει πολὺ οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, μηδ᾽ ἀξημονεῖν ἀξιοῦντας ἐθίζεσθαι παρὰ ὃ τῦ δέοντος ἄρχειν, οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. ἀνάγκᾳ δὲ οὐδὲ θεοί, φασί, μάχονται· ἡμῖν δὲ ἔστιν ἄλλα σεμνότερα. καὶ ὅταν ὁ νοῦς ἀνενέργητος ᾖ περὶ τὰ ἐνθάδε, περὶ τὸν θεὸν ἐνεργεῖ. δύο γὰρ αὗται μερίδες φιλοσοφίας, θεωρία καὶ πρᾶξις· καὶ δύο δυνάμεις ἑκατέρα πρὸς ἑκατέραν μερίδα, σοφία καὶ φρόνησις· αὕτη μὲν δεομένη τύχης· σοφία δὲ αὐτάρκης, καὶ ἀκώλυτος ἡ κατ᾽ ἐκείνην ἐνέργεια.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τοὺς αὐτοὺς αὖ ἴδοις ἐν μὲν εἰρήνῃ θρασεῖς, ἐν δὲ πολέμῳ δειλούς, τουτέστιν ἁπανταχοῦ πονηρούς· ὥστε μοι δοκεῖ ταύτην τις δικαίως εἰδέναι τῷ πολέμῳ χάριν, ὅτι βάσανός ἐστι τῆς περὶ τὴν καρδίαν αἵματος ἀκριβής, καὶ συχνοὺς ἀλαζόνας παραλαβών, μετριωτέρους ἡμῖν ἀποδίδωσιν. οὐ γὰρ οἶμαι

ſic fluat, magnę eſt prudentiæ ſuas res agere, non autem temere capeſſere Rempub. nec turpiter ſe gerere cùm velint iactari ad alicuius magiſtratus imperium, quibus non prorſus neceſſe eſt. Cùm neceſſitate autem ne Dij quidem, vt aiunt, certant. Nobis autem ſunt alia præclariora. Et cùm mens vacationem habet ab his rebus in Deum occupatur. duæ enim ſunt iſtę partes philoſophiæ contemplatio & actio: & certe duę poteſtates, quarũ vnaquæque pertinet ad vnamquamque partem, ſapientia & prudentia; hæc quidem fortunæ indigẽs, ſapientia ſeipſa contenta eſt, & impediri non poteſt eius actio.

Fratri. 104.

Eoſdem homines in pace videas audaces, verùm in bello timidos, hoc eſt vbique improbos. Itaque mihi videtur hanc aliquis merito habere bello gratiam, quod certiſſimus ſanguinis cordi circumfuſi index, & multos glorioſos aſſumens, moderatiores nobis reddat. Non enim arbitror

ex hoc tempore insolenter incessurum per forum Ioannem scelestum, neque pugnis pulsaturum, neqne calcibus incursurum in aliquem probiorem. Certe heri perquam splendide patrocinatus erat prouerbio, immo verò oraculo; oraculum enim plane est: istud quidem plane scis, nempe, Nullus comatus qui nõ caprificetur. Nam aliquot diebus post hostes nũntiabantur: ac mihi occurrendum esse videbatur, & Balagritas instructos educebat tribunus. Deinde anteuenientes in campestrem regionem, expectabamus; cùm autem nusquam appareret, sub vesperam discedebamus quisque domũ, inito inter nos pacto, rursus nos venturos postridie. Phryx autẽ Ioannes interea nusquã erat, nõ sanè ita vt appareret. Rumores autem submittebat, nũc quidem quod crus fregisset, & secaretur ei: nunc quod asthmate laboraret: nũc autem quod aliud aliquod malum ingens haberet. Tales quidã veniebãt rumigeruli, singuli ex diuersis locis se venire, dicentes, vt certum non esset quò terrarum

τὸ ἀπὸ τοῦδε σβέσειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πὺξ ἐκτείνειν, οὐδὲ λὰξ ἐνάλλεσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. χθές τοι πάνυ λαμπρῶς συνηγορήκει τῇ παροιμίᾳ, μᾶλλον δὲ τῷ χρησμῷ. χρησμὸς γὰρ ἄντικρυς. τοῦτό γε πάντως οἶσθα, τό, οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται. ἡμέρας μὲν γάρ τινας ἑξῆς οἱ πολέμιοι προσηγγέλλοντο· κἀμοί τι ἀπαντητέον ἐδόκει, καὶ Βαλαγρείτας συντεταγμένους ἐξῆγεν ὁ Φύλαρχος. εἶτα φθάσαντες αὖ εἰς τὴν πεδινὴν, περιεμένομεν· οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν ἕκαστος οἴκοι, συνθέμενοι πάλιν ἥξειν εἰς τὴν ὑστεραίαν· ὁ δὲ Φρὺξ Ἰωάννης τέως μὲν ἦν οὐδαμοῦ, οὔκουν ὥστε καὶ φανερὸς εἶναι· φήμας δὲ ὑπέπεμπε, νῦν μὲν ὡς καταγὼς εἴη, καὶ διασφαρίεται τὸ σκέλος· νῦν δὲ ὡς τὸ ἆσθμα νοσεῖ· νῦν δὲ ὡς ἄλλο τι κακὸν ἐξαίσιον ἔχει. τοιοῦτοί τινες ἐφοίτων λογοποιοί, ἄλλος ἀλλόθεν ἥκειν φάμενοι, τοῦ μηδὲ σαφὲς εἶναι ποῖ γῆς

γρ. ποῖ Ἰωάννης * καταδέδυκεν, ἢ κρύπτεται. μεταξὺ
γῆς κα- δ' ἂν διηγούμενοι, πρὸς τὴν ἀηδίαν τῆς
τα. συμφορᾶς ἐσχετλίαζον, ὑπεδάκρυον· νῦν
ἔθη τοῦ γυναίου λήματος, νῦν τὴν ἐκείνου
χειρῶν. τί ἂν ἐποίησε· τί ἂν ἐγένετο, καὶ ἐ-
πὶ πᾶσιν, ὢ τοῦ δαίμονος, εἰπὼν ἂν ἕκαστος,
καὶ τὼ χεῖρε πατάξας, ἀπηλλάττετο. ἦσαν
δὲ οὗτοι τῶν ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ πάλαι
παρατρεφομένων αὐτῷ· κομῆται δὲ οὗτοι, καὶ
οὐδὲν ὑγιὲς, ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι
γρ. ὅπου ἁρπακτῆρες· καὶ νὴ τοὺς θεοὺς, ἔστιν ὅποι * καὶ
κ. γυναικῶν. τοιούτους λοχίτας ἐκ πολλοῦ πα-
γρ. παρε ρεσκεύασται *, μεθ' ὧν εἶναι μὲν ἀνὴρ οὐδ' ἐπι-
σκεύαστο, χειρεῖ· χαλεπὸν γάρ. σοφιστὴς δ' ἐστὶ, καὶ ὡς
ἂν δόξειεν ἀνὴρ εἶναι παρὰ τοὺς ὄντας ἄνδρας,
ἄριστα σκέπτεται. ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς
αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι. πέμ-
πτην μὲν γὰρ ἤδη ἐν τοῖς ὅπλοις μάτην
περιεληλύθαμεν, ἐπὶ τὰ μετεωρότερα κα-
θειργνύντων τῶν πολεμίων. ὁ δὲ τὸ παν-
τάπασιν ἀπογνοὺς ἧκεν αὖθις, ὡς οὐκ ἂν
τὸ βάθος τῆς χώρας θαρρήσοντας, πρὶν,

Ioannes se abdidisset, aut lateret. Inter narrandum autem ob importunitatem calamitatis conquerebātur, lachrymabantur: nunc opus erat strenua illa audacia, nunc illius manibus. quid fecisset? quid factum esset? & post omnia, ô deam fortunam! cùm dixisset vnusquisque, & manibus complausus, discedebat. Erant isti ex iis, qui ad nullum vsum iampridem nutriebantur apud ipsum: comati etiam isti, & nihil sani, Agnorum & hœdorum publici prædones: & per Deos interdum etiam mulierum. Tales manipulares iampridem parauit, cùm quibus vir esse non conatur. est enim difficile. Verùm callidus est, & vt videatur esse vir vltra eos qui viri sunt, optimè prospicit. Verùm mihi videtur præclare Deus ei obstitisse. quintum enim iam diem in armis frustra prodiermus, extra vrbem adhuc hostibus vastantibus superiora loca. Ille autē prorsus desperans illos venturos esse, tamquam nō tentaturos profunda regionis, aderat,

&c omnino captus erat, & omnia statim perturbatione replet, & morbi quidem non meminerat:& certe irridebat, qui eum audire sustinuerant. Ipse autem dicebat se venire è longinqua regione, nescio tamen vnde. Illuc autem ad auxilium se vocatum fuisse. Ex quo etiam seruatos esse agros, qui ipsum in auxilium aduocauerant. Neque enim hostes inuasisse ad rumorem præsentiæ Ioannis consternatos. Rebus autem tuto compositis, ad eam partem, quę laboraret, dicebat se accurrisse. Expectare enim se mox viros illos, si adesse ignoraretur: nec diuulgaretur nomẽ ipsius. Statim igitur omnia replet tumultu. Imperatoris partibus fungi volens, & promittens breui se traditurum artem vincendi, clamans in fontem, in phalangem, in cornu, magnum agmen quadratum: faciens nomina ordinum, quorum ignoraret vsum: & nonnullis ex eo visus est aliquis esse, & ingeniũ beatum prædicabãt, & discere cupiebant multi. Iam autem vespertinum erat diluculum & tempus conflictus:

ὃ * πάντα εἰλημμένος, καὶ πάντα εὐθὺς ἀκοσμίας ἐμπίπλησι· καὶ ἀσθενείας μὲν οὐκ ἐμέμνητο· κατεγέλα γέ τοι τῶν ἀναχωρούντων ἀκοῦσαι· αὐτὸς δὲ ἥκειν ἔφη πόῤῥωθεν, οὐκ οἶδα ὅθεν. ἐκεῖ γὰρ εἰς συμμαχίαν παρακεκλῆσθαι· πρὶν ὃ καὶ σιωπᾶν τοὺς ἐπικαλεσαμένους ἀγροίς. οὐδὲ γὰρ ἐμβεβληκέναι τοὺς πολεμίους, πρὸς τὴν φήμην τῆς Ἰωάννου παρουσίας καταπλαγέντας. ἀσφαλῶς δὲ τάχει κατασπασάμενος, πρὸς ὃ πόνου ἔφη καταδεδραμηκέναι. προσδέχεσθαι γὰρ ὅσοι οὔπω τοὺς ἄνδρας, ἕως λάθῃ πρῶτον· καὶ μὴ διαδοθῇ τοὔνομα. εὐθὺς οὖν ἅπαντα ἀκοσμίας ἐμπίπλησι παραστρατηγεῖν ἀξιῶν, καὶ ἐν βραχεῖ τέχνην τοῦ νικᾶν παραδώσειν ἐπαγγελλόμενος, βοῶν ἐπὶ μέτωπον, ἐπὶ φάλαγγα, καὶ κατὰ τὸ κέρας, πολὺ τὸ πλαίσιον· ποιῶν ὀνόματα τάξεων, ὧν ἠγνόει τὴν χρείαν. καὶ ἴσως ἀπὸ τούτου ἔδοξέ τις εἶναι, καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον καὶ ἐμαθητίων πολλοί. ἤδη δὲ δείλη τε ἦν ὀψία, καὶ καιρὸς ἐφόδου·

ἴσ. πάντως

καὶ δὴ πόρρω τῆς ὀρεινῆς καταβαίνοντες ἐ-
γινόμεθα. κἀνταῦθα νεανίαι τέσσαρες, ἐ-
γρ. χω- σταλμένοι* χωριτικῶς, καὶ κεκαρκότες ὅσον
ρικῶς, ἐχώρουν αἱ κεφαλαί, δρόμῳ πρὸς ἡμᾶς
ἔθεον, ὡς μηδενὶ μάντεως δεῖν, ὅτι πολε-
γρ. εἰς μίοις πεφόβηνται, καὶ σπεύδουσιν* εἴσω τῶν
τὰ ὀπί- ὅπλων γενέσθαι· πρὶν δὲ καὶ καλῶς αὐτῶν
σω τ. ἐκείνων ἀκοῦσαι, λεγόντων ὅ, τι καὶ δὴ
πάρεισιν, ὁρῶμεν ἐφ' ἵππων ἀνδράρια πο-
νηρά, καὶ ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ὑπὸ λιμοῦ στρα-
τηγούμενα· προσεχέστατα δ' οὖν ὑπὲρ
τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν ἀποθνήσκειν ἐθέλον-
τα· ἐπεὶ δ' οὖν εἶδον καὶ ὤφθησαν, πρὶν εἴ-
σω βέλους ἐλθεῖν, οἱ μὲν ἀποβάντες ὥσπερ
εἰώθεσαν, τῶν ἵππων, ὡς εἰς μάχην διε-
σκευάζοντο· καί μοι καλῶς ἔχειν ἐδόκει μι-
μεῖσθαι τοὺς ἄνδρας· καὶ γὰρ ἄφιππα ἦν·
ὁ δὲ γυνάδας οὐκ ἔφη παρανομήσειν εἰς
γρ. ἔφυ- τὴν ἱππικήν, ἀλλὰ τὸν ἀγῶνα τῶν ἵππων
γεν ἀ. ἐ ποιήσειν. τί οὖν; περιενεγκὼν βίᾳ τὸ ψάλιον,
ξ αἱ- καὶ μεταστραφείς, ἔφευγεν* ἀνακεράτος ἐξε-
μάτων. λαύνων, ἐξ ἁμάτων τὸν ἵππον, ἅπασαν ἡνίαν

& ſanè à montoſa regione deſcendebamus: ac tum adoleſcentes quatuor ruſticè veſtiti; & vociferantes quantum poterant, curſu ad nos ita contendebant, vt nullo opus eſſet vate, quòd timerent hoſtes, & feſtinarent inter noſtra arma eſſe. Prius quàm autem rectè audiremus eos dicentes quòd hoſtes adeſſent, videmus in equis homunculos miſeros, & vt mihi videtur, quorum dux eſſet fames, promptiſſime autem pro noſtris bonis emori cupientes. Poſteaquam igitur viderunt nos, & à nobis viſi ſunt, priuſquam intra telum veniſſent, alij quidem deſcendentes, vt ſoliti erant, ex equis, vt ad præliũ, ſeſe parabant: & mihi optimum eſſe videbatur imitari viros illos: etenim regio equitari non poterat. Generoſus autem ille Ioãnes negauit ſe quidquam commiſſurum contra rem equeſtrem, verùm ſe certamen equeſtre facturum. Igitur flectens per vim frenum, & ſe conuertens in aliam partem, fugiebat, quantũ poterat, concitans & cruentans equum, laxans totas

habenas, calcaribus totis vtens: & flagellum frequens, & clamor hortationem sonabat. Tum autem non erat facile dictu, vter potius laudandus esset, equus an eques. Ille enim similiter per deuexa & decliuia, similiter per ardua ferebatur. Et per nemorosa & per nuda, vno impetu trãsiliebat fossas, tollebatur super tumulos. Hic autem Ioannes per omnia loca in equo sedebat, & in nullo loco è sede sua elapsus est. Videtur autem mihi, & hostibus pulchrum fuisse spectaculum, & quod optarent talia multa videre. Non tamen, quod ad nos attinet, viderunt, verùm fuimus aliquãto timidiores, vt verisimile est, falsi plurimũ spe, quàm de comato susceperamus, itaque aciẽ instruximus, vt, si quis nos adoriretur, excepturi. Nos autem nõ deliberabamus pugnam incipere, etenim quicumq; ipse animosus erat, diffidebat proximo, intuẽs in exemplum, quod factum erat. Tum nihil turpius erat coma. Sic enim primus erat iste, qui expectabatur nos proditurus. Verùm tamè etiã hostib.

eadem

ἀφεὶς, κέντρῳ πάντη χρώμενος. καὶ ἡ μά-
στιξ πυκνὴ, καὶ ἡ βοὴ τὸ κελευστικὸν ἤχει. ἐν
τούτῳ δὲ οὐκ * ἔστι ῥᾴδιον εἰπεῖν, ὅν τινά τις γρ. οὐκέ-
μᾶλλον ἐπῄνεσε, πότερον τὸν ἵππον; ἢ τὸν τὸ
ἱππέα. ὁ μὲν γὰρ ὁμοίως κατὰ πεδινὸν, ὁ-
μοίως κατ' ὀρθίων ἐφέρετο, καὶ διὰ τῶν ψι-
λῶν, ῥύμῃ μιᾷ διεπήδα τάφρους, ὑπὲρ
τοὺς ὄχθους ἥρετο· ὁ δὲ, διὰ πάντων τῶν
χωρίων ἔποχος ὢν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέ-
δρας ὠλίσθησε. δοκεῖ γάρ μοι καὶ τοῖς πο-
λεμίοις καλὴ θέα γενέσθαι, καὶ ὡς πολλὰ ἂν
εὔξαιντο τοιαῦτα θεάσασθαι· οὐ μὴν τό
γ' ἐφ' ἡμῖν, εἶδον· ἀλλ' ἀθυμότεροι μὲν ὡς
τὸ εἰκὸς ἐγινόμεθα, ψευσθέντες παρὰ πο-
λὺ τῶν εἰς τὸν κομήτην ἐλπίδων. ἐταξά-
μεθα γοῦν, ὡς εἴ τις ἐπίοι, δεξόμενοι. αὐ-
τοὶ δὲ μάχης ἄρχειν οὐ διενοούμεθα. καὶ γὰρ
ὅστις αὐτὸς εὔψυχος ἦν, ἠπίστει τῷ πέλας
πρὸς παράδειγμα τὸ γεγονὸς ὁρῶν· ἔνθα γρ. προσ-
οὐδὲν ἦν ἄμεινον κόμης. οὕτω γὰρ ἦν προφ- τος πα-
τὸς αὐτοῦ ἐπιδοξότατος * πρὸς τὸ προδώ- ραδώσει-
σειν ἡμᾶς· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῖς πολεμίοις ἡμ.

ἑαυτὸν ἴσως τοῦτο παρέσῃ· καὶ ταξάμενοι, περιέμενον ἡμᾶς, ὡς ἂν ἐμβάλωμεν, ἀμυνούμενοι· ἐπεὶ δὲ παρ' οὐδετέρων ἐπεχείρετο, πρῶτον μὲν αὐτοὶ τὴν ἐπὶ τὰ λαιὰ φέρουσαν, καὶ μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα, οὐδ' ἕτεροι θᾶττον ἢ βάδην, ἀλλὰ σχολαίῳ βαδίσματι, ὡς μὴ δοκεῖν εἶναι φυγὴν τὴν ἀναχώρησιν. εἶτα μέν τοι καίπερ ἐν τούτοις ὄντες, ἐπυνθανόμεθα ποῦ γῆς Ἰωάννης. ὁ δ' ἐνὶ πνεύματι καταλαβὼν ἄρα τὴν Βομβαίαν, δίκην ἀργυραίου μυὸς ἐνεδεδύκει τῇ πέτρᾳ. ὄρος ἐστὶν ἡ Βομβαία κοῖλον, ὃ συνελθοῦσαι τέχνη καὶ φύσις εἰργάσαντο φρούριον ἐρυμνότατον. τοῦτο καὶ πάλαι μὲν εὐδοκίμει δικαίως· καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας· νυνὶ δὲ κέκριται τὰ πανταχοῦ τείχη νικᾶν, οἷς ὁ παρὰ πάντας ἑαυτοῦ προυμηθέστατος, ἵνα μὴ λίαν ἀγροίκως εἴπω δειλότατος· αὐτὸ δὲ τοῦ πράγματος
γρ. τού- ὄνομα τοῦτο παρακάθηται· καὶ τὴν σωτηρίαν
τῳ πρ. προυτίμησε. καὶ γὰρ εἰσελθόντι λαβυριν-

θώδεις

eadem iſta opinio fuit; & inſtructa acie expectabant nos, vt ſi adoriremur, nos propulſaturi. Poſtquam autem à neutris prælium committebatur, primum quidem ipſi, via quæ ad ſiniſtram ferebat, & poſt illos nos ad dextram fleximus, & neutri lento gradu citius at tardo inceſſu, ne videretur fuga eſſe receptus ille. Denique quamquam in eo ſtatu rerum eramus, interrogamus vbi terrarum eſſet Ioannes? Ille autem vno ſpiritu occupata dudum Bombæa more arnalis muris ſubierat petram illam. Mons eſt Bombæa cauus, quem coniunctæ ars & natura firmiſſimum reddiderunt præſidium. Mons ille antea magnificebat iuſtè, & nonnulli eum cum Ægyptiis comparabant cauernis; nunc verò cenſetur, quæ vbique ſunt mœnia vincere: propter quod vltra omnes, ſui conſultiſſimus, ne nimis ruſticè dicam timidiſſimus (ipſum rei nomen hoc modo aſſidet) & ſalutem prætulit, Etenim ingredienti Labyrinthi inſtar

est,& difficiles habet exitus,vt capere posset solus Ioannis fugas.

Eidem. 105.

Stultus essem nisi magnas haberem gratias ciuibus Ptolemaïdis,quòd me tantis honoribus dignum censeant, quãtis ne ipse quidem meipsum. Verùm an magna largiantur, considerare non oportet, sed an à me accipi possint.Nam humanum est,vt propemodum diuinorum honorum frùitio ei qui consequi mereтur summam voluptatem pariat. at ei qui abest multum à merito,spem acerbam subiiciat futuri.Non enim recens est metus,sed valde vetus,hoc, ne cùm quid contra Deum deliquero, honorem ab hominibus consequar.Egò vero diligenter meipsum perscrutans, reperio me omnino inferiorem quàm vt aptus sim sacerdotij amplitudini.Et sane disseram apud te de mei animi cogitationibus. Non enim habeo apud quem alium patefaciam animi mei sententiam, quàm tuum charum & mecum educatũ caput.Te enim veri-

θῶδές ἐστι, καὶ δυσδιεξίτητον, ὡς μόνοις ἂν χωρῆσαι τοὺς Ἰωάννου δρασμούς.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀνόητος ἂν εἴην, εἰ μὴ πολλὴν χάριν εἰδείην Πτολεμαΐοις, ὅτι με τοσούτων ἀξιοῦσιν, ὅσων οὐδὲ αὐτὸς ἐμαυτόν· ἀλλ' οὐκ εἰ μεγάλα χαρίζονται, τοῦτο προσήκει σκοπεῖν, ἀλλ' εἰ λαβεῖν ἐμοὶ δυνατά. τὸ γὰρ ἀνθρώπους ὄντα, μικροῦ θείας καρποῦσθαι τιμάς, δικαίῳ μὲν ὄντι τυχεῖν, ἥδιστον εἰς ἀπόλαυσιν ἔρχεται· λειπομένῳ δὲ παραπολὺ τῆς ἀξίας, ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τὸ, μή τι περὶ θεὸν ἀμπλακὼν, τιμὴν πρὸς ἀνθρώπων ἐφεύρω. ἐγὼ δὲ καταμανθάνων ἐμαυτὸν, εὑρίσκω παντάπασιν ἐνδεέστερον, ἢ ὡς ἁρμόσαι τῇ τῆς ἱερωσύνης σεμνότητι· καὶ δῆτα διαλέξομαι πρὸς σὲ περὶ τῶν τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινημάτων. οὐ γὰρ ἔχω πρὸς ὅντινα ἄλλον ἀντὶ τῆς σῆς φίλης καὶ σεμνοτάτου μοι κεφαλῆς. σὲ γὰρ εἰκὸς, καὶ

μετέχειν μοι τῶν ἴσων φροντίδων, καὶ νύκτωρ ἀγρυπνεῖν, καὶ μεθ' ἡμέραν σκοπεῖν, ὅπως ἂν ἀγαθόν τί μοι γένηται, καὶ ὅπως ἂν κακόν τι διαφύγοιμι. ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. τὰ πλείω δ' ἂν αὐτὸν καὶ εἰδείης. μικρὸν ἀράμενος φορτίον, καλῶς ἐνεγκεῖν μοι δοκῶ, ὃ μέχρι τοῦδε φιλοσοφίαν· διὰ δὲ τὸ δόξαι μὴ παντάπασιν αὐτῆς ἀμηρτηκέναι, ἐπαινεθεὶς ὑπ' ἐνίων, ἀξιοῦμαι μειζόνων, παρὰ τῶν οὐκ εἰδότων κρῖναι ψυχῆς ἐπιτηδειότητα. φοβοῦμαι δὲ μὴ χαῦνος γενόμενος καὶ προσιέμενος τὴν τιμὴν, ἀμφοῖν διαμάρτω, τοῦ μὲν ὑπεριδὼν, τοῦ δὲ τῆς ἀξίας οὐκ ἐφικόμενος. σκόπει γὰρ οὕτω· δύο τούτοις ἑκάστοτε μερίζω τὸν χρόνον, παιδιᾷ καὶ σπουδῇ· καὶ σπουδάζων ἴδιος εἰμὶ μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων κοινότατος. οἶσθα γὰρ ὡς ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων, ἐπιῤῥεπής εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδιάν· πολιτικῆς γὰρ φροντίδος ἀμοιρῶ καὶ φύσει καὶ μελέτῃ· τὸν γὰρ ἱερέα, ἄνδρα δεῖ θεσπέσιον εἶναι,
Γρ. καὶ θεὸν ὄν γε πρὸς μὲν παιδιὰν ἅπασαν, ἴσα* καὶ θεῷ

ſimile eſt participem eſſe piarum curarum, & noctu vigilare & interdiu videre, vt boni mihi quid accidat, & vt mali quid effugiam Audi igitur quo in ſtatu ſint res meæ. Maiorem autē partem eorū etiam ſcias. Paruū ſublatum onus, præclare tuliſſe mihi videor, vſque ad hoc tempus philoſophiam. Quia autem viſus ſum non vſquequaque ab ea aberrare, laudatus à nonnullis, dignus maioribus honoribus cenſeor ab iis, qui neſciunt iudicare qui ſit animus aptus. Vereor autem ne factus elatus & accepto honore abutriſque aberrē, alterum contempſero, alteriùs verò dignitatem non fuero aſſecutus. Sic enim conſideratis duobus cottidie diuido tempus, ludo & ſtudio. Et ſtudēs ſolus ſū, potiſſimumque in litteris diuinis occupatus & ludens maximè ſum communis, ſcis enim quod cum emergo è libris, propenſus ſim ad omnem ludum. Ciuilis autem curæ expers ſum & natura & ſtudio. At ſacerdotem oportet hominē eſſe diuinum quē quidem ad omnem ludū, æque ac Deum

rigidum esse oportet. qui vt tueatur sacerdotis personam ab infinitis oculis obseruatur, cuius nulla aut parua vtilitas est, nisi quis natura sit factus & seuerus, &ab omni iucunditate abhorens. In his autem quæ ad Deum pertinent numquam solus fuerit, verum communissimus, cùm sit legis diuinæ doctor, & recepta loquatur. Oportet autem ipsum gerere negotia quæ omnes simul: omnium enim negotia agere oportet, aut omnibus criminibus obnoxium esse. Quomodo igitur non est magni animi & fortissimi, ferre tantam molem curarum, nec obruere mentem nec videre extingui in animo particulam diuinam, tam variis studiis auocantibus ipsum. Sat scio quòd nonnulli istud possunt, & beatas prædico natúras illorum, & illos verè censeo diuinos esse viros, quos consuetudo magna rerum humanarum non separat à Deo. Verùm & me scio in vrbem descendere, & ab vrbe redire, &

ἀμείλικτον εἶναι χρή· ὃς ἵνα τηρῇ τὴν ὑπόθεσιν, ὑπὸ μυρίων ὀμμάτων φρουρεῖται· ὧν οὐδὲν ἢ μικρὸν ὄφελος, εἰ μή τις εἴη κατεσκευασμένος σεμνοῖς τε καὶ πρὸς ἅπασαν γλυκυθυμίαν ἀνενδότως. τὰ δέ γε πρὸς τὸν θεὸν, οὐκ ἂν ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος εἴη, νομοδιδάσκαλος ὤν, καὶ νενομισμένα φθεγγόμενος. χρὴ δὲ αὐτὸν καὶ πράγματα πράττειν ὅσα πάντες ἅμα. τὰ γὰρ ἁπάντων μόνον δεῖ πράττειν, ἢ πάσαις αἰτίαις ἐνέχεσθαι. πῶς οὖν οὐκ εἴη τὸ μεγέθους ψυχῆς καὶ κρατίστης, ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν, καὶ μὴ κατασβεσθεῖσαν ἐν τῇ ψυχῇ περιεῖναι τὴν μοῖραν τὴν θείαν, οὕτω παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων ἀπαγαγόντων αὐτόν. εὖ οἶδα ὅτι δυνατὸν ἐνίοις τοῦτο, καὶ μακαρίζω τὰς φύσεις αὐτῶν, κἀκείνους ἀληθῶς εἶναι ἡγοῦμαι τοὺς θείους ἄνδρας, οἷς τὸ ὁμιλεῖν πολὺ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις μὴ ἀποκόπτει τοῦ θείου· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν οἶδα ἐν ἄστει τε κατιόντα, καὶ ἀπ᾽ ἄστεος ἀνιόντα,

καὶ ἐνειλούμενον τοῖς περὶ τὰ γεώδη μεθέλκουσι, καὶ ἐμπιμπλάμενοι κηλῖδος, οὐκ ἂν εἴποι τις ὅσης. ᾧ γὰρ οἰκείοις ἔστι μοι καὶ πάλαι μολυσμοῖς, καὶ τὸ τυχὸν μέρος ἐπιθέμενον, εἰς προσθήκην μέγα συμβάλλεται. ῥώμη δ' οὐκ ἔστι μοι, καὶ τὸ μὲν ἔνδον οὐχ ὑγιὲς, καὶ πρὸς τὸ ἐκτὸς ἀρκεῖν οὐχ οἷός τέ εἰμι, καὶ πολλοῦ δέω τὴν ἐκ τοῦ συνειδότος φέρειν αἰτίαν, καὶ ὁσάκις ἄν μέ τις ἔροιτο, λέγειν διαρρήδην οὐκ ἀναδύομαι, ὡς τὸν ἱερέα διὰ πάντων ἀκηλίδωτον εἶναι προσήκει, πολλῷ τῷ περιόντι, ὡς καὶ ἑτέρους τῶν μιασμάτων ἐκπλυνοῦντα, κἀκεῖνο δεῖ προσεῖναι τοῖς πρὸς τὸν ἀδελφὸν γράμμασι. πάντως δὲ ἀναγνώσονται συχνοὶ τὴν ἐπιστολήν. καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτου χάριν αὐτὴν ὑπηγόρευσα, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα, δεδιὼς ὡς ὅ, τι ἂν ἀποβῇ, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, καὶ οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ πατρὸς Θεοφίλου. θεὶς γὰρ ἐν μέσῳ τἀμὰ καὶ διδοὺς ἐξ ἁπάντων αὐτῷ βουλεύσασθαι

inuolui negotiis ad terrena trahentibus, & ſcio me repleri macula, quãta nemo dixerit, propterea quod ſunt mihi iampridẽ propriæ labes, & quælibet particula adiuñcta ad acceſſionem multum confert. Vires autem non ſuppetunt, & interiora non ſunt ſana, & rebus externis par eſſe non queo, & plurimum abeſt, vt feram anoxorem conſcientiæ, & quotieſcunque me aliquis interrogat, diſertè dicere non renuo; quod ſacerdotem prorſus immaculatum eſſe eximie præ omnibus decet, vt aliorum labes eluentem: & illud oportet accedere litteris, quæ ad fratrem meum à me mittuntur. Omnino autem multi legent epiſtolam. Nam vel maximè huius gratia hanc dictaui, vt videar omnibus hanc rem timere, vt quidquid euenerit & apud Deum & homines ſim extra culpam, maximèque apud patrem Theophilum. Ponens enim in medio res meas & concedens ex omnibus, ipſi vt

de nobis deliberet, ecquonam pacto possem culpæ obnoxius esse. Mihi igitur & Deus & lex & sacra Theophili manus vxorem dedit. Prædico itaque omnibus & testor, quòd ego ab ea non abalienabor omnino, neque vt adulter clam cum ea consuetudinem habebo. Illud enim minime pium; hoc autem minime legibus approbatum. Sed vellem & optabo multos mihi & valde bonos nasci liberos. hoc vnum oportet dominum designationis non ignorare. Intelligat autem istud ab amico Paulo, & Dionysio, quos legatos electos esse à populo audio. Illud autem non oportet ex alio discere eum, verùm admoneri. Differam autem plura de eo. Etenim omnia alia aliquis parua statuerit cum vno comparata. Difficile est si non etiam prorsus impossibile placita, quæ venerunt in animum, per doctrinam & scientiam mouere in persuasionem. Scis autem quod philosophia contraria decernit multa diuulgatis istis placitis. Verbi

περὶ ἡμῶν, πῶς ἂν ὑπαίτιος εἴην. ἐμοὶ τοιγαροῦν, ὅ, τε θεός, ὅ, τε νόμος, ἥ τε ἱερὰ Θεοφίλου χεὶρ, γυναῖκα ἐπιδέδωκε. προαγορεύω τοίνυν ἅπασι καὶ μαρτύρομαι, ὡς ἐγὼ ταύτης οὔτε ἀλλοτριώσομαι καθάπαξ, οὔτε ὡς μοιχὸς αὐτῇ λάθρα συνέσομαι. τὸ μὲν γὰρ ἥκιστα εὐσεβές, τὸ δὲ ἥκιστα νόμιμον· ἀλλὰ βουλήσομαί τε καὶ εὔξομαι συχνά μοι πάνυ καὶ χρηστὰ γενέσθαι παιδία. ἓν δὴ τοῦτο δεῖ τὸν κύριον τῆς χειροτονίας μὴ ἀγνοῆσαι· μαθέτω δὲ αὐτὸ παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, οὓς πρεσβευτὰς ᾔρησθαι παρὰ τοῦ δήμου πυνθάνομαι. ἐκεῖνο δὲ οὐδὲν δεῖ μαθεῖν αὐτόν, ἀλλ' ὑπομνησθῆναι. διαλέξομαι δὲ πλείω περὶ αὐτοῦ. καὶ γὰρ ἂν ἀπόλυτα τἆλλα μικρά, πρὸς ἕν τις ἂν τοῦτο θείη. χαλεπόν ἐστιν, εἰ μὴ καὶ λίαν ἀδύνατον, εἰς ψυχὴν τὰ δι' ἐπιστήμης εἰς ἀπόδειξιν ἐλθόντα δόγματα σαλευθῆναι. οἶσθα δ' ὅτι πολλὰ * φιλοσοφία τοῖς θρυλ- γρ. σο-
λουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγμασιν· φία

ἀμελεῖ τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιώσω ποτὲ σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν· τὸν κόσμον οὐ φήσω καὶ τἆλλα μέρη συνδιαφθείρεσθαι· τὴν καθωμιλημένην ἀνάστασιν ἱερόν τι καὶ ἀπόρρητον ἥγημαι, καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. νοῦς μὲν οὖν φιλόσοφος ἐπόπτης ὢν τἀληθοῦς, συγχωρεῖ

γρ. ψεύδους. τῇ χρείᾳ τοῦ * ψεύδεσθαι. ἀνάλογον γάρ ἐστι φῶς πρὸς ἀλήθειαν, καὶ ὄμμα πρὸς*

γρ. δῆμον, οὐ ὄ. λήμην, καὶ ὀφθαλμὸς εἰς κακὸν ἂν ἀπολαύσειεν ἀπλήστου φωτός· ἢ τοῖς ὀφθαλμιῶσι τὸ σκότος ὠφελιμώτερον, ταύτῃ καὶ τὸ ψεῦδος ὄφελος εἶναι τίθεμαι δήμῳ, καὶ βλαβερὸν τὴν ἀλήθειαν τοῖς οὐκ ἰσχύουσιν ἐνατενίσαι πρὸς τὴν τῶν ὄντων ἐνάργειαν. εἰ ταῦτα καὶ οἱ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερωσύνης συγχωροῦσιν ἐμοὶ νόμοι, δυναίμην ἂν ἱερᾶσθαι, τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν, εἰ μὴ διδάσκων, ἀλλ' οὐδὲ μέντοι μεταδιδάσκων, μένειν δὲ ἐῶν ἐπὶ τῆς προλήψεως. εἰ δέ φασιν οὕτω δεῖν καὶ κινεῖσθαι, καὶ δῆλον εἶναι τὸν ἱερέα ταῖς δόξαις, οὐκ ἂν

gratia non in animum vnquam inducam, vt existimem animum ortu posteriorem esse corpore, mundum non dicam & alias mundi partes corrumpi, arbitror celebratam resurrectionem sacrum quiddam esse & arcanum, & multum absum vt adsentiar vulgi opinionibus. Mens igitur philosophica cum sit consideratrix veri, dat veniam vsui mendaciorum. Proportionem enim habet lumen ad verum, & oculus ad populum, & oculus in suam perniciem frueretur nimio lumine. Quemadmodum lippis tenebræ vtiliores sunt, sic & mendacium vtile existimo populo, & noxiam veritatem, iis, qui non possunt aciem intendere ad illustrem rerum claritatem. Quòd si hæc & leges nostri sacerdotij concedunt mihi, possum sacerdos esse partim domi philosophans, partim foris studiose fabulans: si non docens, attamen non dedocens, manere autem sinens in antecexta opinione. Quòd si aiunt sic oportere, & mouere, & notum esse sacerdotem opinionibus, non

præueniam,notum me omnibus reddens. Populo enim & philoſophiæ quid inter ſe commercij eſt? Veritatem rerum diuinarum arcanam eſſe oportet. vulgus autem alio quodam habitu eget. Rurſum & ſæpenumero dicam, ſi nulla neceſſitas adſit,neque coarguere decorum eſt, neque coargui. Vocatus autem ad ſacerdotium, nolo ſimulare decreta:hęc deo, hæc hominibus teſtata eſſe volo.Propria veritas Deo; cui omnino extra culpam eſſe volo: vnum hoc ſolum non ſimulo. nam cùm ludorum ſim amantiſſimus, qui quidem à puero inſimulatus fuerim, quod armorũ & equorum ſtudio inſanirẽ vltra quàm deceret, moleſtiam quidem capiam. (quid enim mihi erit animi cum cernam chariſſimas canes non venantes, & ſagittas verminoſas?) æquo animo tamen feram,ſi imperet Deus. Et cum ſim curarum oſor,angar quidem, feram autem cauſulas & negotia, munus quoddam hoc, licet graue,explens Deo.Dogmata autem non diſſimulabo, neq; pugnabit mihi cum

φθάνοιμι φανερὸν ἐμαυτὸν ἅπασι καθιστάς. δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφία, τί πρὸς ἄλληλα. τὴν μὲν ἀλήθειαν τῶν θείων ἀπόρρητον εἶναι δεῖ· τὸ δὲ πλῆθος ἑτέρας ἕξεως δεῖται. αὖθις δὲ καὶ πολλάκις ἐρῶ, μηδεμιᾶς ἀνάγκης παρούσης, οὔτ' ἐλέγχειν σοφὸν, οὔτε ἐλέγχεσθαι. καλούμενος δ' εἰς ἱερωσύνην, οὐκ ἀξιῶ προσποιεῖσθαι δόγματα. ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι· οἰκεῖον ἀλήθεια θεῷ, ᾧ διὰ πάντων ἀναίτιος εἶναι βούλομαι· ἐν τούτῳ μόνον οὐχ ὑποκρίνομαι, ἐπεὶ καὶ φιλοπαίγμων ὢν, ὅς γε παιδόθεν αἰτίαν ἔχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν πέρα τοῦ δέοντος, ἀνιάσομαι μέν· τί γὰρ καὶ πάθω τὰς φιλτάτας κύνας ἀθηρεύτους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέσατα· καρτερήσω δὲ, ἂν ἐπιτάττῃ θεός· καὶ μισόφροντις ὢν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δὲ δικαστικὴν καὶ πραγματικὴν λειτουργίαν ἵνα ταύτην εἰ καὶ βαρεῖαν ἐκπιμπλᾶς τῷ θεῷ· δόγματα δὲ οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι

πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. οὕτω φρο-
γρ. ἀρ- νῶν, οὕτω λέγων, ἀρέσκειν* οἶμαι θεῷ. οὐ
κεῖν βούλομαι δὲ καταλελεῖφθαί *τινι περὶ ἐ-
γρ. τινὰ μοῦ λόγον, ὡς ἀγνοηθεὶς ἥρπασα τὴν χει-
π.ἐ. λό- ροτονίαν· ἀλλ᾽ ὡς εἰδὼς ὁ θεοφιλέστατος πα-
γων τὴρ Θεόφιλος καὶ ὡς ἐπιστάμενος, σαφές μοι
ποιήσας οὕτω βουλευσάσθω περὶ ἐμοῦ. ἢ
γὰρ κατὰ χώραν ἐάσει μένειν ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ φι-
λοσοφοῦντα, ἢ τοῦ μετὰ ταῦτα κρίνειν καὶ διαγ-
ράφειν ἡμᾶς τοῦ χοροῦ τῶν ἱερέων ἑαυτῷ
χώραν οὐχ ὑπολείψει· πρὸς ταῦτα, λῆ-
ρός ἐστιν ἅπασα γνώμη· τὸ γὰρ ἀληθές, οἶδ᾽
οἶδ᾽ ὅτι τῶν θεῷ προσφιλέστατον· καὶ νὴ τὴν
ἱερὰν σου κεφαλὴν, καὶ ἔτι πρὸ ταύτης νὴ
τὸν ἔφορον ἀληθείας θεὸν, ἄχθομαι μέν· πῶς
γὰρ οὐ μέλλω δεινῶς ὥσπερ εἰς βίον ἀπὸ βίου
μετασκευάζεσθαι· εἰ δὲ τούτων φανερῶν γε-
νομένων, ἅπερ οὐκ ἀξιῶ λανθάνειν, ἐγκρίνειεν
ἡμᾶς ἱερεῦσιν, ᾧ τοῦτο δέδωκεν ὁ θεὸς, ὑποδύ-
σομαι τὴν ἀνάγκην, καὶ ὡς θεῖον σύνθημα κα-
ταδέξομαι. λογίζομαι γὰρ ὅτι καὶ βασιλέως
ἂν ἐπιτάξαντος, καὶ κακοδαίμονός τινος Αὐ-

γουστα-

cum lingua mens: vt sentis, ita loqui arbitror, placere Deo. Nolo reliquum esse vlli de me sermonem, quod ignoratus rapui designationem. verùm me cognoscens Deo charissimus pater Theophilus, quòd nouit sententiam meam, cùm certiorem me fecerit, sic de me deliberet. Aut enim in meo loco me sinet manere mecum philosophantem, aut postea me accusandi aut expungendi è cœtu episcoporum sibi locum non relinquet. Proinde inepta est omnis sententia: quod enim verum, sat scio Deo charissimum, & per sacrum tuum caput, & adhuc ante hoc tuum, per præsidem veritatis Deum, ægre quidem fero. Quidni enim non doleam, cùm oporteuerit tamquam in vitam à vita mutata veste mutari? Quòd si his manifestis, quæ nolo latêre, allegerit nos sacerdotibus, cui hoc dedit Deus, subibo necessitatem, & velut diuinum quoddam imperium accipiam. Mecum enim cogito, quòd si imperasset imperator, aut infelix quidam Au-

gustalis, pœnas dedissem non parens: Deo autem vltro parere oportet. Si igitur approbat me ministrum suum Deus, & ab initio oportet, quod omnium diuinissimum est, colere veritatem, non autem per maximè contraria, quale est mendacium, in ministerium eius irrepere. Des igitur operam vt sciant ista Scholastici, & vt referant ad eum.

Eidem. 106.

Interrogaui adolescentulum de laserpitio, vtrum ex agricultura tibi natum sit, an accepto munere posueris partem & mihi: & certè vbi intellexi, quod, cuius es perquam studiosius hortulus, præter alios omnes fructus, tulit etiam hunc fructum, gauisus sum dupliciter & pulchritudine oleris, & fama loci. Vtinam vtilitatem capias de loco fertili, nec tu defatigeris iucundissimis areis; neque illæ vnquam ad partus effetæ sint, vt possis & ipse vti, & nobis mittere, quæ ferunt anni tempora.

χρυσαλίου, δίκην ἂν ἔδωκα μὴ πειθόμενος·
τῷ θεῷ δὲ ἐθελοντὴν δεῖ πείθεσθαι. εἰ δὲ* γρ. εἰ δὲ
μὴ προσίεταί με λειτουργὸν ὁ θεός, καὶ ἐκ δὴ π.
προοιμίων δεῖ τὸ ἥδιστον ἀγαπᾶν τὴν
ἀρνήσασθαι, ἀλλὰ μὴ διὰ τῶν ἐναντιωτάτων,
ὁποῖόν ἐστι τὸ ψεῦδος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
αὐτοῦ παραδύεσθαι, χρεὼν δὴ τοὺς κολα-
κικοὺς εἰδέναι ταῦτα, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐξαγ-
γεῖλαι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἑρμῆν τὸ μειράκιον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ, πότερον ἀπὸ γεωργίας σοὶ γέγονεν, ἢ δῶρον λαβὼν, ἔθου μερίδα κἀμοί. καὶ δῆτα μαθὼν ὡς τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ σοῦ κηπίον, πρὸς ἅπασι καὶ τοῦτον ἐκόμισε τὸν καρπὸν, ἥσθην διπλῆ, τῷ τε κάλλει τοῦ λαχάνου, καὶ τῇ φήμῃ τοῦ τόπου. ὄναιο τοῦ παμφόρου χωρίου, καὶ μήτε σὺ κάμοις ἐπαντλῶν ταῖς φιλτάταις πρασιαῖς, μήτ' ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσαιεν, ἵν' ἔχῃς αὐτός τε χρῆσθαι, καὶ ἡμῖν διαπέμπειν ὅσα φέρουσιν ὧραι.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡδὺς εἶ κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι, τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων, καὶ λείαν ἄπαντα ποιουμένων, καὶ ἀποσφαττόντων ὁσημέραι δήμους ἀθρόους, στρατιωτῶν δὲ οὐκ ὄντων, ὥστε καὶ φαίνεσθαι. εἶτα λέξεις ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώταις ἀνθρώπους ὁπλοφορεῖν, ἀποθνήσκειν δὲ ἐξόν, εἴπερ καὶ ἡ πολιτεία χαλεπαίνει* τῷ πειρωμένῳ σώζεσθαι; ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο κερδανοῦμεν, τὸ γοῦν τοὺς νόμους γενέσθαι κυρίους ἀντὶ τούτων τῶν ἀλαστόρων. καὶ πόσου δοκεῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνην ἰδεῖν, καὶ βῆμα κεκοσμημένον, καὶ κήρυκα σιγὴν ἐπιτάττοντα. αὐτίκα τεθναίην, τὸ πρῶτον σχῆμα τῆς πατρίδος ἀπολαβούσης.

* γρ. χαλεπαίνοι

Τῷ αὐτῷ.

Ἐμοὶ λόγχαι μὲν ἤδη γεγόνασι τριακόσιαι, καὶ κοπίδες τοσαῦται· ξίφη δὲ ἀμφήκη καὶ πρότερον ἦν, οὐ πλείω τῶν δέκα. παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ περιμήκη ταῦτα σιδήρια· ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας

Eidem. 107.

Lepidus es qui prohibeas nos arma parare, hoſtibus quidem occupantibus & deprædantibus omnia,& iugulantibus quotidie vniuerſum populum;cùm tamen milites nulli ſint qui quidem compareant.Et dices non licere priuatis hominibus arma ferre, mori autem licere; ſi Reſpublica iraſcatur ei,qui conetur ſe ſeruare.Sed ſi nihil aliud lucri conſequar,ſaltem leges ſint dominæ loco harum peſtium quæ nunc dominantur. Quanti me cenſes iſtud æſtimare rurſum pacem videre,&tribunal ornatum,& præconem ſilentium imperantem?Vtinam mox moriar, vbi patria noſtra priſtinam formam recuperauerit.

Eidem. 108.

Mihi lanceæ factæ ſunt trecentæ,& copides * totidem:gladij autē vtrinq; acuti prius erant nō plures quā decē. Apud nos autē nō cuduntur valde lōga hæc ferramēta;verū arbitror Copi-

*gladij falcibus ſimiles.

das fortius ferire hostiũ corpora. His igitur vtemur. si quidem vtendum, & clauas habebimus, boni enim sunt apud nos oleastri. Nonnullis etiam sunt secures ad Zonam, altera tãtum parte aciem habẽtes, quibus hostium clypeos cum fregerint æquale cum illis certamen subibimus, qui nullum habemus armorum munimentum. Certamen autem quantum auguror cras futurũ est. cùm enim quidam ex hostibus in speculatores nostros incidissent, eosq; totis viribus insecuti essent, vt cognouerunt fortiores esse quã vt capi possent, iusserunt vt nobis nunciarent quam iucundissima, quãdoquidẽ nõ amplius nos vagari oportebit, dũ quærimus homines, qui continẽtis latitudines ingressi sunt. Dixerunt enim se manere velle & discere quinã simus, qui tot dierũ iter abstrahi à regione nostra ausi fuerimus, vt bellicosis viris cõgrederemur, qui vitam agunt pastoritiã, quiq; rempublicã ita constituerunt, quẽadmodũ nos militia. Tibi igitur vt crastino die dei virtute hostes superaturus, siquidem oportet, iterum dico superaturus,

ἐῤῥωμενέστεροι ἐμβάλλειν τοῖς τῶν ἀντιτεταγ-
μένων σώμασι. τούτοις οὖν χρησόμεθα, εἰ
χρηστὸν δὲ, καὶ κορωνὰς ἕξομεν. ἀγαθοὶ δὲ
οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν. ἐνίοις δὲ ἡμῶν εἰσὶ καὶ
πελέκεις ἑτερόστομοι περὶ τὴν ζώνην ἑκά-
στῳ, οἷς τὰς ἀσπίδας αὐτῶν ἀλοήσομεν, ἐν
ἴσῳ στησόμενοι αὖθις οἱ μηδὲν ἔχοντες * ὅπλων γρ. ὅπλον
πρόβλημα. ὁ δὲ ἀγὼν, ὡς εἰκάσαι, τῆς ὑ-
στεραίας. τοῖς γὰρ σκοποῖς ἡμῶν περιτυ-
χόντες ἔνιοι τῶν πολεμίων, καὶ διώξαντες ἀ-
νακράτος, ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας ἢ ἀ-
λῶναι, ἐκέλευσαν ἀγγέλλειν ἡμῖν ἄττα ἥ-
διστα, εἰ μηκέτι δεήσοι πλανᾶσθαι ζητοῦν-
τας ἀνθρώπους ἐνδυομένους ἠπείρου πλά-
τη. μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν
οἵτινες ὄντες, ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀπο-
στάσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν, ἐφ' ᾧ
συμμίξαι πολεμισταῖς ἀνθρώποις βίον ζῶ-
σι νομαδικὸν, καὶ τὰ εἰς πολιτείαν οὕτω κα-
τεσκευασμένοις, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ ἐπὶ τῆς στρα-
τιᾶς. ὡς οὖν αὔριον σὺν θεῷ τοὺς πολε-
μίους νικήσων, ἂν μή τι δέῃ πάλιν νικήσων·

μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθεγξαίμην· ἐπισκήπτω τοι τὴν παίδων ἐπιμεληθῆναι. προσήκει δὲ ὄντι θείῳ εἰς αὐτὰ ἀπομνημονεύσαι τὴν χάριν.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐκ ὄνος, οὐχ ἡμίονος, οὐχ ἵππος ἐστί, μοι ἀπολύτων ἀνειμένων εἰς πόαν, οἷς χρησάμενος ἄν, ἦλθον εἰς σὲ τὴν φιλτάτην μοι κεφαλήν. βαδίζειν δὲ πολὺ μὲν ἐβουλόμην, καὶ τυχὸν ἠδυνάμην· οὐ μὴν ἔφασάν οἱ προσήκοντες δεῖν, ἵνα μὴ διατριβὴν τοῖς ἀπολύτοις γινοίμεθα. τούτοις γὰρ οἵ τινες ἄν ὦσιν, οὕτω πολὺ σοφοὺς ἥλωται, καὶ τοσοῦτον νοῦ ἔχειν, ὡς ἕκαστον αὐτῶν ἄμεινον ἂν ἐμοῦ σκέψασθαι περὶ τῶν πρεπόντων ἐμοί. τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν, οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. περιεγένοντο δὲ οὐ πείθοντες, ἀλλὰ τὸν βιαιότερον τρόπον, ἐπειδὴ προῄει, οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου. τί οὖν ὑπόλοιπον, ἢ τὴν ἐπιστολὴν ἀντ' ἐμοῦ στεῖλαι πρὸς σέ·

(nolo enim male ominari) mando, vt puerorum curam habeas. conuenit autem cùm ſis patruus, vt beneficij memorem te erga eos oſtendas.

Eidem. 109.

Non aſinus, non mulus, non equus erat, omnibus à me dimiſſis in herbã, quibus vſus, veniſſem ad te mihi chariſſimum caput. Ire tamen valde volebam & forte poteram. Negarunt tamen propinqui oportere, ne riſui occurrentibus eſſemus. Eos enim qualeſcumque fuerint, ſic valde ſapientes exiſtimant & tantum prudentiæ habere, vt vnuſquiſque eorum melius quàm ego deliberaturus ſit, de iis quæ mihi ſunt decora. Tantis nos ſuſpendunt iudicibus, qui ad aliorum opinionem nos viuere cogunt. Superiore autem me fuerunt, non admonentes, ſed ratione quadam violentiore cùm prodirem, non permittentes, ſed apprehendentes pallium. Quid igitur reliquum quàm vt epiſtolam mei loco mittam ad te:

per quam te ſaluto & interrogo quaſnam à Ptolemaïde merces attuleris, ſermones nouos quos veriſimile eſt te adferre à prætorio : & maximè qui ſit rumor arcanus à prouinciis occidentalibus. Noſti enim quod mea refert, ſiue ita acciderit, ſiue non acciderit. Si igitur epiſtolam ſingula clare & dilucide continentem mittas, hic manebo: ſin minus, etiam tu conquereris, & accuſabis me de curſu.

Eidem. 110.

Chilas leno, quem non decet à multis ignorari propter artis ſplendorem: etenim mima Andromache ex eius legione fuit, quæ pulcherrima mulierum hac noſtra ætate floruit; ille iuuentute traducta in tam pulchris ſtudiis, decorum eſſe putauit anteactæ ipſius ætati, in ſenectute nobilitari rebus militaribus. Nuper igitur venit ad Imperatorem præfecturam militarem conſecutus generoſiſſimorum Marcomanorum, quos veriſimile nobis eſt, cùm antea eſſent

δι' ἧς ἀσπάζομαί τέ σε, καὶ πυνθάνομαι τίνα τὰ ἀπὸ Πτολεμαΐδος ἀγώγιμα, λόγους καινοὺς οὓς εἰκός σε κομίζειν ἀπὸ τοῦ στρατηγίου· καὶ μάλιστα τί τὸ θρυλλούμενον ἀπόῤῥητον ἀπὸ τῆς ἑσπέρας. οἶσθα γὰρ ὅτι πλείω μοι διαφέρει θρυλλούμενον οὕτω καὶ μὴ θρυλλούμενον. εἰ μὲν οὖν ἕκαστα σαφῶς ἔχουσαν ἐπιστολὴν ἐκπέμψεις, ἕξω κατὰ χάριν· εἰ δὲ μή, καὶ σὺ μέμψῃ περὶ τοῦ δρόμου.

Τῷ αὐτῷ.

Χείλας ὁ πορνοβοσκὸς, ὃν οὐκ εἰκὸς ὑπὸ πολλῶν ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἐκ τῆς τέχνης λαμπρότητα· καὶ γὰρ ἡ μῖμος Ἀνδρομάχη, τῆς τούτου γέγονε Φάλαγγος, ἡ τὸ κάλλιστον τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀνθήσασα· οὗτος ἐννεάσας τοῖς οὕτω καλοῖς ἐπιτηδεύμασι, πρέπον ᾠήθη τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ, ἐν * γηρᾳ στρατιωτικοῖς γρ. γη· ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν. ἔναγχος γὰρ οὖν ἥκει παρὰ βασιλέως στρατηγεῖν εὐξάμενος τῶν θυναιοτάτων Μαρκομάνων, οἷς εἰκὸς ἡμῖν ἐστὶ καὶ πρότερον ἀγαθοῖς

στρατιώτας ὄντας, νῦν ἐπιτυχόντας καὶ πρέποντος στρατηγοῦ, μέγα τι καὶ γενναῖον ἔργον
γρ. γὰρ ἐπιδείξασθαι. ἔλεγε* γοῦν Συμεωνῷ συγ-
ὄντο γενόμενος· οἶσθα τὸν ἐκ γειτόνων τὸν ἰατρόν;
ὁ δὲ Συμεωνὸς ἀπήγγειλε πρὸς ἡμᾶς, ἐν
οἷς ἀπολείπει τὸ θεῖον στρατόπεδον. τὰ μὲν
γρ. δεή- οὖν ἄλλα τί ἂν* δέοι πρὸς σὲ γράφειν, ὧν
σοι κἀγὼ παρέργως ἠκροασάμην. ἐφ᾽ οἷς δὲ
αὐτὸς ἀκούσας ἥσθην ὑπερφυῶς, σέ τε δι᾽
αὐτῶν εὐφρανθῆναι βούλομαι, τάδε ἐστίν·
ὁ θαυμαστὸς Ἰωάννης, μικρὸν εἰπεῖν, ἐν τοῖς
ἀδύτοις ἐστίν, ἐπιδιδούσης τῆς τύχης ἐν τοῖς
ἐκείνου πράγμασιν, ὅσον ἐπιδόσεως χώρα, καί τινα καθ᾽ ἑαυτὴν ὑπερβολὴν ἐξευρούσης. αὐτοῦ τε γὰρ ἀνῆπται τὰ βασιλέως ὦτα· καὶ περὶ τούτων ἡ γνώμη χρῆται πρὸς ὅ, τι δέοιτο. καὶ ὅσα Ἀντίοχος δύναται, δύναται τούτῳ· δύναται δὲ Ἀντίοχος ὅσα βούλεται. Ἀντίοχον ἠγοῦ μὴ τὸν ἀπὸ Γραλιανοῦ, τὸ ἱερὸν ἀνθρώπιον, τὸ βέλτιστον μὲν τοὺς τρόπους, εἰδεχθέστατον δὲ τὴν ὄψιν· ἀλλ᾽ ἕτερός ἐστιν ὁ νεανίσκος ὁ προγάστωρ,

ſtrenui, milites, nunc adeptos & aptũ ducem, magnum aliquod & generoſum facinus facturos eſſe. Dicebat itaque Suriano cum eo collocutus; noſti vicinum illum medicum? Surianus autem retulit nobis in quo ſtatu reliquiſſet diuinum exercitum. At ſanè quid opus eſt ad te ſcribere quæ ego aliud agens audiui? Quibus autem ipſe audiens lætatus ſum mirifice, & te per ea delectari volo. Iſta ſunt, admirabilis Ioannes, paruum dictu ſit, in eodem ſtatu eſt, augeſcente fortuna in illius rebus, quantum incrementi capit, & aliquem in ſe exceſſum inueniente, ipſi enim patent regis aures; & ante has etiam animus ad vtendum ad quamcumque rem velit. Et quæcumque Antiochus poteſt, poteſt huic: Poteſt autem Antiochus quæcumq; vult. Antiochum exiſtimato, non eum quem miſerat Imperator Gratianus, ſanctũ homunculum, optimum moribus, deformiſſimum autẽ vultu: ſed alter eſt adoleſcens ventrioſus qui apud

Narſen Perſam regnauit, & qui poſt eum potuit, illum ex eo tempore ad hunc vſque diem, fortuna magnum facit. His ita ſe habentibus, veriſimile eſt cornicis annos Imperaturum eſſe apud nos iuſtiſſimum Imperatorem, huius quidem propinquum: huius autem factum familiarem.

Eidem. 111.

Interrogas me de Dioſcorio, quot pronunciat memoriter verſus vnoquoque die. Quinquaginta. Illos recitat non offendens, non inſiſtens, vt memoriam colligat mora. Verùm, vbi pronunciare incepit, continenter pergit. Et ſilentium finis eſt pronunciationis.

Troilo. 112.

Non ob eadẽ homines amant & laudant, neq; eadẽ vis animi ad iſta ambo conſtituta eſt: verùm parte animi, in qua perturbationes concitantur, conciliamur & alienamur. Ea autem

ὁ Ναρσῇ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας, καὶ ἐπιδυναστεύσας· τοῦτον ἐξ ἐκείνου μέ- γρ. δυνα- γιστον νῦν ἡ τύχη μέγαν ποιεῖ. τούτων οὕτως στεύσας· ἐχόντων, εἰκός ἐστι κορώνης ἐνιαυτοὺς ἄρξαι παρ' ἡμῖν τὸν δικαιότατον ἄρχοντα, τοῦ μὲν ὄντα συγγενῆ, τοῦ δὲ οἰκεῖον γενόμενον.

Τῷ αὐτῷ.

Γνωθαίη περὶ Διοσκορίου πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας; πεντήκοντα. τούτους ἀποδίδωσιν, οὐ παραπταίων, οὐ* διαλο- γρ. διαλο- γῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνη- γῶν, σιν ἀθροῖσαι τῷ χρόνῳ· ἀλλ' ἐπειδὰν ἄρξηται λέγειν, καταντλεῖ συνεχῶς· καὶ ἡ σιωπὴ τέλος ἐστὶ τῆς ἀπαγγελίας.

Τρωΐλῳ.

Οὔτε ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἄνθρωποι φιλοῦσι καὶ ἐπαινοῦσιν, οὔτε μία δύναμις τῆς ψυχῆς ἐπ' ἀμφότερα τέτακται· ἀλλὰ τῷ παθητικῷ μὲν οἰκειούμεθα καὶ ἀλλοτριούμεθα. τῷ

δὲ κρίνειν δυνάμενοι καὶ λόγον ἔχοντι τῆς ψυχῆς, ἐπαινοῦμέν τε καὶ μεμφόμεθα.

Τῷ ἀδελφῷ.

Εἶτα τοὺς μὲν κακοδαίμονας τούτους ὁρῶμεν ἀποθνήσκειν ἐθέλοντας ὑπὲρ τῆς δηλοτείαν, ἅπλα αἱ λεῖαι περιποιήσωνται, τοῦ μηκέτι περιέσθαι τοῖς κυρίοις αὐτά· ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ χώρας, ὑπὲρ ἱερῶν, ὑπὲρ νόμων, ὑπὲρ κτημάτων, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν, οὐκ ἀφειδήσομεν ἑαυτῶν, ἀλλὰ περιεξόμεθα τῶν ψυχῶν; οὐκ ἄρα δόξομεν ἄνδρες εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἱτητέον ἐστὶν ἐπ' αὐτοὺς ὡς ἔχω· καὶ πεῖραν λήψεσθαι τῶν πάντα τούτων τολμώντων, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι Ρωμαίων καταγελᾶν, ἐχόντων ὅπως ποτὲ ἔχουσιν· δή ἡ κάμηλος γάρ τοί φασι καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία· ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποθνήσκοντας, ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τοιούτοις ὁρῶ τοὺς περὶ πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας ὅσοι τοῦ ζῆν ἀπεγνω-

autem parte animi, quæ iudicare poteſt, quæq; rationis compos eſt, laudamus & vituperamus.

Fratri. 113.

Siccine verò miſeros iſtos latrones videmus mori velle pro alienis rebus quas prædati fuerint, ne vnquam reddant dominis ea quæ rapuerunt; nos autem pro patria, pro ſacris, pro legibus, pro bonis quibus nos diuturnitas temporis conſuetiores reddidit, an nobis ipſis parcemus? an non vitam & ſanguinem noſtrum profundemus? non igitur videbimur viri eſſe. Mihi autem eundum eſt contra eos ſtatim, & periculum faciendum horum omnia audentium, quinam ſint qui Romanos poſtulant ridere, ſeſe habentes vtrumque ſeſe habent. Verùm Camelus, vt aiunt, & ſcabioſa multorum aſinorum portat onera. Iam verò & mori ferme in reb. talib. video eos, qui vitam maximi faciunt, & viuere quicumq; deſperarũt

de vita: ex his ero. Pugnabo enim tamquam moriturus: & ſcio quod ſaluus ero. Lacedæmonius enim ſum origine, nec ignoro epiſtolam magiſtratus ad Leonidam. Pugnent tamquam morituri, & non morientur.

Eidem. 114.

Siccine miraris, qui ſqualidos & æſtuoſos Phycuntas incolis, ſi horres & ſanguinem vitiaris? Enimuero contra mirari oporteret, ſi tibi corpus potentius eſſet ardore, qui in locis iſtis eſt. Verùm licet tibi ad nos venienti, deo iuuante, conualeſcere, vt liberato aëre corrupto ex habitu paluſtri, liberato etiam aqua ſalſa & tepida, atque omnino ſtagnante; quod idem dicere eſt ac mortua. Quid enim amœnitatis eſt in arena littorali recubare, quam ſolam delectationem habetis? Quo enim vos conuertetis? Hîc autem quale eſt ſubire arboris vmbram? ac ſi hoc non placeat, licet mutare arborem ex arbore, & totum nemus ex nemore.

ἀπεγνώκεισαν· τούτων ἔσομαι. μαχήσομαι γὰρ ὡς ἀποθανούμενος· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι τελευτήσομαι. λάκων γὰρ αἰωθὲν εἰμι, καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδην ἐπιστολὴν τῶν τελῶν· μαχέσθων ὡς * τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθνιάξονται.

Τῷ αὐτῷ.

Εἶτα θαυμάζεις ὅστις τοὺς αὐχμώδεις Φυκιοῦντας οἰκῶν, εἰ ῥιγοῖς, καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας; τοὐναντίον μέν τοι θαυμάζειν ἐχρῆν, εἴσοι τὸ σῶμα χρηστόν ἐστι τῆς αὐτόθι φλογός· ἀλλ' ἔστι σοὶ παρ' ἡμᾶς ἐλθόντι σὺν τῷ θεῷ, ῥᾷον ὑγιέσθαι, ἀπαλλαγέντι μὲν ἀέρος διεφθορότος ἐκ τῆς ἑλώδους ἀτμίδος, ἀπαλλαγέντι δὲ ὕδατος ἀλυκοῦ, καὶ χλιαροῦ, καὶ τὸ ὅλον ἑστῶτος· ὃ ταυτὸν εἰπεῖν καὶ νεκροῦ· τί δὲ τὸ καλὸν ἐπὶ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν ἀναπεσεῖν, ἣν μόνην ἔχετε διατριβήν. ποῦ γὰρ δὴ καὶ τραπήσεσθε· ἐνθάδι δέ, οἷς μὲν ἐστιν ὑπελθεῖν δένδρου σκιάν· κἂν δυσαρεστήσῃς, ἔστιν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, καὶ ὅλον ἄλσος ἐξ ἄλσους·

οἷον δὲ τὸ διαβῆναι παραῤῥέον ὑδάτιον; ὡς ἡδὺ ὁ Ζέφυρος ὑποκινῶν ἠρέμα τοὺς κλάδους; ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, καὶ λειμώνιοι θάμνοι· τὰ μὲν; γεωργίας ἔργα· τὰ δὲ, φύσεως δῶρα. πάντα εὐώδη· γῆς ὑγιαινούσης χυμοί· τὸ δὲ τῶν νυμφῶν ἄντρον, οὐκ ἐπαινέσομαι. Θεοκρίτου γὰρ δεῖ. ἔστι δέ τι καὶ παρὰ ταῦτα.

Θεοδώρῳ ἰατρῷ.

Ἀγαθὸν ἀναίσχυντον ἡ ὀλιγοσιτία, τὴν ἑτέρως μὲν ἄν τις καὶ σκώψειε· σοὶ δὲ οὐ θέμις Ἱπποκράτην αὐχοῦντι, ὃς ἀφορίζων τὴν ἔνδειαν ἔφη ὑγείας εἶναι μητέρα.

Αὐξεντίῳ.

Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ φιλονεικίας κακά· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὖθις δίδωσι πάροδον εἰς ψυχήν. ἀλλ' ἡμεῖς ἀσθενέστεροι μὲν, ἢ ὥστε φιλοσοφεῖν, τό γε ἐμὸν μέρος· οὐ μὴν ἀξιοῦμεν πάντάπασι φαυλότερον ἔχειν ἀνθρώπων στρατιωτῶν, ἐφ' οἷς ἡ ποίησις γέγονε. πάλιν οὖν

Quale est pertransire prӕterfluentem aquæ riuulum? Quàm suauis Zephyrus mouens sensim ramos arborum? Varij autem auium cantus, & florum colores, & prati frutices; partim agriculturæ opera, partim naturæ munera, omnia suaueolentia; terræ salubris succi. Nympharum autem antrũ non laudabo: Theocrito enim opus esset. Est autem aliquid aliud præter hæc quæ commemoraui.

Theodoro Medico. 115.

Bonũ necessariũ est, parsimonia victus, quam aliquis alius irrideret, tibi autẽ non licet, qui es sectę Hippocraticæ discipulus, qui & sentẽtiam edẽs dixit: victus tenuitatẽ salutis esse matrem.

Auxentio. 116.

In montẽ, aut in fluctũ tremebundi maris Homerus amãdat mala, quæ ex contẽtione oriuntur: Philosophia autem ne initio quidẽ dat ipsis aditũ in animũ. Verùm nos imbecilliores sumus, quã vt philosophemur, quod quidẽ ad me attinet: nõ tamen volumus deteriores esse hominib. militaribus, propter quos poësis cõposita est. Rur-

ſum igitur Homero vtendũ eſt, qui alicubi ait, Incipe, tu enim ortu iunior es. pugna enim ne naſcatur. Quòd ſi naſcatur, iunior illam incipiat. Tale enim quidpiam ſignificatur à Neptuno, conceſſio incipiendi iuniori Deo. At ſeniorem Ducem eſſe oportet rerum pulcherrimarum. Pulcherrimũ eſt concordia. Ego autem quod te non ſolùm ſenior ſim, verùm etiam ſenex, corpore perſpicuum eſt, vt ait Pherecydes: igitur purgatio ad me attinet. Si verò eum qui prius deliquerit, oportet prius cedere: tu autẽ me vis eum eſſe, concedam tua gratia & illud. Oportet enim qui ante te rixæ auctor fuit, ſtatim volenti tibi gratificare.

Heliodoro. 117.

Fama narrat te plurimum poſſe apud eum, qui nunc Aegypto præeſt, & vera dicit. Digniſſimus enim es, cùm tua potentia optimè vtaris. vt igitur fructum capias naturæ tuæ,

Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς που φησίν, Ἀρχε, σὺ γὰρ "
γενεῆφι νεώτερος. μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν· "
εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. τοι-
οῦτον γάρ τι νοσεῖται τῷ Ποσειδῶνι, ὃ παρα-
χωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ.
τὸν δὲ πρεσβύτερον, ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλί-
στων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. ἐγὼ δὲ ὡς οὐ
σοῦ πρεσβύτερος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἤδη πρεσ-
βύτης, χρεὼ δῆλον, ὁ Φερεκύδης φησίν. οὐκοῦν
τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιίσταται. εἰ δὲ
καὶ τὸν πρότερον ἁμαρτάνοντα δεῖ πρό-
τερον ἐνδοῦναι, σὺ δ' ἐμὲ βούλει τοῦτον εἶ-
ναι, συγχωρῶ σὴν χάριν καὶ τοῦτο. δεῖ γὰρ ἀν-
τιποιηθέντα σοῦ πρότερον, εὐθὺς ἐθελήσαντι
σοι χαρίσασθαι.

Ἡλιοδώρῳ.

Ἡ φήμη λέγει δύνασθαί σε πολλὰ τῶν νῦν
ἐχόντων τὴν Αἰγυπτίων ἀρχήν· καὶ ἀληθῆ λέγει.
δικαιότατος γὰρ εἶ, καλῶς τῷ δύνασθαι
χρώμενος. ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως

καὶ δυνάμεως, ὑπὲρ ὧν ὁ ἐμὸς Εὐσέβιος δεῖται, λέγοντος ἀκούσον, ἵν' εἰδῇς ὅτι καὶ ῥήτορα συνεστησάμην.

Τρωΐλῳ.

Εἰ τὸν ἥρωα Μαξιμῖνον οἶσθα· διέτειψε γὰρ χρόνον ὑπόσυχνον ἐπὶ στρατοπέδου· πάντως καὶ ὅτι χρηστὸς ἦν, οἶσθα. τούτου παῖς, ἐμὸς ἐξανέψιος, ὃς ἐπιδώσει σοι τὴν ἐπιστολήν· ὃν ἕτερος μὲν τις ἴσως καὶ διὰ τὴν τύχην τιμήσει· τῶν γὰρ ἀρξάντων ἐστὶν οὐκ ἀφιλότιμον ἀρχήν· ὁ δὲ φιλόσοφος Τρωΐλος τἄνδον ὄψεται τοῦ νεανίου, κἀκεῖθεν αὐτὸν ἐπαινέσει. δῆλον δὲ ὅτι καὶ συνδιασώσεις τὰ παρόντα αὐτῷ. σπαράττεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεκτῶν κακῶς ἐπιφοιτώντων τῇ Κυρήνῃ, εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκήν. ὅ, τι γὰρ ἂν Ἀνθέμιον, ἢ τινὰ τῶν ὁμοτίμων αὐτῷ πείσεις ὑπὲρ ὑμῶν τε καὶ τἀληθοῦς φθέγξασθαι, τοῦτο σὸν ἔσται πάντως, καὶ σὺ αἰτίαν ἕξεις τοῦ γινομένου. δι' ἑνὸς οὖν ἀνδρός τε καὶ πράγματος, δέομαι προθυμηθῆναι τῶν παμπονήρων τούτων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι θηρίων.

& potentiæ, de his quæ meus Euſebius petit, audi dicentem, vt ſcias quod etiam rhetorem tibi commendamus.

Troilo. 118.

Si Heroem Maximinum noſti (moratus eſt enim diu in exercitu) omnino quod bonus erat, noſti. Huius filius, meus conſobrinus, qui hanc tibi reddet epiſtolam: quem alius aliquis fortaſſe & propter fortunam colet: eſt enim ex his qui pręfuerunt non inhoneſto magiſtratui: Philoſophus autẽ Troïlus interiora inſpiciet iuuenis, & illinc eum laudabit. Manifeſtum autem, quòd cum eo geres præſentia eius negotiá. Laniatur enim à delatoribus male coortis in Cyrene, niſi tu quidem induas virtutem. Quidquid enim Anthemio aut alicui eorũ, qui eodem prædit ſunt honore, perſuadebis pro nobis & veritate loqui, iſtud tuũ prorſus erit, & tu cauſſam habebis eius quod euenerit. Per vnũ igitur virũ, & vnam litem obſecro velis improbiſſimis iſtis nos liberare belluis.

Nam si successerit conatus delatoribus prioribus, multos, vt sint similes, hortabitur.

Tryphoni. 191.

In Diogenem quidquid contuleris eorum quæ tibi natura est conferre, nihil noui feceris, sed superstrues tuis. oriundus enim est è ciuitate Cyrene, quæ adhuc propter vos vrbs est. Oportet autem nō solùm confertim, sed sigillatim beneficia cōferre. Quæ autem sint, in quibus Diogenes opera amicorum indigebit, non ex me scribente intelligere, sed ex eius ore audire te oportet: nihil enim esse possit eo qui passus est eloquentius. Marciano philosopho qui imperauit Paphlagonibus, salutē à me dicito: & si quid potest (coniicio autē quod possit) prohibeat ne meus propinquus valde patruelis, obnoxius sit calumniatoribus, delatoribus, communibus pestib. regionis. Quē tibi cum epistola vt eum filij loco habeas in manum trado, propter quem, cùm simus duo fratres, tres numeramur.

τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι πλὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, πολλοὺς ὁμοίους αὖθις * γενέσθαι παρατρέψεται.

Τρύφωνι.

Εἰς Διογένην ὅ,τι ἂν ποιήσῃς, ὧν σοι φύσις ἐστὶν ἐργάζεσθαι, οὐδὲν καινὸν ἔσῃ πεποιηκὼς, ἀλλ' ἐποικοδομῶν τοῖς σαυτοῦ. Κυρηναῖος γάρ ἐστι τῆς δι' ὑμᾶς ἔτι πόλεως. δεῖ δὲ οὐ μόνον ἀθρόοις, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕνα εὐεργετεῖν. τίνα δέ ἐστιν ἐν οἷς φίλων δεήσεται Διογένης, οὐκ ἐμοῦ γράφοντος ἀναγνώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ λέγοντος ἀκούειν σε δεῖ οὐδὲν « γὰρ ἂν γένοιτο τοῦ παθόντος ῥητορικώτερον. «
Μαρκιανὸν τὸν φιλόσοφον τὸν ἄρξαντα Παφλαγόνων παρέστησε παρ' ἐμοῦ· κἄν τι δύνηται· στοχάζομαι δὲ ὅτι δύναται· κωλυσάτω συγγενῆ μου σφόδρα αὐτάδελφον, ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας, ὃν σοι μετὰ τῆς ἐπιστολῆς υἱὸν ἐγχειρίζω, δι' ὃν ὄντες ἀδελφοὶ δύο, πρὸς ἀεὶ τιμώμεθα.

Τῷ ἀδελφῷ.

Οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσεμέτοις, ὕδατος χλιαροῦ διδόασιν ἀπορρόφειν, ἵνα τούτῳ συνεπισπάσωνται καὶ τὸ παραποκείμενον· βούλομαι δὴ σοι κἀγὼ φήμας καινὰς ἔναγχος ἐκ τῆς ἠπείρου διακομισθείσας ἀπαγγεῖλαι, ἵνα μοι πολλαπλασίους αὐτὰς ἀποδῷς, παραθεὶς εἴ τι πλέον εἰδὼς τυγχάνεις.

γρ. ὑδροχομιστῇ.

Ἀναστασίῳ τῷ Ὑδρομύστῃ*.

Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον διαφεῖναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου. γόης γάρ εἰμι, καὶ εἰς καιρὸν ἄν σοι παρείην, οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα. ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν. μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινῆσαι· μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτηρίου μεῖζον εἶναι φαίνεται. ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοι, θᾶττον ἢ λόγος τὴν παῖδα κατεργασάμενος·

Fratri. 120.

Medici his qui ægrè vomunt, aquam tepidam dant ſorbendam, vt cum hac aqua ſimul trahant etiam quod ante in ventriculo reſidebat. Volo igitur tibi etiam ego nouos rumores nuper allatos ex altera continente referre, vt mihi eos reddas multiplicatos, addens ſi forte aliquid ſcias.

Anaſtaſio Hydromyſtæ. 121.

Vlyſſes ſuadebat Polyphemo vt ſe emitteret ex antro. Incantator enim ſum, & opportune tibi adſum, non fortunato in amore maritimo. Sed ego & carmina ſcio, & nodos. & amatorias neceſſitates, quib. non veriſimile eſt reſiſtere poſſe ne ad exiguũ quidem tempus Galateã. ſolum ſuſtineas tu oſtium remouere, immo verò potius tegmen iſtud; mihi enim promontorium eſſe videtur. Ego autẽ ad te redibo dicto citius, puella domi-

tu. quid dico domita? Illam ipſam oſtendam huc multis illecebris adductam: & rogabit te & obſecrabit. Tu autem ſimulatè aſpernaberis. Verùm interea me tale quidpiam perturbauit, ne pellium grauis odor inſuauis ſit, puellæ delicatæ, & quæ ſæpius in die lauatur. Optimum igitur factum fuerit ſi omnia bene componas, & emundes, & eluas, & intus ſuffumiges cubiculum tuum. Ad hæc & melius erit ſi coronas pares ex hedera, & ſmilace, quibus teipſum, & amores tuos corones. Sed quid cunctaris? non aggrederis iam ianuam? Ad iſta igitur Polyphemus cachinnũ ſuſtulit quantùm maximum potuit, & manus complosit. Et Vlyſſes eum putabat præ lætitia non habere quid ſeipſo faceret, ſperantem ſe compotem fore amorum. Ille autem mento apprehendens eum, ô, Vti, inquit, aſtutiſſimus homunculus videris & tritus in negotiis. Aliud tamen machinare; hinc enim non effugies.

τί λέγω κατεργασάμενος. αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεδεμένην πολλαῖς ἴυγξι γενομένην ἀγώγιμον. καὶ δεήσεταί σου καὶ ἀντιβολήσει. σὺ δὲ ἀκκιῇ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἀτὰρ μεταξύ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔνθραξε, μὴ τῶν καρδίων ὁ γλάσσος ἀνδὴς γένηται κόρη τρυφώσῃ, καὶ λυομένη τῆς ἡμέρας πολλάκις. καλὸν οὖν εἰ πάντα ἐπιτήσας, ἐκκορήσαιό τε, καὶ ἐκπλύναις, καὶ ἐνθυμιάσαις τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ * μίλακος, οἷς σαυτόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναδήσαιο. ἀλλά τί διατρίβεις· οὐκ ἔδραξας ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ, τι ἑαυτῷ χρήσαιτο, καταλπίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δὲ, ὑπογελειάσας αὐτόν, ὦ Οὖτι, ἔφη· δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι, καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν. ἄλλο μέν τοι ποίκιλλε. ἐνθένδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις.

γρ. σμίλακος,

ὁ μὲν οὕτω Ὀδυσσεὺς· ἠδικεῖτο γὰρ ὄντως· ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι. σὲ δὲ Κύκλωπα μὲν ὄντα τῇ τόλμῃ, Σίσυφον δὲ τοῖς ἐγχειρήμασι, δίκη μετῆλθε, καὶ νόμος καθεῖρξεν, ὧν μή ποτε σὺ καταγελάσειας. εἰ δὲ δεῖ πάντως ὑπερέχειν σε τὸν νόμον, ἀλλὰ μή ἔγωγε εἴην ὁ παραλύων αὖθις, καὶ τὰς θύρας καταῤῥηγνὺς τοῦ ἐπὶ τοῖς δεσμώταις οἰκήματος. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν ἐπὶ τοῖς ἱερεῦσιν ἡ πολιτεία, τούτοις αὖθις ἔδει τοὺς τῆς πονηρίας κολαστὰς εἶναι. ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον, ἢ τὰ ἐν τοῖς περιρραντηρίοις χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον. οὕτω καὶ τὴν πρόσθεν

„ ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν. οὕτως ἐποίουν, ἕως ἐδόκει καλὸν εἶναι τὸν αὐτὸν εὔχεσθαί τε ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀγαθῶν, καὶ πράττειν ὅπως ἂν παραγένοιτο. καὶ γὰρ Αἰγύπτιοι καὶ τὸ Ἑβραίων γένος, χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. ἐπεὶ δὲ διῳκίσθησαν οἱ βίοι, καὶ ὁ μὲν ἱερός, ὁ δὲ ἡγεμονικὸς ἀπεδείχθη, τετάχαται δὲ ἕτεροι μὲν ἐν τοῖς

πραγ-

Vlysses ergo (reuera enim iniuria afficiebatur) fructum vtique erat laturus astutiæ suæ. Te autem Cyclopem existentem audacia, Sisyphum autem ausis & cœptis, iustitia persecuta est, & lex in carcere clausit, quæ vtinam tu numquam irrideas. Quòd si oportet omnino superiorem te esse legibus, nec tamen sim is, qui eas soluat, & fores effringat domicilij, quod custodiis præest. Nam si in sacerdotum potestate esset Respublica, hos ipsos oporteret improbitatis punitores esse. Nam est publicus gladius nõ minus; quàm in templorum vestibulis aquaria, vrbis purgatorium. Sic audiebamus gloriam superiorum virorum. Sic faciebant quàmdiu videbatur optimum esse eundem & precari pro communibus bonis; & operam dare, vt communia euenirent bona. Nam & Ægyptij & Hebræi diu à sacerdotibus regnati sunt. Posteaquam autem diuisæ ac separatæ sunt vitæ, altera sacra, altera principalis effecta est, alij præpositi sunt in

negotiis, nos autem in precibus vt essemus, quibus lex interdicit manum porrigere iustitiæ, & interficere improbissimum, quomodo quis sacerdotibus permiserit viro scelerato manum porrigere contra iustitiam? Verùm ego quidquid mei officij est facio. Precor & priuatim & in communibus templis superior vt sit iniustitiâ iustitia, & improbitate, vt expurgetur ciuitas. Hoc autem idem est ac malum malè perire, & te & alium qui tibi similis est. Sit autem tibi hoc argumentum, qualis essem in te, si quid mihi facere liceret, qui quando non licet exsecror.

Fratri. 122.

Bona multa eueniant, sacerdotibus Auxiditarum, qui, militibus abditis in latebris montium, & volentibus vitam conseruare, ipsi sacerdotes agrestem populum adhortati, à sacris ipsis recta in hostes duxerunt: & diu precati trophæum erexerunt in Mursinitide. vallis autem hæc longa &

*πράγμασιν, ἡμεῖς δὲ ἐν ταῖς εὐχαῖς ἐσμέν, γρ. ἐπὶ
οἷς ὁ νόμος ἀπαγορεύει χεῖρα ὀρέγειν τῇ δί- τοῖς πρ.
κῃ, καὶ ἀποκτιννύναι τὸν πονηρότατον, πῶς
ἄν τις αὖθις ἐπιτρέψειεν ἀνδρὶ δημιουργῷ
χεῖρα ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. ἀλλ' ἐγώ, τό γε
εἰς ἐμὲ ἧκον ἄπολιν ποιῶ. εὔχομαι δὲ οἴκοι
καὶ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἱερῶν ὑπάρχειν τῆς ἀδι-
κίας τὴν δίκην, καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆ-
ναι τὴν πόλιν. τοῦτο δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κα-
κὸν κακῶς ἀπολωλέναι καὶ σέ, καὶ ἄλλον ὅσ-
τις σοὶ παραπλήσιος. ἔστω δή σοι τοῦτο τεκ-
μήριον, τίς δὴ ἐγενόμην, ἐξόν τι ποιεῖν, ὃς
ἐφ' ὧν οὐκ ἔξεστι καταρῶμαι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσιν
Αὐξιδιτῶν*, οἳ τῶν στρατιωτῶν καταδεδυ- γρ. Αὐ-
κότων ἐν χηραμοῖς ὁρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ ξουμιτῶν,
αἷμα φρουρεῖν, οἱ δέ, τὸν ἀγροῖκον λεὼν πα-
ρακαλέσαντες, ἀπὸ τῶν ἱερῶν αὐτῶν, τὴν
εὐθὺ τῶν πολεμίων ἡγήσαντο· καὶ προσευ-
ξάμενοι, τρόπαιον ἔστησαν ἐν τῇ Μυρσινί-
τιδι. φάραγξ δὲ αὕτη παραμήκης τε καὶ

βαθεῖα, καὶ ὕλη συνηρεφής· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μηδὲν τοῖς βαρβάροις ὅπλον πολέμιον ἀπηντηκέναι, καὶ τὰς δυσχωρίας ἐθάρρησαν.
γρ. δέ γε ἔμελλον δέ που * τὸ μελαμπύγου τεύξεσθαι
x. Φαύστου τοῦ διακόνου τῶν ἱερῶν· ἐστὶ γὰρ ὅσιος ὁ πρῶτος ὑποστὰς ὁπλίτην γυμνός, καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφιαίαν πληγήν, οὐ βληθῶν, ἀλλ' ὥσπερ πὺξ ἐνθορών. πεσόντα δὲ ἤδη περιδύσας τὰ ὅπλα, συχνοὺς ἐπ' αὐτῷ κατείργασται· καὶ ἔστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ τότε· Φαῦστον αἰτιατέον τῶν γινομένων, καὶ οἷς παρὰ τὸν καιρὸν ἐφθέγγετο. ἐγὼ δὲ καὶ ἅπαντας τοὺς παραγινομένους τῷ ἔργῳ, ἥδιστα ἂν στεφανώσαιμι καὶ ἀνακηρύξαιμι. πρῶτοι γὰρ ἥψαντο καλῶν ἔργων, δεῖξαι τοῖς καταπεπληγμένοις, ὅτι μὴ Κορύβαντές εἰσι, μηδὲ τῶν παρὰ τῇ Ῥέᾳ δαιμόνων, ἀλλ' ἄνθρωποι, καὶ πρῶτοι καὶ θνητοὶ καθάπερ ἡμεῖς. εἰ δὲ τὸ ἡμᾶς ἄνδρες γενοίμεθα, ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐδὲ τὰ δευτερεῖα γένοιτο ἂν ἀφιλότιμα· τυχὸν δ' ἂν καὶ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν,

profunda & ſilua contecta. Verùm quia nulla arma hoſtibus occurrerant Barbaris, iniquiora loca adire auſi ſunt. Erant autem inuenturi Phauſtum miniſtrum ſacrorum nates nigras habentem. ille eſt qui primus inermis armatum ſuſtinuit, & inflixit comminus lapide temporale vulnus, non telo, ſed tamquam pugno feriens. Cadentem autem cùm ſpoliaſſet iam armis, multos poſt eum interfecit. Ecquis autem alius vir fortis viſus eſt tum? Phauſtum auctorem eorum, quæ geſta ſunt, dicere oportet, & ob ea quæ faciebat, & quæ illo tempore loquebatur. Ergo verò & omnes qui interfuerunt illi rei lubentiſſimè coronarem, & prædicarem. Primi enim auſi ſunt pulchra facinora, vt oſtenderent conſternatis, eos non eſſe Corybantes, neque ex dæmonibus, qui apud Rheam ſunt; ſed homines, & vulnerabiles, & mortales ſicut nos. Quòd ſi nos quoq; viri fuerimus, in talib. rebus, ne ſecundę quidẽ partes fuerint ſine gloria, fortaſſe etiã primæ partes nobis cõcederẽtur,

ſi neutiquam inſidiati in valle quindecim prædas agentibus,feliciter nos gereremus: ſed legitimo bello, & aperto belli apparatu multitudine cõtra multitudinem pugnaremus.

Philoſophæ Hypatiæ. 123.

Quamuis mortui obliuioni dentur apud Orcum: attamen ego & illic chari memor ero ſocij. Ab Homero facti ſunt hi verſus: ſententia autem illorum neſcio an ab Achille magis dici debeat,quàm à me de tuo chariſſimo & benemerito capite.Nam ego teſtor Deum, quem philoſophia colit, ſacri tui & dulcis animi medio in corde ſimulachrum circumfero, & obſtrepit meis auribus mirificus doctorum tuorum ſermonum ſonus. Poſtquam veni in patriam ab Aegypto, & duorum annorum epiſtolas ſimul legi, quantam vim lachrymarum profudi in illas litteras! non quia te fruebar per litteras lætabar,

de Patroclo

εἰ μὴ λοχήσαντες ἐν φάραγξι πεντεκαίδεκα περιμένοντες εὐτυχήσαιμεν, ἀλλὰ νομίμῳ πολέμῳ καὶ φαινομέναις παρασκευαῖς πλήθει πρὸς πλῆθος ἀγωνισαίμεθα.

Τῇ Φιλοσόφῳ Ὑπατίᾳ.

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν «
Ἀΐδαο, Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. «
Ὁμήρῳ μὲν ἐποιήθησαν οἱ στίχοι· ὁ δὲ νοῦς αὐτῶν, οὐκ οἶδα εἰ Ἀχιλλεῖ περὶ Πατρόκλου μᾶλλον ἄξιος εἰρῆσθαι, ἢ ἐμοὶ περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς. ὡς ἐγὼ μάρτυρα ποιοῦμαι θεόν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω, καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. τῇ πατρίδι δὲ ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, καὶ δυοῖν ἐνιαυτὴν ἐπιστολὰς ἅμα ἀνεγνωκώς, πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τὴν γραμμήν. οὐ γὰρ οἷς ἀπέλαυον σου διὰ τῶν γεγραμμένων ἥδομεν,

ἀλλ' ἠνιώμην ἀναφέρων ἀπὸ τῶν γεγραμμένων τὴν ἔμψυχόν σου συνουσίαν, οἵου φίλου τε ἅμα καὶ παιδὸς ὄντως ζῶντος στερίμην. δεξαίμην δὴν αὖ βαρυτέρους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐθελοντής, ἵνα μοι γένοιτο πάλιν πρόφασις ἀποδημίας. ἆρά σέ ποτε ὄψομαι πάτερ ἀληθῶς γνησιώτατε; ἆρά ποτε, τὴν ἱεράν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; ἆρα μεθέξω τοῦ συνεδρίου, τοῦ δὲ καὶ μακαρίου; εἰ γὰρ γένοιτό μοι τούτων τυχεῖν, ἀποδείξω μηκέτι μῦθον ὄντα τὸν ἐπὶ Αἴσονι * τῷ Θετταλῷ λόγον, ὃν φασιν αἱ ποιήσεις δὶς ἀνηβῆσαι νέον ἐκ πρεσβυτέρου γενόμενον.

γρ. ἐπὶ Ἰάσονι

Τῇ φιλοσόφῳ.

" Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐ-
" δαο, Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι τῆς φίλης Ὑπατίας μεμνήσομαι. ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, καὶ μὴ δυσχεραίνων αὐτὴν ἐφ' οἷς ὁρῶ καθημέραν ὅπλα πολέμια, καὶ ἀποσφαττομένους ἀνθρώπους ὥσπερ ἱερεῖα, καὶ τὸν ἀέρα * διεφθαρμένον

Γρ. διεφθορότα

ſed angebar, recordans ex ſcriptis viuum tuum congreſſum, quali amico ſimul & verè patre viuo orbatus eſſem. Reciperem certè grauiora negotia pro patria vltro, vt mihi eſſet rurſus occaſio profectionis ad vos. An te aliquando videbo pater verè germaniſſime? An aliquando ſacrum tuum caput amplectar? an particeps ero conſeſſus tui per te beati? Si enim liceat mihi iſta conſequi, oſtendam non amplius eſſe fabulam, quę de Aeſone Theſſalo fertur, quem dicunt poëmata bis repubuiſſe, iuniorem ex ſeniore factum.

Philoſophiæ. 124.

Quòd ſi obliuiſcuntur in Orco mortuorũ: ego tamen illic chariſſimæ Hypatiæ memor ero. Ego certè vndique ſeptus calamitatib. patriæ, nec inuiſã habens eam quòd videam in dies hoſtilia arma, & homines iugulari tamquam victimas, & aërem corruptum

traham ex tabe & corruptione cadauerum, & expectans mihi euentura esse alia eiusdem generis. Quis enim bene sperare possit, cùm aër sit tristissimus & obductus vmbra auium carne vescentium; verùm in hac rerum conditione hanc patriam amãs. Quid enim faciam cùm sim Afer, & hîc sim natus, & videam sepulcra auorum non ignobilia? Propter te solam mihi videor contempturus esse patriam, & si otium consequar, demigraturus.

Fratri. 125.

Miseri sumus & infelices propterea quòd abunde possumus diris nos nũciis remunerari. Ecce enim & Battiam populati sunt hostes & Aprosylim attigerunt, & areas, in quibus frumenta erant, incenderunt, & terram vastarunt; & vxores captiuas adduxerunt, masculis autem non pepercerunt. Quamquam prius soliti erant viuos capere pueros. Verùm nunc, vt arbitror, sciunt se pauciores esse numero, quàm vt attri-

ἕλκων ἀπὸ τῆς σήψεως τὴν σωμάτων, καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα παθεῖν προσδοκῶν· τίς γὰρ ἐλπὶς, ἐν ᾧ καὶ ὁ περιέχων ἀὴρ κατηφέστατος, κατειλημμένον τῇ σκιᾷ τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτοις φιλοχωρεῖν. τί γὰρ καὶ πάθω Λίβυς ὤν, καὶ ἐνταῦθα γενόμενος, καὶ τὴν πάππων τοὺς τάφους οὐκ ἀτίμους ὁρῶν· διά σε μοι δοκῶ μόνῳ, προΐεσθαι τῆς πατρίδος, κἂν λάβωμεν σχολῆς, μεταναστεύσειν.

Τῷ ἀδελφῷ.

Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν πονηραῖς ἀλλήλοις ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι. ἰδοὺ γὰρ καὶ Βατίαν ἐπενείμαντο, καὶ ἀπὸ προσούλεως ἦλθον, καὶ ἄλως ἐνέπρησαν, καὶ γῆν ἐδῄωσαν, καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο, ἀρρένων δὲ οὐδεμία φειδώ. καί τοι πρότερον εἰώθεσαν ζωγρεῖν τὰ παιδάρια. ἀλλὰ νῦν, οἶμαι, τὸν ἀριθμὸν ἐλάττους ἴσασιν ὄντες, ἢ ὥστε νέμειν

τῇ λείᾳ φύλακας συχνούς, καὶ ἀρκεῖν τοῖς λειπομένοις, ὡς ἐπὶ πόλεμον εἴ τις ἐπεξίοι. ἡμῶν δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ, ἀλλ' οἴκοι καθήμεθα, τὴν συνήθη ἐπικουρίαν τοὺς στρατιώτας προσδεχόμενοι, καὶ τὸ σιτηρέσιον, καὶ τὰς ἐν εἰρήνῃ πλεονεξίας διὰ στόματος ἔχομεν, ὥσπερ τούτοις δικάζεσθαι δέον, ἀλλ' οὐκ ἐκείνοις ἀμύνεσθαι. οὐ παυσόμεθα φλυαροῦντες; οὐ σωφρονήσομέν ποτε, καὶ γεωργοὺς βωλοκόπους ἀθροίσαντες, ὁμόσε χωρήσομεν τοῖς ἐχθροῖς, ὑπὲρ παίδων, ὑπὲρ γυναικῶν, ὑπὲρ χώρας, εἰ δὲ βούλει καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν; καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμᾶς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν. ἐγὼ μὲν οὖν μονονοὺκ ἔποχος ὢν ἵπ-
γρ. διώσαις· πῳ, τὴν ἐπιστολὴν, ὑπηγόρευσα. καὶ γὰρ λόχους καὶ λοχαγοὺς ἐκ τῶν παρόντων
ἄλλ. Δισοέσταις ἐποίησα. ἀθροίζεται δέ μοι καὶ ἐν Ἀσυσάμαντι πλῆθος συχνόν. καὶ γὰρ Σοέσταις* ἀπὸ λυτρῶν ἐπὶ
γρ. γενώμεθα, καὶ τὴν Κλεοπάτρειαν ἀπήγγειλα. ἐλπίζω δὲ ἐπειδὰν περὶ ὁδοῦ γινώμεθα*, καὶ παραγγελθῇ

buere possint prædæ custodes multos, & reliqui satis sint, si quis contra eos ad bellum exiret. Nostrum autem nullus indignatur: verùm domi sedemus, ficulneum præsidium milites expectantes, & annonam militarem & commoda in pace in ore habemus, tamquam cum his litigare oporteat, non autem opem ferre illis. Non desinemus nugari? Non resipiscemus tandem aliquando, & agricolis occatoribus collectis obuiam ibimus inimicis, pro liberis, pro vxoribus, pro regione, quòd si vis etiam, pro ipsis militibus? Bonum enim est in pace dici ista, quòd nos illos nutrimus & seruamus. Ego verò propemodum insidens equo hanc epistolam dictaui. nam & manipulos & manipulorum duces ex præsentibus rusticis feci. Colligitur etiam mihi in Asusamante multitudo quædam magna: nam & Soëstis vt mihi præsto essent ad Cleopatram nunciaui. Spero aurem vbi ad viam parati fuerimus, & nunciatum fuerit

quoquo verſum, magnam quandam manum collectam eſſe circum me, multo plures fore, qui non vocati venient. Venient enim vndique optimi & fortiſſimi, vt participes ſint præclari facinoris: improbiſſimi autem ad ſpoliorum direptionem.

Aſclepiodoro. 126.

Hei mihi! quid autem, hei mihi! mortalia paſſi ſumus? Tertius certè & reliquus periit ex meis liberis. Verùm decretum, quod nihil ſit in bonis vel in malis numerandum eorum, quæ in noſtra poteſtate non ſunt, adhuc in me ſeruatur. Immo potius iampridem erat diſciplina, nunc autem factum eſt decretum animi in calamitatibus exercitati. oportebat nimirum acerbiorem mihi eſſe calamitatis incurſum, & ob id genius, cui curæ eſt nocere meis, præparauit ne tu adeſſes, mihi charum caput. Sed tandem aliquando venias admirande & deſideratiſſime atque amicorumm ſynceriſſime. Teſtis ſum admi-

νεανικὴ τις συςᾶσα περὶ ἐμὲ δύναμις, πολὺ πλείους ἔσεσθαι τοῖς ἀκλήτοις. ἥξουσι γὰρ ἁπανταχόθεν, οἱ βέλτιστοι μὲν, ἐφ᾽ ᾧ μεταχεῖν ἔργου καλοῦ· οἱ πονηρότατοι δὲ, καὶ ἐπὶ διαρπαγῇ λαφύρων.

Ἀσκληπιοδότῳ.

Οἴμοι· τί δὲ οἴμοι, θνητά τοι πεπόνθαμεν· ὁ τρίτος γε καὶ λοιπὸς οἴχεται τῶν υἱέων. ἀλλά τό γε δόγμα τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν, ἔτι παρ᾽ ἐμοὶ σώζεται· μᾶλλον δὲ πάλαι μὲν ἦν μάθημα· νυνὶ δὲ γέγονε δόγμα ψυχῆς ἐνγεγυμνασμένης ταῖς περιστάσεσιν. ἔδει δὲ ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν· καὶ διὰ τοῦτο ὁ δαίμων ᾧ μέλει βλάπτειν τὰμὰ, περιωκονομήσατο μηδὲ σὲ τὴν φίλην μοι παρεῖναι κεφαλήν. ἀλλ᾽ ἔλθοις ποτὲ θαυμάσιε καὶ τεπόθητε καὶ φίλων ἀδολώτατε. μάρτυς εἰμὶ

τοῦ θαυμαστοῦ Μενέλεω τῆς περὶ σὲ διαθέσεως. ἀλλὰ τοῦτο πολλάκις ἡδέως συνδιημερεύσασα, ὅτι σὲ δι' εὐφήμου μνήμης
γρ. ἐτίθετο, διετίθετο, καὶ πολλὰ τῇ ψυχῇ προσεκεκύφως, καὶ τοῖς ἐπιτηδείοις περὶ ἀπάγγειον αὐτὸν εὐθὺ Τευχείρων· περὶ τὸν μέγαν Ασκληπιόδοτον εὐγνώμων ἴσθι καὶ εὐχαριστῶν, ὡς ἐπὶ μεγίστοις εὐεργέτῃ διατετέλεκεν·
» ἵν' ἔχωμεν ὕδωρ ψυχρόν, ὑδρίαν ἢ πίθον ἐκ μορμαρέου ζητεῖ, ὅσῳ μείζων, τοσούτῳ κάλλιον. κείσεται δὲ ἐν Ασκληπιῷ τῷ ποταμῷ. παρ' αὐτῷ γὰρ κτίζω τὸ ἀσκητήριον, καὶ ἄγρια σκεύη πρεσβυτερίζομαι· σὺν θεῷ δὲ εἴσω ἐπιβησόμενος.

Τῷ ἀδελφῷ.

» Ἀσπίδα, φρύνιον, ὄφιν, καὶ λαδικέας περί-
» φευγε, Καὶ κύνα λυσσητήν, καὶ πάλι λαδικέας·
» ἀλλὰ μετὰ τὸν ἡμερώτατον καὶ φιλοσοφώτατον Πεντάδιον τὰς πινακίδας ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, Εὐθάλιος ὁ λαδικεὺς ἔχει λαβών. οἶσθα τὸν νεανί-

admirabili Menelao eius erga te beneuolentiæ. Idcirco ſæpenumero iucunde dies multos cum eo traduxi, quia te honorifica memoria proſequebatur, & multum animo attentus, & curatoribus nec abducentibus eum recta Teuchyra. Erga magnum Aſclepiodotum gratus erat, & gratias agere vt bene merito in maximis rebus perſeuerauit. Vt habeamus aquam frigidam, Hydriam aut dolium ex marmore quære * quanto maius, tanto erit melius. Ponetur in Aſclepio flumine; iuxta illud enim monaſterium condo, & pura vaſa præparo. Vtinam autem cum Deo * hoc inſtituerim.

*Deo fauente.

Fratri. 127.

Aſpidem rubetam, ſerpentem, & Ladicenſes fuge, & rabioſum canem, & rurſus Ladicenſes. Attamen poſt leniſſimũ & philoſophiæ ſtudioſiſſimũ Pentadiũ tabellas, quas Reſpub. facit ſignum Aegyptiacæ præfecturę, Euthalius Ladicenſis accepit. Noſti

adolescentem, vt coniicere licet, qui vixit in aula iisdẽ quibus nos temporibus. Etenim non sinebant eum latere, neque mores neque cognomentum. Audies Ballantem quendam qui hoc cognomentum nobile non à patre adeptus, verùm ipse quæsiuerat. Posteaquam enim, vt arbitror, Lydiæ præfectus factus, sub Rufinj temporibus, populabatur & diripiebat res Lydorum. Irascitur Rufinus, & punit mulcta quindecim librarum auri. Præficit milites ex suis satellitibus, vt putabat, fortissimos & beneuolentissimos, vt per vim exactum aurum referrent fideliter ad mensam suam. Quid igitur ad ista Sisyphus? Verùm vereor ne nimium ineptus sim iterum narrans celebrata ac cognita, audisti prorsus par crumenarum, quas equus Eumeli multò magis inter se similes comparasset, in vnam misit obolos æreos: in aliam nummos aureos. Et cùm hanc ostendisset: alte-

νεανίσκον, ὡς εἰκάζειν ἔξεστιν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν χρόνους ἐπὶ στρατοπέδου διαγαγόντα. καὶ γὰρ οὐκ εἴα λανθάνειν αὐτὸν, οὔτε ὁ τρόπος, οὔτε τὸ ἐπώνυμον. Βαλλάντιά τινα ἤκουες; οὐ πάντοθεν τῆς σεμνῆς ταύτης προσηγορίας κληρονομήσαντα, ἀλλ' αὐτὸν περιποιησάμενον. ἐπεὶ γὰρ, οἶμαι, Λυδίας ἄρχων ἀποδειχθεὶς, ὑπὸ τοὺς Ῥουφίνου καιροὺς, ἦγε καὶ ἔφερε τὰ Λυδῶν, νεμεσᾷ Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημία χρυσοῦ λιτρῶν πεντεκαίδεκα· πέμπει δὲ στρατιώτας ἐκ τῶν ὑπηρετῶν, οὓς ᾤετο τοὺς ἀνδρειοτάτους καὶ εὐνουστάτους, ἐφ' ᾧ σὺν βίᾳ πράξαντας τὸ χρυσίον, ἀνακομίσαι πιστῶς, εἰς τὴν τράπεζαν τὴν αὐτοῦ. τί οὖν πρὸς ταῦτα ὁ Σίσυφος· ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ, βεβοημένα ἐπιδιηγούμενος; πέπυσαι πάντως τὴν συνωρίδα τῶν βαλαντίων, ἃ τῶν ἵππων Εὐμήλου πολὺ μᾶλλον ἀλλήλοις ἐοικότα κατασκευάσας, τῷ μὲν ἐνέθηκεν ὀβολοὺς ἐκ χαλκοῦ, τῷ δὲ στατῆρας χρυσίου. καὶ τοῦτο μὲν δείξας, ἐκεῖνο δὲ

χρύψας, ὡς ἀπηρίθμησαν, ὡς ἐζυγοστάτησαν, ὡς κατεσημήναντο τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸ χρυσίον, λανθάνει θάτερον ἀνελθεὶς, καὶ πέμψας ἀντὶ τῶν στατήρων τοὺς ὀβολούς· οἱ δὲ ὡμολογήκεσαν ἐν δημοσίοις γράμμασιν ἔχειν καὶ διακομίζειν τὸ χρυσίον· κἀκ τούτου Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἐγένετο. τοῦτο τὸν Εὐθάλιον ἐπὶ μέγα τύχης ἐξῆρεν· οὐδενὶ γὰρ ἐπέτρεψεν ὁ γέλως ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀγανακτῆσαι· ἀλλ' ὡς ἄνδρα παρὰ τοὺς πώποτε θαυματοποιὸν, ἰδεῖν ἐπεθύμησαν· καὶ ἧκε μετάπεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ρωμαίων ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων. κἀγὼ τὸν θεσπέσιον οἶδα τῶν συνεδρευόντων ἐν τῷ προτεμενίσματι τοῦ βουλευτηρίου μάλιστα. ἔστιν ὅσοι οὐδέπω παραλύσει τῆς ἀρχῆς τὸν ἑταῖρον Πενταπόλεων.

ram quidem occultauit. Vbi milites numerarunt, vbi appenderunt, vbi obsignarunt publico signo aurum, fallit * alteram supponens, & mittens pro aureis obolos. Ipsi verò confessi erant in publicis litteris se habere, & se perlaturos aurum, & ex eo facinore Daphnis apud pastores primus extitit. Hoc Euthalium in magnam fortunam extulit. nulli enim permisit risus pro repub. indignari: verùm vt virum, vltra eos qui vmquam fuissent, præstigiatorem, videre cupierunt. Et venit accersitus & benemeritus de Romanis, vehiculo publico çum pompa incedens per ciuitates. Et ego homunculum scio iis qui vna sedent in curiæ vestibulo loquaciorem. Iste mox adimet præfecturam sodali Pentadio.

* *clam alteram alterius loco posuit.*

Ad Episcopum expulsum episcopatu, qui noluerat assentiri doctrinæ Arrij. 128.

Recuperasti id quod eras, non amisisti. Non enim cum quis impietatis catalogo separatus fuerit, tum & pietatis orbatus est sedibus. Aegypti autem amplectere abalienationem * & puta ad te prophetam magna voce clamasse: Quid tibi cum terra Aegypti vt bibas aquam Nili? Nam gens illa vetus est hostis Dei & patribus sanctis infesta.

* *Gaude quod ab Ægypto sis alienatus.*

Pylæmeni. 129.

A Platone Socrates introductus est, accedens valdè sero ad amores, postulans ab iis ne admirarentur, si quemadmodum, ait, vix cæpi amare sic & vix desinam. Ego autem mihi videor eodem modo animatus esse erga te, & petere eandem veniam

Πρὸς ἐπίσκοπον ἐξωσθέντα τῆς ἐπισκοπῆς μὴ βουληθέντα συνθέσθαι τῷ Ἀρείου δόγματι.

Ἀπέλαβες ὅπερ ἦς, οὐκ ἀπέβαλες. οὐ γὰρ ὅταν τις τοῦ τῆς ἀσεβείας χωρισθῇ καταλόγου, τότε καὶ τῶν τῆς εὐσεβείας ἀπεστέρηται θρόνων. Αἰγύπτου δὲ περιπλύσαι τὴν ἀλλοτρίωσιν, καὶ νόμιζε καὶ πρὸς σὲ τὸν προφήτην μεγαλοφώνως κεκραγέναι, Τί σοι α καὶ τῇ γῇ Αἰγύπτου, τοῦ πιεῖν ὕδωρ Γεών*. τὸ γὰρ ἔθνος, θεομάχον ἀρχαῖον, καὶ πατράσιν ἁγίοις πολέμιον.

* γρ. Γεδών.

Πυλαιμένει.

Πλάτωνι Σωκράτης πεποίηται, προσιὼν μὲν ὀψέ ποτε πρὸς τὰ παιδικά, ἀξιῶν δὲ αὐτὰ μὴ θαυμάζειν, εἰ ὥσπερ, φησί, μόλις ἠρξάμην, οὕτω καὶ μόλις παυσαίμην· ἐγὼ δέ μοι δοκῶ ταὐτὸ πεπονθέναι πάθος πρὸς σέ, καὶ τὴν αὐτὴν δίκαιος εἶναι παραιτεῖσθαι

συγγνώμην, ἐμαυτὸν ὅλον, οὐκ ἄξιον οὐδὲ
εὐηθὲς εἰπεῖν, ἐπισχών, ἀλλὰ μάτην στεί-
λας τὰς ἐπιστολάς, τὰς πάλιν αὐτὰς εἰς τὰς
γρ. νῦν ἐμὰς χεῖρας ἀνακομισθείσας· νῦν οὖν * ἀ-
ἀθρ. θρόας ἐκπέμπω, ἃς οὐ μόνον ὥσπερ φόρων
ἐλλείμματα ἀποδιδοὺς μακρηγορῶ, ἀλλὰ
καὶ προσοφείλειν σοι βούλομαι. καί τοι νὴ τὸν
φίλιον τόν ἐμόν τε καὶ σόν, ἐπ' αὐτῷ τούτῳ
κατέβην ἐπὶ θάλατταν, καὶ τοῖς Φυκουντίων
κωπεῦσι διείλεγμαι, χασάμενος ἱππικήν,
ἵνα στείλω πρὸς ὑμᾶς τοῦτο μὲν γράμμα,
τοῦτο δέ· ἀλλ' οὐκ ἄξιον ποιεῖσθαι κα-
τάλογον τῶν πεμφθέντων μέν, ὥστε Πυ-
λαιμένη λαβεῖν· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκ-
τεθέντων διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν·
καὶ τοῦ μὲν ἕνεκα· καί τοι τῶν ἐκεῖ φί-
λων ὁ φιλικώτατός μοι Πυλαιμένης ἐστίν.
ἀλλὰ νὴ τὴν τιμίαν σου διάθεσιν, ῥᾷον δ' ἂν
ἤνεγκα, ἢ δι' ἑτέρους συχνούς, καὶ μάλιστα
διὰ τὸν θαυμάσιον Πρόκλον, καὶ Τρύφω-
να, περὶ ὧν καὶ μόνων, ὡς προσαγορευόν-
των με γέγραφας. ἀπέστειλα οὖν τῇ μὲν

veniam, totum anni, non æquum eſt nec verum dictu, cunctatus; ſed qui fruſtra miſerim epiſtolas, propterea quod illæ ad meas manus relatæ ſunt. Nunc igitur omnes ad te ſimul mitto, quas non ſolum vt tributorum reliqua, reddens, prolixus ſum, verùm etiam præterea volo tibi conferre aliquid. Pet Iouem amicitiæ præſidem tuum & meum ad hoc ipſum deſcendi ad mare, & collocatus ſum cum Phycuntiorum remigibus, omiſſa equeſtri diſciplina, vt mitterem ad vos partim quidem literas, partim etiam munera. Sed non æquum eſt recenſere ea quæ miſſa ſunt, vt Pylæmenes acciperet: quæ autem Alexandriæ expoſita ſunt, propter infelicẽ nauigationem, & maximè propter te, etſi ex omnibus, quos iſtic habeo amicos, amantiſſimus eſt Pylæmenes. Verùm per honorandam tuam amicitiam facilius tuliſſem, quã ob alios multos, & maximè propter admirandum Proclum & Tryphonem, de quibus ſolis & vt ſalutantibus me ſcripſiſti. Niſi igitur ad hono-

randam tuam beneuolentiam aureos nummos decem: socio autem Proclo, secundum diuinum Hesiodum trientem amplius, iis quæ ab ipso acceperam. Sic se res habet. Cùm peregre essem accepi, ad profectionem cum indigerem, ab eo aureos sexaginta. Scripserat in syngrapha septuaginta, misi autem octoginta. Multo plures etiam fuissent, si primæ litteræ & nauis cum illis oneribus. Nunc autem ego, fortuna quadam vsus Alexandriam profectus sum, & ad vestros portus adpulsuram esse arbitrabar nauim. Ea autem latebat rapidis ventis à Creta vix in Aegyptium mare salua: aut quid vetabat vos quemadmodum gallinas sic & terrestres alere struthiones. Reddi seruis syngrapham ab admirabili patre Proclo æquum est, qui octoginta aureos accepit. Et vt sodalis Troïlus da operam, mittat ad me celerrime libros,

τιμία τοῦ διαθέσθαι, χρυσοῦ νομίσματα δέκα·
τοῖς δὲ ἑταίρῳ Πεύκλῳ, κατὰ τὸν θαυμάσιον
Ἡσίοδον τετιμημένα πλείω τῶν παρ' αὐτοῦ.
ἔχει γὰρ οὕτως. ἀποδημῶν ἐδεξάμην εἰς τὸν
ἀπόπλουν δεηθεὶς παρ' αὐτοῦ, χρυσίνους
ἑξήκοντα. τούτοις γεγράφηκε μὲν ἑβδομή-
κοντα· ἀπέστειλα δὲ ὀγδοήκοντα. ἐγένοντο δ'
ἂν ἔτι πολλῷ πλείους, εἰ τὰ πρῶτα πρὸς
ὑμᾶς ἐκεκόμιστο γράμματα, καὶ ἡ ναῦς ἐπ'
ἐκείνοις τοῖς τότε φορτίοις. νῦν δὲ ἐγὼ μὲν,
τύχῃ τινὶ χρησάμενος ἐπὶ τὴν Ἀλεξαν-
δρείαν ἀπεδήμησα, καὶ τοῖς ὑμετέροις λιμέ-
σι προσορμιεῖν ᾤμην τὸ σκάφος. τὸ δ' ἐ-
λαύνεται ἐξώσταις ἀνέμοις ἀπὸ Κρήτης μό-
λις εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἀποσωθὲν θάλατ-
ταν. ἢ τί ἐκώλυεν ὑμᾶς, ὥσπερ τὰς ἀλεκ- γρ. ἐπι-
τορίδας, οὕτω τὰς χερσαίας τρέφειν στρου- στεῖλαί
θούς. ἀποδοθῆναι τοῖς ἐμοῖς τὸ γραμμάτιον μοι τ. ὅτι
παρὰ τοῦ θαυμασιωτάτου πατρὸς Πεύκλου κομισά
δίκαιον, τοὺς ὀγδοήκοντα χρυσίνους κομισα- μενος
μένου· καὶ τὸν ἑταῖρον Τρωΐλον παρασκευά- τυγχά-
σον ἀποστεῖλαί μοι τάχιστα τὰ βιβλία, νει τ.

ἅπερ ἀποδέδωκας αὐτῷ· ὁ Νικοστράτειον δὲ λέγω, καὶ ὁ τοῦ Ἀφροδισέως Ἀλεξάνδρου. Εἰ διὰ τὴν ἱερὰν σου διάθεσιν φίλοι ἡμῖν οἱ ἄρχοντες ἡμῶν ἐπιδημοῖεν, πρὸς φιλοσοφίαν ἡμῖν συντελέσεις ὁ μέρος ὃ σὸν, ὅσον Πλάτων ἡγεῖται παρὰ τῆς ἀτιμίας κωλύεσθαι.

Σιμπλικίῳ.

Ἐχαρίσω Κερεαλίῳ δι' αὐτοῦ προσειπὼν ἡμᾶς, ὃ λαθεῖν ἡμέρας πέντε πονηρὸν ὄντα. ἠλπίσαμεν γάρ τι χρηστὸν αἱ πόλεις περὶ ἀνδρὸς, ὃν οὐχ ἅπαξ ἠξίωσεν εἰδέναι Σιμπλίκιος. ὁ δὲ ταχὺ μάλα ἤλεγχε, σὲ μὲν οὔ· μὴ γάρ ποτε ἐπ' ὀλίγῳ τὰ σὰ γένοιτο· ἑαυτὸν δὲ καὶ τὴν ἀρχήν· καὶ, ἵνα μὴ διατείβω, τὰ Ῥωμαίων πράγματα, ὤνιος ἄνθρωπος, ἐλαχίστου δόξης ἀμελὴς, ἀπόλεμος, ἐν εἰρήνῃ βαρὺς, ἧς πρὸς βραχύτατον ἀπολέλαυκεν. οὐ γὰρ ἐδεήθη χρόνου πρὸς ὁ πάντα ἀνατρέψαι τε καὶ συγχέαι. ὥσπερ

quos ei dedisti: Nicostrati librum dico,& Alexandri Aphrodisiensis. Si ob sacram tuam amicitiam nobis amici, qui imperaturi sunt prouinciæ nostræ veniant, ad studium philosophiæ nobis conferes pro virili, quantum Plato existimat à dedecore & ignominia prohiberi.

Simplicio. 130.

Dedisti Cereali per eum nos salutans, vt ignoraretur diebus quinque improbus esse. Ciuitates enim sperarint boni aliquid à viro, quem non semel prædicauit se cognoscere Simplicius. Ille autem sane celeriter dedecorauit, te quidem non: nunquam enim in alterius potestate res tuæ fuerint, verùm seipsum, & imperium: & ne prolixior sim, Romanorum imperium homo venalis minima mercedula, laudis & gloriæ negligens, belli ignarus, in pace grauis, qua quã minimum ei frui contigit. Non enim opus fuit longo tempore ad subuertenda & perturbanda omnia. Quasi

enim lex esset fortunas militum esse Imperatorum quæ omnes habebant corripiens, vicissim eis dedit vacationem militiæ,& ne in suis essent numeris, permittens ire eo vbi quis existimaret se nutriri posse. Ista cum fecisset vernaculis, quandoquidem non licebat à peregrinis pecunias exigere, exegit pecunias ab eorum vrbibus, ducens & traducens non eo vbi vtilius erat, verùm eo vbi quæstuosius erat; ægre ferentes autem eorum sedem ciuitates aurum conferebant. Hæc celeriter senserunt Macetæ & propagata est fama à semibarbaris ad Barbaros venerunt deinde quot folia & flores verè nascuntur. O iuuentutem quam perdidimus! O fruges quas frustra sperauimus! Seuimus hostili igni. Maior pars nostrum diuitias habebat in pecudibus, in camelis gregalibus, in equabus armentalibus. Omnia perierunt, omnia abacta sunt. Sentio me factum concitatiorem & quodam animi velut impetratu abripi ex calamitate, verum ignosse mœnibus; enim sum inclusus & obsessus scribo, sæpe-

γὰρ ὄντος νομίου τὰ τῶν στρατιωτῶν εἶναι τῶν στρατηγῶν, ἃ πάντες εἶχον λαβὼν, ἀντέδωκεν αὖθις ἀστρατίαν καὶ τὸ μὴ συντετάχθαι, βαδίζειν ἐπιτρέψας ἢ πῇ ᾤετο θρέψασθαι· τοῦτο τοὺς ἐπιχωρίους ποιήσας, ἐπεὶ τοὺς ξένους οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησεν αὐτῶν τὰς πόλεις, ἄγων καὶ μεθιστὰς, οὐχ ἣ λυσιτελέστερον ἦν, ἀλλ' ἣ κερδαλεώτερον. βαρυνόμεναι γὰρ αὐτῶν τὴν καθέδραν αἱ πόλεις, χρυσίον εἰσέφερον. τούτων ὀξέως ᾔσθοντο Μακέται, καὶ γέγονε διαδόσιμος ἀπὸ τῶν μιξοβαρβάρων εἰς τοὺς βαρβάρους ἡ φήμη· ἦλθον ἐπειδὴ ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. φεῦ τῆς νεότητος, ἣν ἀπολωλέκαμεν· φεῦ τῶν καρπῶν, οὓς μάτην ἠλπίσαμεν· ἐσπείραμεν τῷ πολεμίῳ πυρί. τοῖς πλείοσιν ἡμῶν ὁ πλοῦτος ἐν βοσκήμασιν ἦν, ἐν ἀγελαίαις καμήλοις, ἐν ἵπποις φορβάσι. πάντα οἴχεται, πάντα ἐλήλαται. αἰσθάνομαι γινόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος· ἀλλὰ σύγγνωθι· τειχήρης γάρ εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω·

τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτων καὶ αὐτός, καὶ αἴρων τοῖς δήλοις σημεῖα. κυνηγέσια δὲ ἐκεῖνα τὰ πρόσω καταλύομεν, οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώμεθα πρότερον οὐχ ἥκιστα διὰ σέο, πολύτα ἔρρα, καὶ γενόμεθα μεμνημένοι, ἥβης τ' ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν· ἀλλ' ὑποκρότειται μὲν ἄπλυτα, καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι· ἐγὼ δὲ ἀπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος, ὑπνομαχῶ. Ἐν δορὶ μὲν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος

Γρ. δέ μοι οἶ. Ἰσμαρικός· πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. οὐκ οἶδα εἰ μᾶλλον Ἀρχιλόχῳ εἰπεῖν ταῦτα προσήκοντα ἦν. κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κερεάλιος, εἰ μὴ καὶ προαπόλωλε τῆς ἀρχῆς, ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργον γεγονέναι τοῦ περφίω χλαμύδος· ὃς ἐπειδὴ τὴν χώραν εἶδεν ἐν ᾧ κινδύνῳ κατέστησεν, ἠπίστησε καθάπαξ τῇ γῇ, καὶ τὸ χείριστον ἐνθεὶς ἐφορμίοις ὁλκάσιν, ἐπὶ μετεώρου σάλου· τὰς δὲ ἐπιστολὰς αὐτοῦ διαφέρει κελήτιον. ταῦτα ἃ δὴ καὶ ποιοῦμεν ἐπιταττούσας εἴσω

τειχῶν

ſæpenumero in hora ignes & faculas videns, & eas etiam ipſe accendens, & tollens aliis ſigna. Venationes autem illas quæ ante & coram me ſunt cogitans, quibus liberè vtebamur, maximè tua cauſa, omnes perierunt: & gemimus memores, iuuentutíſque illius & mentis & prudentiæ. Verum omnia quidem equis perſtrepunt & regionem nunc tenent hoſtes. Ego ſub interturrio collocatus, cum ſomno belligero. In haſta quidem mihi maſſa mixta, in maſſa vinum Iſmaricum: bibo autem haſtæ innitens. Haud ſcio an magis Archilocho ad dicendum hæc conueniebant. Malus male pereat Cerealis, ſi non ante meam execrationem periit; nam dignus erat qui præda eſſet recentis tempeſtatis: qui poſteaquam vidit in quanto periculo regionem conſtituiſſet, diffidere cœpit omnino terræ, & poſito auro in onerariis nauibus binorum velorum in alto ſtat, in ſalo. Epiſtolas autem eius adfert ſcapha: hæc quæ etiam facimus imperantes nobis vt ſimus intra

mœnia, vt nemo prosiliat ante fossas, neque obuiam eat hominibus inexpugnabilibus. Testatur à crimine purum esse. Vigilias autem constituere docet noctu quatuor, quasi in non dormiendo posita sit spes nostra. Videtur enim esse in talibus doctus, vt homo ad infelicitatem accommodatus. Quamquam nobiscum neque particeps calamitatum esse voluerat. Non enim ad propugnacula quemadmodum ego Synesius philosophus, verùm ad remum dux stat. Si igitur poëmata desideras, quæ petiisti etsi nos nullius boni nobis conscij sumus, nisi ipsius argumenti, optate vt Cyrenæi paululum absint ab armis. Nam vt nunc sumus, non licet promere ex arculis libros.

Pylæmeni. 131.

Geometricas definitiones verissimas existimato, præsertim cum & aliis sciẽtiis suppetat gloriari, si exiguũ quid ad demonstrationes suas ex geo-

ἐστὶ), μηδένα παρεπηδῶν τὴν τάφρον, ὁμόσε χωρεῖν ἀμάχοις ἀνθρώποις· ἢ μαρτύρεται καθαρὸς αἰτίας εἶναι. Φυλακὰς δὲ καθιστάναι διδάσκει τῆς νυκτὸς ὥρας, ὡς ἐν τῷ μὴ καθεύδειν οὐσῶν ἐλπίδων. ἔοικε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔργα, ἅτε ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος. τοι γε ἡμῖν οὐδὲ μετέχειν ἠβουλήθη τῆς συμφορᾶς. οὐ γὰρ περὶ ἔπαλξιν ὥσπερ ἐγὼ Συνέσιος ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ παρὰ κώμην ὁ στρατηγὸς ἵσταται. εἰ δὴ τῶν ποικιλμάτων ἐρᾷς ἄπερ * ἤτησας· καί τοι γε ἡμεῖς γε. ἠλπικὼς; οὐδὲν αὐτοῖν συνίσμεν ἀγαθὸν, ὅτι μὴ τὴν ὑπόθεσιν· συνδόξαι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων γίνεσθαι. ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξερᾶσαι * γρ. ἐξαίρεσθαι βιβλία.

Πυλαιμένει.

Τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους, ἀληθεστάτους ἡγοῦ, ὅτι γε καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ἀπαρχὴ σεμνύνεσθαι, κἂν καταμικρὸν εἰς τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν οὐκ γεω-

μετείας τι συμποιήσωνται. ἔστι δήπου τις
γρ. αὐτῇ ἐν ἄθλοις* λόγος ἀξιῶν τὰ τῷ αὐτῷ τὰ αὐ-
λ. τὰ, καὶ ἀλλήλοις εἶναι δεῖν τὰ αὐτά. ἐμοὶ δὴ
σὲ μὲν ὁ τρόπος ἐποίησε φίλον, τὸν δὲ θαυ-
μάσιον Διογένην, καὶ ἡ φύσις. ἄμφω δὲ ἑ-
νός ἐστε φίλοι· δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς
ἐξηρτῆσθαι, καθάπερ* ἐμοῦ τοῦ μέσου. συ-
νάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς ἀλλήλοις διὰ τῆς
ἐπιστολῆς, μεθ' ἧς ἑαυτὸν μὲν ἐπιδώσει τῇ
φιλίᾳ τῆς σῆς σεμνοπρεπείας ὁ θαυμάσιος
Διογένης· ἀντιλήψεται δὲ, εὖ οἶδ' ὅτι, τὸν
ἐμὸν Πυλαιμένην. καλῶν γὰρ ἐμὸν, οὔτε αἰ-
σχύνειν, οὔτε αἰσχύνεσθαι φήσαιμ' ἂν ἔγω-
γε· ὅτι δὲ διὰ σοῦ καὶ τοὺς ἄλλους ἕξει τοὺς
ἐμὲ ἀγαπῶντας φίλους, ὅσοις δὲ δυνάμεις
γρ. δυν. *ἐστι καὶ χρησίμους, οὐκ ἂν δίκαιος εἴην, εἰ
καὶ χ. ἀμφιβάλλοιμι· δεῖ δὲ αὐτῷ φίλων χρησί-
μων εἴπερ τῳ πώποτε. τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν
ὡς ἐν βραχυτάτοις, οὕτως ἔχει. νέος ἐστὶν
ἁπλοῦς καὶ γενναῖος, θυμοειδὴς καὶ πρᾶος,
οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως
τοὺς φύλακας εἶναι. ἐστράτευται γέτοι τὸ σῶμα

metriâ comparauerint. Eſt verò ratio quædam poſtulans, quæ eidem eadẽ ſunt, etiam inter ſe oportere eadém eſſe. Mihi certè mores te fecerunt amicum, admirandum autem Diogenem & natura: ambo vnius eſtis amici. Oportet igitur etiam inter vos deuinctos vos eſſe, quemadmodum ex me medio. Concilio igitur vos mutuo per hanc epiſtolam, cum qua ſeipſum tradet amicitiæ tuæ amplitudinis admirandus Diogenes. Inuicem autem accipiet, ſat ſcio, meum Pylæmenem. Appellans enim meum, neque ei dedecori eſſe, neque ab eo dedecore affici, equidẽ dixerim. Quòd autem per te & alios habiturus ſit, qui me diligunt, amicos quibus poteſtas eſt & vtiles iniquus eſſem, ſi dubitarem. Opus autem eſt ei amicis vtilibus & fructuoſis, ſi cui opus vnquam fuit. Eius enim negotia, vt breuiſſimis verbis complectar, ſic ſe habent. Iuuenis eſt ſimplex & ſtrenuus, animoſus & lenis, quales Plato vult ſuæ ciuitatis cuſtodes eſſe. Ac ſanè militauit iſte valde

adoleſcentulus exiſtens. Paulo poſt quam ex ephœbis exceſſit, geſſit præfecturam exercituum, in diſcrimen vocatus coram arbitris & teſtibus inuidis. Tales ſunt ciues aduerſus omnes qui felices ſunt. Sed ille ſeipſum præbuit ſuperiorem inuidia. De quo multa quidem alter* dixiſſet. Verùm enimuero videmur pariter nos habere, ego ad laudandum, iſte vt laudetur: vt paucis complectar, vicit armis hoſtes patriæ, virtute improbos qui in ea ſunt. Iuuenis magiſtratum adeptus, non dedecorauit philoſophi propinquitatem. Cùm talis ſit, in rebus verſatur moleſtis, vel maximè quia & probus & bonus ſit. Lucrum eſt enim improborum, omnis qui probus eſt; & quæſtus ac reditus improbis ex altera parte accedit. Delator igitur aliquis volens mercedem ferre ab eo, & non conſecutus, litem ei intendit: poſtquam autem non ſuccedebat hac via, vt an ferret aliquid non ſuum, verùm eſſent leges nobiſcum, in aliam viam flexit, & facit litem accuſationẽ, minitatus

* nempe qui eius propinquus non eſſet.

κομιδῇ μειράκιον ὤν. ὅτι δὲ ἐξ ἐφήβων ἦρξε παρ' ἡμῖν τὴν τῶν στρατευμάτων ἀρχὴν, παραβαλλόμενος ἐπὶ βασκάνων μαρτύρων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ πολῖται, πρὸς ἅπαν τὸ εὐτυχοῦν· ἀλλ' ὅμως ἑαυτὸν παρέσχε καὶ φθόνου κρείττω· περὶ οὗ πολλὰ μὲν ἂν ἕτερος εἶπεν· ἀλλ' ἐοίκαμεν γὰρ ὁμοίως ἔχειν ἐγώ τε πρὸς τὸ ἐπαινεῖν, καὶ οὗτος πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι. συνελόντι δὲ, ἐνίκησεν, ὅπλοις μὲν τοὺς τῆς πατρίδος ἐχθρούς· ἀρετῇ δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ πονηρούς. νέος ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενος, οὐκ ᾔσχυνε φιλοσόφου συνουσίαν. τοιοῦτος ὢν πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις, δι' αὐτὸ οὐχ ἥκιστα τὸ καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. ἔρημοι γάρ εἰσι τῶν κακοήθων, ἅπας ἐπιεικής· καὶ ἡ πρόσοδος τοῖς πονηροῖς ἐκ τῆς ἑτέρας μερίδος παραγίνεται. ἐνδείκτης οὕτω τις ἀξιῶν μισθοδοτεῖσθαι παρ' αὐτοῦ καὶ μὴ τυγχάνων, δίκην πρὸς αὐτὸν ἔλαχεν· ὡς δὲ οὐ προυχώρει ταύτῃ τὸ σεσεῖσαί τι τῶν οὐ προσηκόντων, ἀλλ' ἦσαν οἱ νόμοι μεθ' ἡμῶν, ἑτέραν ἐτράπετο. καὶ

ποιῆται τὴν δίκην γραφὴν, ἀνατεινάμενος ἔγκλημα τοῦ κατηγορουμένου πρεσβύτερον. ἥκει δὴ ὁ κληθησόμενος φθάσας. οὐ γὰρ ἄξιον ἐνδοῦναι θανατῶντί γε συκοφάντῃ, καὶ περιέσθαι τὰ πατρῷά τε καὶ τὰ παππῷα μετὰ δόξης αἰσχρᾶς. πρὸς ταῦτα, δεῖται φίλων ἀδόλων, ἀκαπηλεύτων, νοῦν ἐχόντων, οἷος εἶ σύ. ἔξεστι δὲ, σὺν θεῷ εἰρήσθω, σε μὲν δι' ἐμοῦ, διὰ σοῦ δὲ τοὺς φίλους τοὺς ἐμοὺς τε καὶ τοὺς ὧν ὅ, τι ἄν τις αὐτὸν ἀγαθὸν εἰς αὐτὸν ἐργάσηται, τούτου τὴν χάριν ὀφείλειν ἐγὼ δίκαιός εἰμι.

Τῷ ἀδελφῷ.

Τὸ μὲν τὰς γυναῖκας βοᾶν καὶ στερνοτυπεῖσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, ἐπιφανέντων ἢ προσελθέντων πολεμίων, ἧττον ἂν δόξειε δεινόν· καί τοι καὶ τοῦτο δεινὸν ὁ Πλάτων οἴεται, ὃ μηδὲ ὥσπερ τὰς ὄρνις ἐθέλειν ἀμυνομένας ὑπὲρ τῶν νεοττῶν πρὸς ὁποιοῦν τῶν αἰχμαλωτῶν ἀθίστασθαι, ἀλλὰ δόξαν καταγάγειν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, ὅτι πάντων θηρίων ἀτολμότατον γέγονε.

crimen eo ipſo, qui accuſabatur, antiquius. Abit igitur ad vos antequam accuſatus. Non enim æquum eſt cedere calumniatori mortem cupiẽti, & relinquere patria & auita bona cum turpi fama: quamobrem indiget amicis ſinceris & incorruptis & prudentibus, qualis es tu. Habebit autẽ, cum Deo dictũ ſit, te quidem per me, per te autem & meos & tuos amicos. Quorum quodcumque bonum aliquis in eum contulerit, me eius rei gratiam debere æquum eſt.

Fratri. 132.

Mulieres quidem vociferari, & pectora plangere, & laniare coma, cùm viſi ſunt, aut antenũtiati hoſtes, minus graue videatur. Quamquam Plato exiſtimat & hoc graue, quod nolint mulieres tamquam ciues propugnantes pro ſuis pullis aduerſus quoduis ferociſſimorum animalium, repugnare, ſed fundant opinionem in hominum genus quod extitit omnium animalium pauidiſſimum.

Quòd autem etiam tu pecces in eodem cum illis mulieribus, & noctu expauescas, & exsurgas, & clames stare Barbarum ad ipsam castelli portam (talia enim quispiam de te nunciauit) quo pacto adhuc ista ferri possunt? Tametsi videtur abhorrere meum fratrem, deinde timidum esse. Ego verò statim exorto die equo euectus quam longissimè fieri potest, & auribus & oculis res omnes horum abactorum peruestigo. non enim æquum est vocare eos hostes, verùm latrones, grassatores, aut tali aliquo nomine valde humili, qui neminem eorum, qui in illos fortiter feruntur, sustinent, sed solos pauidos iugulant, quemadmodum victimas, & exuunt. Noctu autem cum iuuentute lustro tumulum, & præbeo mulieribus dormiendi securitatem, scientibus quod pro ipsis aliqui vigilent. Adsunt verò & mihi milites ex cohorte Balagritarum: hi antequam Cerealis præfectus es-

ὃ δὲ καὶ σὲ ταῦτα ἐκείναις πλημμελεῖν, καὶ νύκτωρ ἐκδηματεῦσθαι καὶ διαγρίσασθαι καὶ βοᾷν παρ' αὐτὴν τοῦ Φρουρείου τὴν θύραν ἑστάναι βάρβαρον· τοιαῦτα γάρ τις ἀπήγγειλε περὶ σοῦ· πῶς ἔτι ταῦτα οἰστά· κἂν ἀλλοίως ἔοικεν εἶναι, ἐμὸν ἀδελφὸν ὄντα, ἔπειτα δῆλον εἶναι. ἔγωγέ τοι παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας ἐξιππασάμενος, ὡς ἀνυστὸν πορρωτάτω, καὶ ὠσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς τὰ κατὰ τοὺς ἀπελάτας τούτους ἅπαντα πολυπραγμονῶ. οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, οἳ μηδένα τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται, ἀλλὰ μόνους τοὺς καταπλῆγας ἀποσφάττουσιν, ὥσπερ ἱερεῖα, καὶ περιδύουσι· νύκτωρ δὲ μετὰ τῶν ἐφήβων περιπολῶ τὸν λόφον, καὶ παρέχω ταῖς γυναιξὶ τοῦ καθεύδειν ἄδειαν, ἐπισταμέναις, ὅτι περὶ αὐτῶν τινὲς ἐγρηγόρασι. πάρεισι δὲ μοι καὶ στρατιῶται τοῦ τῶν Βαλαγριτῶν τάγματος· οὗτοι πρότερον μὲν ἡ Κερεάλιον

ἀρχὴν, ἥσσων ἱπποτοξόται· τούτου δὲ κατασάντος εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀπημπολημένων αὖθις τῶν ἵππων, ἐγένοντο μόνον τοξόται. ἐμοὶ δή οὕτω ἀποχρῶσι καὶ ἄνιπποι. δεῖ δὲ πεζείας ἡμῖν ὑπὲρ φρεάτων, ὑπὲρ τοῦ ποταμοῦ. ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔχομεν εἴσω τοῦ περιβόλου· ἐπεὶ τίς *ἐκώλυε διαφέρειν τὴν πολιορκίαν αὐλουμένους τε καὶ κωμάζοντας. νῦν δὲ ἢ κρατεῖν δεῖ μαχομένους ἢ ἀποθνήσκειν εἰς χεῖρας ἰόντας τοῖς πολεμίοις ἀντὶ τοῦ διψῆν· οὗ τί ἂν ἐλεεινότερον γένοιτο. ὥστε κἂν ὑπ' ἀνάγκης, ἄνδρες εἴημεν ἀγαθοὶ, καὶ σὺ δὴ προθυμοῦ, καὶ ἑτέρους παρακάλει, ὃ δὲ ζεῦγος τῶν ἵππων τῶν ἀδηφάγων τῶν ἐπὶ τῷ φόρῳ τρεφομένων, ἄγεσθαι κέλευε παρὰ σέ. πάντως μᾶλλον ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς, ἵππος οὐκ ἀχρεῖον τὸ κτῆμα. καὶ γὰρ περιδραμεῖν τε καὶ κατασκέψασθαι, καὶ ἀπαγγεῖλαι δι' ἐλαχίστου, πάντα ταῦτα ἵππος δύναται ῥᾳδίως ποιεῖν· κἂν δέῃ σοι τοξοτῶν, μεταπέμπου, καὶ ἥξουσι. τοὺς γὰρ κωπέας τοὺς Φυκουντίους,

γρ. τί γε ἐκώλ.

ſet, ex equo ſagittarij erant, iſto autem in præfectura conſtituto, venditis ipſis equis, fuerunt ſolum ſagittarij. mihi tamen ſatis ſunt ſine equo. Opus verò nobis eſt ſagittariis pro puteis, pro flumine, non enim aquam habemus intra munimenta, alioqui quid vetabat producere obſidionem tibias audientes & comiſſantes. Nunc ſanè aut vincere oportet pugnantes, aut occumbere manus conſerentes cum hoſtibus, ne ſiti moriamur, quo quid miſerabilius eſſe poſſit? Proinde vel ex ipſa neceſſitate viri ſimus fortes, & tu ſanè alacri & prompto ſis animo, & alios hortare, & par equorum edacium qui ad tributum nutriuntur ad te adduci iube. præ omni alia re hiſce temporibus equus eſt res vſui. etenim præcurrere, ſpeculari & explorare ac renuntiare temporis momento, hæc omnia equo facilia factu, & ſi opus ſit tibi ſagittariis, accerſe & venient. nam in remigibus Phycontiis,

ne ſatis quidem fidei ſociis habeo, nec in hortulanis, qui apud me quæro viros paucos, non mentientes verùm, ac ſi nanciſcar tales, cum Deo dictum quidem ſit, in his confido. Si autem oporteat mori, ſic philoſophiæ vtilitas & fructus eſt, non exiſtimare graue & acerbum recedere à ſacculo caruncularum. An verò erga vxorem & filiolum inflexibilis futurus ſim, iſtud vero nō admodum promitto, quaſi velim hæc philoſophiam poſſe. verùm vtinam ne aliquando id experiar, ne ô ſaluator, ne ô liberator.

Olympio. 133.

Heri & paullo ante his conſulibus, qui modo facti ſunt, quorum alter eſt Ariſtanetus, collegam enim non noui, accepi epiſtolam, quam ad me miſeras obſignatam, inſcriptam tuo ſacri tui capitis nomine. coniicio autem ipſam eſſe peruetere m, & quia à tineis exeſa eſt, & quia con-

οὐδ᾽ ἐγὼ θαῤῥῶ συμμάχοις, ὥσπερ οὐδὲ τοῖς παρ᾽ ἐμοὶ κηπωροῖς. ζητῶ δὲ ἄνδρας ὀλίγους οὐ ψευδομένους τὸν ἄνδρα· κἂν ἐπιτύχω τοιούτων, σὺν θεῷ δὲ εἰρήσθω, θαῤῥῶ. δεῆσαν δὲ ἀποθνήσκειν, ἐνταῦθα τὸ φιλοσοφίας ὄφελος τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι δεινὸν ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεϋλίων· εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀτέγκτως ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι· ὡς ἔγωγε βουλοίμην ἂν τοσαῦτα φιλοσοφίαν δύνασθαι. ἀλλὰ μήτοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, μή, ὦ σῶτερ, μὴ ὦ ἐλευθέριε.

Ὀλυμπίῳ.

Χθὲς καὶ πρῴην ἐπὶ τῶν ἐνάρχων ὑπάτων, ὧν ἅτερός ἐστιν Ἀρισταίνετος· τὸν γὰρ συνάρχοντα ἀγνοῶ· κατασεσημασμένην ἐκομισάμην ἐπιστολήν, τὸ σὸν τῆς ἱερᾶς κεφαλῆς ἐπιγεγραμμένην ὄνομα· τεκμαίρομαι δὲ αὐτὴν εἶναι παμπάλαιον, τῶν τε θριπηδέστατον γεγονέναι, καὶ τῶν συγ-

χεχῦσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων· ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ καθάπερ δασμόν τινα ἐτήσιον, τὴν ἐπιστολὴν πέμπεσθαι, μηδὲ ἕνα ποιεῖσθαι διακομιστὴν μόνον τὸν φίλτατον Σύρον. οὕτω γὰρ συμβαίνει τὸ μηδὲ νεαροῖς, ἀλλ' ἑώλοις αὐτοῖς περιτυγχάνειν. ὥσπερ οὖν ἐγὼ, καὶ αὐτὸς οὕτω ποίει. οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἔξεισι τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὰ πρὸς τὴν σὴν λογιότητα μέρος γίνεται τοῦ κατόπιν φορτίου· εἰ μὲν οὖν ἀποδιδόασιν, ἢ πάντες, ἢ τινὲς αὐτῶν, πολλὰ κἀγαθὰ τοῖς ἀποδιδοῦσι γένοιτο, χρηστοῖς οὖσιν· εἰ δὲ μὴ, καὶ ταύτῃ σὺ σοφώτερος, ἀπιστῶν οἷς ἄξιον. ἀλλ' ἵνα μηδὲ ἡμεῖς μάτην κόπτωμεν τὸν

γρ. τὰς ὑπογραφέα, τὰς * ἀποδοθησομένας ἐπιστο-

οὐκ ἀ. λὰς ὑπαγορεύοντες, μαθεῖν ἀξιῶ· μεθαρμοσόμεθα γὰρ τοῦ λοιποῦ· καὶ μόνῳ πιστεύσω τῷ Πέτρῳ· ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν, Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν, παρὰ μέσης λαβόντα τῆς ἱερᾶς χειρός· ἄλλως γὰρ αὐτὴν ἀπὸ Πενταπόλεως ἐγὼ πρὸς τὴν διδά-

confusæ sunt plures literæ; ego tamen æquum censebam non tanquam tributum quoddam animum, eam epistolam ad me mitti; neque vnum solum fieri tabellarium amicissimum Syrum: sic enim eueniet vt ne legam eas recentes, sed obsoletas & veteres. quemadmodum igitur ego, & ipse sic facito. Nullus regis tabellarius publicum mutans equum exit ex vrbe, cui non literæ ad tuam facundiam pars fiant postici oneris. si quidem igitur reddunt aut omnes, aut nonnulli eorum, multa & bona iis, qui reddunt, eueniant, cùm boni sint viri: sin secus, etiam sic tu sapientior, diffidens quibus diffidere oportet: sed vt ne nos frustra obtundamus amanuensem, dictantes epistolas, quæ non redduntur, cognoscere id cupio: aliter en posthac faciemus, & soli committam Petro. hanc certè epistolam Petrum arbitror perlaturum, à media quam accipiet sacra manu. mitto igitur eam Pentapoli ego ad ma-

gistram communem. ea autem cui volet dabit; volet autem, probè scio quamobrem, tradere notissimo: neque enim scimus, ô amicissime & admirande, an rursus liceat salutare nos mutuo. Ignauia enim ducum sine pugna fuit hostium regio, & soli viuimus, qui quæ munita sunt occupauimus his, qui depræhensi sunt in agros, tanquam victimis iugulatis. timemus autem assiduam eorum obsidionem, ne diuturna facta siti expugnet multa castellorum. ob id & extemplo de muneribus non respondi. non enim mihi otium in quadam machina mentem habenti. machinam enim faciendam curo, vt ex turribus mittamus quam longissimè magna lapidum pondera. simul verò & concedo tibi vt mittas, ad me munera, decet enim cedere Olympio Synesium, ne tamen delicata munera, etenim & tunc delicias accusaui, diuersoriorum sodalitij, sed sint militaria,

διδάσκαλον τὴν κοινήν. αὕτη δὲ ὅτῳ βού-
λεται δώσει· βουλήσεται δὲ, εὖ οἶδ' ὅτι, τῷ
γνωριμωτάτῳ παρασχεῖν. καὶ γὰρ οἶδ' ἴσ-
μεν ὦ φίλτατε καὶ θαυμάσιε, εἰ ἔτι πάλιν
ἔξεστι προσειπεῖν ἡμᾶς ἀλλήλους. κακίᾳ γὰρ
στρατηγῶν, ἀμαχεὶ γέγονε τῶν πολεμίων ἡ
χώρα, καὶ μόνοι ζῶμεν ὅσοι τὰ ἐρύματα κα-
τειλήφαμεν, τῶν ἐν τοῖς πεδίοις κατειλημ-
μένων, ὥσπερ ἱερείων ἀπεσφαγμένων· δέ-
διμεν δὲ τὴν προσεδρίαν αὐτῶν μὴ χρο-
νία γενομένη, δίψει παραστήσηται τὰ πολ-
λὰ τῶν φρουρίων. ταύτῃ καὶ τοῖς προτεμενίσ-
μασι τοῖς περὶ τῶν θύρων οὐκ ἀπεχρησά-
μην. οὐ γάρ μοι σχολὴ, πρὸς τινὶ μηχανῇ
τὸν νοῦν ἔχοντι. κατασκευάζομαι γὰρ, ὡς ἂν
ἀπὸ τῶν πύργων ἐκηβολῶνται πέμποιμεν
ἀξιόλογα λίθων βάρη. ἅμα δὲ καὶ ἐν-
δίδωμί σοι πέμπειν μοι δῶρα· δεῖ γὰρ
εἴκειν Ὀλυμπίῳ Συνεσίου· μὴ μέν τοι
τρυφῶντα δῶρα. καὶ γὰρ καὶ πότε τὴν
τρυφὴν ἐμεμψάμην τῶν καταλυμά-
των τοῦ συσσιτίου. ἀλλ' ἔστω στρατιωτικά;

τόξα καὶ βέλη, μετὰ τῶν ςυρακίων μέν τοι τὰ βέλη. τόξα μὲν οὖν καὶ ἑτέρωθεν ὠνησαίμην, καὶ τὰ ὄντα ἀνακτησαίμην· βέλη δὲ οὐ ῥᾴδιόν ἐστι ποιήσασθαι· οὐκοῦν ὥστε καὶ ἐπιτήδεια. τὰ γὰρ Αἰγύπτια ταῦτα τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγωνατίοις συνιζάνει. ταύτῃ καὶ σφάλλεται περὶ ἑαυτήν. ἔοικε γὰρ τοῖς ἐκ περιττῆς ἀφετηρίας ἐμποδιζομένοις τέ καὶ προσκόπτουσι. τὰ παρ' ὑμῖν δέ, εὐμήκη τέ ἐστι καὶ ἀκριβῶς εἰς ἑνὸς κυλίνδρου σχῆμα στρογγύλλεται· ὅσπερ τὸ πλεῖστόν ἐστιν εἰς εὐθυποιΐαν τῆς πλήσεως. ταῦτά μοι πέμπειν· καὶ χαλινοὺς ἵππων ἀγαθοὺς εἰς χρῆσιν· ἐπεὶ καὶ τὸν ἵππον τὸν ἰταλὸν ὃν ἐπῄνεσας τῇ γλώττῃ τῇ καλῇ, σφόδρα ἂν εἴδοιν ἡδέως· ἐπεὶ καὶ πατέρα πολλῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αὐτὸν ὑπισχνοῦ. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κάτω που τῆς ἐπιστολῆς, μετὰ τὴν ὑπογραφὴν εὗρον ὅτι μένει ἐδένσε τὸν ἵππον ἐν τῇ Σελευκείᾳ, τοῦ ναυκλήρου διὰ τὸν χειμῶνα παραιτησαμένου τοιοῦτο φορτίον. ἐπεὶ δὲ μήτε τὴν λέξιν ἐπέγνων ἀδελφὴν οὖσαν τῆς σῆς, μήτε τὴν χεῖρα, μήτε τὴν

arcus & ſagittæ, ſagittæ potiſſimum ſuo ferro cuſpidatæ. arcus ſanè quidem & aliunde emere eſt, & quos habeo poſſum reficere: ſagittas verò nō facile eſt comparare, non ſanè vt ſint aptæ. Ægyptiæ enim genibus tumidis & internodiis graciles ſunt: ob id etiam vacillant à ſeipſis, & titubant; ſimiles enim ſunt impeditis à primis carceribus, & offendentibus. veſtræ autem & longæ ſunt & diligenter in vnius cylindri formam rotundantur, quod omnino facit ad certum curſum volatus. Eas mihi mittas, & frenos equorum bonos ad vſum. deinde & equum Italum quem egregio ſermone laudaſti, perlubenter vidiſſem: verumtamen & ſub epiſtola alibi poſt ſubſcriptionem, inueni manere oportere eum equum in Seleucia, nauiculatore propter tempus recuſante tale onus. Poſteaquam autem neque dictionem agnoui tuæ ſimilem, & germanam, neque manuum, neque ele-

gantiam ſcripturæ, æquum putaui certiorem te ea de re faciendum. incommodum namque ſit, ſi talis equus neque mihi neque tibi ſit ſaluus.

Pylæmeni. 134.

Accepi epiſtolam, in qua rurſum accuſaſti fortunam, vt quæ nihil humanius de te, quàm antea deliberarit. ne tu ô ſociorum amiciſſime, non enim decet inſimulare, ſed conſolari. licet verò tibi qui tales ſis, te recipere ad nos. germanam reperies familiam. non ſumus opulenti, ô bone, ſed præſentes facultates ſufficiunt & Pilæmeni & mihi. Si verò & tu adfueris forſan & diteſcemus: ex paribus copiis alij ſupra modum habent, ego autem malus paterfamilias. ſed interim reſiſtit ingenti negligentiæ & incuriæ patrimonium, quod nutrire poteſt me philoſophum, non qualecunque exiſtimáto ſi acceperim & prudentiã. Hæc ad te de his ſcribo, & ne

ἀκρίβειαν τῆς γραφῆς, ἐδικαίωσα, μὴ ἀγνοεῖσθαί σοι τοῦτο. ἄτοπον γὰρ, εἰ τοιοῦτος ὢν ὁ ἵππος μήτε ἐμοὶ, μήτε σοι σώζοιτο.

Πυλαιμένει.

Ἐδεξάμην τὴν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ πάλιν ἐμέμψω τὴν τύχην, ὡς οὐδὲν περὶ τοὺς βεβουλευμένους φιλανθρωπότερον. μὴ σύ γε ὦ φίλτατε ἑταίρων· οὐ γὰρ ἄξιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι. ἔξεστι δὲ ὄντι τοιούτῳ, ἥκειν πρὸς ἡμᾶς. ἀδελφὸν εὑρήσεις οἶκον. οὐ πλουτοῦμεν ὦ 'γαθὲ, ἀλλὰ τὰ παρόντα ἀρκεῖ καὶ Πυλαιμένει κἀμοί. εἰ δὲ καὶ σὺ παρέσῃ, τυχὸν καὶ πλουτήσομεν. ἀπὸ τῶν ἴσων ἀφορμῶν ἕτεροι πλείω τῶν μετρίων ἔχουσιν· ἐγὼ δὲ κακὸς οἰκονόμος· ἀλλὰ τέως ἀντέχει καὶ πρὸς τὴν ἀκριβεστάτην ἀμέλειαν τὰ πατρῷα, ἃ δὴ δύναται βόσκειν φιλόσοφον, μὴ τὰ τυχόντα ἤγουν προσλαβόντα καὶ προνοίας. ταῦτα περὶ τούτων καὶ μὴ

ἄλλως ἐποίει, εἰ μή τι μεταξὺ βέλτιον πέπραχας· καὶ πάλιν διανοῇ τὴν Ἡράκλειαν ἀνιστάναι κειμένην. ἐπιστολὰς οὐ γέγραφα πρὸς οὓς εἴωθα, διὰ τὸν καιρόν· ἀλλὰ πρώην ἅπασι γέγραφα, φάκελλον ἐπιστολῶν Διογένει δούς. ἀνεψιός ἐστιν ὁ Διογένης ἐμός. εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σου ζητῶν· ἐζήτησε γὰρ οἶδ' ὅτι· καὶ δὴ τὸν φάκελλον ἐπιδέδωκεν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο. εἰ δὲ μή, ναύκληρον αἴτει δεῖξαί σοι τὸν νεανίσκον, καὶ κομισάμενος τὰς ἐπιστολάς, αὐτὸς ἅπασι δίδου. εἰσὶ δὲ οὓς περὶ πλείστου ποιοῦμαι παρ' ἐμοῦ προσειρῆσθαι· ὁ πατὴρ Πρόκλος, Τρύφων ὁ παρ' ἡμῖν ἄρξας, Σιμπλίκιος καὶ ἀνὴρ καὶ ἄρχων ἀγαθὸς καὶ φίλος ἐμός· ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν, ἐν ᾧ πάρεστι χρόνῳ, χρῆσαι τἀνδρί. καλὸν γὰρ καὶ συσχολάσαι στρατιώτῃ ποικιλικῷ στρουθοὺς μεγάλας ἀπὸ τῶν ἐν εἰρήνῃ κυνηγεσίων εἴχομεν· ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτὰς στέλλειν ἐπὶ θάλατταν, διὰ τῶν ὅπλων τῶν πολεμίων, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν παρὰ τὰς ἀκτὰς ὄντων, ἐξῆν ἐνθεῖναι τοῖς πλοίοις.

aliter facias, nisi aliquo modo interea meliore conditione esse cœperis; & rursus cogites Heracleam erigere iacentem. Ad quos solitus sum literas non scripsi propter tempus: sed non ita pridem ad omnes scripsi. fasciculum litterarum Diogeni dabo. patruelis meus est Diogenes. siquidem igitur te quærens inuenerit, quæsiuerit enim sat scio, & sane fasciculum reddiderit, non enim inscriptus erat: sin minus, à nauiculatore pete, vt tibi ostendat adolescentem, & postquam acceperis litteras, ipse omnibus trade. Sunt autem quos plurimum cupio à me salutari, pater Proclus, Tryphon qui apud nos magistratũ gessit: Simplicius & vir & magistratus bonus, & amicus meus. data ei epistola, interim dum adest, vtere viro: honestum enim & otium consumere cũ milite poëtico. Struthiones magnos ex pacis venationibus habemus. sed non licebat eas in mare mittere propter hostilia arma, neque aliud quidquam eorum quæ sunt iuxta litora fas erat nauibus imponere.

vinum igitur ſolum eſt onus, olei autẽ cyathum in vectura habent, per ſacrum tuum caput, nõ ſanè quód quidem ſciam. itaque tot olei ſextarios accipe. accipies autem cũ mãdatum, quod ad Iulium mitto, dederis: additum verò eſt epiſtolæ ne intercedat, & patri Proclo ſcripſi, & eos ſextarios ad eum miſi. accipiat & epiſtolam à te & vinum à Iulio Tryphoni eleganti & aureo: oportet enim etiam aliquid inepti in his dicere & ex Gorgonis figuris. Tryphoni dona parauimus ſuccum laſerpitij multum; bonum enim Cyrene & hunc educat. non tamen licuit mittere, vt nunc ſe habet; ſed mittemus in alia naui, cum etiam vobis cum eo quidem ſtrutiones *, ſeorſim autem oleum.

* mittemus.

Fratri. 135.

Poëmenius iſte, qui tibi epiſtolam hanc reddidit, miſſus ad nos fuit ab eo Artabazaco,

οἶνος οὗν μόνος ἐστὶ τὸ φορτίον· ἐλαίου δὲ οὐ, μὰ τὴν τιμίαν σοῦ κεφαλὴν, οὐδὲ κύαθον ἀγώγιμον ἔχουσιν, οὐκοῦν ὅσα γε καὶ ἐμὲ εἰδέναι. τοσάδε οὖν οἴνου ξεστία λάβε· λήψῃ δὲ, ἐπιδοὺς τὸ πρὸς Ιούλιον πρόσταγμα. πρόσκειται δὲ τῇ ἐπιστολῇ τοῦ μὴ διαπταίειν ἕνεκα, καὶ τῷ πατρὶ Πρόκλῳ γεγράφηκα, καὶ ταῦτα πέπομφα. δεξάσθω καὶ τὴν ἐπιστολὴν παρὰ σοῦ, καὶ τὸν οἶνον παρὰ τοῦ Ιουλίου Τρύφωνι τῷ χρυσῷ. δεῖ γάρ τι καὶ ἐν τούτοις ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ γοργιαῖον. Τρύφωνι τὰ δῶρα παρεσκευάσαμεν, ὁπὸν σιλφίου πολλήν. ἀγαθὸν γὰρ ἡ Κυρήνη καὶ τοῦτον ἐκτρέφει· οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τόγε νῦν ἔχον· ἀλλ' ἐκπέμψαιμεν ἂν εἰς ἑτέραν ναῦν, ὅτε καὶ ὑμῖν μετ' αὐτοῦ μετὰ τὰς στρουθοὺς, καὶ ταμιαίας δὲ τοὔλαιον.

Τῷ ἀδελφῷ.

Ποιμένιός ἐστι ὁ τὴν ἐπιστολὴν σοι διδοὺς, ἐστάλη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ μικρῷ πρότερον δυναστεύσαντος Ἀρβαζακίου

ἐπὶ ταῖς οὐσίαις ἁπάσαις ὧν ἐν τοῖς τῇδε τόποις ἐγεγόνει κύριος, ἀλλ' ἐν ὑποθέσει τοιαύτῃ περαιτέρω ἑαυτὸν παρέχει τοῦ μετεωρίζεσθαι. καί τοι τίς ἕτερος οὕτως ἐχρήσατο τῷ καιρῷ· Ποιμενίου δὲ οὐδεὶς Λιβύων τὴν τότε δύναμιν ἐβαρύνετο. μέγα τεκμήριον· λυπεῖ τὰς πόλεις ἀναχωρῶν· σὺ δέ μοι τὸν ἄνδρα φιλίως καὶ ὥσπερ εἰκὸς, ἐπαίνεσον ἐπὶ καλοκαγαθίᾳ.

Τῷ αὐτῷ.

Ὀναίμην τῶν Ἀθηνῶν, ὁπόσα βούλει· ὥστε μοι δοκῶ πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος. ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν τῆς θείας σοφίας πεῖραν σοί τινα παρασχεῖν. ἀμέλει γὰρ Αναγυροῦντόθεν σοι γράφω, καὶ σφηττοῖ γέγονα, καὶ θριάζε, καὶ κηφισιάσι, καὶ φαληροῖ· καὶ κακὸς κακῶς ὁ δεῦρό με κομίσας ἀπόλοιτο ναύκληρος· ὡς οὐδὲν ἔχουσιν αἱ νῦν Ἀθῆναι σεμνὸν, ἀλλ' ἢ τὰ κλεινὰ τῶν χωρίων ὀνόματα· καὶ καθάπερ ἱερείου διαπεπραγμένου τὸ δέρμα λεί-

qui paullo ante multa in poteſtate fuit bonorum omnium nomine,quorũ hac in prouincia fuerat dominus: tamen in eiuſmodi cauſa lenem ſe præſtitit & modeſtiſſimum. Quamquam quis alius ſic eſt occaſione vſus? Nemo autem Afrorum illam Poemenij poteſtatem grauatè ferebat. magnum argumentum:dolore afficit ciuitates decedens: tu autem mihi virum beneuolè & amicè,quemadmodum par eſt, laudato ob probitatem & innocentiam.

Eidem. 136.

Proſint Athenę mihi,quantum cupis:itaque videre mihi palmo & digito factus eſſe/.licet autem etiam ſtatim diuinæ eruditionis & doctrinæ documentum tibi aliquod dare.nempe enim ex Anagyro tibi ſcribo, & Sphetti fui,&in Thrioſio pago,&Cephiſiis & Phaleris,& malus male pereat,qui me huc aduexit nauclerus; nã nihil habent nunc Athenæ præclarũ, præterquam inclyta & celebria locorũ nomina:& quemadmodum hoſtię conſumtæ & confectæ pellis relin-

quitur, ſignum & indicium. quod antea aliquando fuerit animalis; ſic poſtquam philoſophia hinc demigrauit, reliquum eſt circumeuntem admirari Academium Lyceum, & per Iouem poecilen porticum, cognominem & gentilem Chryſippi philoſophiæ, quæ nunc non eſt amplius picta & varia. Proconſul enim tabulas abſtulit quibus Polygnotus Taſius artem * indidit: nunc igitur noſtra ætate Aegyptius alit Hypatram, quæ accepit germanæ phiſoſophiæ fœtum. Athenæ autem olim quidem erant vrbs, domicilium ſapientum, nunc autem celebrant eas Apiarij. Idcirco etiam par Rhetorum Plutarchiorum, qui quidem non fama orationum ſuarum adoleſcentes in theatros congregant, verùm Hymetiis ſeriis.

* quas pinxerat.

Herculiano. 137.

Si errorum Vlyſſis fructũ Homerus eſſe dixerit, multorum hominum vidiſſe vrbes, & perſpexiſſe mentem, præſertim cum fuit adpulſus non ad homines lepidos & humanos,

verùm

πεται, γνώρισμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου· οὕτως ἐνθένδε φιλοσοφίας ἐξῳκισμένης, λείπεται περινοστοῦντα θαυμάζειν τὴν Ἀκαδημίαν τε καὶ τὸ Λύκειον, καὶ νὴ Δία, τὴν ποικίλην στοὰν, τὴν ἐπώνυμον τῆς Χρυσίππου φιλοσοφίας, νῦν οὐκέτ' οὖσαν ποικίλην· ὁ γὰρ ἀνθύπατος τὰς σανίδας ἀφείλετο, αἷς ἐγκατέθετο τὴν τέχνην ὁ ἐκ Θάσου Πολύγνωτος. νῦν μὲν οὖν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις Αἴγυπτος τρέφει τὰς Ὑπατίας δεξαμένη γονάς· αἱ δὲ Ἀθῆναι, πάλαι μὲν ἦν ἡ πόλις ἑστία σοφῶν, τὸ δὲ νῦν ἔχον, σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιττουργοί. ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ ξυνωρὶς τῶν σοφῶν πλουταρχείων, οἵ τινες οὐ τῇ φήμῃ τῶν λόγων ἀγείρουσιν ἐν τοῖς θεάτροις τοὺς νέους, ἀλλὰ τοῖς ἐξ Ὑμηττοῦ σταμνίοις.

Ἑρκουλιανῷ.

Εἰ τῆς Ὀδυσσέως πλάνης κέρδος ἔφησεν Ὅμηρος πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν τε ἄστεα καὶ γνῶναι τὸν νόον, καὶ ταῦτα τῆς παρορμίσεως αὐτῷ γινομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας,

ἀλλὰ πρὸς λαιστρυγόνας καὶ Κύκλωπας, ἥ
που θαυμαστῶς ἂν ἡ ποίησις ὕμνησε τὴν
ἐμήν τε καὶ σὴν ἀποδημίαν, παραχθέντων
ἡμῶν εἰς πέραν ἤθει τῷ καὶ διὰ φήμης ἀ-
πιστουμένων. ἀδύνατοι γάρ τοι καὶ αὐτήκοοι
γρ. τῆς γεγόναμεν τῆς γνησίας καὶ ἠγημένος τῆς * φι-
φιλοσο- λοσοφίας ὀργίων· εἰ δὲ καὶ αἰσθητικοὶ χρῆναι
φίας τοὺς κοινωνήσαντας διαθέσει συνδέουσιν, ἡ-
μᾶς κατὰ τὸν νοῦν τὸ ἐν ἡμῖν ὃ ἄριστον συλ-
λεγομένους, θεσμὸς ἀπαιτεῖ νόμος τἀλλήλων
τιμᾶν. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τῆς σωματικῆς συνη-
θείας ἀπολελαυκώς, ὁρᾶν τε ἀπόντα δο-
κῶ, ὃ ἐναποτεθὲν ἀπὸ τῆς διαθέσεως εἶ-
δος περιχαρασσομένης τῆς μνήμης, καὶ ἐμ-
βομβούμενον ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστῶς γλυ-
γρ. σοῦ κεῖα τῶν ἱερῶν σου * λογίων ἠχώ· σὺ δὲ ἡμῖν
λόγων εἴπερ οὐχ οὕτως ἔχεις, ἀδικεῖς· εἰ δὲ ἔχεις,
οὐ μέγα ποιεῖς. ἀποδίδως γὰρ διαθέσεως
ὄφλημα. ὅταν δὲ πρὸς τὴν ἐν φιλοσοφίᾳ
κοινωνίαν ἀπίδω, καὶ φιλοσοφίαν ἐκείνην,
περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, ἐνταῦθα ἤ-
δη τοῦ λογισμοῦ γινόμενος, θεῷ βεβαιωτῇ τῆς

συντυ-

verùm ad Læstrygonas & Cyclopes, profecto poësis mirũ in modum laudasset tuam & meam peregrinationẽ, quę tribuit vt experiremur & cognosceremus ea, quæ etiã fama incredibilia sunt: spectatores enim & auditores fuimus germanę magistrę & ducis sacrorũ philosophię. Quòd si etiam negotia humana deuinciãt affectu & amicitia eos qui aliquid inter se commercij habẽt; lex postulat, vt nos mutuo nos colamus, qui mente in nobis, quod præstantissimũ est, cõciliati sumus. Ego verò etiã consuetudine corporea fruitus te videre videor absẽtẽ, effigiẽ tui in animo meo recõditã ex amore, quo te prosequor depromẽte memoria, & strepente in aurib. meis eximiè dulci sacrorum tuorũ oraculorum sonitu: tu autẽ si non ita erga nos animatus es, haud æquũ facis: sin verò ita affectus es, nil magnũ facis: amoris enim debitũ reddis. Cùm in illã societatẽ quæ nobis in philosophia incessit intueor, & philosophiam illam, de qua multa inter nos commentati sumus, in hac cogitatione versãs Deo

gubernatori noſtram congreſſionem dico. non enim à minori quam diuina cauſa Syneſius qui minime diuulgat rem eam, & cum plurimis verſatur ob humana quædam commercia, quique congreſſus inſtituit, philoſophiam autem in arcanorum arcaniſſimis habet, ita promtè meipſum, & res meas viro qui paullulum dederat* mihi & acceperat ſermonem, patefeciſſem. quandoquidem igitur exſtitit is aliquis, apud quem vulgaui, quæ nondum vulgata fuerunt, & doctæ artis Protei oblitus ſum (non enim alia ars erat, quàm verſari inter homines non diuina, ſed ciuili quadã ratione) quãdoquidẽ actum eſt iſtud, non propoſito animi mei conſilio, ſed non elaboratum repente prodiens, ego Deum ducem rei illius inopinabilis exiſtimo, à quo finem petemus eorum, quæ illius cauſa ſunt cœpta, & concedat vt ſimul philoſophemur: Sin iſtud nobis minime, ſaltem vt philoſophemur. nam equidem ego rationes aliquas obſeruãtes mihi in animo illa de re epiſtolæ inſpergere* partu-

*cum quo vltro citroque collocutus erã.

* vehementer cupio.

συντυχίαν ἡμῖν ἀνατίθημι. οὐ γὰρ ἂν ἀπ' ἐλάττονος ἢ θείας αἰτίας Συνέσιος ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλείστοις μὲν συνών, ἐπ' ἀνθρωπικῆς δὲ κοινωνίας τὰς συνουσίας ποιούμενος, φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀρρήτων ἀρρητοτάτοις ἔχων, οὕτω προχείρως ἐμαυτόν τε καὶ τὰ ἐμαυτοῦ κτήματα ἀνεκάλυψα· ἀνδρὶ καταβραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον. ἐπεὶ δ' οὖν γέγονέ τις σῶος πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, καὶ τῆς σοφῆς τοῦ Πρωτέως ἐπελαθόμην τέχνης· οὐ γὰρ ἄλλη τίς ἦν, ἢ συνῆψαι τοῖς ἀνθρώποις οὐ θείως, ἀλλὰ πολιτικῶς· ἐπεὶ γέγονε τοῦτο, οὐ προθεμένης μοι τῆς γνώμης, ἀλλ' ἀκατασκεύαστον ἄφνω προελθόν, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, παρ' οὗ τέλος αἰτήσομεν τῶν δι' αὐτὸν ἠργμένων· καὶ δοίη μεθ' ἀλλήλων φιλοσοφεῖν. εἰ δὲ μὴ τοῦτο, πάντως φιλοσοφεῖν. ὡς ἔγωγε ἐνόντας μοι τινὰς τῇ ψυχῇ λόγους περὶ τῆς ὑποθέσεως ἣν ἐπραγματευόμεθα, κατατχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς·

οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω. εἰ γὰρ ἂν κατὰ θεὸν γένοιτο συγγενέσθαι με ἡμῖν περὶ τούτων, καὶ πολλοῖς ἄμεινον εἰδόσιν. ἐμοὶ δὲ οὐ καλῶς ἔχει γραμματείῳ πιστεύειν τὰ τοιάδε. τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα, οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι προσδιαλέγεσθαι. ἔρρωσο, καὶ φιλοσόφει, καὶ διατέλει τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύττων. τὸ γάρ τοι βιοῦν ὀρθῶς, ἅτε ὂν οἶμαι προοίμιον τοῦ φρονεῖν, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ φρονίμων ἀνδρῶν σπουδάζεσθαι κατεδείχθη. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, φησὶν οὐ θεμιτὸν ἡ θεσπεσία φωνή· οἱ πολλοὶ δὲ οὐ διὰ τὸ φρονεῖν, ἀλλ' αὐτὸ δι' αὐτό, καὶ τελειότητα ἀνθρωπίνην ἡγοῦνται τὸ βιοῦν ὀρθῶς, τὴν ὁδὸν οὐχ ὁδόν, ἀλλ' ἐφ' ὃ δεῖ δι' αὐτῆς φθάσαι νομίζοντες, κακῶς φρονοῦντες. σωφροσύνη γὰρ ἄλογος, καὶ ἀποχὴ κρεωδαισίας πολλὴ παρὰ πολλοῖς ἀλόγοις εἴδεσιν ἐνδέδοται παρὰ τῆς φύσεως· ἀλλ' οὐκ ἐπαινοῦμεν οὔτε κορώνην, οὔτ' ἄλλο τι τῶν θρεμμάτων φυσικὴν ἀρετήν, ὅτι φρονήσεως ἔρημα*.

γρ. ἔρυμα.

rio: non tamen hoc faciam. tibi enim continget Dei beneuolentia nobiſcũ & de his colloqui, & cum multis qui melius iſta ſciunt: mihi autem nõ conuenit talia committere epiſtolæ: nam epiſtola non eſt taciturna, ſed naturam habet cum quolibet colloquendi. vale & philoſopheris, & perſeuera obrutum in nobis oculum refodere. Nam recta & honeſta vita, cum ſit, vt arbitrer, intelligendi prooemium, à veteribus & prudentibus viris, vt colatur demonſtrata eſt. Impuros enim purum attingere, inquit nefarium diuina vox. Complures autem non ob ſapientiam, ſed eam propter ſe, & perfectionem humanam exiſtimarunt vitam rectam, putantes viam non eſſe viam, ſed ad quod oportet per eam peruenire, perperam ſentientes. temperantia enim ratione vacua & magna carnium abſtinentia multis rationis expertibus ſpecieb. à natura inſita eſt; neq; enim laudamus cornicem, neque aliud quidpiam eorum, quæ adepta ſunt naturalem virtutem, quia orbata ſunt prudentia:

vita autem menti consentanea hominis finis est. hanc sequamur à Deo petentes vt diuina cogitemus, & ipsi, quoad eius fieri potest, sapientiam vndique colligentes.

Eidem. 138.

Audiui quendam ex iis, qui periti dicendi sunt, virum, laudantem vsum epistolæ, & hoc ipsum * multarum & admirandarum orationum artifex argumentum sumserat. suppeditabatur autem eius encomium cum multis etiam aliis modis, tum maximè quod posset epistola amorum non felicium esse consolatio, cùm præbet in absentia corporum cogitationem præsentiæ, & quod videamur colloqui cum his quos amamus, cum expleat animi desiderium. His igitur laudibus efferebat literarum inuentorem & nullius hominis censebat, verùm Dei in homines esse munus. Ego igitur fruor sacro hoc Dei munere, & cum quo opportebat

*Epistolæ laudationes de qua declamaret.

ἡ δὲ κατὰ νοῦν ζωὴ, τέλος ἀνθρώπου. τοῦτον μετιόντες, θεόθεν τε αἰτοῦντες θεῖα φέρειν, καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φέρειν ἁπανταχόθεν συλλέγοντες.

Τῷ αὐτῷ.

Ἤκουσά που τῶν δυοῖν λέγειν ἀνδρὸς ἐπαινοῦντος χρείαν ἐπιστολῆς, καὶ τοῦτ' αὐτὸ τῶν πολλῶν καὶ θαυμαστῶν λόγων σοφιστὴς ὑπόθεσιν ἐπεποίητο· ἐχορηγεῖτο δὲ αὐτῆς τὸ ἐγκώμιον πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώντων οὐκ εὐτυχούντων εἶναι παραμυθίαν, παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας, καὶ τῷ δοκεῖν προσδιαλέγεσθαι ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον. ταῦτα οὖν αἰνοῦμεν τὴν εὑρετὴν τῶν γραμμάτων· καὶ ἀνθρώπου μὲν οὐδενὸς ἠξίου, θεοῦ δὲ εἰς ἀνθρώπους εἶναι τὴν δόσιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπολαύω τῆς ἱερᾶς τῆσδε τοῦ θεοῦ χάριτος, ἃ πρὸς ὃν ἔδει

λαλεῖν. εἰ μὴ δύναμαι λαλεῖν, ἀλλ' ἐπιστολὴν γράφειν δύναμαι, θαμὰ τοῦτο ποιῶ, καὶ κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον σύνειμι, καὶ ἀπολαύω τῶν ἐμῶν παιδικῶν. αὐτὸς δὲ εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν, συνδιέστησας καὶ τῷ τόπῳ τὴν γνώμην· κἂν μὴ παύσῃ σαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα * καὶ ἀσκήνως ἠγαπηκότων, ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἰκ. φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. ταῦτα πρὸς ἀνθρωπικὰ τὰ ἐγκλήματα· εἰ δὲ ἐνώσας διὰ φιλοσοφίας τὰ δεύτερα διεστῶτα, καὶ φίλον μὲν ὃ καλόν, καλὸν δὲ ὃ αὐτὸ τοῦτο. δὲ ἓν ὂν τοῦ νοῦ * λέγοντος ἤκουσας, οὐκέτι κρίνομεν τὴν παροψίαν τὴν πρὸς ἡμᾶς σιωπήν, ἀλλὰ συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι, καὶ παραιτούμεθα μὲν τὸ μικροπρεπεύεσθαι, συνόντι δὲ τῷ παρὰ σοὶ κρείττονι, τοῖς ἐν ἡμῖν κρείττοσιν. εἴης τοιοῦτος ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ ἐμοὶ πολυπόθητε ὄντως ἀδελφέ.

γρ. ἀσυλώτατα

γρ. νῷ λέγ.

agere, si non possim colloqui, quoniam quidem scribere valde, crebro hoc facio, & vt licet vna sum & fruor meis deliciis. Ipse verò, si non acerbum dictu, vna cum loco disiunxisti animum, & si non desinas te ab iis distrahere, qui te amarunt sincerissimè & sine simulatione, imitatus es hirundines, quæ immigrant tanquam in hominum amicitias cum garrulitate, demigrant autem citò. Hæc aduersus hominem adhuc & humana crimina: sin autem copulasti per philosophiam, quæ hîc apud homines disiuncta sunt, & honestum quidem tibi charum est, honestum autem idem tibi est: hoc autem mentem audisti dicere vnum esse, non amplius existimamus quod literas ad nos nō mittas per contemptum: verùm gratulamur tibi philosophanti, & recusanti in paruis sese occupare, at versanti cum his quæ in nobis potiora & præstantiora sunt eo, quod apud te præstantius est. sis talis virorum optime, & mihi optatissime verè frater.

Eidem. 139.

Si tantus ſuadelæ ſtimulus in litteris, ſi tantum morum imagines viuo viduatæ affectu, & gratia legentibus delinimenti immittunt, profecto res inexpugnabilis fuerit, coram has attingere. me etiam preſens dulci & ſuaui orationis tuæ Sirene tenebas. non tamen erubeſcam verum dicere, quod ſecundum experimentum mihi iucundius fuerit. non enim eſſe poſſit boni præſentis ſenſus ei, qui expertus ſit, quemadmodum abſentis: illius enim fruendi aſſiduitas ſuffuratur & adimit lætitiæ ſenſum. Qui autem paullulum ſeparatus eſt à rebus iucundis, ſtatim memoriam habet ex altera parte pungentem quibus bonis verè caret. Veni igitur chariſſimum caput, & inter nos congrediamur de philoſophia; iis, quæ cœpta ſunt, decora ſuperſtruentes, vt ex perfectis abſoluta exiſtat pulchritudo, non autem mutila.

Τῷ αὐτῷ.

Εἰ τοσοῦτόν ἐστι κέντρον πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασιν, εἰ τοσοῦτον αἱ τῶν ἠθῶν εἰκόνες τῆς ζώσης χηρεύουσαι συμπαθείας καὶ χάριτος θέλγειν ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ἤπου πρᾶγμα ἄμαχον ἂν εἴη, τὸ αὐτοπροσώπως αὐτοῦ ἐπαφήσασθαι. ἐμέ γέ τοι καὶ πρῴην μὲν ἧρες τῇ γλυκείᾳ σειρῆνι τῶν λόγων· ὑμῶν ἀξιωθείην δῆθεν λέγων, ὡς ἡδίων ἂν ἡ δευτέρα μοι πεῖρα γένοιτο. οὐ γὰρ ἂν γένοιτο ἀγαθοῦ παρόντος, ὥσπερ ἀπόντος τοῦ πεπειραμένου συναίσθησις. τοῦ μὲν γὰρ, ἡ συνέχεια τῆς ἀπολαύσεως, κλέπτει τῆς εὐφροσύνης τὴν αἴσθησιν· ὁ δὲ, κατὰ μικρὸν χωρισθεὶς τῶν ἡδέων, εὐθὺς ἔχει κεντοῦσαν ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην, οἵων ἄρα ὄντως στερίσκεται. ἔλθοις οὖν φιλτάτη κεφαλὴ, καὶ ἀλλήλοις ἐπὶ φιλοσοφίᾳ συγγενοίμεθα τοῖς εἰργασμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες, ἵν' ἐκ τελέων τέλεον ἐκφανῇ κάλλος, ἀλλὰ μὴ κολοβόν.

εἰ δὲ, ὅπερ ἀπεύχεσθαι δίκαιον, ἀλλήλων διαμάρτοιμεν, δῆλον ὡς τοὐμόν ἐστι τὸ βλαπτόμενον. σοὶ μὲν γὰρ εὐτυχούσης ἐνταῦθα πολυανδρίας παιδείας, συνέσονται πολλοὶ Συνεσίου καὶ βελτίους, καὶ ὅμοιοι. ἡ δὲ πατρὶς ὅτι μὲν πατρὶς, ἐμοὶ τίμιον. πρὸς δὲ φιλοσοφίαν, οὐκ οἶδ' εἴ τινα τρόπον ἀπεσκληκότως ἔχει. ἔστιν οὖν οὐκ ἀδεὲς ἀβοηθήτῳ μένειν, οὐκ ὄντος τοῦ συγκορυβαντιῶντος. εἰ δὲ δὴ
» τὸ δοίημεν εἶναί τινας, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυ-
» σῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; πρὸς ποῖον ἄλλο πυρσὸν παρατεθεὶς μετὰ τὴν ἱερὰν σου ψυχὴν, ἀποτέκοιμι τοῦ νοῦ φωτὸς δεῖς ἔγγονον; τίς οὕτως οἷος σφοδρῶς ἀναθῆναι κεκρυμμένον, καὶ ἀγαπῶντα λανθάνειν μηχαναῖς ἁπάσαις ἐκκαλέσασθαι, καὶ ἐξάψαι, καὶ πῦρ λαμπρὸν ἀναδεῖξαι. θεὸς οὖν ἀμφοῖν ἀποῦσί τε καὶ συνοῦσι παρείη· θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. ἔρρωσο, καὶ φιλοσόφει, καὶ τὸ
γρ. προ- ἐν σαυτῷ θεῖον ἀνάγε ἐπὶ τὸ * πρωτόγο-
γονον θ. νον θεῖον. καλὸν ἀνὰ πᾶσαν ἐμὴν ἐπιστολὴν, τοῦτο παρ' ἐμοῦ τῇ τιμίᾳ σου διαθέσει

Si autẽ, quod æquũ est deprecari, aberremus alter ab altero, perspicuũ est quod ego detrimentũ capiã. te enim istic habente eruditorũ hominũ frequentiã, multi vna tecũ erũt Synesio & præstãtiores & similes. patria autẽ mea, eo quod patria sit, mihi cara est: sed erga philosophiam nescio quò pacto stupidior est & aridior: nõ est igitur mihi adiutore carẽti securũ manere, cũ non sit qui eodẽ quo ego errore teneatur. Quòd si & cõcedamus aliquos esse, quomodo tãdem ego obliuisci possim diuini Vlyssis? Ad quod aliud attritus igniarium post sacrum tuum animum mentis fœtum lumini similẽ parere possim? quis sic potest, vt tu, vehemẽter igniculũ occultũ, & amantẽ latere, omnib. artibus euocare & accẽdere, & luculentum ostendere ignẽ? Deus igitur nobis ambobus adsit & absentibus & vna versantibus: Deo autẽ præsente omne, etiã quod fieri non potest, parabile. vale & philosophare, & quod in te diuini est, reducito ad primum parentẽ diuinũ. Honestum est in omni mea epistola, istud à me honorando tuo animo

dicere, quod aiunt Plotinum, resoluentem animum à corpore, dixisse iis qui aduenerant.

Eidem. 140.

Ex amoribus qui habent principia humi incedentia & humana, inuisi sunt ac exiles, sola præsentia etiam vix definiti. quorum autem Deus præses auctor est & conciliator, iuxta diuinam Platonis vocem, colliquefaciens arte & ambos illos vnum faciens qui se mutuo amant, ij & temporis & loci naturam superant. nihil enim impedit animos, qui sui mutuo cupidi sunt inenarrabilibus congressibus coire & copulari. Illinc alicunde oportet nostrum pendere, nisi dedecoraturi simus educationem philosophiæ, sensum amantes & cum ipse non pellatur à corporibus animi præsentiam non agnoscentes. Quid igitur quereris, & epistolas lacrymis adspergis? Si quidem nostri miser-

λέγειν, ὅ φασι τὸν Πλωτῖνον εἰπεῖν τοῖς παραγινομένοις, ἀνάγοντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.

Τῷ αὐτῷ.

Τῶν ἐρώτων οἱ μὲν χαμαὶ ἐρχομένας καὶ ἀνθρωπικὰς τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ἀπεχθεῖς τέ εἰσι καὶ ἐξίτηλοι τῇ παρουσίᾳ μόνῃ καὶ μόλις μετρούμενοι· οἷς δὲ ὁ ἐφεστὼς βραβεύει θεὸς, κατὰ τὴν θεσπεσίαν Πλάτωνος φωνὴν, συντήξας τῇ τέχνῃ, καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοὺς ἀντερῶντας, οὗτοι καὶ χρόνου καὶ τόπου φύσιν ἐλέγχουσιν. οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων ἀρρήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. ἐκεῖθέν ποθεν ἠρτῆσθαι δεῖ τὸ ἡμέτερον, εἰ μὴ τὰ φιλοσοφίας τροφεῖα μέλλοιμεν αἰσχύνειν, αἴσθησιν ἀγαπῶντες, καὶ ὅταν αὐτὴ μὴ ὑπὸ σωμάτων θυρεοκοπῆται, ψυχῆς παρουσίαν οὐ προσιέμενοι. τί οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς. εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἐλεῶν,

ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, καὶ ταῦτα δοκοῦντες καὶ λέγοντες, ἐπιγινώσκω τοῦ θρήνου τὴν ἀλήθειαν· εἰδὼς ὅτι τὴν συνουσίαν ἡμῶν ἠδίκησεν ἀγνώμων ἡ τύχη· τοῦτο γάρ σοι τῶν ἐπιστολῶν τὸ βούλημα· δῆλον καὶ παιδαριῶδες τὸ ταῦτα ἀγαπᾶν, ἐφ' ὧν δύναται βλάπτειν ὁ δαίμων τὰ τέλη τῶν προαιρέσεων. ἐγὼ δὲ τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, Ερκουλιανὸν, ἠξίουν ἄνω βλέπειν, καὶ ὅλον εἶναι θεωρὸν τῶν ὄντων, καὶ τῆς τῶν θνητῶν ἀρχῆς τὰς ἀρετὰς διαβαίνοντα, καὶ πάλαι τὰς ἀπεστραμμένας καὶ κοσμούσας τὰ δεῦρο, καὶ ὡς πρὸς τοιοῦτόν μοι τῆς ἐπιστολῆς τὸ πρόσρημα, πολλὰ φρονῶν· οὐ χαίρειν οὐδὲ εὖ πράττειν τὸ μετεωρότερον. ἐπιστατεῖ γὰρ πράξεσι ἰοῦς ἐλαττῶν, οὐχ ὃν ἠξίουν ἀνακεχωρηκέναι παρά σοι, περὶ οὗ σοι καὶ πάμπολλα διὰ δύο τῶν προτέρων ἐπιστολῶν διελέχθην, ὧν οὐδεμίαν οἱ λαβόντες ἐπιδεδώκασιν. ἐπείτοι πέμπτην ταύτην ἐκπέμπω τὴν ἐπιστολήν· ἀλλ' εἴθε μὴ καὶ ταύτην μάτην· γένοιτο δ' ἂν οὐ μάτην, εἰ πρότερον μὲν ἐπιδοθείη· τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ, καὶ τού-

misertus, quod nondum philosophemur, cùm tamen videamur & dicamus, agnosco lamentationis veritatē: sin verò ingrata, quod fortuna læserit societatem nostram, hæc enim tuarum epistolarum voluntas, muliebre est & puerile ista amplecti, in quibus fortuna potest fines consiliorum impedire. Ego verò sacrū caput Herculianū volebam sursum adspicere, & totum esse contemplatorem eorum, quæ vera sunt, & superatis virtutib.* imperij mortalium, & iampridē auersis & regentibus res humanas, & vt ad talem mihi epistolæ salutatio, multum sapere, non gaudere, nec bene agere quod moderatius est. mens enim inferior præest actionibus: non autem illa, quam postulabam apud te exaggeratam esse, de qua tecum multum collocutus sum duabus prioribus epistolis, quarum nullam, qui acceperunt, reddidere. Igitur quintam hanc epistolam mitto, verùm vtinam ne etiam eam frustra. fuerit autem non frustra, primum quidem si reddatur, deinde autem, & quod

* virtutes ciuiles intelligit.

hoc præclarius est, admoneat te & suadeat, vt corporis vires in animi fortitudinem mutes; non eam quæ est ex primo & terreno virtutum quaternione: sed in similes & proportione respondentem, quæ est in tertio & quarto quaternione. eam autem attinges, cum nihil rerum humanarum admiraberis. Ac si nondum tibi plana est eius, quod dixi, distinctio, quæ virtutes principes sint & quænam vulgares, nulla de re flere, sed contemnere iure omnia quæ hic sunt, hoc, cum tibi aderit, regula tibi sit & iudicium adeptionis primarum virtutum, vt etiam à nobis redeat ad te multa in epistolis sapientia. Strenuè viuas, domine admiratione digne, philosophia suppeditante omni perturbationis fluctu carentem animi tranquillitatem. Si philosophia colere nouit perturbationis vacuitatem: medij autem habitus consistant in mediocritate perturbationum, infinitatem perturbationis & animi delectationem vbi locorum collocemus? an non longè à philosophia, cuius optauimus te esse mysten?

καὶ τούτου σεμνότεροι καταλύουσι τήνδε σε καὶ παιδαγωγήσει, καὶ πεῖσαι μεταθεῖναι τὴν τοῦ σώματος ἰσχὺν ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀνδρίαν, οὐ τὴν ἐκ τῆς προσόδου καὶ συνηθείας πεπρακτύος τῶν ἀρετῶν· ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀνάλογον ἐν τρίταις τε καὶ τετάρταις. ἅψαιο δ' αὐτῆς, ὅταν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων θαυμάζῃς· κἂν μήπω σοι σαφὴς ἡ διαίρεσις ᾖ τοῦ λελεγμένου, τίνες ἀρχηγονώτεραι, καὶ τίνες αἱ πολλοσταὶ τῶν ἀρετῶν, ὃ ἐπὶ μηδενὶ κλάζειν, ἀλλὰ πάντων τῶν τῇδε ἐν δίκῃ καταφρονεῖν, ὅταν σοὶ παραγένηται, τοῦτο ἔστω σοὶ κανὼν, καὶ κριτήριον τῶν προσόδων τῆς πράξεως, ἵνα σοὶ καὶ παρ' ἡμῶν ὃ πολλὰ φέρειν ἐν τῇ ἐπιστολαῖς ἐπεμελήθη. ἐρρωμένως διαβιώης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν προυτανευούσης ἀκύμονα, ὦ δέσποτα ἀξιάγαστε. εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ ὃ εὐταπείνωτον, ποδ χώρας τάξωμεν. ἆρ' οὐχὶ πόρρω φιλοσοφίας; ἧς μύστην γενέσθαι σε κατηυξάμεθα;

μὴ δῆτα ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατε· ἀλλ' ἀρρενωπότερον ἡμῖν τὸν φίλον ἀπόδείκνυε. ἅπασά μου ἡ οἰκία κατεδεήθη προσειπεῖν σε ὑπὲρ αὐτῆς. προσείρησο δὲ παρὰ πάντων, ἑκάστου μονονοὺκ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει· καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Ἱπποτοξότην πρόσειπε παρακαλῶ.

Τῷ αὐτῷ.

Μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομισθῇ δυοῖν ἐπιστολῶν ἐνὶ γράμμασι: ἀλλὰ πρότερον μὲν αἰσθάνου δίκας ὑπέχων ἐγκλήματος ἀκαίρου, καὶ ἐμφοροῦ τῆς ἀδολεσχίας ἡμῶν· εἶτα καὶ χρείαν ἑτέραν ἐθέλω μοι πληρῶσαι τὰ δεύτερα γράμματα. αἰτῶ γὰρ τὸ ἐν ἰάμβοις ἐκεῖνο συνταγμάτιον, δι' οὗ πρὸς τὴν ψυχὴν ὁ γεγραφὼς διαλέγεται· ἐπεὶ τότε μὲν ᾤμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσειν· νῦν δὲ κινδυνεύει τὸ ἀντ' ἐκείνου μηδὲν εἶναι πρὸς ἐκεῖνο· ἀλλ' ἂν ἐπιτρέψω τὸ γράφειν, γνώμη μᾶλλον ἢ μνήμη χρήσομαι· καὶ ἴσως μὲν χεῖρον, ἴσως δὲ καὶ βελ-

ne * queſo, omnium mihi cariſſime, verùm oſtende nobis amicum viriliorem. Tota mea familia rogauit me, vt te pro ea ſalutarem, ſalutatus igitur eſto ab omnibus, cum ſinguli propemodum profuderint animum ipſum in ſalutationem, & tu nobis ſalutato, hortor te, Hippotoxoten.

talis ſupplesis.

Eidem. 141.

Ne mireris ſi nuncio duarum literarum vno vtar; ſed primum quidem intellige intempeſtiui te criminis pœnas ſuſtinere, & ſatiare garrulitate noſtra: deinde & alterum vſum volo niſi explere ſecũdas literas. Peto enim illum libellum verſib. iambicis ſcriptũ, in quo auctor cũ animo colloquitur. nam tum quidem me exiſtimabam à memoria eum colligere poſſe, nunc verò videtur id quod repetita memoria eius loco ſcripſi, nihil eſſe, ſi cum illo comparetur; at ſi inſtituam denuo ſcribere, ingenio magis quam memoria vtar, & forſan quidem deterius, forſan verò & * melius.

eſſet quod ſcriberem.

Non sanè oportet eundem partum bis parere, cùm liceat habere iam partum. mitte igitur exemplar quaternionis per ipsum animum, quem libellus ille vult ornare, verùm vt & celerrimè & tutò mittas vide, hoc autem facies, si per eos, qui omnino reddituri sunt, feceris. vt ne enim in altero pecces omnino caueas, siue tardius miseris, seu dederis ei, qui non sit omnino redditurus, aberrabit à præsentia mea.

Eidem. 142.

Vlyssem quidem per tuam epistolam agnoui multis reducentibus in memoriam Herois, Proteum vero ignoraui. nam te quidem, qui talis es, semideos attingere non est alienum. Equidem alia in re sapiens, iuxta Delphicam sanè scripturam meipsum noui, contemno inopiam meæ naturæ, nec agnosco propinquitatem cum Heroibus, nisi quod imitator esse taciturnitatis optaui,

ζων. οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τόκον, ἐξὸν ἔχειν τὸ τετοκμένον. ἀντίγραφον οὖν τῆς τετράδος ἀπόστειλον παρὰ τῆς αὐτῆς ψυχῆς, ἣν κοσμεῖν βούλεται τὸ βιβλίον· ἀλλ' ὅπως τάχιστά τε καὶ ἀσφαλῶς. τοῦτο δὲ ἐστὶν, εἰ διὰ τῶν πάντως ἀποδωσόντων ποιήσῃς. τοῦ γὰρ παρὰ θάτερον διαμαρτεῖν πάντως οὐ ποιήσῃς· κἂν χρονιώτερον ἀποστείλῃς, ὑστερήσῃ γάρ μου τῆς παρουσίας, κἂν δῷς τῷ μὴ πάντως δώσοντι.

Τῷ αὐτῷ.

Τὸν μὲν Ὀδυσσέα διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐπέγνων, πολλῶν ἐπαναγόντων ἐπὶ τὴν μνήμην τοῦ Ἥρωος, τὸν δὲ Πρωτέα ἠγνόουν. σὲ μὲν γὰρ ὄντα τοιόνδε, καὶ ἡμιθέων φαίνειν οὐκ ἀπεικός. ἐγὼ δὲ ἄλλο μὲν τοι σοφός· κατὰ δὲ τὸ δελφικὸν γράμμα, ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταδικάζω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω τὴν εἰς Ἥρωας οἰκειότητα, πλὴν ὅσον μιμητὴς εἶναι τῆς ἐχεμυθίας ηὐξάμην,

ἣν καὶ αὐτὴν σύ μοι συνέχεας κατὰ τὸν ἐκ Σπάρτης Μενέλεων· ὥστε κινδυνεύεις συνω- εἰδὶ προσήκειν Ἡρώων, οὐκ Ὀδυσσεῖ μόνῳ. ταῦτα μὲν ταύτῃ· τὴν δὲ ἀνεπιτηδειότητα τῆς γραφῆς μεμψάμενος, οὐκ εἰ δίκαιος ἀπαιτεῖν πλῆθος ἀνιασόντων γραμμάτων· διὰ συνέστειλα τῆς ἐπιστολῆς τὸ μῆκος, ἵνα μὴ πόνος ᾖ πλείων, ἀναγινώσκοντι πλείονα. ἐρρωμένως, εὐθύμως διαβιώης, φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούσῃ ἀξιάγαστε. τὸν θαυμάσιον κόμητα προσεῖπε, πρὸς ὃν αὐτοπροσώπως ποιῆσαι προσρήσεις αὐτοῖς οὐκ ἐπετρέψαμεν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς ποιήσεως, Ἄρχε. σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. πολέμου μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχεσθαι, δικαιοῖ τὸν νέον· φιλοφροσύνης δὲ τὸν πρεσβύτερον. καί τοι παρ' ἐμοὶ τίμιος ὁ ἀνὴρ, καὶ παντὸς ἄξιος, ὃς παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις τῶν ἐφ' ἡμῶν μόνος εἰς ταυτὸν ἤγαγε, παλαιάν τινα ἐξ οὐρῶν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις συζεύξας· μεγαλόφρων δὲ ὢν, ὡς οὐδείς πω στρατιώτης ἐκγλ-

quàm & ipsam tu mihi conturbasti, vt Menelaus Spartanus. Itaque videris pari Heroum affinis esse, non Vlyssi soli. Sed de his hactenus. Inhabilitatem autem scribendi cum queraris, non debes flagitare literarum multitudinem, quæ tibi erunt molestiæ. Contraxi epistolæ longitudinem, vt ne labor esset maior legenti plura. valenti corpore, animo tranquillo viuas, ô admirande, philosophia ad Deum ducendum vtens. Admirandum Cometam salutato, quem coram salutare nobis non permisimus. Istud enim ex poësi, incipe, tu enim orta genere. belli enim & seditionis incœptio postulat iuuenem, amicitiæ verò seniorem. etenim vir ille apud me honorandus, & omni re dignus, qui solus huius ætatis eruditionem & rem militarem, disiuncta magnis muris, in idem perduxit, veteri quadam inuenta in his studiis & artibus cognatione. Cùm autem magnanimus sit præ omnibus militibus in vicinia, animi

magnitudinis accolam insolentiam fugit. Hominem talem, etiamsi non scribo, amo, etiamsi non obseruo, colo.

Eidem. 143.

Non præstas quæ promisisti nobis, ô amicitia, non euulgare quæ celari debent, nam ego quosdam audiui, qui à te veniebant, & dictionum nonnullarum memores, sententiam petebant sibi à nobis explicari: sed nos vestro more & apud eos neque eos libros, nos habere, neque agnoscere diximus. opus sanè tibi, ô carum caput, est obiurgatione non nostra, minor enim, quàm vt tibi persuadeat, Lysidis Pythagorij ad Hipparcum epistolam quærito, & si alicubi inuenias, mihi concedito, vt sæpius perlegas. fortasse *vehemens tibi fuerit intempestiuæ euulgationis pœnitentia. Nam publicè philosophari, sic enim alibi Dorica vtens lingua Lysis ait, magnum attulit inter homines rerum diuinarum contemptum.

*philegeris.

τόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παρισχυσάμην τὴν ἀλαζονείαν ἐκφυγεῖν. τὸν δὲ τοιοῦτον κἂν μὴ γράφω, φιλῶ· κἂν μὴ θεραπεύω, τιμῶ.

Τῷ αὐτῷ.

Οὐκ ἐμπεδοῖς τὰ ὡμολογημένα πρὸς ἡμᾶς, ὦ φιλότης, μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι, ὡς ἐγώ τινων ἤκουσα τῶν ἀφικομένων παρά σε, οἳ καὶ λέξεων ἐνίων μεμνημένοι, τὴν διάνοιαν ἤτοι αὐτοῖς τῶν ἡμῶν ἀνακαλύπτεσθαι· ἀλλ' ἡμεῖς τὸν ἡμέτερον τρόπον, καὶ πρὸς αὖθις οὔτε μετεποιήθημεν τῶν συγγραμμάτων, οὔτ' ἐπιγινώσκειν αὐτὰ ἔφαμεν. δεῖ δή σοι νουθεσίας οὐκέτι ἡμετέρας, ὦ φίλη κεφαλή· μικρὰ γὰρ, ἢ ὥστε σε πείθειν. τὴν δὲ Λύσιδος τοῦ Πυθαγορείου πρὸς Ἵππαρχον ἐπιστολὴν ἐπιζητήσειν, κἂν που περιτύχῃς, ἐμοὶ χαρίσασθαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. τάχ' ἂν, ἰσχυρά σοι γένοιτο μετάμελεια τῆς οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. τὸ γὰρ δαμοσίᾳ φιλοσοφεῖν· οὕτω γάρ πως ὁ Λύσις ἀποδωρείσας λέγει· μεγάλης εἰς ἀνθρώπους ἦρξε τῶν θείων καταφρονήσεως.

ἐπείτοι συγγεγονὼς ἐγώ τισιν οἶδα, καὶ πάλαι μὲν, ἀτάρ τοι καὶ ἔναγχος ἀνθρώποις, οἳ διὰ τὸ περιάλως ἀκηκοέναι ῥηματίων σεμνοτέρων, ἠπίστησαν ἑαυτοῖς, ὅτι ἦσαν ἰδιώταις ἔτι, καὶ φύσεως ἐμπλησθέντες, ἐμόλυναν θεσπέσια δόγματα, μεταποιήσει διδασκαλίας, ὧν οὐκ εὐτύχησαν μάθησιν· καὶ μέν τοι καὶ τοὺς θαυμασομένους πρός τινας, ἢ τέτταρας, οὐδὲν ἀποδέοντας βαναύσους εἶναι, τό γε κατὰ ψυχὰς, ἀνηρτήσαντο, μηδὲ διὰ τῶν προπαιδευμάτων ἐνίους ἡγμένους. δεινὸν γὰρ ἡ δοξοσοφία καὶ ἀπατηλὸν, ἐν οὐκ εἰδόσιν οὐδὲν ἀναδυομένη, καὶ πάντα ἀπερισκέπτως τολμῶσα. τί γὰρ ἂν ἀμαθίας γένοιτο θαῤῥαλεώτερον. τοιούτοις ἀνθρώποις ἀγαζόσι περιτυχὼν κηφῆσιν, οὔτε ἐπαΐουσι λόγων, οὔτε ἐφιεμένοις, μισήσας τὸ φῦλον, οὐχ ἑτέραν αἰτίαν εὑρίσκω τῆς ὀργῆς αὐτῶν, ἢ τὸ ἀναγώγως καὶ παρ' ὥρας ἠξιῶσθαι τὴν ἀρχὴν, ἴσως ὑφ' ἑτέρων ὁμοίων, ὡς οἷόν τε πολυτελῶν ἀκροάσεων. ταῦτά τοι καὶ περιμηθέστερος φύλαξ αὐτὸς

magnum attulit inter homines rerum diuinarum cõtemptum. etenim ſcio me cum quibuſdam congreſſum eſſe iampridẽ, ceterũ & nuper cũ hominib. nonnullis, qui quia intempeſtiuè verba auguſtiora audiuerãt, non crediderunt ſibi ipſis, quod erant, ſe idiotas eſſe, & flatu ac tumore impleti, diuina contaminarũt decreta vſurpatione doctrinæ, quorũ non ſunt diſciplinã cõſecuti. quin etiã admiratores aliquos tres aut quatuor, qui nihil abeſſent, quin rudes & imperiti eſſent, quod quidẽ ad animũ attinet, deuinxerũt ſibi, ne primis quidẽ inſtitutos diſciplinis. Multũ enim poteſt opinio & ſpecies doctrinæ, & res eſt fallax, inter ignatos nihil refugiens, ſed omnia incõſideratè audens. Quid enim eſſe poſſit inſcitia audacius? Cùm in tales homines incido arrogantes fucos, qui nec ſciunt litteras, neq; earum cupidi sũt, genus auerſatus, nõ aliã reperio educationis eorũ cauſam cur tales sũt; quã quod digni habiti ſint imperitè & ante tẽpus, fortaſſe ab aliis ſui ſimilibus, auditionib. quã maximè caris & pretioſis: proinde & cautior ipſe cu-

stos sum, & te hortor vt sacrorum philophiæ sis. Quod enim Herculiano decora sint hæc, non me latet. Oportet autem te, siquidem ingenuè ad ipsam philosophiam accessisti, recedere ab eorum societate, qui ab eâ auersi sunt, & adulterant vsurpatione amplitudinem eius. Per præsidem tibi amicitiæ Deum, ne euulges aliquibus hanc epistolam: si enim feceris, vitij notæ offensos habebunt eos, qui in seipsis, aut in suis amicis dicta signa agnoscent. Ceterum offendere & perstringere interdum virile est, & philosophiam decet, cum in præsentes fit: scribere autem de his videtur indecorum. sed quæ Synesius secum colloqueretur, ea etiam cum caro tuo capite communicat, qui solus amicus, aut cum duobus maximè amicus es, ita vt mihi quidem extra ternionem vestrum, nihil humani sit in pretio. additus autem & ipse, fortasse expleo sacræ amicitiæ quaternionem. sed [illegible] gratu-

τέ εἰμι, καὶ σὲ παρακαλῶ τῶν φιλοσοφίας ὀργίων εἶναι. ὅτι μὲν γὰρ Ερκουλιανῷ πρέποντα ταῦτα, ἐγὼ γινώσκω· δεῖ δέ σε εἴπερ αὐτῇ φιλοσοφίᾳ γνησίως προσελήλυθας, ἀφίστασθαι κοινωνίας τῆς πρὸς τοὺς ἀποστρόφοις αὐτῆς, καὶ νοθεύοντας τῇ μεταποιήσει τὸ ἐπίσημον αὐτῆς. τὸν ἔφορον τοι φιλίας θεὸν, μὴ ἐξενέγκῃς πρὸς τινὰς τὴν ἐπιστολήν. εἰ γὰρ ποιήσαις, οἱ τῆς κακίας χαρακτῆρες ἕξουσι λυπουμένους τοὺς ἐπιγινώσκοντας παρ' ἑαυτοῖς, τοῖς αὐτοῖς φίλοις τὰ εἰρημένα σύμβολα. τὸ δὲ λυπεῖν ἐστι μὲν ὅτε ἀγαθὸν, καὶ πρὸς ἑτέρου φιλοσοφίας, ὅταν πρὸς παρόντας. τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων, μικροπρεπὲς δοκεῖ· ἀλλ' ἅπερ ἂν Σιμέσιος πρὸς αὐτὸν διαλεχθείη, ταῦτα καὶ πρὸς τὴν ἡμίαν τοῦ κεφαλὴν διαλέγεται, τοῦ μόνου φίλου, ἢ μετὰ δυοῖν μάλιστα φίλου, ὡς ἐμοί γε ἐκτὸς τῆς τετρήνος ὑμῶν, οὐδεὶς ἐστιν ἀνθρώπινοι τίμιοι. προσκείμενος δὲ καὶ αὐτὸς, τάχα συμπληρῶ τετρακτὺν ἱερᾶς φιλίας. ἀλλ'

εὐφημείσθω τῆς ἐν ἀρχαῖς ὁμωνύμου τετρακτύος ἡ φύσις. ἐν τῷ τετραδίῳ τῶν ἰαμβείων εὗρον ἐπὶ τέλους τοὺς δώδεκα στίχους γραφέντας ἅμα, ὡς ἓν ὂν ἐπίγραμμα. ἐπεὶ δ' οὖν σε εἰκὸς ἔχειν αὖθις, ἴσθι ὡς οὔτε ἕν εἰσιν οὔτε ἑνός· ἀλλ' οἱ μὲν ὀκτὼ πρότεροι μετ' ἐπιστημικῆς γραφέντες ποιητικῆς, μεγίστης ἕξεως ἀστρονομικῆς, εἰσὶ τοῦ σοῦ φίλου· οἱ δὲ τελευταῖοι τέσσαρες, ποιητικῆς εἰσὶ τρυφώσης μόνον. καὶ ἔστιν ἀρχαῖον. ἥγημαι δὲ ἀσεβέστερον ἀποθανόντων λόγους κλέπτειν ἢ θοιμάτια, ὃ καλεῖται τυμβωρυχεῖν. ἐῤῥωμένως διαβιῴης εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος. εἴκοσι τοῦ μεσωρὶ ἡμέρας συντίθεμαί σοι περιμένειν σε, μεθ' ἃς σὺν θεῷ τῆς ὁδοῦ ἕξομαι. τὸ ἀγαθώτατον ἑταῖρον πλεῖστά μοι προσεῖπε. φιλῶ γὰρ αὐτόν, διότι σε πάνυ φιλεῖ.

Τῷ αὐτῷ.

Φοβοῦμαι ὁ τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδοὺς, καὶ ἀνὴρ ἐστὶν ἀγαθὸς, καὶ φίλος, καὶ ἀδικεῖται.

gratulatione & laude celebretur in principiis eiusdem nominis quaternionis natura. In quaternione iambicorum versuum in fine duodecim versus scriptos simul repperi, tãquam vnum efficerẽt epigramma. quandoquidem igitur verisimile est te eos habere, scias quod neque vnum neque vnius sint epigramma. sed octo quidẽ primi cũ scientia poëtica scripti, mista peritia astronomica; sunt amici tui, postremi autẽ quatuor poëticæ sunt, voluptati ac deliciis indulgenti, & res est vetus, arbitror magis impiũ mortuorum scripta furari, quam vestes, quod appellatur busta effodere. Strenuè viuas, piè & sanctè philosophiam capescens. Viginti dies mẽsis Augusti promitto quod te expectaturus sim, quibus elapsis fauente Deo iter suscipiam. Plurimam mihi salutem dicito optimo socio, amo enim eum, quia te impendio diligit.

Eidem. 144.

Phœbamon qui tibi reddidit epistolam, & vir est bonus, & amicus, & iniuria afficitur.

ob omnia igitur iſta ei debes opitulari, & propter nos, & mores, & caſum. hoc quidem ſic fiat: etenim multum videtur confidere mutuæ inter nos beneuolentiæ. cum te indigeret ad me perfugit, confiſus quod per me à te obtinebit: & pollicitus ei ſum Herculianum per Syneſium; victoriã autem ei aduerſus eos, à quibus læditur, per Herculianum ſacrum & carum caput. De Comite ſcripſeras per Vrſicinum, intelligo autem eum qui adeptus eſt præfecturam militum in patria, & petebas vt fierent à nobis ſigna & ab amicis tuis, qui id facere poſſunt, commendationes cum ad eum, tum ad ordinarium magiſtratũ. Tuum igitur ſtudium etiam tum approbaui, rem autem, vt ſuperuacaneam negabam, me nudum in philoſophia conſtituens. nunc verò læſi & pagani & milites, cogunt me vt velim vſurpare ciuilem potentiam, ad quam natura me non eſſe aptum ſcio. & ipſi huius rei conſcij ſunt,

διὰ πάντα οὖν αὐτῷ συλλαβέσθαι δίκαιος εἶ, καὶ δι' ἡμᾶς, καὶ διὰ τὸν τρόπον, καὶ διὰ τὴν περίστασιν. τοῦτο μὲν οὕτω γενέσθω. καὶ γὰρ ἔοικε σφόδρα πιστεῦσαι τῇ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν εὐνοίᾳ. σὺ γὰρ δεόμενος, ἐπ' ἐμὲ κατέφυγε, τεθαῤῥηκὼς, ὅτι δι' ἐμοῦ, σοῦ τεύξεται, καὶ ὑπεσχόμην αὐτῷ τὸν Ερκουλιανὸν, διὰ Συνεσίου· ὁ δὲ νικᾶν τοὺς λυποῦντας, δι' Ερκουλιανοῦ τῆς ἱερᾶς καὶ τιμίας κεφαλῆς. περὶ τοῦ κόμητος ἐγεγράφεις δι' Οὐρσικίνου, λέγω δὲ τοῦ τυχόντος ἀρχῆς τῶν ἐν τῇ πατρίδι στρατιωτῶν· καὶ ᾔτεις. συνθήματα παρ' ἡμῶν, τοῦ γενέσθαι, παρὰ τῶν δυναμένων τοῦτο ποιεῖν σῶν φίλων, γράμματα πρός τε αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν ὀρδινάριον ἄρχοντα. τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν ἀπεδεχόμην καὶ πότε· τὸ δὲ ἔργον, ὡς περιέλκον, ἠρνούμην γυμνὸν ἐμαυτὸν εἰς φιλοσοφίαν ἱστάς· νῦν δὲ ἀδικούμενοι φίλοι καὶ ἰδιῶται καὶ στρατιῶται, βιάζονταί με βούλεσθαι μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, πρὸς ἣν ἀποπεφυκὼς οἶδα· καὶ αὐτοί μοι τοῦτο συνίσασιν,

ἀλλὰ βιάζονται σφᾶς ἕνεκα, ποιεῖν τι καὶ ἀκούσιοι. νῦν οὖν εἰ δοκοίη σοι τοῦτο ποιεῖν, ἐπιτρέπω. προέστη μοι τὸν ἱερὸν ἑταῖρον τὸν Διάκονον, καὶ γυμναζέσθω πρὸς ἀνταγωνιστὴν ἱππέα. προσαγορεύει σε πᾶς μου ὁ οἶκος, προσαγορευομένου αὐτῷ νῦν καὶ Ἰσίωνος, ὃν ἐπόθεις ἀπὸ διηγημάτων, ὃς αἴτιός μοι γέγονε τῆς ἀγεννοῦς καὶ ἀφιλοσόφου τῶν γραμμάτων αἰτήσεως πρὸς τοὺς ἄρχοντας, καταδεηθεὶς τὰ μὲν αὐτοπρόσωπος παρὰ πολλῶν, τὰ δὲ δι' ὧν ἐκόμισεν ἐπιστολῶν. καὶ δέοι οὖν σε μέχρι τῆς διηγορευμένης εἰκάδος περιμένειν.

Τῷ αὐτῷ.

Οἰκέτης ἐμὸς ἐδραπέτευσεν, οὐ τῶν πατρῴων τῶν ἐμῶν, οὐδὲ τῶν ἄλλως συντραφέντων ἐμοί· ἀγωγῆς γὰρ ἐλευθερίου μετασχόντες καὶ μικροῦ δέω λέγειν ἐν ὁμοτίμοις ἀγόμενοι, φιλοῦσιν ὡς αἱρετοὺς ἄρχοντας μᾶλλον, ἢ δεδίασιν ὡς νόμῳ δεσπότην· ἀλλ' ὁ Φιλόρωμος· τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ δραπέτῃ·

ſed cogunt ſua cauſa, aliquid facere etiam inuitum. nunc igitur, ſi tibi videtur, hoc faciendum, permitto. Salutato mihi ſacrum ſocium Diaconũ, & ſe contra aduerſarium equitem exerceat. ſalutem tibi tota mea familia impertit; accedente ei nunc & Iſione, quem deſiderabas ex narrationibus, qui auctor mihi fuit ignobilis, & philoſophum non decentis poſtulationis literarum ad præfectos & magiſtratus, efflagitans partim coram pro multis, partim per eas, quas attulit, epiſtolas. Et iſte quidem te exſpectat vſque ad vigeſimum diem conſtitutum.

Eidem. 145.

Seruus meus fugit, non ex paternis meis, neque ex his qui mecum nutriti ſunt, inſtitutionem enim liberalẽ adepti, & parum abeſt quin dicam in pari mecum honore & conditione habiti, amant magis vt electum magiſtratũ, quã timeãt vt lege dominũ: ſed Philoromus, hoc enim illi fugitiuo nomen.

cùm esset filiæ Amelij neptis ex sorore mea seruus, per illam efficitur meus: nutritus autem improbè & mala institutione philosophicum & laconicum imperium ferre non potuit, & nunc loco meo dominum consecutus Alexandrinum, lustrat cum eo Aegyptum. Harpocration quidam est ex satellitibus Herculiani munus habens auxiliatorem adiuuandi, hæc enim vox subadiuua id significare creditur. Cùm hoc est Philomorus. & ego quod ad me attinet siuissem eum valere (quo pacto enim consentaneum est deteriorem quidem melioribus non indigere, qui autem profitentur se meliores egere deteriore?) sed domina miseri illius serui nondum persuadetur, vt contemnat eos qui eam non amant, & me plurimum rogauit, vt mitterentur qui eum retraherent. Suscepit operam istam volens cõtubernalis noster Aïthales, quem ego fretus Deo, & humanum auxilium tuum pollicitus misi. Vtinã tibi reddatur epistola.

τῆς ἀδελφιδῆς μου τῆς Ἀμελίου θυγατρὸς οἰκέτης ὤν, ἐμὸς γὰρ δι' ἐκείνης· τραφεὶς δὲ ἐκμελὴς καὶ ἀνάγωγος φιλόσοφον καὶ λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε· καὶ νῦν ἀντ' ἐμοῦ δεσπότην εὑράμενος Ἀλεξανδρέα, περινοστεῖ μετ' ἐκείνου τὴν Αἴγυπτον. Ἁρποκρατίων τίς ἐστι τῶν Ἡρακλειανοῦ δορυφόρων τάξιν ἔχων τῶν βοηθῶν βοηθεῖν· ἡ γὰρ συβαδίζουσα λέξις, τοῦτο ἑρμηνεύειν πιστεύεται. τούτῳ σύνεστιν ὁ Φιλόρωμος. κἀγὼ τό γ' ἐμὸν, εἴασα δὴ χαίρειν αὐτόν. πῶς γὰρ εὔλογον τὸν μὲν χείρω τῶν βελτιόνων μὴ δεῖσθαι, τοὺς δὲ βελτίονας ὁμολογοῦντας εἶναι, δεῖσθαι τοῦ χείρονος· ἀλλ' ἡ δέσποινα τοῦ κακοδαίμονος, οὔπω πείθεται πάνυ φιλοσοφεῖν, ὥστε καταφρονεῖν τῶν οὐκ ἀντεχομένων, καὶ κατεδεήθη πολλὰ σαλεῦσαι τοὺς ἐπηλυγάζοντας αὐτόν. ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος ὁ σύσκηνος ἡμῶν Ἀθαλής, ὃν ἐγὼ θεῷ τε ἡγεμόνι θαῤῥῶν ἔστειλα, καὶ δὴ θερπίνην ἐπικουρίαν ὑποσχόμενος τὴν παρὰ σοῦ. εἴη δέ σοι τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδοθῆναι·

τὰ δὲ ἐντεῦθεν, ἐπειδὴ περιείληφας τὴν ὑπόθεσιν, θεῷ καὶ αὐτῷ, σοὶ καὶ Αἰθαλῇ μελήσει.

Τῷ αὐτῷ.

Ἐπιθύμησας ἀνερευνῆσαι τὴν ἱερὰν σου ψυχὴν τοῖς δι' ἐπιστολῶν ἐπιπλῆξαι τῷ σφοδρῷ τῆς εἰς τὴν συντυχίαν ἡμῶν συστάσεως, πολλῷ περαιτέρω ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἰύγγων αὐτὸς ἐξηλάθην, καὶ εἰ μὴ νῦν τοιοῦτος, ὁποίῳ σοὶ τυγχάνοντι περαιτέρω ἐνεκάλουν. ἆρ' οὖν ἀγαθῶν μοι μεγάλων αἴτιος ὁ θαυμάσιος Ἑρκουλιανὸς, οὕτω τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ, καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος; ἐγὼ μὲν οὐ δι' ἄλλο τι τὰς Σειρῆνας ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἡγοῦμαι βλασφημεῖσθαι, ἢ ὅτι τῷ μειλιχίῳ τῆς φωνῆς ἀπώλλυον, παραστησάμεναι τὸν πιστεύσαντα. ἤκουσα δέ του τῶν σοφῶν καὶ ἀλληγοροῦντος τὸν μῦθον.

Reliqua autem, quoniam accepisti argumentum, Deo & tibi & Aïthali curæ erunt.

Eidem. 146.

Qui animum tuum, per epistolas reprehendendo vehementi in congressum nostrum impulsione, masculum reddere concupiui, multo ante abundantia illecebrarum, quæ tuis in litteris sunt, effœminatus sum, & nunc is viuo, qualem te antea existentem incusabam. vtrum igitur mihi bonorum magnorum auctor admirabilis Herculianus, qui sic animum meum ex se aptum ac suspensum tenet, & de dignitate fecit descendere? ego quidem non ob aliud quidpiam Sirenas a poëtis vituperari puto, quam quod suaui ac mellita voce homines interficerent, allicientes eum qui fidem eis haberet. audiui autem doctum aliquem & allegoria quadam interpretantem fabulam.

Sirenes enim dicebat voluptarias ſignificare delicias, quæ ſenſim eos qui paruerint & capti ſint, ſuis blanditiis perdunt. Quid igitur abſit, quominus Sirenes tuarum epiſtolarum voluptates, à quibus ego animi grauitate omiſſa totus Herculiani factus ſum? teſtis eſt Deus, non conſuetudine ſcribendi vice * alterius hac de re feci verba, vt argumentum haberem epiſtolarum, verùm ob litteras ab Vrſicino mihi redditas. Erant autem tres, media magnitudine nimium quendam animi affectum adferens inſtillauit mihi, & illa litterarum aſſentatione vſque adeo inferior ſum, vt me pudeat. fratrem Cyrum accipere à te oportet litteras de iis, quæ ſignificaſti propter comitem Pentapolitanum. & gratiam quidem habui voluntati ac ſtudio commendatoris, oblitus autem es quod philoſophari coner, & parui ducam omnem honorem, niſi ob philoſophiam eueniat. itaque

* *quod deſit ſcribendi materies. ſ.*

Σειρῆνας γὰρ αὐτὰς αἰνίττεται τὰς ἀπολαυστικὰς ἡδονάς, αἳ τοὺς εἴξαντας καὶ καταγοητευθέντας αὐτῶν τῇ προσόψει, μετὰ μικρὸν ἀπολλύουσι. τί οὖν ἀποδέουσιν εἶναι Σειρῆνες, αἱ τῶν σῶν ἐπιστολῶν ἡδοναί, ὑφ' ὧν ἐγὼ ὁ ἐμβριθὴς ἀφεὶς, ὅλος Ερκυλιανοῦ γέγονα. μάρτυς θεὸς, οὐ νόμῳ τοῦ γράφειν, ἀλλ' ἀδήλου τοὺς περὶ τούτου πεποίημαι λόγους, ἵν' ὑπόθεσιν ἔχω γραμμάτων, ἀλλὰ τὴν παρὰ Οὐρσικίνου δοθεισῶν ἐπιστολῶν· ἥσθην δὲ τρὶς· ἡ μέση κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι κομίσασα, καὶ γέγονα τῆς ἐν τοῖς γράμμασι κολακείας ἥττων τοσοῦτον, ὅσον αἰσχύνεσθαι. τὸν ἀδελφὸν Κῦρον ἔδει κομίσασθαι παρὰ σοῦ γράμματα περὶ ὧν ἐδήλωσας, διὰ τὸν ἐκ Πενταπόλεως κόμητα. καὶ χάριν μὲν ἔχω τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος· ἐπελάθου δὲ ὅτι φιλοσοφεῖν πειρώμεθα, καὶ μικρὸν ἡγούμεθα τιμὴν ἅπασαν, εἰ μὴ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γίνοιτο. δεόμεθα οὖν

διὰ τὸν θεὸν οὐδέν· οὔτε γὰρ ἀδικοῦμεν, οὔτε ἀδικούμεθα. τὸ δὲ τοιοῦτον, ἐκείνῳ μὲν ὑπὲρ ἡμῶν ἔπρεπε ποιεῖν, ἡμῖν δὲ αἰτεῖν, οὐ πρέπον. εἰ γὰρ ἔδει ζητεῖν ἐπιστολάς, αἰτεῖν ἔδει πρὸς ἐμὲ γενέσθαι. οὕτω γὰρ ἂν ἐπιμήθιω, οὐχ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς ἑτέρου. ἐῤῥωμένως εὐθυμῶν διαβιῴης, φιλοσοφίαν ἀδολώτατα μετιών. πᾶσα ὁμοῦ σε ἡ οἰκία, μάρτυς θεός, καὶ παῖδες, καὶ γέροντες, καὶ γυναῖκες, προσαγορεύουσιν. ἴσως δ' ἂν αὐτὸς καὶ φιλοφρονουμένας ταῖς γυναῖκας μισοίης. ἰδοὺ τί πεποίηκας· ἐν ὁδῷ με ὄντα ἀπρὶξ λαβόμενος κατέχεις. ἦσαν ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακεῖς, καὶ οὐ πάντα Ομηρος ψεύδεται, ὅτε καὶ αὐτὸς ἰύγγων πλήρεις ἐπιστολὰς ἐκπέμπεις ἀπ' Αἰγύπτου. Ελένη μὲν οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολύδαμνα πόρε Θῶνος παράκοιτις· σοὶ δέ τις τὸ ἀναερὸν δέδωκεν, ᾧ χρίσας ἔπεμψας τὴν ἐπιστολήν.

nullà re per Dei gratiam egero: neq; enim ipsi iniuria afficimus, aut afficimur. aliquid sanè tale illi pro nobis conueniebat facere, nobis vero petere, non erat consentaneum. Si enim flagitare oportebat epistolas, petere oportebat vt ad me mitterentur illæ, sic enim honoratus essem, non vt pro nobis ad alterum. Vehementer lætus viuas, philosophiam sincerè sequens. tota te simul familia, testis Deus, & pueri & senes, & mulieres salutant, fortassis ipse & mulieres beneuolentia te prosequentes oderis. vide quid feceris, qui iam in via me tenaciter prehendens, retines? erant igitur incantatores Ægyptij, neque Homerus omnino mentitur, cùm & ipse plenas incantamenti epistolas mittas ab Aegypto. Helenæ quidem malorum obliuionem inducens medicamentum Polydamna Thonis vxor præbuit; tibi autem quis dolores afferens dedit? quo vnctam epistolam misisti? Odyss. lib. 4.

Ioann. 147.

Arbitror te & ante votum bene agere, qui dimiſſis nobis hominibus verſantibus in miſeriæ prato, in tenebris, & inuolutis terrenis curis, ipſe ſupra eas te conſtituens, cum adhuc hic eſſes, ſeceſſiſti, & vitam beatam attigiſti, niſi amicus tuus Ganus narrando & nunciando nobis res tuas, exiſtimat oportere quid mentiri. maximè enim ſupprimere veritatem poteſt beneuolentia. Hic igitur Ganus vitam tibi ſolitariam tribuit, & occaſionem ingreſſus in vrbem dixit eſſe libros, & mentem ipſam tibi, quanta ad theologiam pertinet, & fuſco palliolo te veſtitum eſſe dixit. Nihil quidem minus eſſet, ſi & album eſſet. id enim, quod purum eſt & lumini ſimilius, in his quæ ſenſum mouent illuſtriſſimæ naturæ potius dicatum fuerit. ſed ſi nigrum laudaſti, quoniam æmulatione aliquorum qui ante fuerunt, feciſti, approbo id omne, quod Dei cauſa fit. Id

Ἰωάννῃ.

Οἴμαι σε καὶ περὶ εὐχῆς εὖ περιέπειν, ὅς γε ἀφεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἡμᾶς Ατυς ἐν λειμῶνι κατὰ σκότου ἠλάσκοντας, καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν, αὐτὸς παρὰ ταύτας στήσας σαυτὸν, ἀνεχώρησας ἐπὶ δεῦρο ὢν, καὶ μακαρίας ἥψω ζωῆς. Εἰ μὴ φίλος ὢν Γάιος ἐν τῷ λέγειν καὶ διαγγέλλειν τὰ σὰ πρὸς ἡμᾶς, οἴεται δεῖν τι καὶ ψεύδεσθαι. δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν. ἐστὶ οὖν ὁ Γάιος ἐπεφήμισέ σοι τὸν μονήρη βίον*, καὶ περιφράσιν τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσόδου βιβλία, καὶ τὸν νοῦν αὐτὸν ὅσος εἰς θεολογίαν συντείνει, καὶ φαιὸν τριβώνιον ἀμπέχεσθαί σε φησίν. οὐδὲν μὲν τὸ μέσον, εἰ καὶ λευκὸν τό. τῇ γοῦν φαιοτάτῃ φύσει, μᾶλλον ἀνακείμενον εἴη τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθαρὸν καὶ φωτοειδέστερον. εἰ δὲ καὶ τὸ μέλαν ἐπῄνεσας, ἐπὶ ζήλῳ τινῶν προλαβόντων ἐποίησας, ἐπαινῶ μὲν τὸ ἐπὶ τῷ θείῳ γινόμενον.

γρ. φιλόσοφον, καὶ

δ γὰρ οὐ χάριν τοῦ, δίδωσι κατορθοῦν τῷ ποιοῦντι, καὶ ἡ προαίρεσις ἔχει τὴν ἀρετήν. ἡμεῖς οἷον ἐσι συνηδόμεθα, χαρίζεσθαι τὸ τέλος, ὅσπερ ἡμεῖς πάλαι σὺν πόνῳ μόλις θυραγωγοῦμεν· σὺ δὲ ἡμῖν συνεύξαι, φθάσαι ποτὲ καὶ αὖθις, καὶ εὑρέσθαι τι κέρδος ἀπὸ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ μερίμνης, ἵνα μὴ τηνάλλως ὦμεν κατατετριφότες πρὸς τοῖς βιβλίοις τὸν βίον, ἐρρωμένως εὐδαιμονεῖν διαβιώσης θαυμάσιε.

γς. Ιωάννη.

Ὀλυμπίῳ*.

Ἀπελίπον τὴν τάξιν τῶν φόρων. τί γὰρ ἂν ποιῶ, οὐδενὸς Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐπῳκηκότων θέλοντος εἰς τὴν παρ᾽ ἡμᾶς θάλατταν ἐκπέμπειν ὁλκάδας. καὶ σὲ δὲ ἀφίημι τῆς συντάξεως. οὐδὲ γὰρ σύ ἐσθ᾽ εἰς ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ Κυρηναίων ἐπίνεια· λάθοι δ᾽ ἂν με τοῦτό ποτε καὶ γινόμενον. οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, οὐδ᾽ ἐλλιμενίζω συχνά· ἀλλ᾽ ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρη-

Id enim cuius * gratia aliquid fit, auctori tribuit vt rectè faciat, & penes voluntatem est virtus. Nos igitur tibi gratulamur, qui tam facile tibi repræsentaueris finem, cuius nos iampridem cum labore vix fores pulsamus. Sed tu nobis comprecare, vt & ipsi eò aliquando perueniamus, & consequamur quid commodi ex studio philosophico, vt ne frustra contriuerimus ætatem in libris. valde beatus viuas, admirande.

Olympio. 148.

Deserui munus tributorum. quid enim facere licebat, nullo Græcorum, qui Libyam incolunt, volente in vestrum mare remigia mittere? & te quidem libero tributo, neque enim Syris curæ est, ad Cyrenensium portus naues appellare: lateret autem etiamsi fieret aliquando. non enim vicinus sum mari, neque ad portum frequenter venio: sed mediterraneus sum, versus Austrum ventum

Nõ nisi tibi munera illa quæ quotannis mittere solebam.

Cyrenæorum vltimus, & vicini mihi ſunt, quales Vlyſſes in Ithaca clauum habens quærebat, iram Neptuni ex oraculo deprecans, viri qui neſciunt mare, neque ſalibus mixtum cibum comedunt. ſed ne fabulam exiſtimes quod ne ſale quidem tenus horum locorum homines vtantur mari. Neque tamen ob id putes comedere non ſalſas carnes & placentas: ſunt per ſacram Veſtam, ſunt mediterranei apud nos ſales, diſtantes minus verſus Auſtrum, quam verſus Septemtrionem mare. Eos Ammonis appellamus ſales. ſaxum autem friabile & nutrit & obtegit illos, quod cum ſuſtuleris tamquam ſquammam & operimentum, facilitas magna eſt & manibus & ligonibus fodiendi locum penitiſſimum. Quòd autem egeritur ſal eſt, adſpectu iucundus & guſtatu alia quadam voluptate. ſed vide ne ſophiſticas ineptias exiſtimes narratione vernaculum ſalem pertractare: minime enim iis ambitioſus inhæreſ-

Κυρηναίων ἔσχατος, καὶ γείτονες ἡμῖν εἰσίν, οἵους Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν Ἰθάκην τὸ πηδάλιον ἔχων ἐζήτει, μῆνιν Ποσειδῶνος ἐκ τοῦ χρησμοῦ παραιτούμενος, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. ἀλλὰ μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς, τὸ μηδὲ μέχρις ἁλῶν τοὺς δεῦρο κεχρῆσθαι θαλάττῃ, μήτε μὴν ἄλλα τα διὰ τοῦτο κατεσθίειν ἥδιον τὰ κρέα τε καὶ τὰ πέμματα. εἰσὶ νὴ τὴν ἱερὰν Ἑστίαν, εἰσὶν ἠπειρῶται παρ' ἡμῖν ἅλες, ἀπέχοντες πρὸς νότον ἔλαττον, ἢ πρὸς ἀπαρκτίαν ἡ θάλαττα. τούτους Ἄμμωνος καλοῦμεν τοὺς ἅλας. πέτρα δὲ αὐτοὺς ψαφαρὰ καὶ τρέφει καὶ κρύπτει, ἣν ὅταν ἀφέλης ἐπιβεβλημένην ὥσπερ ἐφηλκίδα, ῥαστώνη πολλὴ καὶ χερσὶ καὶ σκαλίσιν ἀρθῆναι τὸ βάθος· τὸ δὲ ἀναχωννύμενον, ἅλες εἰσίν, ἰδεῖν τε ἡδεῖς καὶ γεύσασθαι τὴν ἄλλην ἰδίαν. ἀλλ' ὅπως μὴ σοφιστικὴν ἀπειροκαλίαν οἰηθῇς τὸ ἐπεξελθεῖν τῷ ἐπιχωρείων ἁλῶν τῷ διηγήματι. ἥκιστα γὰρ τοῖς ἀγοραίοις ἡμῖν

παρεσιζάνει τὸ φιλότιμον πάθος· ἀλλὰ σὺ γὰρ ἀπαιτεῖς ἕκαστα παρ' ἡμῶν, τὰ περὶ λίμνην εἰδέναι. ἀνέχου τοίνυν ἀδολεσχούσης ἐπιστολῆς, ἵνα καὶ τῆς ἀκαίρου πολυπραγμοσύνης δῷς δίκην. ἅμα δὲ τὸ χαλεπὸν εἰς πίστιν τὸ ἑκάστοις ἀπόξενον. οὐ φαῦλον οὖν ἔργον Σύρον ἀναπεῖσαι περὶ χερσαίων ᾠδῶν, ἐπεὶ καὶ δέδοικα πράγματα ἔχω, περὶ νεῶν καὶ θαλάττης ἀνακρινόμενος. οἶσθα γὰρ ὡς ἐγὼ καὶ φιλοσοφῶν ποτὲ ἅμα ὑμῖν, ἐθεασάμην τὸ χρῆμα τοῦτο τὴν θάλασσαν, καὶ πρὸς Φάρῳ, καὶ πρὸς Κανώβῳ, τὴν μεγάλην λίμνην τὴν

γρ. ἁλμυράν. λαμυράν*. καὶ εἵλκετο ναῦς, καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὕτη, κάμπαις ἐκείνη. ἐγελᾶτε γοῦν εἰκάσαντος αὐτὴν ἐμοῦ ζώῳ πολύποδι. οἱ δὲ, διάκεινται τὰς γνώμας, ὥσπερ ἡμεῖς, ὅταν ὑπὲρ τῆς ἐπέκεινα Θούλης ἀκούωμεν, ἥ τίς ποτέ ἐστιν ἡ Θούλη, διδοῦσα τοῖς διαβᾶσιν αὐτὴν

γρ. ἀνέγκλητα. ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα* ψεύδεσθαι. ἀλλ' οὗτοί γε κἂν παρεσίωνται ποτε τὰ περὶ τῶν

cit affectus, qui rustica diæta vtuntur: sed enim tu singulas res nostras à nobis scire desideras, sustine itaque loquacem & garrulam epistolam, vt & intempestiuæ curiositatis pœnas Dei. Ceterum verò & difficile creditur, quod cuique est peregrinum & insolens. res igitur facilis est Syro persuadere de terrestribus salibus, quandoquidem & hîc negotia habeo, de nauibus, & velis & mari interrogatus. scis enim cum & ego philosophiæ alquando vobiscum operam darem, me vidisse rem istam nempe mare, & ad Pharum & Canobum magnæ vastitatis lacum. & trahebatur nauis, & hæc vento secundo prouehebatur, altera remis: ridebatis itaque me eam comparante cum animali multos habenti pedes. Hi autem ita animo affecti sunt, vt nos, cum de his, quæ sunt vltra Thulem, quæcumque tandem sit illa Thule, quæ concedit eis qui eam transierunt impune ac sine reprehensione mentiri. sed isti si admittant aliquando ea, quæ de naui-

bus narro; aut videantur illud ridere, vehementer increduli ſunt quod & mare homines nutrire poſſit: illud enim ſolam habere terram matrem priuilegij ac muneris cenſent. Ego verò illis renuentibus ea quæ de piſcibus, ſumens & illidens ſaxo alicui ſeriam fictilem, oſtendi ſalſamenta ab Aegypto allata. at hi anguium improborum dixerunt eſſe corpora, & proſilientes fugiebant, ſpinas formidantes, vt non leniores veneno quod inter dentes ſit. Et dixit quis natu maximus & in opinione mentis maximè compos, vix de aqua ſalſa credere, boni aliquid & eſculenti illic nutriri, fontanis & bonis, & potui idoneis laticibus ranas & hirundines procreantibus, quas ne inſanus quidem guſtauerit. Et veriſimilia quidem hæc ignorantibus. Non eos inſiliens maris fluctus noctu excitat, ſed equorum hinnitus, & vociferans grex caprarum & ouium balatus, & tauri mugitus: primo autem

νεῶν, ἢ δόξωσιν ἐκεῖνο γελᾶν, ἀνακεράτως
ἀπιστοῦσιν, ὅτι δύναται τρέφειν ἀνθρώπους
καὶ θάλαττα. τοῦτο γὰρ μόνην ἔχειν ἀξιοῦσι
τὴν μητέρα γῆν τὸ πρεσβεῖον. ἐγὼ δέ πο-
τε αὖθις ἀναιδοῦσι πρὸς τὰ περὶ τῶν ἰχ-
θύων, ἀναλαβὼν καὶ περισφράξας πέτρᾳ
τινὶ κέραμον, ἔδειξα τῶν ἀπ' Αἰγύπτου ταρ-
ίχη συχνά· οἱ δέ, ὄφεων πονηρῶν ἔφασαν
εἶναι σώματα· καὶ ἀναθορόντες ἔφευγον, τὰς
ἀκάνθας ὑποπτεύοντες, ὡς οὐδὲν ἠπιωτέ-
ρας τοῦ διὰ τῶν ὀδόντων φαρμάκου· καὶ
ἔφη τις ὁ γεραίτατος, καὶ ἐν τῇ δόξῃ φρε-
νῶν ἐπηβολώτατος, χολῇ γοῦν περὶ ὕδατος
ἁλυκοῦ πιστεύουσι, καλόν τι * αὐτόθι τρέφε- γρ. ἐν-
σθαι καὶ ἐδώδιμον, τῶν πηγαίων, τῶν ἀγαθῶν καὶ ταῦθα
ποτίμων ναμάτων, βατράχοις καὶ βδέλ-
λαις θυνώντων, ὧν οὐδ' ἂν ὁ μαινόμε-
νος γεύσαιτο· καὶ εἰκότα γε ἀγνοοῦσιν. Οὐ
γὰρ σφᾶς ἐκ νυκτὸς ἐγείρει κῦμ' ἐπιθρῴ- "
σκον πελάγους· ἀλλ' ἵππων χρεμετισμοί, "
καὶ μηκάζον αἰπόλιον, καὶ προβατίων
βληχή, καὶ ταύρου μύκημα· περότης δὲ

ἀκτῖνος ἐπιβαλούσης, τὴν μελίτταν ὁ βόμβος, εἰς ἡδονῆς λόγον ἐνδέχεται ἀναχωρεῖν μουσικῇ. μήτοι σοὶ δοκοῦμεν ἐκδιηκεῖσθαι τὰς Ἀρχεμάχου*, τοιοῦτον οἰκοῦντες ἀγρὸν, πόῤῥω πόλεως, καὶ ὁδῶν, καὶ ἐμπορείας, καὶ τρόπων ποικίλων; ἡμῖν γὰρ ἔστι σχολὴ μὲν φιλοσοφεῖν, ἀσχολία δὲ κακουργεῖν. σύνοδοι δὲ πᾶσαι πᾶσιν ἐπιεικεῖς, χρωμένων ἀλλήλοις ἐπὶ γεωργίαν, ἐπὶ ποίμνας, ἐπὶ ποιμένας, ἐπὶ θήραν ὧν ἡ γῆ φέρει παντοδαπήν. οὐδὲ γὰρ νόμος ἡμῖν, οὔτ' αὖθις, οὔθ' ἵπποις, ἀνδρωτὶ σῖτον αἱρεῖσθαι· ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀμφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν, ἃ καὶ τῷ Νέστορι κίρνησιν Ἑκαμήδη· μετὰ τὸν κόπον ἰσχυρὸν ὁ κυκεὼν, τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα. καὶ μὴν ἔστιν ἡμῖν καὶ πύρινα πέμματα, καὶ τρωκτὰ ἀκροδρύων, τὰ μὲν, ἥμερα· τὰ δ', ἄγρια, πάντα ἐγχώρια, γῆς ἀρίστης χυμοὶ, καὶ κηρία μελιττῶν, καὶ γάλα ἐξ αἰγῶν. οὐ γὰρ νομίζομεν βοῦς ἀμέλγειν. ποιεῖ δὲ οὐκ ἐλάττω τὴν ἀφθονίαν ἐν ταῖς τραπέζαις,

Γρ. Ἀγχεμάχου,

ſolis radio * adiecto, apium ſuſurrus, ad voluptatis rationem nulli cedens Muſicæ. Nónne tibi videmur Anchemachi deſcriptiones explicare, talem incolentes agrum, procul ab vrbe, viis & mercatura, & moribus variis? mihi enim eſt otium philoſophandi, non eſt autem ad male agendum. Cœtus autem omnes omnibus ſunt ſodalitij, cum vtamur alij aliis ad agricultura̅, ad greges, ad paſtores, ad venationem earum ferarum, quas terra fert, omnigenam. Neque enim conſuetudo nobis, neque ipſis, neque equis cibum ſine ſudore ſumere, prandemus aute̅ polentam iucundiſſimam eſu, & ſuauiſſimuam potu, quam & Neſtori miſcet Ecademe: poſt vehementem laborem cinnus æſtiui temporis remedium. & ſanè ſunt etiam nobis triticea panificia, & edulia baccarum, partim quidem manſueta, partim verò ſilueſtria, omnia vernacula, optimæ terræ ſucci, & faui apium & lac caprarum, non enim ſolemus vaccas mulgere. efficit verò non minorem copiam in menſis venatio,

** Simul atque in terram ſolis radij feruntur.*

quæ & equis & canibus fit, quam nescio cur Homerus non appellarit homines ornantem, neque illustres dixerit viros in ea fieri: forum autem laude tali honorarit, quod homines impudentes & improbissimos reddit, & nihil habet sani: sed maleficos & maleficiendi peritos, ob quos & nos ridemus, cùm aliquando nobis contubernales sunt: horrent enim ad carnes ferinas, quæ in focis nostris sunt, & quid dico carnes ferinas? venenum celerius quam quidquam eorum, quæ apud nos sunt, gustarent. quærunt autem vinum tenuissimum, mel verò crassissimum, & oleũ quidem leuissimum, sed triticum grauissimum, & patrias ipsorum* laudant Cyprum & Hymettum aliquem, & Phœnicem & Barbaram terram: regio autem nostra, etsi in singulis ab vnaquaque vincitur, quæ fert quod præstantissimum est, ceteris vnamquamque vincit. & hoc est ex secundis primas habere, quod & Peleus & Themistocles adepti in omnibus, omnium præstantissimi à Græcis

* *vini, mellis, olei.*

καὶ ἡ διὰ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἵππων θήρα, ἣν οὐκ οἶδα πῶς οὐ προσεῖπεν Ὅμηρος κυδιάνειραν, οὐδὲ ἀριπρεπέας ἔφη τοὺς ἄνδρας ἐν αὐτῇ γίγνεσθαι· τὴν δὲ ἀγορὰν ἐγκωμίῳ τετίμηκεν, αἰθερόπτια περιεχομένην ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα, καὶ οὐδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοίδορα, καὶ κακόρραφα εἰδότα· ἐφ' οἷς καὶ γελῶμεν ἡμεῖς, ὅταν ποτὲ ἡμῖν ὁμόρροφα γένηται. Φείττουσι γάρ τοι πρὸς τὰ ἐκ τῶν καμίνων χρέα τὰ θήρεια· καὶ τί λέγω τὰ θήρεια· φαρμάκου γ' ἂν θᾶττον, ἢ τοῦ τῶν παρ' ἡμῖν γεύσαιντο. ζητοῦσι δὲ οἶνον μὲν τὸν λεπτότατον, μέλι δὲ τὸ παχύτατον· καὶ ἔλαιον μὲν τὸ κουφότατον, πυρὸν δὲ τὸν βαρύτατον· καὶ πατρίδας αὐτῶν ὑμνοῦσι, Κύπρον καὶ Ὑμηττόν τινα, καὶ Φοινίκην, καὶ βάρβαρον· ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται, τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ. καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, ὃ καὶ Πηλεὺς καὶ Θεμιστοκλῆς εὑράμενοι, πάντα πάντων ἄριστοι τοῖς Ἕλλησιν

ἐκηρύχθησαν. εἰ δὲ δὴ καὶ δοίημεν τὸ δεῦ-
ρο μὲν χεῖρον εἶναι πρὸς τὸ Ὑμήττειον, ἀλ-
λὰ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον παρόντος, οὐδὲν δεῖν
τοῦ ξένου χυμοῦ· ἔλαιον μέντοι σαφῶς τὸ
ἡμεδαπὸν ἄριστον, ἢν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφ-
θορότες τὴν δίαιταν. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ αὐτὸ
ζυγοστατοῦσι, ῥοπῇ τὴν ἀρετὴν ἐξετάζον-
τες, καὶ τὸ μειαγωγοῦν, ἐν πλεονεκτήμα-
τος μοίρᾳ λογίζονται· ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύον-
ται μὲν ἐπὶ τοὔλαιον τάλαντα· φαμὲν δὲ
εἴπερ αὐτὸ δέοι ποιεῖν, φύσιν εἶναι τὸ πλέον
ἕλκειν ἡμῶν. ἀμέλει τὸ θαυμαστὸν αὐτοῖς
καὶ ὤνιον ἔλαιον, ἐν ταῖς θρυαλλίσιν, ὑπ'
οὐδενείας ἀσθενεῖ θρέψαι φλόγα· τὸ δὲ
αὐτόχθον, ὑπὸ γλυναιότητος πυρκαϊὰν ὅλην
ἀνίστησι, καὶ ἐπειδὰν λύχνου δέοι, χειρο-
ποίητον ἡμέραν ποιεῖ. ἀγαθὸν δὲ λιπῆναι
μάζαν· ἀγαθὸν δὲ σωμασκοῦσι τρέψαι νεῦ-
ρα. ἡμῖν δὲ καὶ τὸ μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώ-
Γρ. Ἀγχεμαχηταῖς ριον ὡς οὐδὲν ἄλλο, καὶ ἔστιν * Ἀγχεμαχηταῖς
λύειόν τι ποιμενικὸν λιτὸν καὶ αὐτόσκευον,
εὔφημόν τε καὶ ἄρρεν ἐπιεικῶς, οὐκ ἀνάξιον

prædicati ſunt. Et licet & demus noſtrum mel, ſi cum Hymettio comparetur, deterius eſſe; tamen tale eſt, vt eo præſente, nihil opus ſit peregrino ſucco: oleum verò noſtrum plane optimum, niſi homines deprauata viuendi ratione iudicent. Ipſi enim oleum appendunt, momento virtutem explorantes, & quod minus pendet in præſtantiæ conditione numerant: nobis verò ad oleum ponderandum libræ non cuduntur; dicimus enim ſi id faciendum ſit, natura quod plus pendet, præferri. Denique admirandum & ipſis venale eſt oleum in ſcupis, quod quia nihil eſt, non poteſt nutrire flammam. at vernaculum, ex præſtantia integrum excitat incendium, & cum lucerna opus eſt, manu factum diem efficit. præſtans verò eſt ad vngendam mazam, & bonum corpus exercentibus, ad fricandos neruos. Nobis autem & Muſica vſitata eſt ſi quid aliud. éſtque Anchemachetis lyrula quædam paſtoralis, ſimplex & rudis & virilis eximiè, non indigna,

quæ Platonicæ ciuitatis pueros educet: nam hæc non ſupputat, neque virtus eius ſita eſt in eo, vt intendatur ſpecie harmoniæ; ſimplicitate chordarum conſentiunt qui accinunt.? non enim aggregantur delicata argumenta, ſed nobis eſt pulchra quædam cantio, laus arietis maſculi, & mutilæ caudæ canis laudatur, quia vt arbitror, dignus eſt, hyænas non timens, & allatrans lupos: & venator vel maximè cantio fit largitionibus pacem faciens, & nos magna carnium copia paſcens. & quæ gemellos parit ouis non indigna habetur lyra, quòd plures annis fœtus nutriat. & ficum frequenter & vitem intendentes lyræ pſallimus. nulla autem res tantum celebratur quantum vota quædam, ad hęc canticum, & petitiones bonorum hominibus, plantis, & pecoribus. hæc & talia apud nos tempeſtiua & priſca, & pauperum bona. Rex verò & regis amici, & ſaltatio dæmonis, qualia ſanè conuenientes audimus, quæ-

τοὺς ἐν τῇ Πλάτωνος πόλει παῖδας ἐκτρέφειν. ὡς οὐ λογίζεται τοῦτο, οὐδὲ ἀρετὴν ἔχει παμφανῶς ἡρμόσθαι· ταῖς δὲ ἁπλαῖς τῶν χορδῶν, συμβαίνουσιν οἱ προσᾴδοντες. οὐ γὰρ ἐπιτίθενται τρυφώσαις ὑποθέσεσιν, ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν καλόν τι χρῆμα ᾠδῆς, ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείουρος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, ὅτι οἶμαι δίκαιός ἐστι τὰς ὕαινας οὐκ ὀρρωδῶν, καὶ λαρυγγίζων τοὺς λύκους· καὶ ὁ κυνηγέτης οὐχ ἥκιστα ᾠδὴ γίγνεται, ταῖς κατανομαῖς εἰρήνην ποιῶν, καὶ εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν· ἥ, τε διδυμοτόκος οἶς, οὐκ ἀπαξιοῦται τῆς λύρας, ὅτι πλείω τῶν ἐτῶν ἐκτρέφει τὰ ἔγγονα· τὴν δὲ χελιδόνα θαμὰ καὶ τὴν ἄμπελον ἐντείναντες ψαλλόμεθα. οὐδὲν δὲ ὅσον εὐχαί τινες, ἔτι τε ᾆσμα, καὶ αἰτήσεις ἀγαθῶν ἀνθρώποις, καὶ φυτοῖς, καὶ βοσίν. ταῦτά τοι καὶ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν ὥραια καὶ ἀρχαῖα καὶ πενήτων ἀγαθά. βασιλεὺς δὲ καὶ βασιλέως φίλοι, καὶ δαίμονος ὄρχησις, οἷα δὴ συνιόντες ἀκούομεν,

ὀνόματά τινα καθάπερ αἱ φλόγες ἐπὶ μέγα τῆς δόξης ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα. ταῦτα δεῦρο ἐπιεικῶς σιγᾶται, καὶ σχολὴ ταῖς ἀκοαῖς τοιούτων ἀκροαμάτων· ἐπεὶ καὶ βασιλεὺς, ὅτι μὲν ζῇ τε ἀεὶ, τοῦτ' ἴσως ἐπίστανται σαφῶς. ὑπομιμνησκόμεθα γὰρ ἅπαξ κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν ἐκλεγόντων τοὺς φόρους. ὅστις δὲ ἐστὶν, οὐ μάλα ἔτι τοῦτο σαφῶς. ἀλλ' εἰσί τινες ἐν ἡμῖν, οἳ μέχρι καὶ νῦν Ἀγαμέμνονα κρατεῖν ἥγηνται τὸν ἐπὶ Τροίαν, τὸν μάλα καλόν τε καὶ ἀγαθόν. τοῦτο γὰρ παιδόθεν ἡμῖν ὡς βασιλικὸν παραδέδοται τοὔνομα· καὶ Ὀδυσσέα τινὰ φίλον αὐτοῦ ὀνομάζουσιν οἱ χρηστοὶ βουκόλοι, φαλακρὸν μὲν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δεινὸν ὁμιλῆσαι πράγμασι, καὶ πόρον ἐν ἀμηχάνοις εὑρεῖν. ἀμέλει γελῶσιν, ὅταν περὶ αὐτοῦ λέγωσιν, ἡγούμενοι πέρυσιν ἐκτετυφλῶσθαι τὸν Κύκλωπα· καὶ ὡς εἵλκετο μὲν ὑπὸ τῷ κριῷ τὸ γερόντιον· τὸ δὲ κάθαρμα τὴν θύραν ἐτήρει, καὶ οὐραγεῖν ᾤετο τὸν ἡγεμόνα τῆς ποίμνης,

οὐκ

quædam ſunt nomina quæ tanquam flammæ ad magnam gloriam accenduntur & extinguuntur. Hæc prorſus hic ſilentur, & auribus eſt ad tales auditiones otium. Quòd quidem & Rex ſemper viuat, illud fortaſſe planè norunt (ab his enim qui tributa colligunt quotannis admonemur) quis autem iſte ſit, non admodum iſtud certò ſciunt. Sed quidam ſunt inter nos, qui ad hanc vſque diem Agamemnonem Atréi filium regno potiri exiſtimarunt, qui ad Troiam pulcherrimum illum & fortiſſimum exercitum duxit. Nomen iſtud vt regium à pueris nobis eſt traditum, & Vlyſſem aliquem amicum eius boni bubulci nominant; hominem quidem caluum, ſed qui in rebus verſari ſciat & qui exitum aliquem in rebus prope deſperatis reperire poſſit. denique rident, cum aliquid de eo narrant, putantes anno ſuperiore excęcatum eſſe Cyclopem & quemadmodum ſub ariete ſenex trahatur: ſceleratus autē ianuam ſeruet & putet eum greges agmen cogere,

non grauatum onere, indolescentem verò ipsius calamitate. Paullulum per epistolam nobiscum animo fuisti. spectasti rus: vistdii vitæ simplicitatẽ, talem dices, qualis fuit tempore Noë, priusquam in seruitute iustitia esset.

Eidem. 149.

Nobis semper etiam absens, præsens memoriæ obuersarjs. etenim, frater omnibus nominibus admirande, ne si valde quidem cupiamus, dulcissimi animi tui, integerrimorúmque morum possimus obliuisci. nam nihil queat esse apud nos tui recordatione sancrosanctius, quàm rursus venerãdum tuum caput amplecti: quod vtinam aliquando concedat Deus, & te videamus, & audiamus tuum iucũdissimum sermonum tuorum sonum. Delectasti autem nos & iis rebus quas ad nos misisti. omnia enim accepimus, vtinam sanè aliquando veniat & congressionis tempus, & istud à Deo obtineam.

οὐκ ἀχθόμενον τῷ φορτίῳ, τῇ δὲ αὐτοῦ συμφορᾷ συναχθόμενον. ἐγίνου βραχύ τι διὰ τῆς ἐπιστολῆς μετ' ἐμοῦ τῇ γνώμῃ· τεθέασαι τὸν ἀγρόν. εἶδες ἁπλοῦν πολίτευμα· τὸν ἐπὶ Νῶε βίον ἐρᾷς, πρὶν γενέσθαι τὴν δίκην ἐν δουλείᾳ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν, ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. καὶ γὰρ οὐδὲ ἂν εἰ πάνυ βουληθείημεν, ἐπιλαθέσθαι δυνάμεθα τῆς γλυκυτάτης σοῦ ψυχῆς καὶ τῶν ἀδολωτάτων ἠθῶν, ἀδελφὲ διὰ πάντα θαυμάσιε· ὡς οὐδὲν ἂν ἐν ἡμῖν γένοιτο τῆς περὶ σὲ μνήμης ἱερώτερον, ἢ τὸ πάλιν περιπτύξασθαι τὴν σεβασμίαν σοῦ κεφαλὴν· ὃ δοίη ποτὲ θεὸς, καὶ ἴδοιμέν σε, καὶ ἀκούσαιμέν σου τῆς ἡδίστης τῶν λόγων ἠχοῦς· ὅσας δὲ ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπέστειλας· ἅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. ἔλθοι δή ποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ θεοῦ.

Πυλαιμένει.

Οὐδὲ τὴν σὴν Ἡράκλειαν ἀνήκοον οἶμαι γεγονέναι τοῦ παρ' ἡμῖν φιλοσοφήσαντος Ἀλεξάνδρου, ἀνδρὸς ἁπανταχοῦ διαβαίτος μετὰ δόξης· κωφὸς ἀνήρ, ὃς Ἡρακλῆ στόμα μὴ περιβάλλῃ· τούτου παῖς, ἐμὸς ἀνεψιός, ἐπιδώσει σοὶ τὴν ἐπιστολήν, τὸν πατρῷον ζῆλον ὑπερεσελθὼν, οὐ διὰ τῆς στολῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς γνώμης. στέλλεται οὖν ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, τὸν Ἡράκλειον τρόπον ἐκκαθαίρων αὐτὴν τὴν πατρίδα. θεοῦ δὲ ἔδει δήπου καὶ Ἡρακλέους· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἰόλεω συμμάχου καὶ παραστάτου. οὐκοῦν τὸν μὲν θεὸν ἑαυτῷ ποιεῖται δι' ὄντα τρόπον, τὸ περιφανὲς βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ· τὴν δὲ σὴν φιλίαν, ἀντὶ τῆς Ἰόλεω μνηστευόμεθα ἡμεῖς αὐτῷ διὰ τῆς ἐπιστολῆς. συνέσῃ δὲ τοσαῦτα αὐτῷ, ὅσα ἡμῖν· κἂν χρήσῃ τῇ φιλίᾳ τοῦ νεανίσκου, πάντως ἐρεῖς οὐ φαῦλον ἐπαινέτην ἐμέ.

Pylæmeni. 150.

Neque arbitror patriam tuam Heracleam non audiuisse Alexandrum, qui apud nos philosophatus est, virum qui quocunque cum gloria peruasit. Vir mutus qui non os Herculi accommodauerit. Eius puer, meus cognatus reddet tibi epistolam, qui subiit & ingressus est institutum paternum non amictu & pallio, sed animo & voluntate. mittitur igitur in improbos viros more Herculis, his expurgans patriam. Dei autem auxilio nimirum & Hercule opus erat. verumtamen etiam Iolao socio & adiutore. Igitur Deum suum faciet, quantum fieri potest, & vitæ integritate & animi pietate. tuam autem amicitiã pro Iolai conciliamus ei per epistolam: versaberis autem tantum cum ipso, quantum nobiscum. Et si vtaris amicitia iuuenis, dices me non improbum laudatorem.

Eidem. 151.

Vtrum mihi permanebis philosophus? an ille quem reliqui, Pylæmenes, recens animus perfectus & absolutus, semen diuinum? timeo tempus, quod ab ortu fluxit. multo magis formido consuetudinem fori, quódque implicatus sis multis fortunis & actionibus, ne contami-
Mens fanũ. net sanctissimum templum, sacram tuam mentem, quam ego cum paucis dignissimum Dei receptaculum existimo. & verò scio me aliquando tecum celebrare philosophiæ sacra in votis habuisse. sed quoniam potior fuit amor patriæ, optaui vbicumque terrarum esses, vt pro viribus philosophiam coleres. Quocirca saluto dilectum caput, & sæpius saluto dilectum caput, & tacens, & dicens, & scribens, & non scribens.

Τῷ αὐτῷ.

Ἆρα μοι μένεις φιλόσοφος; ἆρα ἐκεῖνος ὃν ἀπολέλοιπα, Πυλαιμένης, ἡ νεοτελὴς ψυχὴ, ὦ σπέρμα τὸ θεῖον; φοβοῦμαι τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ γενέσεως. πλεῖον φοβοῦμαι τὴν ὁμιλίαν τῆς ἀγορᾶς, ὃ ἐγκυλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι, μὴ μολύνῃ τὸν ἁγιώτατον νεὼν, τὸν νοῦν σου τὸν ἱερὸν, ὃν ἐγὼ μετ' ὀλίγων ἀξιώτατον ἡγοῦμαι δοχέα θεοῦ. καὶ οἶδα μέν τοι σκιωργιάσαι ἐπὶ τὰ φιλοσοφίας, εὐχὴν ποτε ποιησάμενος. ἐπεὶ δὴ σοῦ κρείττων ὁ τῆς πατρίδος ἔρως ἐγένετο, ηὐξάμην ὅπου ποτὲ γῆς εἴης, φιλοσοφίαν ἐργάζεσθαί σε κατὰ δύναμιν. τοιγαροῦν ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλὴν, καὶ πάνυ πολλάκις ἀσπάζομαι τὴν φίλην κεφαλὴν, καὶ σιγῶν, καὶ λέγων, καὶ γράφων, καὶ μὴ γράφων.

Τῷ αὐτῷ.

Οἵου με περιεπλύσατο Πυλαιμένης, αὐτὴν τὴν ψυχὴν, αὐτῇ τῇ ψυχῇ. ἀπορῶ λόγων οἷς ἐκχέοιτο ὅσον ἐστὶ τῆς γνώμης μου τὸ βουλόμενον· μᾶλλον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μου τὸ πάθος, ὅ,τι ποτέ ἐστι τὸ περὶ σέ μου τῆς ψυχῆς ἐξευρίσκω. ἐγένετο δέ τις ἀνὴρ δεινὸς τὰ ἐρωτικὰ, Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος Ἀθηναῖος, ὑπέρ γε ὕβριν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, ὃ δὴ καὶ ὅ,τι αὐτοῦ γενέσθαι περὶ τὰ παιδικὰ βούλεται· καὶ τοῦτο παρ' ἐμοῦ τοίνυν ἐξευρηκώς τε ἔστω, καὶ εἰρηκώς. βούλοιτ' ἂν οὕτω, φησὶ, Ἡφαίστου τέχνῃ συντακῆναί τε καὶ συμφυῆναι, καὶ ἓν ἄμφω γενέσθαι.

Τῷ αὐτῷ.

Δὶ ἔτους ἡμῖν ἀφῖκται παρὰ σοῦ γράμματα, ὥσπερ τὴν ὥραν καὶ τοῦτο φερούσων. ἐμοὶ μὲν οὕτω ἴσως καρπὸς ἡδίων ἐστὶν, ἢ ὃν ἐκτρέφουσι μηνῶν κύκλοι, καὶ γεωργοί.

Eidem. 152.

Exiſtimato me amplecti Pylæmenem, ipſum animum ipſo animo. deficiunt verba quib. exprimatur animi mei voluntas, imò verò ne ipſe quidẽ meus affectus quid tandem ſit erga te animi mei, inuenio. fuit verò vir aliquis amandi peritus, Plato Athenienſis Ariſtonis filius, promptus ad inueniendum, facilis ad amatoris naturam exprimendam, & vero quod ſibi in amoribus accidere cupit: per me igitur inuenerit & dixerit. Vellet igitur, vt ait, Vulcani arte colliquari & conflari, & vnum ambos fieri.

Eidem. 153.

Annuæ ad nos veniunt à te literæ, tanquam anni temporibus hoc ferẽtibus. At mihi quidem fortean fructus iſte iucundior eo, quem enutriunt mẽſium circuitus, & agricolæ.

tu autem non æquum facis, nos lætitia, quam ex iis excipimus, orbans. itaque muta mẽtem, & facito nobis hoc saltem anno felicem epistolarum prouentum.

Philosophiæ. 154.

librum aduersus detractores suos scripserat Synesius.

Hoc anno duos libros edidi, vnum, quidem à Deo impulsus, alterum verò à maledicentia hominum. Etenim eorum nonnulli qui in candidis, & fuscis sunt palliis, dixerunt me in philosophiam iniurium esse, qui elegantiæ in dictionibus & numeris peritus essem, & de Homero quid depromere vellem, & de figuris eloquẽtiæ; quod nimirum philosophum oporteat eloquentiæ osorem esse, & solas res diuinas inuestigare, & isti quidem facti contemplatores eius, quod sub intelligentiam cadit: me autem nefas est, quia aliquid ex vita otii ad purgandã linguã, & vt ingeniũ iucũdius sit, tribuo. impellebat

σὺ δὲ οὐκ ἂν εἰκότα ποιοίης, τῆς ἐπὶ ἡμᾶς εὐφροσύνης ἀποστερῶν. ἀλλὰ μετάθου τὴν γνώμην, καὶ ποίησον ἡμῖν ὃ χρεὼν τῆτες διετηρείαν ἐπιστολῶν.

Τῇ φιλοσόφῳ.

Τῆτες ἐξήνεγκα δύο βιβλία, τὸ μὲν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κινηθείς· τὸ δὲ, ὑπὸ λοιδορίας ἀνθρώπων. καὶ γὰρ τὴν ἐν λευκοῖς ἔνιοι τρίβωσι καὶ τὴν ἐν φαιοῖς, ἔφασάν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν, ἐπαΐοντα κάλλους ἐν λέξεσι, καὶ ῥυθμοῦ, καὶ περὶ Ὁμήρου τί λέγειν ἀξιοῦντα, καὶ τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις σχημάτων, ὡς δὴ τὸν φιλόσοφον μισόλογον εἶναι προσήκειν, καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. καὶ αὐτοὶ μὲν θεωροὶ τοῦ νοητοῦ γεγονότες. ἐμὲ δὲ οὐ θέμις, διότι νέμω τινὰ σχολὴν ἐκ τοῦ βίου, τοῦ καὶ τὴν γλῶτταν καθήρασθαι, καὶ τὴν γνώμην ἡδίω γενέσθαι· ἐνῆγε

δὲ αὖθις εἰς τὸ καταδικάσαι μου πρὸς μόνην παιδείαν ἐπιτήδειον εἶναι, τὸ δὲ κυνηγετικὰς ἐκ τῆς οἰκίας οὐκ οἶδ' ὅπως διαρρυείσας, σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ἐνίων, οἷς ἑλληνισμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελε, καί τινα τῶν ἐκ ποιητικῆς ἐπιμελῶς ἔχοντα, καὶ παρακεκινδυνευμένα τι τῆς ἀρχαίας χειρὸς, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων λέγειν εἰώθαμεν. ἀλλ' ἐκείνων οἱ μὲν, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους, προχειρότατοι πάντων εἰσὶ περὶ τοῦ θεοῦ διαλέγεσθαι· οἷς ἂν ἐντύχῃς, εὐθὺς ἀκούσῃ τινὰ περὶ τῶν ἀσυλλογίστων συλλογισμῶν, καὶ μὴ δεομένων ἐπαντλοῦσι τῶν λόγων, ἰδίᾳ τι δοκῶ μοι διαφέρειν αὐτοῖς. ἀπὸ γὰρ τούτων ἐν ταῖς πόλεσιν οἱ δημοδιδάσκαλοι γίνονται, ὃ ταὐτόν ἐστι καὶ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ᾧ οὗτοί γε δεῖν οἴονται χρῆσθαι. ἐπιγινώσκεις οἶμαι τὸ φῦλον τοῦτο τὸ ῥᾴδιον, ὃ διαβάλλεται γυναικείαν ὑπόθεσιν· οὗτοί με μαθητὴν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι, καί φασιν ἀποφαίνειν ἐντὸς ὀλίγου τὰ περὶ θεοῦ πολυτλημέστατον, ἡμέρας ἑξῆς καὶ νύκτας ἀγρυπνεῖν δυνάμενον· ἄπειροι δὲ οἱ κάλλιον

autem eos ad me contemnendum, quod accommodatus essem ad solum lusum, quod libri de venatione, nescio quomodo è domo elapsi, ab adolescentibus nonnullis eximiè colerentur, quibus græcus sermo & elegantia, curæ erat, & diligenter elaborata quædam ex arte poëtica, & ostēdentia aliquid antiquæ manus, quod in statuis soliti sumus dicere. Verum illorum alteri, inscitia duce audaciæ, promptissimi omnium ad disputandum de Deo sunt: in quos si incidas, statim audies quædam de ratiocinationibus male cōcludentibus, & cum homines non postulant disputationes fundităt, quod, vt arbitror, ipsis priuatim est vtile. Ex his enim publicè in ciuitatibus doctores fiunt, quod idē est & cornu Amaltheæ, quo isti oportere se solos vti existimant. agnoscis, arbitror, istud genus facile ac leue, quod nobile institutum reprehendit. Isti vt discipulus eorum sum, postulant, & aiunt se breui audacissimum ad dicendū de Deo, continuas dies ac noctes reddere. alij vero qui elegan-

tius vestiti, multo sunt his infeliciores sophistæ, & optarent quidem iisdem nominibus spectati ac celebres esse, verùm felicitate quadam consecuti sunt, vt ne hoc possint. Et scis quosdam, qui se in scholis calculatoriis exuerunt, aut omnino ab vna aliqua calamitate persuasi sunt se in vitę meridie philosophari, ex eo solo quod inficiando & affirmando more Platonis Deos iurent, quos vmbra ipsa anteuenerit, locuta quid vtile. veruntamen mirifica assimulatio, supercilium enim, (ô elationem!) valde eleuatum est, & manus barbã sustinet, & in reliquis seuero stant vultu, vltra imagines Xenocratis. qui quidem nobis volunt præscribere quæ sibi vtilissima sunt, neminẽ videri quidquam boni scire; existimantes sui refutationem ac improbationem esse, si quis, qui videatur esse Philosophus, sciat loqui. Ipsi enim putant sub illa assimulationé se latituros, & visum iri intus esse sapientiæ plenos. Ambo ista hominũ genera me accusarunt, vt qui rebus nullius pretij operam darem, alterum quidem, quia non nugor eadem,

ἠλιθιωμένοι, παραπολὺ τούτων εἰσὶ κακοδαιμονέστεροι σοφισταί· καὶ βούλοιντο μὲν ἂν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς εὐδοκιμεῖν· ἀλλ' εὐτυχοῦσι τὸ μηδὲ τοῦτο δύνασθαι· καὶ οἷα δή τινας ἐν λογιστηρίοις ἀποδύντας, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν, ἀπὸ μόνου τοῦ τοὺς θεοὺς ἀπομόσαι καὶ κατομόσαι Πλατωνικῶς· οὓς φθάσειεν ἂν ἡ σκιὰ φθεγξαμένους τι τῶν δεόντων. δεινὴ δὲ ὅμως ἡ προσποίησις· ἥ τε γὰρ ὀφρὺς, βαβαὶ τῆς ἀνατάσεως, εἰς ὅσον ἦρται, καὶ ἡ χεὶρ ὑπερείδει τὸ γένειον· τά τε ἄλλα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας, οἵ γε καὶ νομοθετεῖν ἡμῖν ἀξιοῦσιν ἄττα σφίσι λυσιτελέστατα, μηδένα μηδὲν ἀγαθὸν εἰδότα φανερὸν εἶναι, ἡγούμενοι σφῶν αὐτῶν ἔλεγχον, εἴ τις φιλόσοφος εἶναι δοκῶν ἐπιστήσεται φθέγγεσθαι· αὐτοὶ γὰρ ἂν ὑπὸ τῇ προσποιήσει λαθεῖν καὶ δόξαι τοὔνδοθεν εἶναι σοφίας ἀνάπλεω. ἄμφω με τούτω τὼ γένη διαβεβλήκατον, ὡς ἐπὶ τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις ἐσπουδακότα· τὸ μὲν, ὅτι μὴ

ταῦτα φλυαρῶ· ὃ δὲ, ὅτι μὴ τὸ στόμα συγκλείσας ἔχω, καὶ τὸν βοῦν τὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς γλώττης τίθεμαι. ἐπὶ τούτοις συνετέθη τὸ σύγγραμμα, καὶ ἀπήντησε τῶν μὲν τῇ φωνῇ, τῶν δὲ τῇ σιγῇ. πρόσκειται μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς τοῖς ἀφώνοις τε καὶ βασκάνοις, πῶς οἷα μετ' εὐπρεποῦς τοῦ σχήματος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐξεῦρεν, ὡς ἂν κἀκείνοις συνεφελκύσαιτο, καὶ βούλεται μὲν πολυμαθείας οὐχ ἧττον ἐπίδειξις, ἢ ἐγκώμιον εἶναι. οὐ γὰρ ἐξωμοσάμην τὰς αἰτίας· ἀλλ' ἵν' ἔτι μᾶλλον αἰνῶντο, συχνὰ καὶ πεφιλοτίμημαι, περὶ ἰὸν δὲ βίων αἱρέσεις ἐξετάζειν, ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων, ἣν ποίαν τινὰ νομίζειν εἶναι χρὴ, τοῦ βιβλίου πυνθάνου· τελευτῶν δὲ, καὶ ὑπὲρ τῶν κιβωτίων ἀπολελόγηται, χόντων ἵνα καὶ τούτων αἰτίαν, ἀδιόρθωτα κρύπτειν βιβλία. οὐ γὰρ οὐδὲ τῶν τοιούτων οἱ τελχῖνες ἀπέχοντο· εἰ δὲ ἕκαστον ἐν τάξει τῇ προσηκούσῃ, καὶ πάντα σὺν ὥρᾳ, καὶ ἀφορμὴ δέχεσθαι τῶν ἑκασταχοῦ προκεχειρισμέ-

alterum verò, quia occlusum os non habeo, & bouem illorum in lingua pono. Contra hos quidam conscriptus est à me liber, & occurrit aliorum quidem garrulitati, aliorũ verò silentio. Inductus quidem est, vt in hos ipsos & mutos & inuidos, cum venusta figura, quam putas: veruntamen reperit quo pacto etiam illos vna attraheret. Et quidem vult liber non minus multæ & variæ ostentatio eruditionis, quàm laus esse. Neque enim inficiatus sum crimina, sed vt adhuc magis angerentur, plurimum etiàm me venditaui. Progrediens vero ad expendendum vitæ sectas, laudat philosophiam, tanquam inter sectas sapientiæ studiosissimam, quæ qualis existimanda sit, consule librum. Postremo autem purgauit & pro scrinijs, cum habuerint & ista crimen aliquod, quia celarent inemendatos libros. Neque enim se etiam talibus obtrectatores abstinuere. Si quodque in loco apto collocatum est, & tempore, & occasiones vbique iustæ sint, eorum quæ prolata

ſunt, pluribúſque capitibus diſtributus ſit, vt diuinus liber, qui Phædrus inſcribitur, quem de omnibus ſimul pulchritudinis formis Plato edidit, comparata autem ſint omnia vt conſentiant in id vnum, quod propoſitum eſt: ſic vbi probatio ſupinæ narrationi ſubrepſerit, vt in tali argumento demonſtratio ex fide, & ſi quid ob aliud factum eſt, hæc quidem artis & naturæ munera fuerint. Quiqui autem non inexercitatus eſt in deprehendenda diuina aliqua perſona, ſub deteriore veſtitu latente, quemadmodum faciebant Athenis opifices, Venerem & Gratias & huiuſmodi decora deorum, imaginibus Silenorum, & Satyrorum veſtientes, eum non fallet iſte liber, qui multa detexit decreta non profana ſub aſſimulatione vacandi latentia alijs, & quia nimium temere, & vt videri poſſit, ſimpliciter inſperſa ſunt orationi. Refrigerationes à lunari cauſa profectas ſoli ſentiunt, qui morbo comitiali laborant: cura mentis verò

εἰρημένων, καὶ εἰ μερίζεται μὲν πλείοσι κεφαλαίοις κατὰ τὸ θεσπέσιον γράμμα, τὸν Φαῖδρον, ὃν περὶ πάντων ὁμοῦ τῶν εἰδῶν τοῦ καλοῦ Πλάτων ἐξείργασται· μεμηχάνηται δὲ ἅπαντα συντείνειν εἰς* ἓν τὸ προκείμενον, καὶ εἴπου γέγονε πίστις ὑφέρπουσα τὸ ὑπόδικον διήγημα, καὶ εἰ προῆλθεν ὡς ἐν τοιούτοις ἀπόδειξις ἐκ τῆς πίστεως· καὶ εἰ τὸ δι' ὅλου γινόμενον, ταῦτα μὲν, τέχνης ἂν εἴη δῶρα καὶ φύσεως. ὅστις δὲ οὐκ ἀγύμναστος ἐπιφωρᾶσαι τι καὶ πρόσωπον θεῖον ὑπὸ φαυλοτέρῳ κρυπτόμενον σχήματι, ὥσπερ ἐποίουν Ἀθήνησιν οἱ δημιουργοὶ, Ἀφροδίτην καὶ χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν, ἀγάλμασι Σειληνῶν καὶ Σατύρων ἀμπίσχοντες, τοῦτον οὐ λήσεται τὸ γράμμα, συχνὰ καὶ τῶν ἀβεβήλων ἀποκαλύψαι δογμάτων ὑπὸ τῇ προσποιήσει τοῦ παρέλκειν ἑτέροις λανθάνοντα, καὶ τὸ* λίαν εἰκῇ καὶ ὡς ἂν δόξειεν ἀφελῶς ἐγκατεσπάρθαι τοῦ λόγῳ. τὴν μὲν γὰρ ἐκ τῆς σεληνιακῆς αἰτίας ἀποψύξεων, οἱ νοσοῦντες ἐπιληψίαν, αἰσθάνονται μόνοι· τῶν δὲ κατὰ

γρ. ἐφ' ἓν

γρ. τῷ λ.

τὴν ἐπιβολὴν μόνοι δέχονται τὰς ἐκλάμψεις, οἷς ὑγιαίνει τὸ νοερὸν ὄμμα, φῶς ἀναπλέκει συγγενὲς ὁ θεός, ὃ τοῖς τε νοεροῖς τοῦ νοεῖν, καὶ τοῖς νοητοῖς αἴτιον τοῦ νοεῖσθαι, καθάπερ τὸ τῇδε φῶς ὄψιν συνάπτει τῷ χρώματι· κἂν ἀφέλῃς, παρόντος, ἡ περὶ αὐτὸ δύναμις ἀνενέργητος. παρὰ δὴ τούτων ἁπάντων σὲ κρίνουσαν περιμένομεν. κἂν μὲν ψηφίσῃ προεκδοτέον εἶναι, ῥήτορσιν ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται· τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει πάντως γε, εἰ μὴ παρὰ σοῦ τῆς δυναμένης κρίνειν διαγεγράψεται. εἰ δὲ μὴ φαίνεταί σοι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκοῆς ἄξιον, καὶ σὺ δὲ δήπου μετ' Ἀριστοτέλους περὶ τοῦ φίλου τὴν ἀλήθειαν θήσει, πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπιλυγάσεται, καὶ λήσεται τοὺς ἀνθρώπους λεγόμενον. Ταῦτα μὲν περὶ τούτου· θάτερον δὲ ὁ θεὸς καὶ ἐπέταξε καὶ ἀνέκρινεν, ὃ τῇ φανταστικῇ φύσει χαριστήριον ἀνατέθειται. ἔσκεπται δὲ ἐν αὐτῷ περὶ τῆς εἰδωλικῆς ἁπάσης ψυχῆς καὶ ἕτερα ἄττα προκεχείρισται δόγματα τῶν οὔπω φιλοσοφηθέντων Ἕλλησι·

cogitationẽ ſoli accipiunt illuſtrationes, quibus ſanis & valentibus intelligẽte oculo lumen accendit cognatus Deus, quod & intelligentibus intelligendi, & his qui intelligũtur, cauſa eſt vt intellectu percipiantur: quẽadmodum horũ locorũ lumen cõiungit aſpectũ cũ colore, & ſi auferas lumẽ pręſente colore, facultas quæ ad colorẽ pertinet, eſt ignaua. De his igitur omnib. te iudicẽ expectabimus, & ſi cẽſueris edendũ eſſe, rhetorib. ſimul & philoſophis exponetur, alteros enim delectabit, alteros verò iuuabit. Sane qui dẽ niſi abs te, quæ potes iudicare, delebitur. Si aũt neutiquã videatur Græcorũ aurib. dignus, & tu cũ Ariſtotele ante amicũ veritatem pones, dẽſas & profundas ſibi obducet tenebras, & quod dicitur homines latebit. Hæc quidẽ de iſto. Alterũ autẽ librũ Deus & imperauit & examinauit, qui munus gratulatorium naturæ, quę appellatur φαντασία, conſecratus eſt. Diſputatũ autem eſt in eo de omni animo qui ſimulachris mouetur, & alia quædam deprõta ſunt decreta earũ rerum, de quibus nõdũ græci philoſophati ſunt.

Quid attinet plura de eo dicere? absolutus est vna nocte totus, imo vero in reliqua noctis parte, quæ etiam visum attulit, oportere eum conscribi. Quodam autem in loco disputationis bis terve, tanquam sim aliquis alter à me, factus cum præsentibus auditor. & nunc quoties lego libellum, mirus quidam in me affectus oritur, & iuxta poësin aliquis instinctus diuinus mihi circunfunditur. Quod si non solum affectus meus est, & circa aliud hæc eueniant, tu & istud significabis tu enim post me prima Græcorũ leges. Hæc ex his quæ adhuc edita non sunt misi, & vt numerus perfectus sit, addidi orationem de Dono, multo ante *ad Paeonium. factam ad hominem* quendam apud imperatorem regnantem eo tempore cùm legatus essem: & vtilitatem aliquam cum ex oratione, tum ex dono Pentapolis sensit.

καὶ τί ἂν τις ἀπομηκύνοι περὶ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐξείργασται μὲν ἐπὶ μιᾶς ἁπλῶς νυκτὸς, μᾶλλον δὲ λειπομένου νυκτὸς, ἢ καὶ τὴν ὄψιν ἐνέσχε τὴν περὶ τοῦ δεῖν αὐτὸ συγγεγράφθαι. ἔστι δὲ οὗ τῶν λόγων, δὶς που καὶ τρὶς ὥσπερ τις ἕτερος ὢν ἐμαυτοῦ γέγονα μετὰ τῶν παρόντων ἀκροατής· καὶ νῦν ὁσάκις ἂν ἐπίω τὸ σύνταγμα, θαυμαστή τις περὶ ἐμὲ διάθεσις γίνεται· καὶ ὡς ὀμφή με θεία περιχεῖται κατὰ τὴν ποίησιν. εἰ δὲ μὴ μόνον τὸ πάθος ἐμοῦ, καὶ περὶ ἕτερον δή ἂν ταῦτα γένοιτο, σὺ καὶ τοῦτο μηνύσεις· σὺ γὰρ δὴ μετ' ἐμὲ πρῶτη τῶν Ἑλλήνων ἐντεύξῃ. ταῦτα τῶν τέως ἀνεκδότων ἀπέσταλα, καὶ ἵνα τέλειος ἀριθμὸς ᾖ, προσέθηκα τὸν περὶ τοῦ δώρου, πάλαι γενόμενον ἐν τῷ καιρῷ τῆς πρεσβείας πρὸς ἄνδρα τὸν βασιλεῖ* παραδυναστεύοντα: καί τι τοῦ λόγου τε καὶ τοῦ δώρου Γεννάπολις ὤνατο.

* γρ. βασιλεῖ δυναστεύοντα.

Δομετιανῷ Σχολαστικῷ.

Πάνυ σαφῶς δι' αὐτῶν καταμεμαθηκὼς τῶν ἔργων τὴν σὴν θαυμασίαν κεφαλὴν, χαίρουσάν τε φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς δεομένοις χεῖρα βουλομένην ὀρέγειν, ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου προτρέπειν ἡγούμενος· καί τοι πλέον ἢ πρότερον ὦ φίλη κεφαλὴ νῦν τῆς φιλανθρωπίας ἐπιδεικτέον, ὅσῳ καὶ τὸ πρόσωπον ἐλεεινότερόν ἐστι νῦν τὸ εὖ πεισόμενον. γυνή τε γάρ ἐστιν αὕτη καὶ γυνὴ δυστυχήσασα χηρείαν, εἶτα σὺν ὀρφανῷ παιδίῳ παθοῦσα, ἃ πέπονθεν. ὅστις δέ ἐστιν ὁ ταύτην ἀδικήσας, καὶ ὅ, τι, καὶ ὅπως, αὐτὴ διδάξει τὴν σὴν καλοκαγαθίαν. ὅρα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, ὅπως ἐπαμυνεῖς τῇ γυναικὶ, καὶ διὰ τὸ καλῶς ἔχειν, καὶ διὰ τὸ σοὶ πρέπον, καὶ δι' ἐμέ· μεθέξω γὰρ ἔτι σοὶ κἀγὼ τῶν εἰς αὐτὴν γινομένων συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν, καὶ τεθραμμένην ὑπὸ μητρὶ κοσμίᾳ σωφρόνως παρ' ἡμῖν.

Dometiano Scolastico. 155.

Cum reapse admodum certo didicissem admirandum tuum caput & gaudere humanitate, & velle porrigere manum egentibus, sane ad hoc ipsum te inuito, existimas me equum hortari in campum, vt est in prouerbio: & te tanto magis quam antea, ô carum caput, humanitatem ostendere oportet, quanto persona miserabilior est, quæ beneficio afficietur: est enim ea mulier & quidem vidua calamitosa, deinde perpessa est cum puero orphano ea quibus affecta fuit. quis autem sit qui eam læserit & in quo, & quo pacto, ipsa integritatem tuam docebit. Vide igitur, ô admirande, vt opem mulieri feras, & quia honestum est, & quia te decet, & mea causa: particeps enim pręterea & ego eorum, quæ in eam a te conferentur, ero cum propinqua mea sit, & domi nostræ sub matre honesta honestè educata.

Eidem. 156.

Ius indiget patronis, & beati fuerint, qui opem ei tulerint, vna cum his, quæ recta sunt, elaborãtes. Delegi igitur te huius propugnatorem, opitulantem & animo & arte: meum igitur eſt, omnibus benefacere, rationibus quibus poſſum. Da autem ipſe occaſiones: amicitiam enim ſenties, quam tu ipſe non vituperabis, fortaſſe nemo irridebit.

FINIS.

Τῷ αὐτῷ.

Τὰ δίκαια χρῄζει συμμάχων, καὶ γίγνοιντ' ἂν οἱ βοηθοῦντες αὐτοῖς εὐδαίμονες, τοῖς ὀρθῶς ἔχουσι συμπονοῦντες. εἱλόμην δή σε τούτων πρόβολον, γνώμῃ τε ἀμύνοντα καὶ τέχνῃ. τὸ μὲν οὖν ἐμὸν, ἅπασιν εὖ ποιεῖν, οἷς ἂν δυνώμεθα· δίδου δὲ αὐτὸς ἀφορμάς. αἰσθήσῃ γὰρ φιλίας, ἣν οὔτε αὐτὸς μέμψῃ, κερδάσῃ τὶ ἴσως οὐδείς.

FED. MORELLVS CLARISS. ET ERVDITISS. VIRO ISAACO CASAVBONO S.

LECTIS, & recognitis Notis, quas tu, Vir πολυμαθέστατε, à Fr. Porto, ὃς Κρητῶν μέγα κῦδος, in Synesij epistolas olim scriptas, fidei meæ nunc nuper commiseras; eas patre suo dignas, & Synesio luciferas, & luce dignas, tua εὐχρινῆ κρίσει suffragatus, iudicaui, confestimque typis tradidi. His quippe & germana lectio (quam collatis Regiis membranis aliisque MSS. Codd. indagare quidem libuit, repræsentare vsquequaque nondum licuit) paßim confirmatur; & Latina (scis è

quantorum virorum capſulis arculíſque eruta) interpretatio ſubinde illuſtratur. ô ſi tua quoque ad hunc autorem αὐτοσχεδιάσματα πολλῶν ἀντάξια luberet ἀναπτύξαι πρὸς φῶς! quàm onuſtum pectus φιλολόγων eſſet lætitia lubentiáque! ὄναιο σὺ ταύτης κοινωφελοῦς εὐδοξίας. iſtis interim Σιωπεσιόφιλοι εὐγνώμονες fruantur potiantur. χαῖρέ τε καὶ μέγα οὖλε.

FRANCISCI PORTI CRETENSIS, AD SYNESIJ Epistolas, Notæ.

AD PRIMAM.

ΣΕΜΝΟΤΑΤΗΣ. grauissima, castissima. de Philosophia loquitur quasi de matrona, & vxore legitima. Tropus, libros habet pro liberis legitimis.

Συνναῶν. quæ colitur in eodem templo, in quo philosophia. deductum ab iis Diis, qui in eodem templo colebantur. Vetus Poëtice fuit quædam Philosophia. Sic vsurpauit Arrianus hanc dictionem in ingressu nauigationis. Σύμβωμον, & συνναον. significat contubernalem, & finitimam Philosophiæ Poëticam. Malo eum vicarium tibi esse, quàm συνναον Salutis, si superstes esset: Cic. loquens de Cæsare : habitabat iuxta Quirini templum Atticus. Scripserat Synesius hymnos, vt scribit Nicephorus. & extant.]

Παιδήμου. vulgari, ex qua qui nati, non legitimi dicuntur, sed vulgo nati, vel quæsiti: & matri succedebant, non autem patri.

Ὡς ἡδέ' ἂν αὐτὴν εἰσποιῆσαι φιλοσοφίᾳ vt libenter inducerem Philosophiæ quadam adoptione, pro legitimo.

Εἰ τοῖς γνησίοις ἐγκρῖναι. & legitimis inseruerim. succedunt matrimonio Spurij. dicitur enim matrimonium, vt patrimonium.

Ευγένειας προστάται. Patronæ ingenuitatis; quæ tuentur eos, qui nati sunt ex legitimis nuptiis: reiiciunt spurios, & vulgo quæsitos.

Ἔχει δὲ κέρδος. in lucro numerat, ponit, & reputat.

Ἂν μὲν οὖν καὶ σοὶ δοκῇ. hoc indicat Synesius: decreuisse se quidem publicare libros: sed Nicandri sententiam de ea re expectasse.

Κοίνωσαι. id est, δημοσιεῦσαι τοῖς Ἕλλησιν. qui incolebant prouinciam Cyrenaicam, coloniam Lacedæmoniorum, & Græcè loquebantur.

Τὰ δὲ ἀλλήλων, ὁρῶσιν. fœtus autem aliæ aliarum cernunt tantum, id est, suos duntaxat pulchros existimant: aliarum catulos non ita.

Δεκάσαι. corrumpere. ita dictum, quia iudices decimas litis capiebant, largitione corrupti.

IN SECVNDAM.

Ηχιώθης. turpe putasti. σὺ γὰρ πολλὰ πράγματα ἔδρασας.

Αν μὴ κλέπτωσι. si non sunt fures: si casti sunt. αἱ μὴ δωροδόκοι ὦσιν· αἱ μὴ δωροδοκῶσιν.

Μισθοδόταις περισκάζωσι. Cùm adepti sunt præbitores,& largitores mercedis.

IN TERTIAM.

Pag. 9. Κειμένῳ. κεῖσθαι aliquando mortuum esse, aliquando sepultum significat, quod Latini dicunt situm.

Αδελφιδῆ. fratris filia, Latinis enim non est vox, quæ hoc significet, nempe ἀδελφιδῆν.

Νυμφευτρίαις. νυμφευτρίαις iam. ἡ πρόγαμος νύμφη. alioqui Paranympho proxima.

Εκφορᾶς. funus: ἐκφέρειν, & ἐκκομίζειν dicitur de cadauere. Φοινικίδι. in amiculo puniceo: qui habitus non conuenit luctui. nam esse deberet atrata.

Ο κεκρύφαλος. reticulum, vitta. διαφανής. pellucidum; & ita vt per illud pellucerent capilli.

Χρυσία. monilia. Latini appellant aurum. περιδέραια περικείμενα κεφαλῇ, ἢ τραχήλῳ.

Εξήρτητο λίθους. gemmas suspenderat, & sibi circundederat. gemmæ suspenduntur, τὰ χρυσία περίκειται.

Αμφι-

ἀμφικεφάλου, ancipiti, bicipiti, διέδρου. nam in vtraque parte habebant puluillum, & accubitum, in qua ferebantur nouæ nuptæ ex domo patrum, & sedere solebant. ἀμφοτέρωθεν ἀνακλιντήριον, καὶ ἀμφικέφαλος κλίνη, vtrinque puluinum habens. Et ἀμφίδιφρος, gemina sella. Pag. 7.

Εμέμφετο πρὸς ἡμᾶς. nobis succensebat, nostrum luctum existimabat esse suum dedecus, quæ ita esset splendida. [ἐφ᾽ οἷς ἐδυστυχοῦμεν. quòd infelices essemus, quòd tantopere lugeremus, ob quæ miseros nos censeremus: quòd tam magnam istam calamitatem esse existimaremus.

πληθούσης ἀγορᾶς. i. meridie: quia ea hora forum solet esse celebre. [ἅπασι τοῖς περιθέμασι. omnibus insignibus, monilibus. ἐπόμπευεν. pompæ more seipsam traducebat.

περιελθοῦσαν, oppidum obire. Antiquis fuit mos nouas nuptas circa vrbem summa cum pompa deduci, tandem coronari, Virgilius, ——*qualis Berecynthia mater* Pag. 8.

Inuehitur curru Phrygias turrita per vrbes.

θυρωροῦ. auspicis. παράνυμφος, qui præest ostio cubiculi genialis, & qui claudit Thalamum. auspex à Latinis. Demetr. Phal.

τὰ μὲν ἄλλα σώφρων, καὶ μέτριος. alioqui fuit homo frugi, & modestus in reliqua sua vita.

Κέκροπος. adagium est, Cecrope nobilior.

θεῖος. auunculus Herodes, & auspex nuptiarum puellæ.

σωσίας, nomen ſeruile, vt etiam τυβίους. Phryges erant animi ſeruilis. Suidas ſcribit totam Phrygiam dictam Τυβίαν. Serui ſæpe nomen habebant è regione. Geta, quia Geta erat, Dauus, quaſi Δάος. Vendidit ſeruis, non locauit ingenuis. itaque illiberales eas nuptias fuiſſe ſignificat.

μηδὲ ἦκεν ἀποσεμνύνουσιν. à matre extollunt.

τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος, ab illa nobili Laïde, ab illo nobili ſcorto Græciæ. λογογράφος. Thucydides primo lib. intelligit Herodotum.

ἡ καλλίπαις, parens formoſæ prolis.

τὸν περιβόητον, clarum, & celebrem iſtum ſponſum.

λάθρα τῇ πόλει. ſup. ἐπαλλακεύετο. meretrix erat, non publica tamen: deinde propalam vrbi ſe vulgauit. erat vrbana meretrix.

προὔστη τῆς τέχνης. præfuit arti. τὴν ἐργασίαν κατέλυσεν, artem deſijt ſub laxa ruga.

παιδοτριβεῖ. erudit adoleſcentulas. διδάσκει, μαστρωπεύει.

ἀντικαθίστησιν, pro ſe peregrinis ſuggerit.

Ὁ ῥήτωρ, Orator, ſponſus noſter, ἀφεῖσθαι, ſe non teneri: ſolutum eſſe lege τοῦ τρέφειν.

ἄπαγε, ſup. ταυτὸν τ. apage ſis iſtam legem, οὕτω, nempe furto.

ἀποδέδεικται, φανερά ἐστιν, ὁ δὲ λοιπὸς τῶν γονέων, i. ὁ πατὴρ ἀμφισβητήσιμος, ἄδηλος.

ἐυ γεγονότων. ἐκ νομίμων γάμων.

ἥκειν, conferri.

IN QVARTAM.

Λύσαντες. ſup. τὴν ναῦν, Βενδιδείου, templo Dianæ, quod erat in portu Alexandrino. Pag. 11.
Βένδις τῇ θρακῶν διαλέκτῳ ἡ Ἄρτεμις.

μύρμηκα. μύρμηξ, lingula quædam erat ob paruitatem ita dicta.

Δίς που, καὶ τρίς. bis ferè, & ter. cum nauis inhæſiſſet vado portus, vadoſum erat mare. Ad Pharum erat mira turris ædificata, quæ lampade admoneret naues.

ἀφετηρίας; à principio tam infelici. ἐκ πρώτης βαλβίδος.

τὸ μὲν μέλλειν οὐκ ἐνῆν. Verſus Iambicus ſumptus ex aliquo vetere Poëta. Cura, & prouidentia non inerat: quia non conſulebat ante rem. pœnitentia inerat agnominatio.

Ἐξὸν σώζεσθαι. Cùm liceret proſpicere ſaluti.

συναυλίαν. Concentum quendam lamentationis lamentamur. metaphora à tibijs, quæ inter ſe concinunt. Ariſtoph. ἱππεῦσι. συναυλίαν κλαύσωμεν.

Κυρήνην. Latini Cyrenas potius, quàm Cyrenam dicunt.

εὑρεῖν. ad hanc peruenire. ὄναρ, per ſomnum: aliâs in bonam partem: iam in malam, dicitur & καθ' ὄναρ. Sed boni authores ἄνευ τοῦ κατά.

ἵνα μὴ δὲ σύ. vt ne tu quidem vaces gaudere.

Pag. 12. ὅπως ἡμῖν εἶχε τ. quo modo ſeſe habebant homines, qui nauigium implebant. πλήρωμα, quæ ad nauem pertinent, ſiue ſint nautæ, ſiue gubernatores.

ἐθανάτα. mortem deſiderabat.

κατάχρεως. ære alieno obrutus.

Pag. 15. πηγὰρ οὖ. aliquando ponitur in principio ſententiæ, etiam aliquo propoſito alio.

ὁ παραβλὼψ. ſtrabus, ὁ τὰς ὄψεις ἔχοι διεστραμμένας.

ἐπίσημον, inſigne, κολλόβωμα, καὶ πήρωσιν.

διαπεριβλῶ. οὐ τὴν τυχοῦσαν παρεῖχεν ἡδονήν.

ἐπιβάται, qui vehuntur: etiam milites claſſiarij.

ἐρρωμενέστατον. ex participijs raro formantur ſuperlatiui, vt eſt hoc.

τεμάχιον, τέμαχος, proprie de fruſtis piſcium.

τὸ τεῖχος τῆς Σεμιράμιδος. numerabatur in VII. miraculis orbis terrarum: ædificatus ex coctili materia, & bitumine.

σχολάζειν εἴασεν, nunquam permiſit nos vacare à timore, & metu extremi periculi.

Pag. 16 κατεκάμψαμεν, flexu quodam ſuperauimus.

ἄρας, curſum tendens, αἴρειν. & terra & mari, curſu proficiſci ſignificat.

Ταφοσίριδος. oppidum in vadoſo, & periculoſo littore: quod nomen habet ex eo, quòd ibi ſepultus fuerit Oſiris.

ἀπεπειρᾶτο τῆς σκύλλης, tentabat Scyllam. i. conijciebat ſe in ſcopulos. ἀποδυσπεταζόμεθα. quam àuerſamur in legendo aliquo libro.

ἐν χξῷ, ἐν χρωτὶ. i. ἐγγὺς τοῦ κινδύνου.

ἀποστρέψας τὴν ναῦν. auerſa naui, quaſi pænitentia quadam, immittit eam in altum mare, ἐπαφίησι τῷ πελάγει, locutio nautica.

ὑφ' οὗ. cuius vi longiſſime à terra abſtrahebamur.

διαρμένων, duo vela habentium: ita τετραρμένων. Iul. Pol.

τὸ ἀπηρτῆσθαι ποιοῦντι τῆς γῆς. quòd ita procul à terra amandaremur, diſiungeremur.

ἐτραγῴδει τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς. ſceleratiſſimas execrationes, vt in tragœdia canebat.

πλευσόμεθα. γρ. πλευσόμεθα, volabimus. nam ſi *timemus* ſignificaret, deberet eſſe πλευσοίμεθα.

ἐὰν, iunctum cum optatiuo perquam raro: εἰ, & αἰ contra, vix cum ſubiunctiuo.

ἵν εἴη ἢ χαλεπόν. vt ſi quid incommodi accidat, cuiuſmodi ſunt maris caſus. *Pag. 19.*

τὸ κάθαρμα, piaculum, ſceleratus.

ἐξεκώφει. ſurdus erat, non audiebat.

τὸ ἱστίον, τὴν ὀθόνην. velum in contrariam partem ſinuauit.

βαρύστονος, perditus. ὁ πολλῶν στεναγμάτων ἡμῖν γενόμενος πρόξενος, auctor grauium gemituum.

προσδέχεσθαι. Græci vtuntur ſæpe præſenti in re præterita.

μετέωρος, πελάγιος, in alto. Καλεῖται, quaſi κατάγεσθαι, ferri verſus littus.

ἐνδιδόντος τοῦ διαστήματος &c. concedente,

permittente ſpatio,& interuallo, quod erat ad littus vſque addere longitudini.

οὐκ ἄν. ἡψάμεθα δηλαδή. compendio orationis ſeruit.

Pag.20. εἴγε παρὰ τὰς ἀκτάς. ſi littora legiſſemus, futurum. n. impingeremur.

ἄν, aliquid futuri ſignificat προσαναπλάσαι, metaphora ab his, qui fingendo aliquid affingunt. πρὸς τῇ γῇ ἡμᾶς ἐκβεβλῆσθαι.

ἀργοῦσιν ἀπραξίαν φράσις Ἑλληνική. Ceſſant, & otioſi ſunt. nihil agunt.

τρικυμίαι. Fluctus trigemini , cum tres diuerſi fluctus in vnum concurrunt, & oppugnant nauem.

γίνεται δέ. fit vt mare ſecum pugnet. λήξαντος πνεύματος. cùm ventus non deſijt: non poſuit, Virg. *Cum venti poſuere.* ἑαυτοῦ, hic περὶ αὐτοῦ.

Pag.23. ἀλλ' ἰσχύν ἔχον. ἴσως, ἔχοντα. Sed fluctus habentes, tanquam impulſum firmum motionis.occurrunt dominationi venti, i.vento dominati, i. qui ſpirat.

ἐνδόσιμον, incitamentum,primordium.

ἐν τῷ τοιῷδε. in tali tempeſtate, ſeditione, ac perturbatione fluctuum.

ἵνα δεῖ ψυχὴν ἔχειν. q. d. non deſperandum erat de ſalute.

ἐκ τῶν ἐνόντων, quantum in eo erat, quantum valeret.

τὸ βιβλίον. librũ Moſis. ὑπανεγίνωσκε, vel ſecũ legebat, vel ſummiſſa voce, ἢ tacitus legebat.

ἀπογνόντες. ἀπογινώσκω τὴν ζωήν. despero vitam.

εἰμὴ ἀντελάβετο. nisi capesseret nauim. i. nisi clauum prehenderet, & nauim regeret.

πρὸς τῇ καθέδρα ἱδρύσθαι. Clauo assidere. προσεδρεύσαι τῷ οἴακι.

εἶναι πρός τινι, esse occupatum in aliqua re. Sed quia caret præterito, mutuatur à γίνομαι.

ἐθελοκλίνουν. fidem implorabant.

παραγράψαι, παραγράφειν, exceptione remouere. Firmissima exceptio mors.

ὄν φιλοσοφία. i. verum, non fabulosum.

ἔδραμεν. ἐπάραλεν, ἐθορύβει.

ἀκριβεστάτην ἀπώλειαν. interitum absolutissimum, perpetuum.

νεκύα, tractatus, & sermo de mortuis. Hîc catalogus, recensio.

οὐδαμοῦ τοῦ δράματος εἰσπεποίηται. nulla in parte fabulæ fit eius mentio.

ἀποδειλιᾷ, timidus est.

πρὸς κῦμα χανόντας, quia qui merguntur, affatim bibunt.

Ομηρίδας; Homeri sectatores: quia mortem in aqua timeret, ne forte in ea animus quoque moreretur.

τιμὴν ἐντάφιον, pretium funebre, funeris, & sepulturæ, inhumationis.

Αδραστία, vindex Dea scelerum, & maleficiorum, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀναπόδραστος. [ἀποδίδοσθαι, tribuat, impendat sepulturæ naufragi.

Pag. 28. τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, hoc dicit veluti execrans, propter quod venit in maximum periculum perfidiæ, ne videretur abiurare depositum, παλαμναῖος, ὁ ταῖς οἰκείαις χερσὶ φόνον ἐργασάμενος.

ὁ ξένιος, s. Ζεύς. pro rebus quibus de agitur, tribuitur Epitherum Ioui.

ἐξαπολωλέναι, perire penitus, animo sc. & corpore.

συναπολωλέναι, σὺν αὐτῷ τῷ βαλαντίῳ τεθνηκέναι.

πᾶσιν ἱστίοις, ὅτι πᾶσαι αἱ ὀθόναι ἦσαν ἀναπεπταμέναι.

ἀπηγορεύκειμεν, animum desponderamus, desperaueramus.

προχῶν, προχοί. Orbiculi, per quos traducebantur rudentes.

ἐξισαμένη, discedens concessit.

Pag. 31. νόθον, spurium, id est, non iustum velum. maximum velum γνήσιον Iulio Polluci. tria erant vela, quorum prius ἀκάτιον, & ἀκάτιος. secundum, ἐπίδρομος. tertium, δόλων. Liuius, *sublatis dolonibus.*

ἠνεχυρίασα, ἐνεχυράζω, ἐνεχυριάζω. oppignerare, opponere pignori, obærare.

ἀνελαμβάνομεν, colligebamus, cõtrahebamus.

συνεστέλλομεν, vt solemus vestium sinus, quarum laciniæ fluunt, & propemodum humum verrunt. sursum tollebamus.

ἐσάλευεν, stabat in salo. Liuius, *Stabat in anchoris, fluctuabat in alto.*

τρίτην γάρ. Ex hoc loco patet eos habuisse tres anchoras : quarum tertia, sacra dicebatur.

παραδόξως, præter opinionem. quamquam non præter votum acciderat.

τὴν ἐναγχος, τὴν ἐπόγγυον. γυῖα, αἱ χεῖρες.

ἀφυβείσῃ desæuiret. παύσηται κυμαζόμενον.

μηδενὸς, nemine viso, & conspecto.

ἐπιτολμήσαιμεν, mare iterum tentare. περᾶσαι ἐπιτολμήσαιμεν τῆς θαλάττης. ausi sumus nos mari committere. ἐπεθέμεθα, ἐπεχειρήσαμεν τῇ θαλάττῃ.

ἄρα, affectum quendam significat.

φθίνοντος, in duas tantum partes partitur mensem Synesius, in ἱσάμενον, καὶ φθίνοντα; cùm tamen eius partitio sit triplex apud omnes antiquos, ἱσάμενος, μεσοῦν, καὶ φθίνων. Pag. 32.

ἄστρων, Solis, & Lunæ. magis Atticum est ἄστρον, quàm ἀστήρ. τῶν πολυθρυλλήτων τυχαίων, peruulgata pericula, quæ solent oriri in coniunctione Solis, & Lunæ. Aristoteles in Problematibus, & Theophrastus de ventis scribunt nautas eo tempore nauigare non solitos, sed in portum se recipere, ac continere.

τυχαίων fortuitarum tempestatum.

ἃ ἐθαύρησε, μεταβαλικῶς, vt sæpe apud Atticos.

οἱ δ', ad ornatum pertinet, alioqui abundat.

ἡ δὲ στάσις. I. ἡ ταραχὴ, ὁ χειμών. seditio.

ἠκόσμει τὰ πνεύματα, venti sæuiebant. ἠχοῦν

impotentes exorti ſunt venti.

κυκεὼν, potus ex varijs ſuccis mixtꝰ, & tẽperatus, Cic. *Vrgebat, tonabat, permiſcebat Græciã.*

ἐν οἷς ἦν. quo in ſtatu erat: quo erat loco.

προτονίζειν, nauis rudentes tendere. libro primo ἐπιχαμμ. λαίφεα δ' ἐυφεία προτονίζετε. Intendite vela rudentibus. cùm enim velum impletur, tenduntur rudentes.

πρότονος, & πρότονον, rudentes, quibus laxatur, vel contrahitur velum: etiam quibus malus diſtinetur.

ἀπολώλεκεν, actiuum. ἀπόλωλε paſſiuum.

οὐ γὰρ ἦν ἄλλως. ἀδύνατον γὰρ ἦν ἄλλως.

δυσπειθὲς, contumax, & ad tractationem, ac demiſſionem non volubile. non enim verſabantur eius orbiculi, & trochleæ. maduerant enim, quod cùm eſt, mordent.

οὐκ εὔτροχον, non currens. *Curraces laqueos.* Statius.

ἀποφορτιζόμενοι. ἀποσειόμενοι, ἀποσκευαζόμενοι.

παρηγγύησαν denuntiauit, ſignificauit.

θροῦς, fremitus.

πεφροντικότων, anxijs, ſed melius πεφεικότων.

τῷ χεῖρε ἐπικροτούντων, manus complaudebamus.

οὐκ ἐχόντων ὅπως χρησόμεθα, noſtri impotentes, vt neſciremus ea lætitia nos explere, tanta erat.

ὑποφαινούσης, ὑπολαμπούσης.

χωρικῶς, more, cultu ruſtico veſtitus.

δισκάλμου, ſcapha duorum ſcalmorum,

σκαλμὸς, paxillus, cui remus alligatur.

μεταχειρίζεται, tractat, regit, μετὰ χεῖρας, ἢ ἀνὰ χεῖρας ἔχει.

Σύρος. i. Iudæus. nam Iudæi in Syris numerantur. ἐξέστη. cessit principem locum.

ἀναλύσας, ἀναμετρήσας. remensus.

χαρίεν δὲ, iucundum, & amœnum.

δαίμων ἀγαθὸς, Deus, & genius noster bonus appellatus.

εἰσήλασεν, in portum induxit.

εἰσήλασεν ἐλαύνεσθαι καὶ περὶ νηὸς, καὶ περὶ ὑποζυγίου λέγεται.

τοῦ Ναυπλίου. qui summa tempestate in summo monte facem incendit, vt in naufragium alliceret Græcorum naues, vlturus necem Palamedis filij, Virgilius:

——Triste Mineruæ
Sidus, & Euboicæ cautes, vltórque Caphareus.

κατήραν, applicarunt, (ἀπαίρω. καταίρω.

σιτίσασθαι, ἀντὶ τοῦ σιτήσασθαι.

μέτρια γε ἐπεσιτισάμεθα, mediocri viatico instruximus.

ὁ δὲ πρεσβύτης, abundat δὲ:

ἐντελὴς, οἱ πλείαν ἔχοντες ἡλικίαν.

μυραίνας. eo differunt murenæ à Lampetris, quòd Lampetræ carent dentibus, quibus illæ munitæ sunt. Καράβους, locustas. gambari.

Κωβίους, ἐπιχωρίους, in codice Aldino non est ἐπὶ, tamen scriptum existimo à Synesio, cùm omnes libri exarati habeant.

Pag. 39. Ἰούλοις dixit pro ἰουλίδας.

θρησκευτής, religioſus. hoc nomine poſſunt dici monachi etiam antiquitus, quòd religionem colerent. ἀσκηταὶ ἐλέγοντο οἱ μοναχοί.

ῥωννύμεθα, ſuſtentamur.

λεπάσι. λεπάς. oſtreum vnica teſta conſtans, & rupi inhærens. quod vbi ſemel apprehenderit ſaxum, fortiter, & tenaciter ei hæret. Ἀριστοφ. ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ.

γλίσχρως. tenuiter.

Λίβυσσαι. Libycæ, & Libyſſæ, Maro.

Pag. 40. ἐκτόπως, ὑπερφυῶς, διαφερόντως.

ἠγκιστρωμένον. inuncatum.

διαπορῶ, perplexus ſim, & animi dubius.

τὸ ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις. phraſis elegans, quæ ad victum, & cultum pertinent.

λογῇ. tribues.

εἰς τὰς ἐπιξενωμένας. in exteras, & peregrinas mulieres.

τὸ δ' ἐπιρρόιον ἐστίν. hoc autem diuerſum eſt, vt res digna ſit etiam narratu.

μήνιμα ἀφροδίτης. mulieribus dea pulchritudinis videtur iraſci.

Pag. 43. θηλῆς. papillam.

τιτθοὶ ἐστι. non ita mammoſæ ſunt.

Pag. 44. ἔντομον. inſectum, quia inciſuris quibuſdam eſt inſectum.

προτρίτα. nudius tertius.

ὅτῳ τινὶ, τὸ τοι certe.

τοῦ μιγεῖν. ſupple μόνοις.

ἐν ἀδελφαῖς ἄγω. loco ſororum habeo.

τὴν φιλόσοφον, τὴν Ὑπατίαν. hæc erat ita versata in philosophia Platonica, vt florentissimæ scholæ Alexandrinæ præfuerit. discerpta tandem membratim à nebulonibus, & exusta fuit.

ὁμοψυχότατον. maxime vnanimem, coniunctissimum. Pag. 47.

Θεοδόσιος. Theodosij vetustissimi, grammatica extat nondum excusa.

κατέβαλε τὴν προθυμίαν. abiecit studium.

IN V. VI. VII. VIII. IX.

προστησαμένους. fretos patrocinio. προστήσασθαι, patronum asciscere.

μοιχᾶσθαι. corrumpere, adulterare.

ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. ἐπὶ τὰ παγίδα ἐφιστάναι.

ῥινηλατοῦντες narib⁹ sagaciter inuestigãtes. Pag. 48.

τῆς εὐλογίας. faustæ precationis, qua bene precatus est ijs, qui &c.

οὐ δεῖ τὴν αὐτήν. &c. non oportet eandem causam, atque materiam virtutis esse, & improbitatis. vitium in quauis re lucrum sibi proponit: virtus duntaxat rectũ, & honestũ. Nõ debet esse idẽ propositũ virtuti, & vitio.

συλήσωσιν. ne aliquos rapiant, & ad suas pertrahant partes. Pag. 51.

ἐν καιροῖς ἀπαιτοῦσι δριμύτητα. in temporibus flagitantibus seueritatem, & acerbitatem.

κατεργάζηται. opes, & pecunias sibi parat.

ἐκκηρύττομεν. exterminamus, & præconio quodam eijcimus. ἀναθεματίζομεν.

ἀτελῆ. inchoatam, & debilem.

ἀντελομίσθους, ſolidam & integram mercedem recipientes.

συνεύξασθαι, comprecari. κατορθοῦσι cum recte agentibus,& ab officio non recedentib.

ἐπαράσασθαι, male precari, execrari, deteſtari, ἀναθεματίσαι.

μαλακίσηται, mollis, & ignauus fuerit, & cauſam pietatis prodiderit.

μὴ ἀναίτιος γένοιτο τῷ θεῷ. non ſit extra culpam Deo. eum execror.

ἐν τούτῳ. αἵρεσιν λανθάνουσαν.

παραχαράττοντας, adulterantes.

ἄτιμοι, infames, traducti in ora hominum.

Πτολεμαΐδος, cuius erat Epiſcopus Syneſius.

ἀμεταγώγητον, ὁλόκληρον, imminutum, ſartum tectum.

παρεῖδεν, ſe videre diſſimulauit. παρήκουσεν, audiſſe ſe ſimulauit.

ἐμολύνατο, lucro ab ipſis ſe contaminauit.

διαταττόμεθα, cenſemus, Ἀμαληκίτας, lib. 1. Regum. cap. 15. à quorum ſpolijs prohibuerat Deus abſtinere.

ἐβασίλευσε, tranſitiue. quanquam in Græco codice legitur μεταμέλομαι ὅτι ἔχρισα τὸν Σαοὺλ εἰς βασιλέα.

ἀλλ' ὑμῶν ἐπὶ μηδενί, Deum nullius veſtrum pœniteat.

μέλλει, cunctatur. ſc. ἀποδιδόναι τὸν ἵππον.

ἀντιβλέψεται, alias datiuo.

Καπφαροδίτης, ex ignobili, & abiecto Aphricæ loco. Caphar dicitur.

ἐπαναγαγῶν. reuocare ad leges, ſubijcere legum imperio. ἂν οὖν διαγῇ. vetus liber habet διαγάγῃ, vtrúmque probo.

τῇ ἀδελφῇ Στρατονίκῃ, quæ erat formoſa admodum.

παλαίεις, confli&aris.

ὅτι, Attici ſæpe pro τί vtuntur.

ἐντυγχάνειν, legere.

διακομιστής, tabellarius. de ſolennitate Paſchæ.

πανηγυρικῶν, conuentionales, feriales.

Τεσσαρεσκαιδεκατῖται hæretici, qui volebant ſemper celebrare Paſcha 14. menſis more Iudaico. Apud Priſcos Chriſtianos fuit decretum, vt Paſcha celebraretur proxima dominica poſt plenilunium.

ἀλάστορας, ἀλιτήριος. Herodotus ſæpe appellat hoſtes ἀλάστορας.

ταμίας. largitor bonorum.

κέρδος ἂν εἴης, ἀντὶ τοῦ χρήσιμος.

προσθήκη, acceſſio. nam Chriſti ſcholam inſtruet ſalutaribus præceptis. πανηγύρεις ſunt conuentus, feriæ. & πανηγυρικοὶ λόγοι, conciones, quæ habebantur in huiuſmodi conuentibus.

IN DECIMAM EPISTOLAM.

τῇ φιλοσόφῳ, filia erat Theonis Geometræ & philoſophi, & profitebatur Platonem, & Ariſtotelem. inuidia fuit lacerata. Pag. 60.

διὰ σοῦ. γρ. διὰ σὲ ἑταίρους. i. τοὺς μαθητάς. Philosophi solebant nominare discipulos, γνωρίμους, & μαθητάς.

ἐν ἀμείνοσι. meliore loco res vestræ sunt, quàm meæ.

τῷ δαίμονος. Deum iam significat, sed plerumque fortunam apud Græcos, vnde εὐδαίμων, & κακοδαίμων.

Pag. 63. ἐπηρείας, vndis, & fluctibus à fato proficiscentibus.

IN XI.

εἰλόμην. αἱρεῖσθαι, ἀλλάττεσθαί τι ἀντί τινος. ἀνταλλάττεσθαί τι τινός, & τιμᾶσθαι, in eadem significatione.

τὸν κόσμον. dignitatem, amplitudinem.

εὔχομαι ferè cum aoristis iungitur.

καὶ τοσοῦτον ὁμιλήσας: & qui eatenus rationem commercium habui cum curis, & solicitudinibus.

ὅσον, quoad. ἀφοσιώσασθαι. defunctorie satisfacerem, vitæ cum corpore coniunctæ. Bud. in Comm. pro præexpiare, vtpote ea, quæ polluta sunt. ὁσίας ἕνεκα ἅψασθαί τινος

Pag. 64. πράγματος.

προσβαλῶ. animum adijciam.

παρεγγυήσατε. imperate.

IN XII.

Pag. 67. καθαρεύοντι. puro ab omni perturbatione, καθαρεύω, καθαρός εἰμι.

IN

IN XIII.

τῶν πανηγυρικῶν. ſcriptorum de celebritate. *Pag.67.*

τὴν κυρίαν. certum, & ſtatum feriarum diem.

Φαρμουθὶ. Aprilis. vocabulum Ægyptiacum.

ἐφ' ἑκάτερα. retro, citróque. *Pag.68.*

ταῦτα καὶ πίθι, &c. percipere ſenſum temeritatis, & imprudentiæ propter nos ſuſceptæ, cùm ſc. me Epiſcopum deſignauit.

διαβάντι. firmo greſſu ſtanti. διαβαίνειν. diducto late paſſu ſtare.

Δημαίτητος. populi precibus petitus. pro quo populus debeat Deum precari.

γράψαι. ad commendationem tabellarij: qui iniunxerat mihi, vt ſcriberem, & eum commendarem.

IN XIIII.

οὕτως, &c. Hic liberi opem ferunt parentibus, vt tu mihi opem tuliſti, qui prehendiſti Carnam, & iuſſiſti adduci. *Pag.71.*

ἀπέχω. habeo gratiam. i. relata eſt à me tibi gratia.

IN XV.

ὑδροσκοπίου. inſtrumentum ad inſpiciendum aquæ libramentum. Vitruuius.

σωλὴν ἐστι. canalis eſt cylindro ſimilis. Columella.

εὐθείας. in quadã recta linea recipit ſectio-

nes transuersæ lineæ ad lineam normalem, quibus sectionibus libramentum aquarum exploramus.

Pag. 72. Κῶνος. meta imposita situ æquali, & pari positione.

βαρύλλιον. pondusculum, vt à βρέφος, βρεφύλλιον.

IN XVI.

Κομίσαιο. κομίζω fero, κομίζομαι accipio.

IN XVII.

Pag. 75. δι' εὐφήμου μνήμης. celebranti tuam dignitatem, & amplitudinem honorifica oratione.

τῷ δεῖνι. de certo quodam dici solet, qui notus est, & ita non opus est eum nominari.

παρὰ πόδας. εὐθέως.

μυρίων ἴσων. infinitis. phrasis Græca.

IN XVIII.

Pag. 76. μακαρίτου. Græci boni ominis causa solent tanquam defunctos vitæ molestijs mortuos beatos appellare.

Νομὴν, vel stipendium, vel congiarium, quod erat donatiuum.

ἕξειν. euentura.

IN XIX.

Pag. 79. εἰ διώκεται, διηχώσεται, διέζευξα.

προσείρησθε. salutati estote.

μέλειν. curam agere vestri, & quos nos coniungimus vtpote aliqua necessitudine: ad quos pertinemus.

IN XX.

Πεντάπολιν. Cyrenaica prouincia appellabatur Pentapolitana.

ἐξήρτητο. conciliarat, deuinxerat amicitia: & veluti suspenderat ex se.

εὐστομία. linguæ facundia. χάριτι, lepore. Pag. 80.

IN XXI.

τῷ ἡγεμόνι. qui præerat in Aphrica.

σημειοφορεῖα. apud amplitudinem tuam. i. apud te.

πῶς δ' οὐ μέλλει. quidni vero sit.

χάρισαι. tribue officijs erga mortuum.

χαρισάμενος. αὐτὶ τοῦ κεχαρισμένος.

ὀνασθαί τι. vt iuuaretur nostris literis, ὄνημι, & ὄναμαι.

IN XXII.

οἴει. sc. me. ἡσθῆναι. Pag. 83.

βαθείας ab intimo animo.

τὰς ἐν σκότῳ. clandestinas spes.

ὑποτίμιον. προτίμιον. ὑπὸ enim Atticis αὐτὶ τοῦ πρό.

IN XXV.

ἀνθ' ὅτου. quod suffuratus fueris tempus. Pag. 85.

IN XXVII.

εἰ δή. enimuero si.

λήξεως. conditionem; & sortem. ἀπιτίᾳ Pag. 87. εἰς ἀμείνονα λῆξιν. locutio frequens sacris scriptoribus in significatione beatæ vitæ, vt Eusebius Oagrius. εἰς ἀμείνονα λῆξιν

ἀποκληρῶσαι, καὶ θεοποιῷ φροντίδι οὐκ ἀπώκνησε.

αὐτανέψιον. patruelem, audaciter dictum, cum hoc non diſtinguant Græci, vel in amitinis, vel patruelibus.

IN XXIX.

αὐγουσταλίῳ. Præfectos Auguſtales, qui præerant Aegypto intelligit: quorum primus fuit Cornelius Gallus. De præfectis Auguſt.

τῆς παρ' ἡμῶν ὄχλου. moleſtiarum, & negotiorum, quæ tibi exhibemus.

Pag.88. τοῦτό τι οὖν. ſup. ποίησον.

ἄξομεν. altam agitabimus pacem.

προσανακλαύσεται. lamentabitur.

IN XXX.

Pag.91. σοὶ μᾶλλον. i. σὲ μᾶλλον ἢ τοῦτον εὐεργετεῖν δοκῶ, εἰ τοῦτον συνίστημι.

πραττομένου δίκας. à quo exigitur ſupplicium. πράττομαι exigo, & exigor.

IN XXXI.

ψυχαί. i. genij.

ἔφοροι. præſides, cuſtodes.

ὥσπερ οὖν. quemadmodum certe.

γενέσθαι σοι πρεπούσας ἀμοιβάς. eſſe tibi vices conſentaneas.

Pag.92. ἐνδεχομένως: quoad eius fieri poteſt.

μιμήσεως. imitatio eſt coniunctio quædam naturæ, & conciliatio.

IN XXXII.

ἐξείργασται. abſolutus, & perfectus eſt.

Pag.95. Νεωκορεῖ. ædituus eſt.

Κοτλυτι. dijs impudentiæ, & obſcenitatis, qualis erat Cottyto.

οἰκουρεμώντων. domi ſedentibus, domi ſe continentibus.

σοβοῦντα. cum faſtu, & audacia ſe in medium proferre, atque ita incedere.

ἐν στεφάνῳ, καὶ μύροις. ebrium, & comeſſabundum, & refertum omni intemperantia.

κοίλην ναῦν. τὰ κάτω τῆς νεώς. concaua pars nauis. *Le ventre de la nauire.*

ἡμιδεῆ. ſemiuacuæ. Pag. 96.

πιθανώτατον. ἐπιτηδειότατον.

ἐμβριθής. rigidus, & ſeuerus.

ὡς μὴ διαχυθῆναι. vt non exhilaretur.

περιφορᾶ. περιελαύνειν, καὶ σοβεῖν, καὶ περισοβεῖν κύλικα. cum potatur ἐν τῷ πότῳ.

βωμολοχεύεται. ſcurriliter facit.

πεφράχθαι. munitum eſſe, ne voluptate corrumpatur.

IN XXXIII.

ἄγαλμα ἠχοῦς. munus imaginis. Tibul. *Vaticani montis imago.* i. Echo.

IN XXXIV.

οὕτω τῇ προνοίᾳ. hoc idem conqueritur Syn. in oratione de imperio. Pag. 98.

IN XXXV.

ἐπιτομωτάτην ὁδόν. de quodam teſtamentorum captatore, viam maxime compendioſam ingreſſus eſt.

IN XXXVI.

Ἀθὺρ, Septembris.

αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο. i. τέθνηκε.

IN XL.

Pag. 103. ἀκροφυέστατον. summa indole natum, eximie natum.

ἐν ἁμίλλαις δρόμων. in currulibus certaminibus.

κέλης. equus non iunctus.

πομπικός. aptus pompæ triumphi.

λεπτόσαρκος. lumbis extrigosus, cui desunt carnes.

IN XLI.

Pag. 105. ὑπάρξει. licebit.

IN XLII.

τῇ παρολκῇ τῆς ἀκροάσεως. representatione auditionis, quo minus statim rem audias, & statuas.

IN XLIII.

Pag. 107. Ἀναστασίῳ. Anastasius plurimum poterat in aula regia.

διαλλαγησόμενος. rediturus cum fortuna in gratiam.

εἰ δή σοι φίλα. sic plurima efferunt Attici per plurale.

τὴν δαίμονα, τὴν τύχην.

τινὰ πόρον. aliquam rationem rei quærendæ.

IN XLIIII.

Pag. 107. ἐπὶ τῶν καιρῶν. cum tua tempora postulabant, flagitabant.

δρᾶμα. alludit ad tragœdias. fabulam edidisti barbaricam.

μῖσος ὠφείλετο δίκαιον. deberetur tibi iustum odium. i. iustissimo laborares odio. *Pag.115.*

μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς. ne putes tibi verba dari. Omnia ista callent philosophiam Platonicam,& Ægyptiacam.

εἴδωλον. quia veteres crediderunt animam exire è corpore, vmbratilem quandam corporis effigiem secum afferētem. Hom. *εἴδωλα καμόντων.* Virgil. lib.4. *Pag.112.*

Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

Tria esse existimabant veteres in nobis, corpus,animos,& simulacra.

κναφεῖς. κοπῶς γναφεῖς.

προστετηκότα. penitus insertæ, imbutæque labes. *Pag.115.*

τὸ πάθος προστετηκὸς. macula insidens.

ἐν τῷ μέρει. vicissim,vnus post alium. *Pag.116.*

εἴπη σώματι: propter Æmylij vxorem hoc dictum ita.

ποιναί. supplicia. *Pag.119.*

δικαιωθῆναι. supplicio affici. *δικαιόω. ῶ.* modò iustum facio, modò supplicio afficio, & pœnas infligo,vt nunc.

πρὸς κακῷ. incommodum. *πρὸς ἀγαθοῦ.* commodum.

τὰ κολαστήρια. αἱ κολάσεις. pœnæ, aliâs propriè locum pœnæ significat. *Pag.120.*

προσκεῖσθαι. attributum esse fatum Cinædis, qui suam ætatem tradunt abutendam.

ὡς ἐμῷ. ὡς relinquendum in oratione Latina hoc in loco. *Pag.123.*

προκατεγνωκότες. præiudicio ſuo ſe damnantes, hoc ipſo, quod in publicum prodire non audent.

κάθετον. τὸν παρὰ σοῦ καθέντα. ſubmiſſum, ſubornatum.

προσαπτόμενον. accidens.

Pag. 124. μελλόντα. quærentem.

ὁ διαβεβοημένος. fama vulgatus. ὁ νομιζόμενος εἶναι σφαγεύς.

χρῶ τῷ στόματι· τοῦτον βασάνιζε.

καταστομίσαι. ſilentium imponere. ἐπιστομίσαι, τὰ στόματα φράξαι.

προσποίησιν. diſſimulationem, mendacium.

ὄνυχες. vngulas appellant authores Latini.

ἄπει. compoſita ab εἶμι plerumque habent ſignificationem futuri in præſenti.

γαῦρος. fiduciæ plenus.

Pag. 127. εἶδέ τι, ἢ οἶδεν. πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας.

ἐπιποίητον. fictum ſermone hominum.

ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ſup. τραπέζης. οὐ συνδειπνήσομεν ἢ συναριστήσομεν.

δέδιμεν. analogia vult δεδιάμεν, ſed prius eſt in vſu: omnibus ſic contractis, excepta tertia plurali.

προστρόπαιον. τὸ μίασμα.

IN XLV.

λυποῦσι. vexant. ſignificat Eunomianos.

διαβῆναι. i. contra eos.

IN XLVI.

φυλαξάμενοι ἐπιδακρύσαι. qui cauit illachrymari. historia eſt apud Herodotum. Pag.128.

ἀπείπατο. amicitiam renunciauit. Suetonius.

προσκόπτομεν. προσκόπτειν, προσπταίειν. pedem illidere. πόῤῥω δεινῶν. ſuperat incommodum.

IN XLVII.

ὀργὴν, λοιμὸν, perniciem.

μελλόντα τὸ λύειν. molientem euertere leges.

νεανικώτερος. audacior, & animoſior.

ἐκείνου. i. τοῦ Διοσκουρίδου.

παράγει τὴν δίκην. εἰσπαράγει. in iudicium vocat.

τοῖς δημίοις. viatoribus.

οὐκ εἶναι βιώσιμον. non eſſe viuendum.

ἀνθ᾽ ὧν. quo nomine.

Ανθεμίου. Romanum Imperium is tandem obtinuit. Pag.132.

πρεσβύτατοι. ἀρχαιότατοι.

IN XLVIII.

Πόλιν. Conſtantinopoli.

συνῆν. eſſet contubernalis, illa tua ſecunda fortuna fuiſſet infelicior ex loco. i. propter locum.

IN XLIX.

φίλιον. genium amicitiæ meum, & tuum. Pag.135.

διαδοχῇ τοῦ χρόνου. poſteritati temporis commendauit.

IN L.

Pag. 136. ὅτι πιθανὸς ἐστιν, &c. i. quia videtur in eius mores tale facinus cadere. eius moribus conuenire.

τοὺς δὲ. istos autem etiam si non finxerunt.

ἐγχείρημα. illud inceptum, illa fictio.

πρὸς αὐτοῦ. Bud. *ab eis non abhorret.*

ὡς ἐστιν ἦθος. nam sunt mores ita alieni, & abhorrentes à tali suspicione, vt si profiteatur se admisisse facinus, facile tamen hoc non credas.

Pag. 139. διαπεπλέχθω. διακεχωρίσθω. separetur. dirempta sint mihi. nihil sit mihi rei, aut negocij cum illis.

διώκισεν. diduxit, separauit.

τὸ κλεινὸν ἔδαφος. Illustre solum.

Καρνάδαι. Καρνεάδης, illustris Philosophus Socraticus ab Aristippo Cyrenaico.

σὺ δ' ἀλλὰ μὴν χαίρειν. Alexandriam proficiscebatur Synesius.

ἵν' γὰρ αἱ Ἐπιδίκων. alium quærant cognitorem, & procuratorem suarum litium.

ἀφελκόντων. retrahentium.

ἐξ ἀπραξίας. ex negotij prætermissione aliena mala persequar.

IN LI.

ἀραιπεῖς. τὰ ἱστία. sc. τὰ ὀθόνια.

Φυκοῦντες. Promontorio in Cyrenaica prouincia.

Pag. 140. ἐνδιατρείψαντες. ἐν non vacat: sed est veluti

in eo portu. διατρείψαντες.

τῶν καρπαθίων. quorum erat nauis.

τὸν φρυκτὸν ἰδόντες. faculam conſpicati, quæ erigitur, ne nautæ in ſcopulos, & breuia impingant.

λυπρά. ſterilis.

IN LII.

θερίστρια. Bud. legit θέριστρα. veſtes æſtiuæ ſubtiliores. χείμαστρα. hybernæ craſſiores.

ἀναβολάς. pallia, amictus.

παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται. tibi magno cum fœnore reddetur. Pag. 143.

IN LIII.

νικῶσαν τὰ πράγματα. quia facundus eſt.

Ησυχίῳ. iſte fuit præceptor filiorum Syneſij, forte, qui ſcripſit vocabularium. Pag. 144.

IN LIIII.

καταλαβεῖν. attingere, aſſequi.

Ναυκλήρῳ. qui mercenariam habet nauem.

τὰς σανίδας. tabellas pictas. Pag. 147.

IN LV.

Τιμαλφέστατοι. τιμή, & ἀλφέω. inuenio.

IN LVI.

τὴν ἀδελφιδῆν. ſororis filiam. Pag. 148.

φροῦδα. nuſquam comparent.

ἀρρενωπότερον. in viriliorem indolem.

IN LVII.

δημοσίαις φύσεσι. perſonis publicis. Pag. 152.

μάστιξ. flagellum. res metuenda.

ὑπηρετεῖται ἀντὶ τοῦ ὑπηρετεῖ. Pag. 155.

μετενόησεν. eum facti pœnituit.

ἐπισκοπῆς. animaduerſione , viſitatione.

ἐπιστροφῆς.

χαριζόμενος. indulgens prauitati ſuæ , perpetrat,exequitur communes calamitates.

Pag.156. καταποντιστής. in mare præcipitans.

ὡς εἴη. quod vtinam liceat eum Imperatorem ex nobis eſſe,& quàm maxime,pium & iuſtiſſimum , qui ab eo vnquam profecti ſunt.

Pag.159. ἐπὶ τῷ κατ' αὐτῶν τροπαίῳ.ob trophæum contra eos erectum.ob victoriam de eis partam.

ἐδαφιεῖ. ſolo illidet.

κακεργάτιδος. malefici,ſceleroſi.

μέτεισιν. tentat.molitur vt relinquam munus Paſtoris,& Epiſcopatu me abdicem.

ἐπανακτέον. reuocanda eſt mihi oratio , vt conſequentem narrationem inſtruam rerum mearum.

εὐμάρεια. tranquillitas.proprie facilitas.

συνιστᾶν. conciliare.

Pag.160. πανηγύρει. in honeſta celebritate, in honeſtis ferijs.

ἵλεων. placidum, & imperturbatum.

Pag.164. χαυνωθῆναι. vt gloria efferar,& de me magnifice ſentiam.

Pag.167. δαίμονα ἀρήϊος,alludit ad ſententiam Academicorum, qui rebantur dæmonum alios eſſe Κρονίους , alios Iouiales , alios Martios , qui omnium ſæuiſſimi,& ſanguinarij.

ἐγκείμενος. qui premit,& vrget opprimens.

προσανέθεμε. ſeipſum vouit,& dicauit.

ποινίμοις. vindicibus,& vltoribus genijs.

ἐζαπλόμλω. feriebar.

εἰδωλοποιία. ſimulacra rerum animo verſantia. habitus tantum orationis eſt.

ἀφροντιξίαν. animi aberrationem. Pag. 171.

παρὰ πόδας. è veſtigio.

ἐπιβατηρίοις. celebritates ſunt in aduentum alicuius principis, vel ſummi viri. acerbo aduentu.

ῥοῦς. vnda.

χεῖρον εἰργασάμλω. aliquid grauius in me ipſum conſuluiſſem.

ἐγω γέτοι. ego vero.

ἄρα, poſt multas dictiones, vt οἷος, tantum ornatus gratia ponitur. Pag. 172.

στατῆρας. στατήρ, intelligitur χρυσοῦς. aureus ille Romanus binas drachmas auri pēdebat.

ἴχε καπίρξας. ἀντὶ τοῦ καπῆρξεν. Atticum. vſus eſt Eurip. & Sophocles.

Εὐρυσθένους. huius, & fratris eius Προκλέος, meminit Herodotus, Cicero, & Apollodorus in Bibliotheca. Pag. 176.

ἀπὸ θυννοσκοπίου. à Thynnorum ſpecula, qui inſiluit in præſidialem curiam. i. ex vili piſcatore. Varro in vocabulo, *Cetariti.*

διακυρίττεται. κυρίττειν, cornu petere, tollit cornua in ipſum Deum, θεομάχος ἐστίν. Boni ſcriptores ſemper vtuntur media voce futuri verbi, ἀκούω. ἀκούσομαι, non ἀκούσω.

παραδιοικεῖν, vt peſſime munus noſtrum obeamus. Pag. 180.

Pag. 183. ὁρμὴ μὲν γάρ. appetitus enim eſt impulſio ad agendum.

μόλις εἰς θάτερον ἐξικνούμενον. nedum par ſim Epiſcopatui.

προσπάθειαν. ad contagionem.

Pag. 184. τῇ κατὰ νοῦν ἐνεργείᾳ. in mentis agitatione, & contemplatione. δοξοκόπος, qui valde laborat in gloria conſequenda.

Pag. 191. ἐξομιλεῖν. exorare, lenire.

εἰσαῦθις. in aliud tempus.

IN LVIII.

Βερονικέα. Βερονίκη, & Βερενίκη, quaſi Φερενίκη vxor Ptolemæi. à qua vrbs nomen ſumpſit.

ἀλιτήριος. ſceleratus, & piacularis Dei: qui ſcelera in Deum grauiſſima patrauit.

Pag. 192. δακτυλήθραν. digitale. ποδοστράβην. pedicam. πιεστήριον. prælum.

ῥινολαβίδα. naſi forcipem, ὠτάγραν. aurium forcipem.

χειλοστρόφιον. inſtrumentum ad diſtorquenda labia.

τῆς ἀσύλου τραπέζης. inſpoliatæ, & immunis, quæ habet vſum aſyli.

ἀνατεινόμενος. minitans. quia qui minatur, manum extendit.

στηλιτευομένων. στῆλαι. columellæ, pilæ quadratæ, in quibus ſcelera publica eorum ſcribebantur, qui publica infamia notabantur, vnde λόγοι στηλιτευτικοί, orationes Gregorij in Iulianum Apoſtatam.

Pag. 196. σταθηρώτατον. maxime torrida.

ὁμορόφιον. contubernalem, commensalem, conuictorem. Pag. 199.

IN LXI.

ὁ ταχυγράφος. actuarius, exceptor. γράφειν εἰς τάχος. γράφειν εἰς κάλλος. Pag. 204.

τρίτον τουτὶ στόλον. tertio hoc commeatu, sic appellat Cæsar. Pag. 207.

IN LXVII.

κυκεών. potio ex multis rebus temperata. Latini (vt ait Nonius) dicunt Cinnum. Pag. 223. Pag. 224.

ῥέκτης. gnauus, experiens. παρὰ τὸ ῥέζω.

στρατείας. hic στρατεία dicitur aula regia. etiam in codice Iustiniani sæpe dicitur, qui in aula militabat, id est, versabantur. & στρατόπεδον, in superiore Epistola sumitur pro aula regia. ἐπὶ στρατοπέδου γενόμενος. Pag. 228.

ξένος. ambiguum vt Gallis, nisi distinguatur ita πρὸς πατρὸς, ἢ μητρός.

ἥκει. ἥκω in præsenti sæpe habet significationem præteriti. Annotat interpres Euripidis.

NOT. FINIS.

Scholia quædam Græca, & pleraque in Græca editione hactenus mendosa maléq; interpuncta, ope vet. Cod. Ms. quo viri clarissimi D. HVRALTI MESSÆI, Sacri Consistorij comitis benignitate Fed. Morellus Prof. Reg. vsus fuerat, restituta perspicax Lector animaduertet.